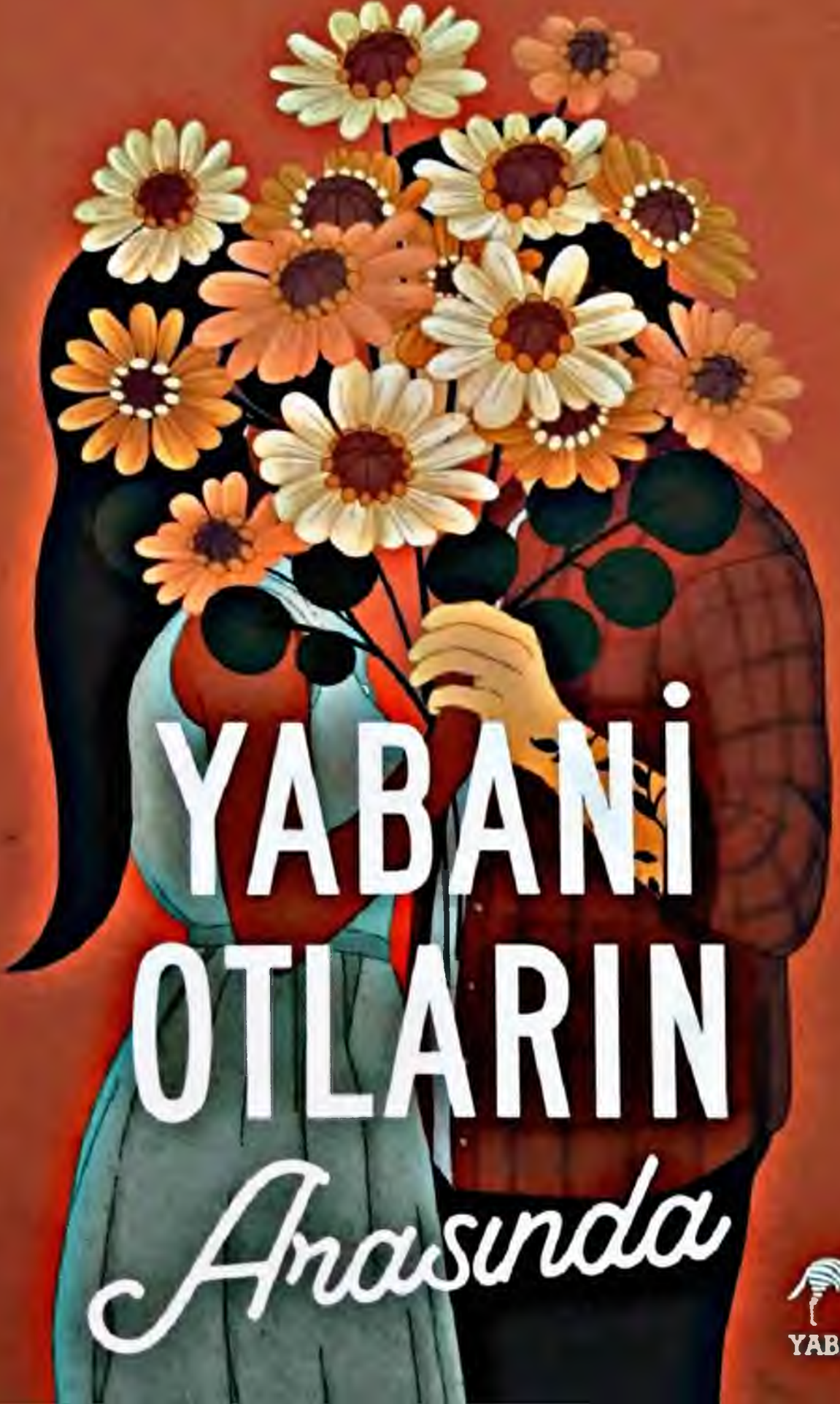

B.K. BORISON

YABANI
OTLARIN
Arasinda

YABANCI

MUTLULUĞU BULMA ÜZERİNE TUTKULU BİR İKİNCİ ŞANS HİKÂYESİ...

Yabani Otların Arasında, Aşk Işığı
romantik komedi serisinin ikinci kitabı.

Evelyn St. James, unutamayacağınız türden bir kadındı. Belli ki Beckett Porter da aynı fikirdeydi çünkü Maine’de geçirdikleri o hafta sonundan beri Evelyn’den başka bir şey düşünemiyordu. Onun gülümsemesi, bakışları, dudakları... Hiçbiri aklından çıkmıyordu.

Beckett’in aklını ve kalbini meşgul eden bu gizemli kadının bir sosyal medya yarışması sebebiyle çiftliğine gelmesi her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hâle sokmuştu. Barda tanıştığı bu çekici kadın, meğerse dünya çapında ünlü bir sosyal medya fenomeni olan Evelyn St. James’ti.

Fakat Evelyn St. James’in bir sorunu vardı.

İşinden uzaklaşmış ve kendini mutsuz hisseden Evelyn, “gerçek” bir şeylere bağlanmanın yolunu arıyordu. Bu nedenle kendini mutlu hissettiği son yer olan Aşk Işığı Çiftliği ne geri dönmüştü.

Bunun, iki muhteşem gece geçirdiği o yakışıklı çiftçiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

“Aşk Işığı Çiftliği benim en mutlu olduğum yer ve oradan asla ayrılmak istemiyorum.”

—SARAH ADAMS

Çeviren: Müge Özcelik

www.ithakiyayinlari.com

9 786256 826502

@yabanciyayinlari

"Sosyal medya fenomeni Evelyn ile huysuz çiftçi Beckett arasındaki bu aşk hikâyesi tam da hayatınıza renk katacak türden."

—BUZZFEED

"Bu yavaş ve nazikçe ilerleyen kurguda Evie ve Beckett, birbirlerini bulmak için duygusal ve şefkat dolu bir yolculuğa çıkıyor."

—CHLOE LIESE

"Zıt karakterlerin çekimi ve yavaş yavaş gelişen bu tutku dolu ilişki tam anlamıyla kalbimi ısıttı. Evelyn, Beckett'ın yanında kendisi olabiliyordu ve aradığı mutluluğu bulmaya kararlıydı. Bu arayışa tanık olmak okur olarak beni çok etkiledi."

—STAR-CROSSED BOOK BLOG

"Huysuz, dövmeli, kedi babası Beckett hayallerimin kahramanı olabilir. Evie ile aralarındaki uyum, aralarındaki diyaloglar ve zamanla gelişen ilişkileri tam anlamıyla mükemmeldi."

—ONE MORE BOOK BLOG

Yabani Otların Arasında
Özgün Adı | *In The Weeds*
B.K. Borison

Yabancı Yayınları | 536

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Pelin Ökmen
Düzeltili | Simge Özçevik
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ağustos 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-50-2
© B.K. Borison, 2022
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Müge Özçelik, 2025

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
BookEnds Literary ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayin grubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

B.K. BORISON

YABANI OTLARIN *Anasında*

Çeviren
Müge Özçelik

Düzenleme
Ny.ozlem

YABANCI

Ninova

*Mutluluğunu arayan herkese,
Umarım ne kadar cesur olduğunuzu biliyorsunuzdur★*

Giriş

BECKETT

Ağustos

Yaz sıcağının bunalıcı ağırlığını üzerimde hissederek bara girdiğimde o çoktan içeride oturuyordu. Gömleğim tenime yapışmıştı ve o, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle benim dışımda her yere bakıyordu.

Kesik bir şortun altında upuzun bacaklar. Bele kadar dökülen simsiyah düz saçlar. Kırmızıya boyalı dolgun bir altdudak. Kapı sertçe kapandığında taburesinde dönmüş ve onu uzunca bir süre bekletmişim gibi doğrudan bana bakmıştı. Üstelik gecikmeme sinirlenmiş gibi kaşlarını da hafifçe yukarı kaldırmıştı.

Yanındaki tabureye otururken, "Özür dilerim," dedim neden özür dilediğimi ya da en başta oraya neden oturduğumu bilmeden. Dışarının nemini hâlâ üzerimde taşıırken yapmak ve istemek arasında sıkışıp kalmıştım.

Sözlerim onu keyiflendirmiş gibi kirpiklerini hafifçe titretti ve aramızdaki boşluğu yapış yapış, yoğun bir sıcaklık doldurdu. "Ne için?"

Hiçbir fikrim yoktu. Yanaklarım anlamsız bir utançla alev alev yanarken çenemi ovuşturdum ve içecek menüsüne bakarak kendimi oyalamaya çalıştım. Asla çekici biri olduğum iddiasında değildim ama çoğu zaman bundan daha iyi iş çıkarırdım.

Başımla yarısı boşalmış bardağını işaret ederek, "Ne içiyor-

sun?" diye sordum. Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve bardağını salladı.

"Tekila."

Yüzümü buruşturmuş olmalıydım çünkü bir kahkaha atıp başını yukarı kaldırdı ama koyu renkli gözleri hâlâ üstümdeydi. "Ne oldu? Sevmez misin yoksa?"

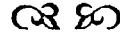
Başımı iki yana salladığımı görünce barın üzerine koyduğu bardağı zarif elleri arasında çevirmeye başladı. Tek kaşı yukarı kalktı. "Belki de sadece sana uygun olanını denememiştir."

"Belki de haklısındır," dedim. Elini tutup onu durdurdum ve bardağını alıp ağzıma götürdüm. Dudaklarımı bilerek onun geride bıraktığı kiraz kırmızısı ruj izinin üstüne bastırdım.

İs. Limon. Biraz da tuz.

Boşalan bardağı tezgâha bırakıp altdudağımı yaladım.

"Fena sayılmaz," dedim dişlerimi gıcırdatarak. Bana bakıp sırtıttı; koyu gözleri, çenemi kaşıyan bir tırnak gibiydi. "Hiç de fena sayılmaz."

Bacağının üst tarafında bir yara izi vardı.

Farkında mıydı bilmiyordum ama başparmağımı ne zaman bu izin üzerinden geçirsem hafifçe kıpırdanıyor, bacağıyla kalçamı daha da sıkı sarıyordu. Teni limonla karışık biberiye kokuyordu ve burnumu, kokunun en yoğun olduğu kulağının altındaki boşluğa gömdükten sonra yavaşça aşağı inerek pürüzsüz boynuna bir öpücük kondurdum.

İnledi.

Ellerimi teninde dolaştırmaktan kendimi alıkoyamıyor, vücudunun yumuşaklığını hissetmeden yapamıyordum. Saçlarımı parmaklarına dolayıp çekiştirdiğinde inleyerek yüzümü boynuna daha da bastırdım. Dudakları köprücük kemiğimden bir kahkaha attı.

Birlikte iki lanet olası gece geçirdikten sonra kendimi tanımakta bile zorlanıyordum. Evie ayak bileklerimi sarıp beni ken-

dine çeken bir akıntı gibiydi. Alçaktan gelen güçlü bir çekim. Kaçınılması imkânsız bir mutluluk.

Başparmağımı, bu kez daha yavaş, tekrar yara izinin üzerinden geçirdim ve burnunu omzuma gömdü.

“Normalde böyle şeyler yapmam.”

Gözlerim devrilmiş masaya kaydı ama odaya fazlasıyla coşkulu girişimize rağmen kahve makinesi her nasılsa hâlâ dimdik ayaktaıdı. Kahve kremalarının durduğı seramik tabak ortada yoktu ama küçük plastik kaplar kayan yıldızlar gibi halının üzerine dağılmıştı. Lacivert üzeri beyaz noktalar.

Elimi sırtında gezdirirken parmaklarımı olabildiğince açıp teninin ne kadarını hissedebileceğimi anlamak istedim. Kahve renginin kusursuz bir tonundaki teni sıcacıktı; içinde ikinci güneşinin ışığı dans eden, en üst raftaki bir şişe viski gibi.

Altına doğru kaydım ve bacağı vücudumun ilginç bir uzvuna sürtününce inledim. “Normalde bir otel odasının altını üstüne getirmez misin yani?”

Alnını boynuma sürterek bir kahkaha attı ve omzumun üstünden kayan başı tüm ağırlığıyla göğsümün ortasına yerleşti. Kolunun üstünde doğrulup çenesini avucuna yasladı.

“Hayır.” Elini kulağımın arkasına götürüp saçlarıma takılan bir tüyü aldı ve başımın altına rasgele sıkıştırılmış, yarısı yırtık yastığa baktı.

Tırnaklarını sırtıma batırdığı, uzun bacaklarıyla kalçalarımı sardığı ve omzumu dişlediğı ikinci seferde değil yastığı, çarşaf-ları bile parçalayabilirdim.

Hafifçe iç geçirip gözlerime baktı ve saçlarından bir tutamı parmağıma dolayıp çekiştirdiğimde dudaklarmda şaşkın bir gülümseme belirdi. Yirmi dakika önce yumruğumla tamamını kavradığım saçlarının, şimdi tek bir tutamıyla yetindiğimi görmek onu eğlendirmişe benziyordu.

“Normalde iş seyahatlerinde dikkatim dağılmaz,” diye açıkladı.

Benim de dağılmazdı. Hem de hiç. Her zaman tek gecelik ilişkileri tercih etsem de bu seyahat için böyle bir şey planlama-

mıştım. Kuzeydoğu Organik Çiftçiler Konferansı, çok da baştan çıkancı bir aktivite sayılmazdı. Ya da en azından şimdiye kadar öyle olmamıştı.

Paylaştığımız tek kadeh tekila, barda önüme konulan bir *shot* tekilaya dönüşmüştü. O *shottan* sonra Evie şişenin geri kalanını da sipariş etmişti. Nihayet bana, bileğinin iç kısmına döktüğü tuzu yalatmış, barın altından dizini dizime bastırmıştı. Sendeleyerek tepedeki küçük otele ulaşmış ve tam da bu iş için yaratılmışız gibi kendimizi yatağa bırakmıştık.

Onun teninden tattığım sürece tekila içmeyi pek de sorun etmediğimi fark etmiştim.

Şimdi üst üste iki gecedir çıplak vücutlarımız birbirine dolanmış hâlde buradaydık. Kendime o bara geri dönmeyeceğime, onu aramayacağıma dair söz vermiş ama onu düşünmeden duramamıştım. Tenini tenimde hissetmeyi. Elimi bacaklarının arasına götürdüğümde çıkardığı o boğuk iniltiyi. Koyu renkli saçlarının bembeyaz yastıkların üstüne yayılışını.

Konferanstaki son konuşmacı sözünü bitirir bitirmez, Evie lanet olası bir denizkızı şarkısı söylüyormuş gibi kendimi tekrar o barda bulmuştum. Ve işte oradaydı; yine o barda, o taburede, yüzünün her noktasını aydınlatan o gülümsemeyle.

Parmak boğumlarımı kolunda dolaştırdım ve dokunuşumun bıraktığı ürpertiye büyülenmiş gibi izledim.

“Pişman mısın?” diye sordum doğrulup onu da nazikçe kaldırıarak. Yatağa oturup uzun bacaklarıyla kalçalarını sardı. “Dikkatin dağıldığı için,” diye açıkladım.

Henüz terim bile soğumamıştı ama onu tekrar arzuluyordum. Ne zaman ona baksam avuçlarım kaşınıyordu. Kulakmemesinin hemen altındaki yumuşak tenini tatmak, vücudunun üzerimde titreyip kıvrandığını hissetmek istiyordum. Elimi sırtının bittiği yerdeki o iki gamzeye bastırmak, üstümde gidip gelirken alev alev yandığını hissetmek istiyordum.

Gülümsedi ve aklımdan geçeni anlamış gibi altdudağını ısırırdı. Parmağını omzumda kıvrılan dövmenin üstünde gezdirdi.

Omzuma hafifçe vurduğunda, şifoniyerin aynasındaki yansıma-mıza baktım; buruşmuş beyaz çarşaflar, altın gibi parlayan bir ten, onun beline dolanmış kolum. Hayatım boyunca hiç kendi fotoğrafımı çekme arzusu duymamıştım ama şimdi çıplak teni benimkine dokunurken bu istek, güçlü ve yakıcı bir şekilde içimi sarmıştı. Yüzünü boynuma gömmüştü ve yuvarlak kalçalarının kıvrımı aynada zar zor seçiliyordu.

Dudaklarımı yavaşça boynuna götürüp nabzının üzerinde titreyen tenini uzun uzun öptüm; sorumu cevaplaması için sessiz bir teşvik.

“Hayır. Görünen o ki sen iyi bir dikkat dağınıklığısın, Beck. Hatta bu konuda uzmansın.”

Cevabı bir fısıltı, karanlıkta paylaşılan bir sır gibiydi. Biraz duraksadıktan sonra, “Peki sen pişman mısın?” diye sordu.

Hayır, değildim. Aslında olmam gerekse bile.

Gülümsedim ve dişlerimi tenine sürterek boynundan yukarı çıktıktan sonra kulakmemesini hafifçe ısırp çekiştirdim. Aynadan, vücudunun tepeden tırnağa ürperdiğini, kalçalarının benimkilere yaslandığını gördüm.

“Senin dikkat dağıtma şeklini sevdim,” dedim belini tutarak. Onu üzerimde yavaş ve akıcı bir ritme yönlendirdim; ikimiz de nefes nefese kalana dek. Parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya başladı.

“Sen...” diye mırıldandı dizlerinin üstünde doğrularak. Elini göğsüme koyup beni yatak başlığına yaslanmaya zorladı. İstediginde fazlasıyla otoriter olabiliyordu ve neyi nasıl istediğini açıkça ifade etmesi hoşuma gidiyordu. Dün gece kulağımda yankılanan o boğuk sesi beni arzuyla titretmiş, kalçalarını sıkıca kavrayarak verdiği her talimatı eksiksiz yerine getirmiştım.

“Daha yavaş.”

“Daha sert.”

“Evet, aynen öyle. Tam orası.”

Başım, boğuk bir çarpma sesi eşliğinde ahşaba vurduktan sonra Evie kucağıma yerleşip çarşafları çekiştirdi ve vücutları-

mız birbirine dokunduğunda boğazımdan arzulu bir inilti koptu. Bir şeyler mırıldandı ve iç çekti; dudaklarımı onunkilere bastırıp takip etmeye çalıştığım başka bir ses. Geri çekilip ağırlaşan gözkapaklarınm ardından bana baktı. "Biraz daha ister miydin?"

Bu soru beni güldürdü. Yüzüne baktığımda aklımdan geçen tek şey onu nasıl da arzuladığımdı. Başımı kaldırdım ve dudaklarını öpüp dillerimizi birleştirdim. Ensesini kavrayan elimi çenesine götürdüm ve onu, ellerini saçlarımın arasında yumruk yapıp vücudunu sabırsızca üstümde hareket ettirmeye başlayana dek bu pozisyonda tuttum.

İstediğimde ben de pekâlâ otoriter olabiliyordum.

"İstiyorum," dedim –işte size yeni bir itiraf– bu defa elimi göbek deliğinin altına götürüp yumuşak tenini okşamaya başlayarak. "Her şeyi istiyorum."

Belli belirsiz bir gök gürültüsü ve kalın camlara vuran yağmur damlalarının sesiyle uyandım. Aralık pencereden içeri serin bir esinti doldu ve inleyerek üstümdeki çarşafa sarıldıktan sonra elimi uzatıp uykunun sıcaklığını koruyan bir ten aradım. Son hatırladığım, Evie'nin oda servisi hakkında bir şeyler mırıldanarak battaniyelere iyice sarıldığı ve iki eliyle birden kolumu tutarak uykuya daldığıydı. Bu... güzeldi. Farklı ama güzeldi.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yanımdaki boşluğa baktım. Evie'nin odada hareket ettiğini duymamış, yataktan kalkışını hissetmemiş olmak beni şaşırttı. Uykum o kadar da ağır sayılmazdı.

Bakışlarım banyoya çevrildi; kapı aralıktı ve arkasında kullanılmış bir havlunun asılı olduğunu görebiliyordum. Belki kahve almak için dışarı çıkmıştır diye düşündüm ama bavulu ortada yoktu ve komodinin üzeri rahatsız edici şekilde bomboştu. Odayı inceledim. Onun burada olduğuna dair tek kanıt, şifoniyerin üzerindeki yarısı içilmiş bir bardak su ve masadaki buruşturulmuş fişti.

Kendimi yüzüstü yastığıma bıraktım.

En azından bu tanıdık bir histi. Yalnız uyanmak.

“Aptal,” dedim kendime. İ geçirip avucumu alınma bastırdım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Burada yapmam gereken şeyler vardı ve bunların hiçbiri, upuzun bacakları olan muhteşem bir kadınla ilgili değildi.

Sırtüstü dönüp gökyüzünde biriken fırtına bulutlarını izledim. şimdi sadece, yapmam gereken o şeylerin ne olduğunu hatırlamalıydim.

EVELYN

Kasım

Eh.

Bunu beklemiyordum doğrusu.

Inglewild'ın tek oda kahvaltı pansiyonundaki odamda volta atıyor, çiçekli duvarkâğıdının üstünden beni takip eden gölgemi seyrediyordum. Pansiyonun sahibi Jenny, ben çiftlikteyken odama uğramış olmalıydı çünkü döndüğümde mum ışığı ve kurabiyelerle karşılaşmıştım. Her şey son derece sakın ve romantikti.

Fildişi bir muma kaşlarımı çatarak baktım ve seçeneklerimi değerlendirdim.

O hafta sonunu Maine'deki benzer bir pansiyonda geçirmiştim. Pencerenin kenarında çiçekler vardı ve dövmeli bir adam, dudakları boynumda, boğuk kahkahası kulaklarımda beni yatağa mıhlamıştı. Değerlendirmek için gönderildiğim çiftlikte rastladığım, belli ki oranın bir çalışanı olan adam.

Bunu. Beklemiyordum.

Köşedeki parlak metal tepsideki kurabiyeler bana göz kırpyordu. Birini kapıp telefonumun ekranını kaydardım.

Josie telefonu üçüncü çalışta açtı. "Sağ salim vardın mı?"

"Büyük bir sorunumuz var," dedim ağzım çikolata ve fıstık ezmesiyle dolu bir hâlde.

"Eyvah," dedi sesi ciddileşerek. Hattın diğer ucunda evrak

hışırtıları ve bir kupanın tabağa konmasıyla çıkan tıkırtıyı duydum. Saate baktım. Portland'da hâlâ öğleden sonraydı. Josie muhtemelen sekizinci kahvesini içiyordu. "Sway sana yine o odadan kaçış oyunlarından birini mi ayarlamış?"

İki ay önce temsilci ekibim, beni kırk beş dakikalığına bir odaya kilitlemenin kaliteli bir eğlence olacağına karar vermişti. Hiçbir hazırlık veya uyarı olmadan. Neyse ki klostrofobik falan değildim.

"Hayır ama hatırlattığın için teşekkürler." Josie güldü ve ben de yatağın ucuna ilişip bakışlarımı kurabiye dolu tepsiye diktim. "Bugün çiftlikteydim."

"Ee? Bu iş için heyecanlıydın."

Bu iş için *heyecanlıydım*. Hâlâ öyleydim. Maryland'in doğu kıyısında, Stella adında bir kadının hem sahibi hem de işletmecisi olduğu bir Noel ağacı çiftliği. Stella'nın güzel ve romantik bir hikâyesi vardı ve o gün çiftliği şöyle bir gezmek bile beni büyülemişti. Sadece... Başçiftçinin, üç ay önceki ilk –ve tek– tek gecelik ilişkim olmasını beklemiyordum.

O gece, dağınık saçları, kolları hafifçe yukarı sıyrılmış beyaz tişörtü ve deniz mavisi gözleriyle o ucuz barın kapısından içeri girmiş ve tek bir bakışıyla beni altüst etmişti.

"Beckett burada."

"Kim?"

"Anla işte," dedim sesimi alçaltarak "*Beckett*."

Bir bardağın devrildiğini ve son derece yaratıcı birkaç küfrün sıralandığını duydum. "Maine'deki Beckett mı? Şu dövmeli, seksi Beckett?"

Josie dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi öncekinden üç oktav daha yüksekti. "Tuhaf. Evie'nin nihayet şeytanın bacağına kırıp tek gecelik ilişki yaşadığı Beckett mı?"

Nefsime daha fazla hakim olamayıp bir kurabiye daha aldım. "Ta kendisi."

Şarabı fazla kaçırdığım, kanepesinde bir *burrito* gibi kıvrılıp kaldığım bir gün Josie'ye Beckett'ı anlatmıştım. Aradan aylar

geçmesine rağmen neden hâlâ Beckett'ı düşündüğümü bilmiyordum. Bunun eğlenceli ve geçici bir şey olması gerekiyordu. Zararsız bir gece. Bağlanma olmadan.

İki gecede bir ateşli rüyalarımnda baştan sona tekrar yaşadığım bir şey olmamalıydı.

Josie, öyle keskin bir kahkaha attı ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. Gözlerimi devirdim.

"Destegin için çok teşekkür ederim."

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi kıkırdayarak. Kendini toparlamaya çalıştı ama telefonda bir kıkırtı daha duyuldu. "Ne rastlandı ama! Oraya ziyarete mi gelmiş?"

"Hayır, burada çalışıyor. Çiftlik operasyonlarını yönetiyor." Arazi sahibi Stella ve fırının başında duran Layla ile birlikte çiftliği işletiyordu.

Sözlerim Josie'yi yeni bir kahkaha krizine soktu. Ciddi ciddi telefonu pencereden dışarı fırlatmayı düşündüm. "Sanırım bu, ellerini neden bu kadar iyi kullandığını açıklıyor, ha?"

"Seni kovacağım."

Josie'ye onun elleri hakkında hiçbir şey söylememiştim ama şimdi o elleri tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Avucunun nasıl da bacağımanın üst kısmını tamamen kavradığını. Parmaklarını esnetip kaldırdığında pazılarının nasıl da baştan çıkarıcı bir şekilde gerildiğini. Talepkâr elleri beni her seferinde mükemmel pozisyona yönlendiriyordu. Başparmağının kulağımın arkasına yaptığı baskı. Bir takımyıldızın, bileğinden dirseğine dek uzanan zarif çizgileri.

"Beni asla kovmazsın," dedi Josie. "Yoksa kiminle eğlenirsin?"

Josie, on sekizimize basıp da YouTube kanalımı açmaya karar verdiğim gün, kendini benim özel asistanım ilan etmişti. Sosyal medyada patlamamın ardından rolü ve unvanı resmîleşmişti ama en iyi arkadaşım olma görevi hâlâ en büyük önceliğiydi. Bana her zaman doğruları söyleyeceğinden emindim.

Bu onun hem en iyi hem de en kötü özelliğiydi.

"Tamam, hadi durumu gözden geçirelim. Ağustos ayında faz-

lasıyla seksi bir yabancıyla yattın. Onu tek kelime bile etmeden terk ettin ve şimdi kasım ayında, sosyal medya yarışması için çiftliğini değerlendirirken onunla tekrar karşılaştın.” Keyifli bir ses çıkardı ama ona karşılık vermedim. “Gerçekten, bunun olma ihtimal nedir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Tekrar ediyorum, hiçbir fikrim yok.”

Yorganın kenarından sarkan bir ipliği kopardım. Buradan ayrılamazdım. Yoksa kurumsal sponsorlarıma ne derdim? *Üzgünüm, bu geziyi yapamam çünkü üç ay önce çiftlik çalışanlarından biriyle yattım.* Her ne kadar toplantılarda anlayışlı olsalar da bunu pek de hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

Ve daha da önemlisi, benim, sorunlarımdan kaçmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Beckett’la yatmak kendi kararımdı. Ve o geceye dair anılar aklımdan çıkmasa da bu karardan en ufak bir pişmanlık duymuyordum. Ona dikkat dağıtmakta usta olduğunu söylerken ciddiye dim. Uzun zamandır ilk kez zihnimi tamamen boşaltmanın keyfini yaşamıştım. Gülmüştüm. Eğlenmişim.

Kendim olduğumu hissetmişim.

Ama buraya işimi yapmak için gelmişim. Stella bunu hak ediyordu. Aşk Işığı Çiftliği, Stella’nın başvuruda bulunurken anlattığı her şey ve daha fazlasıydı. Bu yarışmanın finalisti olmayı ve tanınmayı hak ediyordu. Tek ihtiyacım olan kendimi biraz toparlamaktı. Onu tekrar görmenin şokunu atlatıp yola devam etmekte.

“Planım şu...” Bir planım falan yoktu. Odaya göz gezdirerek ilham aradım. Sanırım plan kurabiyelerin geri kalanını bitirmekti. Ve bir yerlerden... bir şişe şarap bulmak.

Kapı tıklatıldığında nefesimi bıraktım. Bir parça tedirginlik hissederek kapı deliğinden dışarı baktım. Kimin geldiğini tahmin etmeme gerek yoktu.

“Aman Tanrım, az önce bir kapı sesi mi duydum?” Josie heyecandan kendini kaybetmiş hâldeydi. “O mu geldi?”

Saçlarımı düzelttim. Tabii ki o gelmişti. "Gitmeliyim, Josie."

"Beni FaceTime'a al!" diye emretti. "Boş ver, ben hallederim. Evie, yemin ederim ki eğer telefonu kapatırsan..."

Tehdidini tamamlamasına fırsat vermeden aramayı sonlandırıp telefonu masaya fırlattım. Hemen ardından gelen görüntülü aramayı da umursamayıp her ihtimale karşı telefonun üzerine bir yastık koydum.

Olabildiğince ağır adımlarla kapıya gittim ve kolu tutarak bekledim. O sabah onun fırına girdiğini gördüğümde içimde o tanıdık dalgalanmayı hissetmiştim. Tıpkı ilk seferde olduğu gibi. Bir hatırayı yeniden yaşar gibi. Bu defa beyaz tişört yerine pazen gömlek. Üzerinde minik bir ağaç işlemesi olan, ters takılmış bir beyzbol şapkası.

Kocaman açılmış şaşkın gözler.

Kapıyı bir bandajı söker gibi hızlıca açtım ve Beckett'ı, kollarını dayadığı kapıyı kendini frenlemeye çalışıyormuşcasına sımsıkı kavramış vaziyette buldum. Parmaklarını kapıdan ayırdığı anda, onun daha önce nasıl da koyu sarı saçlarından tek bir tutam alnına yapışmış hâlde önümde diz çöktüğünü hatırladım.

Yutkundum.

"Selam," diye fısıldadım. Ona zar zor bakabiliyordum ve sesim altı sayfa zımpara kâğıdı yutmuşum gibi çıkıyordu. *Sakin kalmakta harika bir iş çıkardın, Evie.*

Boğazımı temizledim.

Bana göz kırptı ve bakışları ağır ağır başımın üstünden omuzlarımı örten kazağa kaydı. Altdudağını yaladığında, ben de kapıya tutunsam iyi olur diye düşündüm. Hayatta kalabilmek için pirinç kapı tokmağına asılmalıydım. Aylar önceki o puslu yaz gecesinde Beckett'ı otel odama davet etmemin sebebi neydi bilmiyordum. Daha önce tek gecelik ilişkilere en ufak bir ilgim olmamıştı. Sadece...

Beckett'm bardan içeri girdiğini görmüş ve onu arzulamıştım.

Onun, üzerimdeki etkisinde en ufak bir azalma olmadığını bildiğim iyi oldu.

“Selam,” diye fısıldadı o da. Nefesini bırakıp kapıdan uzaklaştı ve omzunun üzerinden arkasındaki boş koridora şöyle bir baktı. Belirgin çene çizgisi tüm netliğiyle karşımdaydı ve bir kez daha boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Bir saniyeliğine içeri girebilir miyim?” diye sordu.

Başımı salladım ve bir adım geri çekilip dar kapıdan geçmesine izin verdim. Görünüşe bakılırsa bulanık anılarım onun gerçek boyutlarına haksızlık etmişti. Ellerini ceplerine sokmuş hâlde odanın ortasında durmuş, masanın üzerinde asılı duran gölet tablosunu inceliyormuş gibi yaparken fazlasıyla iri görünüyordu. Kapıyı kapattım ve son kez böyle bir odada olduğumuz zaman yaşananları düşünmemeye çalıştım.

Beyaz tül perdeler. Birbirine dolanmış çarşaflar. Omuzlarımın arasına yerleşmiş sımsıcak bir el. Kulağıma ona ne kadar iyi hissettirdiğimi fısıldaması. Onu *içime almamı* söylemesi.

Başımı iki yana sallayıp kendimi toparladım ve bacaklarımı birleştirip şifoniyere yaslandım. Kendime iyilik etmiyordum. “Benimle bir şey mi konuşacaktın?”

Bakışlarını tablodan ayırmadan başını salladı. Göz ucuyla bana baktı. “Demek sosyal medya fenomenisin, ha?”

Ses tonunu, içindeki suçlayıcı tınıyı beğenmemiştim. Ona yaptığım işi söylememiştim ama o da bana söylememişti. O gece ikimiz de... başka şeylere odaklanmıştık. Bara girdiğimde beni tanımamıştı ve bu benim için güzel bir değişiklik olmuştu. Rahatlatıcı bir değişiklik.

Kulağa ne kadar klişe gelse de erkekler benimle, sırf ben olduğum için birlikte olmak istemiyordu. Bana yaklaşan çoğu erkeğin bir çıkarı oluyordu; YouTube kanallarımdan birinde paylaşılacak bir fotoğraf, bir ürün tanıtımı. Bir keresinde bir adam bana seks kasedi çekmeye açık olup olmadığımı sormuştu.

Bu yüzden Beckett, dövmeli kollarıyla o küçük bara girip bana hesap kitap yapmadan, sadece hayranlıkla bakınca bu fırsatı kaçırmamıştım. *Kendim* için bir şey almıştım.

Ne de iyi yapmışım!

“Çiftçi, ha?” Onun soğuk kayıtsızlığını taklit ettim ve suratını asıp ellerini yumruk yapmasını izledim.

“Sadece şaşırdım, hepsi bu,” dedi hafif alaycı bir sesle konuşmaya devam ederek. Sanki benimle böyle bir konuşma yapmak zorunda kaldığına bile inanamıyordu. Sanki sosyal medyada çalışan biri olmam onun için olabilecek en iğrenç, en tiksindirici şeydi. Burnunu çekip çenesini ovuşturdu. “Seni tekrar görmeyi beklemiyordum.”

Bugün çiftlikteki fırından yangından kaçarcasına ayrıldığım düşünülürse benim de onu görmeyi beklemediğim gayet açıktı. Ama bu, ona kaba davranacağım anlamına gelmiyordu.

Gözlerini kısarak beni dikkatle süzdü. Keşke kurabiye tepsisi daha yakında olsaydı. “Biliyor muydun?”

“Neyi biliyor muydum?”

“Burada çalıştığımı biliyor muydun?”

Kaşlarımı çatıp başımı hafifçe yukarı kaldırdım. Bunu isteyerek mi ayarladığımı sanıyordu? Onun çalıştığı yere gelip... ne yapacaktım? Onu rahatsız mı edecektim? Utandıracak mıydım?

“Kesinlikle hayır,” dedim kararlı bir sesle. “Ben de seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim.”

Gülümsedi ve bu hiç de hoş bir gülümseme değildi. “Bence bunu yeterince net belirttin, Evie.”

Hayretle yüzüne baktım.

“Üzgünüm,” dedi boğuk bir sesle. Üzgün falan değildi. “Muhtemelen Evelyn’i tercih ediyorsundur.”

Sert sözleri karşısında göğsümün sıkıştığını hissettim. Hayal kırıklığına uğramış, bir şeylerden rahatsız olmuş gibi konuşuyordu. Köşedeki masanın yanında hiç kıpırdamadan duruyordu ve bakışları hem öfkeli hem de üzgündü. Onun bana Evelyn demesinin neden canımı yaktığını bilmiyordum ama bir şekilde canım yanmıştı.

Ama bütün bunların bir önemi yoktu. Bana ayakkabısının altına yapışmış bir pislikmişim gibi bakmasının bir önemi yoktu.

Bu, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ne geçmişi ne de şu ânını.

Sadece... onun yanındayken ben Evie'ydim.

Ve bu güzeldi.

Aramızdaki sessizlik öyle uzadı ki omuzlarıma bir ağırlığın çöktüğünü hissettim. Beckett'ın bu sessizliği bozmaya niyeti yok gibiydi. Homurtulu bir küfür eşliğinde şapkasını başından çıkarıp ensesini ovuşturduktan sonra yarısı havaya dikilene dek elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bak, ben..." Boynunu gergin bir şekilde yana eğip tavana baktı. İç geçirip sırtını dikleştirdi ve bana içinde hem öfke hem de yılgınlık olan bir bakış attı.

Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Onun bu hâli, yumuşak sözleri ve dikkatli dokunuşları olan o adamdan o kadar farklıydı ki; gecenin karanlığında boğuk kahkahasını dinlediğim adamdan.

"Üzgünüm. Buraya bunun için gelmedim." Çenesini öyle bir sıktı ki konuşabilmesi bile şaşırtıcıydı. "Buraya... buraya geldim çünkü senden kalmanı istiyorum." Ağzımdan istemsizce bir ses çıktı. Beni kalmaya ikna etme şekli buysa gitmemi istediğinde ne yapacağını düşünmek can sıkıcıydı.

"Ses tonun üzerine biraz çalışman gerekiyor."

"Evelyn."

"Ciddiyim."

Kaşları iyice çatıldı. "Bu yarışma Stella için çok önemli. Benim için de öyle. Çiftliğimizin senin yardımına ihtiyacı var ve bize adil bir şans vermeni istiyorum."

Göğsümde acı veren bir sızı daha hissettim.

"Bunu yapmayacağımı mı düşündün?"

"Bugün benden kaçtın," diye hatırlattı dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Bu gülümseme karşısında vücuduma ateş bastığı için kendimden nefret ettim. "Yani beni gördüğünde fırından resmen koşarak çıktın."

Başımı öne eğdim. Evet, bunun hayatımın en iyi anlarından biri olduğunu söyleyemezdin. Ama başka ne yapabilirdim ki?

"Biliyorum."

Öncekinden farklı bir sessizliğe büründük.

“Burada kalacağına dair bana güvence vermeni istiyorum,” dedi alçak bir sesle. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken ayakkabılarının hareketini izledim.

“Nasıl bir güvence?” diye sordum ona bakmadan. Cevap alamayınca nefesimi bırakıp yüzüne baktım. Kaşları hâlâ çatıktı ve aralarındaki o küçük çizgi iyice derinleşmişti. “Sana nasıl bir güvence vermemi istiyorsun?”

Ona bir haiku* yazabilirdim. Bir kek yapıp üzerine krema ile imzamı atabilirdim. Daha önce onu bırakıp gittiğim için tedirgin olduğumu biliyordum ama bu sadece bir gecelik –tamam, iki gecelik– bir ilişkiydi. Birlikte geçirdiğimiz tek bir hafta sonuydu. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Gözleri bir ton koyulaştı. Odaya girdiğinden beri ilk kez bakışlarını doğrudan benimkilere sabitlemişti. Aramızda bir gerginlik oldu. Bunu, koluma dokunan bir el kadar net hissediyordum. Belime dokunan bir el kadar.

“Bana söz vermeni istiyorum.”

“Kan yemini etmemi ister misin?” Memnuniyetsizliğini ifade eden bir ses çıkardı. Gözlerimi devirdim. “Ben buraya işimi yapmaya geldim, Beckett. Bunun önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermem. Stella en iyisini hak ediyor. İşimi üstünkörü yapmaya niyetim yok.”

Ben hiçbir zaman işimi baştan savma yapmamıştım. Beckett yaptığım işi saçma buluyor olabilirdi ama ben, yarattığım etkinin insanlar için ne anlama geldiğini biliyordum. Bu çiftliğe müşteri, ilgi, bir sosyal hareketlilik getirebilirdim.

“Yani söz veriyor musun?”

Birden yorgunluğun iliklerime kadar işlediğini hissederek başımı salladım. Önce o kurabiye tepsisinin geri kalanını mideye indirmek sonra da yatağa girmek istiyordum.

Tek gecelik ilişkimin bana musallat olan hayaletinin en yakın çıkış yolunu bulmasını istiyordum.

* Geleneksel bir Japon şiir türü. -çn

“Söz veriyorum. Yarın orada olacağım. Yeniden başlayabiliriz.”

“Gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu ve birden sisli, gri bir sabahı, kıyıda gelen fırtınayı hatırladım. Yastığın altına uzanmış kolunu, çıplak sırtını, bel çukurunu. Kapının arkamdan usulca kapanırken çıkardığı sesi, ayaklarımın dibindeki valizimi.

Aldığım derin nefesi ağır ağır bıraktım. Bana inanmıyor olması onun suçu değildi. Anlaşılan Beckett kindar biriydi.

Tepsiden bir kurabiye daha alıp, “Kalacağım,” dedim.

Düzenleme
Ny.ozlem

BECKETT

Mart

"Yatağa dönmeyi düşünüyor musun?"

Uykulu sesi kısıktı ve boynunun hemen altında gözlerimi bir türlü alamadığım bir morluk vardı. Kollarını başının üzerine uzattı ve hafifçe yana kayan çarşaf, dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. O çarşafı dişlerimin arasına alıp onu tamamen çıplak bırakana dek aşağı çekmek istiyordum. Daha yüzlerce şey istiyordum.

Cevap vermek yerine odanın köşesindeki masadan başımı iki yana salladım ve elimdeki kahveden bir yudum daha aldım.

Tut kendini, diye geçirdim içimden. Lanet olsun, tut kendini. Bana bakıp sırttı.

"Ah, anladım," dedi. Bir elini saçlarının arasına götürürken diğerini çarşafın altına soktu. Açık bir davette bulunurcasına tek kaşını yukarı kaldırdı. "Sen seyretmeyi seviyorsun."

Evie ile olduktan sonra her şeyi seveceğimden emindim. O siyah, ipeksi saçlarını avucuma dolamak, gülümseyen dudaklarını boynumda hissetmek istiyordum. Dün gece tam yirmi iki dakika boyunca dudaklarını pazımdaki dövmede gezdirmişti ve bunu da istiyordum. Aynısını ben de onun bileğindeki çillere, kalçalarındaki izlere yapmak istiyordum.

Kahve kupasını bırakıp masadan kalktım. Yatağa doğru bir adım atıp elinin hareketini izledim. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle elini

karnının altına götürdü. Dizimi yatağa koyup kenardan sarkan çıplak ayak bileğini tuttum.

"Seyretmeyi seviyorum," dedim uyluğunu kavrayıp uzun bacakları arasında bedenime yer açarak. Dizinin iç tarafına bir öpücük konduğumda bedeni baştan aşağı ürperdi. Biraz yukarıya bir öpücük daha bıraktım. "Ama dokunmayı daha çok seviyorum."

Göğüs kafesime saplanan bir parmak beni en sevdiğim hayalden acımasızca çekip çıkardı.

"Bizi dinliyor musun?"

Dizim aniden seğirince botum önümdeki sandalyeye takıldı ve Becky Gardener tehlikeli bir şekilde yana doğru sallandı. Sandalyenin kenarlarına sımsıkı tutunup omzunun üzerinden bana keskin bir bakış attı. Gözlerimi botlarıma dikerek, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Dinliyorum," dedim Stella'nın elini iterek.

Aslında pek de dinlemiyordum. Bu salonda çok fazla insan vardı. Kasabadaki işletme sahipleri, spor salonundaki konferans alanını tika basa doldurmuştu. Burası muhtemelen Paskalya süsleri için kullanılan bir depoydu; en azından arka köşede duran iki metrelik, ürktücü tavşan öyle olduğunu söylüyordu. İçerisi bayat kahve ve saç spreyi kokuyor, güzellik salonunda çalışan kadınlar kapıdan girdikleri andan beri gülüşüyorlardı. Sanki bir geçit töreninin ortasında bağdaş kurup oturmuştum ve bando takımı etrafımda dolanıp duruyordu. Bütün bu sesler yüzünden omuzlarım gerilmiş, stresten boynum rahatsız edici bir şekilde kaşınmaya başlamıştı.

Üstelik sürekli o tavşanla göz göze geliyordum.

Genelde bu tür toplantılara katılmazdım ama Stella çok ısrar etmişti. *Benimle ortak olmak istedin, demişti. Ortaklar böyle yapar.*

Ben ortak olmanın, kimseye danışmadan pahalı gübreler alabilmek anlamına geldiğini sanmıştım, hiçbir işe yaramayan toplantılara katılmak değil. Günümün dörtte üçünü dışarıda geçirdiğim bir iş seçmemin bir sebebi vardı.

Yalnız olduğum. Sessiz bir ortamda.

İnsanlarla konuşmakta zorlanıyordum. Doğru kelimeleri, doğru sırayla, doğru zamanda kullanmakta zorlanıyordum. Kasabaya her gelişimde bütün gözlerin üstümde olduğunu hissediyordum. Bunun bir kısmını kafamda kurduğumu biliyordum ama bir kısmı da...

Bir kısmı da Cindy Croswell'in, sırf onu tekrar ayağa kaldırayım diye eczanenin koridorunda düşmüş gibi yapması yüzündendi. Ya da okuldan Becky Gardener'ın, bir eğitim gezisine ev sahipliği yapıp yapamayacağımı sorarken beni, patatesle servis edilen nadir bir biftekmişim gibi süzmesindendi. Kasabaya her gelişimde tam olarak ne olup bittiğini anlamıyor ama insanların akıllarını kaçırdıklarını hissediyordum.

Bacak bacak üstüne atmış, yanında getirdiği devasa patlamış mısır kâsesini karıştıran sağımdaki Layla, "Dikkatini vermiyorsun," dedi araya girerek. Layla çiftlikteki fırını işletiyor, Stella ise çiftliğin turizm ve pazarlama işlerini yürütüyordu. Inglewild bir posta pulu kadar küçük bir yer olduğu ve Stella, Aşk Işığı Çiftliği'ni topluluğun mihenk taşı yapmaya dair derin bir arzu duyduğu için bizden kasabadaki her işe burnumuzu sokmamızı bekliyordu.

Bu toplantının ne hakkında olduğunu bile bilmiyordum.

"Patlamış mısırı nereden buldun?"

Sandalyesinin altına ittiği dev çantaya şöyle bir baktım. İçinde biraz *brownie* ve yarım kutu kraker de olduğunu biliyordum. Layla, Inglewild'da iki ayda bir yapılan küçük işletme sahipleri toplantısının atıştırmalık olmadan çekilmediğini söylüyordu ve bu konuda ona hak vermemek elde değildi. Gerçi getirdiklerini benimle paylaşmayı teklif ettiği falan da yoktu.

Sorumu duymazdan gelen Layla, parmağını sallayıp yüzümün önünde daireler çizdi. "O hülyalı bakışların Evelyn'i düşündüğünü söylüyor."

İç geçirdim ve gerilen omuzlarımı çevirerek rahatlatmaya çalıştım. "Onu değil, biber hasadını düşünüyordum," diye yalan söyledim.

Dalgındım. Ağustostaki o iki puslu geceden beri öyleydim. Terle kayganlaşan tenler. Gece gibi karanlık saçlar. Evie St. James deniz tuzu gibi kokuyor, narenciye tadı veriyordu. O zamandan beri aklım başımda değildi.

Layla gözlerini devirip ağzına bir avuç daha patlamış mısır attı. "Tamam, öyle olsun. Sen ne dersen o."

Stella üstümden uzanıp Layla'nın elindeki patlamış mısır kâsesini aldı.

"Neredeyse başlayacak. Profesyonelce davransak hiç fena olmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kasaba toplantısı için mi?"

"Evet, kasaba toplantısı için. Şu an içinde bulunduğumuz toplantı için."

"Ah, evet. Bu toplantılar hep profesyonelce olur."

Son kasaba toplantısında Pete Crawford, kooperatifin önündeki yeni park kısıtlamalarıyla ilgili oylamada Georgie Simmons'ı, tüm dekor ve ses düzeniyle *Speed* filmini yeniden canlandırarak engellemeye çalışmıştı.

Bana sert bir bakış atan Stella, kâseyi kolunun altına sıkıştırıp tekrar salonun ön tarafına doğru döndü. Layla ise yanıma sokulup çenesini dirseğime yasladı. İç geçirerek tavana uzanan kalın ahşap kirişlere baktım ve kendime sabır diledim. Tavanda, muhtemelen geçen ay düzenlenen Sevgililer Günü etkinliğinden kalma sönmüş bir balon vardı. Hızlı tanışma etkinliği gibi bir şeydi sanırım. Kız kardeşlerim bu etkinliğe katılmam için çok ısrar etmiş ama ben kendimi eve kilitleyip telefonumu kapatmıştım. Balona bakıp kaşlarımı çattım. Sönüp düzleşmiş, ipi defalarca etrafına dolanmış, soluk kırmızı bir kalp.

"O gittiğinden beri konuştunuz mu?"

Birkaç kez konuşmuştuk. Bir gece yarısı birayı fazla kaçırdıktan sonra atılan tatsız bir mesaj. Sıradan bir cevap. Onun gönderdiği bir fotoğraf – dünyanın herhangi bir yerindeki bir tarlanın fotoğrafı ve altında tek bir satır: *Senin çiftliğin kadar güzel olmasa da fena sayılmaz.*

O mesaj geldiğinde heyecandan telefonu yere düşürmüş, başparmağımı, onun tenine dokunuyormuşum gibi kelimelerinin üzerinde gezdirmiştim.

Bir sosyal medya fenomeni. Görünüşe göre önemli biriydi. Hâlâ bunu anlamlandırmaya çalışıyordum. Milyonlarca takipçisi vardı. Bir gece, evimin sessizliği boğucu geldiğinde telefonumun ekranına dokunarak onun hakkında biraz araştırma yapmışım. Hesabına bakmış ve tepedeki o küçük sayıya takılıp kalmışım.

Bir daha asla hesabını kontrol etmedim.

Daha önce de tek gecelik ilişkilerim olmuştu. Hem de çok. Ama Evie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Onu düşünmek, midemin derinliklerindeki bir açlık, tenimin altındaki bir uğultu gibiydi. Bar Harbor'da birlikte iki gece geçirmiştik. Yapmamalıydım... Neden hâlâ gözlerimi kapattığımda onu gördüğümü bilmiyordum.

Çarşafı dolanmış hâlde. Saçları yüzümde. Beni deli eden o belli belirsiz gülümsemeyle.

"Biberleri düşünüyordum," diye tekrarlardım, bu yalana sıkıca sarılmaya kararlı bir şekilde. Layla'ya en ufak bir açık vermemeliydim. Bir kez fırsatını buldu mu benden çok daha fazlasını alır, üstümdeki gömleği bile çıkarırdı. Üç kız kardeşe büyümüş-tüm. Sorguya çekildiğimi, rüzgârın yön değiştirdiğini hissettiğim kadar net hissedebilirdim.

"Yüz ifaden biberleri değil Evelyn'i düşündüğünü söylüyor."

"Yüzüme bakmayı bırak."

"O ifadeyi takınmayı bırak ki yüzüne bakmayayım."

İç geçirdim.

"Sadece yazık olduğunu düşünüyorum, hepsi bu," dedi Layla. Üstümden eğilip bir avuç daha patlamış mısır alırken tanelerden biri üstüme düştü. Bir fiske vurduğum mısır Becky Gardener'in ensesine isabet etti. *Tanrım*. İrkilip sandalyemde aşağı kaydım. "İkiniz gayet uyumlu gibiydiniz."

Tek yaptığımız şey iki ürkek yavru kedi gibi birbirimizin etrafında dönmekti. Evie'yi pansiyonda ziyaret ettikten sonra işini

yapabilmesi için onu rahat bırakacağıma dair söz vermiştim. Bu sözü tutmak beklediğimden çok daha zor olmuştu. Onun, çiftlikteki sıra sıra ağaçların arasında durduğunu, yüzünde bir gülümsemeyle dallara dokunduğunu görmek... Eh, bu, yüzüne bir beyzbol sopası yemekten farksızdı. Hem de defalarca. Ama bu yarışma Stella için her şey demekti ve ben şansımızı bir... bir...

Neydi bu?

Hoşlantı mı? Flört mü?

Onu bile bilmiyordum.

Tek bildiğim, onun yanında olmanın benim için büyük bir mücadele olduğuydu. Vücutlarımızın birbirine dolandığını düşünmeden edemiyordum. Kulakmemesinin hemen altındaki teninin tadını. Saçlarının çeneme, omuzlarıma, bacaklarımın üzerine düşüşünü. Onu güldürmek, onunla konuşmak istiyordum.

Konuşmak *istediğim* insanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Ama bir şekilde başarmış, çiftlikte olduğu sürece karşılaşmalarımızı bir rutine oturtmuştuk. Sıcak sohbetler, nazik baş selamlamaları. Sessiz bir öğleden sonra paylaşılan tek bir dilim kabak ekmeği; aramızda bolca mesafe bırakarak. Maine'deki o ucuz barda bizi bir araya getiren elektrik akımı, ince bir bağ olarak ağır ağır tekrar örülmüştü.

Ama sonra o gitmişti. Tekrar.

Ve ben ne yazık ki onu düşünmekten nasıl vazgeçeceğimi hâlâ bilmiyordum.

“Ne tür biberler?”

Başımı iki yana salladım ve Evelyn'in, yüzü gökyüzüne dönük hâlde arazinin ucundaki iki dev meşe ağacının arasında durduğu hayalini zihnimden atmaya çalıştım. Güneş onu altın rengi bir ışıltıyla boyamıştı, etrafında yapraklar uçuşuyordu. Boğazımı temizledim ve katlanır sandalyedeki pozisyonumu ayarlamaya çalışırken dizim yanımdaki Layla'nın dizine çarptı. Bu sandalyeler için fazla iriydim ve bu lanet salonda çok fazla insan vardı. “Ne?”

“Ne tür biberler ekiyorsun? Tarlada biber için hiçbir işaret görmedim.”

Ensem yanmaya başladı. “Sen hiç tarlaya çıkmazsın ki.”

“Ben her gün tarladayım.”

Elbette, tarlaların tam ortasına kurulmuş firma giderken tarlalardan geçiyordu. Ama sebze ekim alanına asla uğramazdı. Bir şeye ihtiyacı olmadıkça. Öfkeyle çenemi kaşıdım. Yarın bir ihtiyacını bahane ederek oraya uğrayacağından adım gibi emindim.

“Dolmalık biber,” dedim dişlerimi sıkarak.

Lanet olsun, şimdi gidip dolmalık biber ekmem gerekecekti.

Layla bir şeyler mırıldandı ve gözleri muzip bir ışıkla parladı. “Hangi renk?”

“Ne?”

“Hangi renk *dolmalık biber* ektin?” dedi sinir bozucu bir vurguyla.

“Güneydoğudaki tarlalara, kabakların yanına iki sıra kırmızı dolmalık biber ekti,” diye sertçe araya girdi Stella. “Ve eğer buraya dikkatini vermezsen, o biberlerden *bir tane bile* alamazsın.” Layla ve ben şaşkınlıkla ona baktık. Stella’nın böyle sinirlenmesi pek alışıldık bir şey değildi. Üstelik... bu bir yalandı. İkimiz de bunu biliyorduk.

Gergin omuzları bir anda gevşeyip çöken Stella elindeki patlamış mısır kâsesini Layla’ya geri verdi. “Özür dilerim. Biraz stresliyim.”

“Belli,” dedi Layla gülerek ve elini tekrar mısır kâsesine daldırdı. Ardından bakışlarını üstüme dikti ve gözlerini öyle bir kısıtı ki elâ rengi birer pırıltıdan başka bir şey göremez oldum. Sabah fırında çalışırken saçına bulaşan bir parça reçel hâlâ orada duruyordu. Çilek reçeli olmalıydı. Elini kaldırıp parmağını hafifçe kaşlarımın arasına dokundurarak, “Bu işin peşini bırakacağımı sanma,” dedi.

Elini ittim. Bu işin peşini altı ay boyunca bırakmasa bile umurumda değildi. Sözleri bana sinek vızıltısı gibi gelecekti. Dikkatimi Stella’ya çevirip botumu onunkine vurdum. Ayağını

sinirli bir şekilde yere çarpmayı bırakıp yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim omuz silkerek ve bakışlarımı salonda gezdirdim. "Luka gelmeyecek mi?"

Luka burada olsaydı elini Stella'nın sırtına koyar, onu tereyağı gibi yumuşatırdı. İkisi romantik bir ilişkiye başlamadan önce de böyleydi ve apaçık ortada olan bu gerçeği fark etmeleri gereksizce uzun sürmüştü. Kasaba çapında yapılan bahislerin kazananı olamamış ama çok yaklaştım. İtfaiyeci Gus'ın birincilik kutlamalarıysa bir türlü bitmek bilmemiş, adam işi itfaiye istasyonunun ambulans alanına bir plaket asacak kadar ileri götürmüştü. Plakette *Inglewild'in En İyi Çöpçatanı* yazıyordu; Luka ve Stella'nın neredeyse on yıl boyunca birbirlerinin etrafında dolmasıyla uzaktan yakından bir ilgisi varmış gibi. Bacaklarımı bu lanet sandalyeye sığdırabilmek için oturduğum yerde iyice kaykıldım.

"Yolda," dedi Stella, irade gücüyle Luka'yı içeriye sokabilirmiş gibi bakışlarını kapıya dikerek. Karışan siyah buklelerini yüzünden geriye attı. "Ama gecikti."

"Birazdan gelir," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Luka bunu hayatta kaçırmazdı. O mini minnacık İtalyan annesi ve saldırgan kız kardeşleri kapıyı tutsalar bile. Geliyorum dediyse, mutlaka gelirdi.

Ona doğru eğilip sesimi alçaltarak, "Hey," dedim. Layla'nın hâlâ yanımda atıştırmaya devam ettiğinin bilincindeydim. Şimdi de patlamış mısır tanelerini havaya atıp ağzıyla yakalamaya başlamıştı. Üstelik her seferinde hedefi tutturuyordu. "Dolmalık birer falan ekmedim."

Sözlerimle biraz rahatlayan Stella'nın dudaklarında utangaç bir tebessüm belirdi. "Biliyorum."

"O hâlde neden yalan söyledin?"

"Çünkü belli ki başın sıkışmıştı. Ve insanın hislerini başkalarıyla paylaşmadan önce kendi içinde tartması gerektiği konusunda biraz deneyimim var."

Toplantı salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri dalan Luka bakışlarıyla etrafı taradı. Saçları karmakarışık ve gömleğinin ucunu yarım yamalak bir şekilde kot pantolonunun beline sıkıştırmıştı. Delaware sınırından buraya kadar koşarak gelmiş gibi görünüyordu. İç geçiren Stella'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Kalabalığın içinde Stella'yı bulduğu anda Luka'nın yüzünde de aynı gülümseme açmıştı. İkisini beraberken izlemek insana, yüzüne bir dilim kek yapışmış gibi hissettiriyordu; tatlı, yoğun ve biraz fazla.

"Üstelik," dedi Stella, kalabalığın arasından geçip yanındaki boş sandalyeye ulaşmaya çalışan Luka'dan gözlerini ayırmadan. Katlanır sandalyelerden birine çarpan Luka az kalsın Cindy Croswell'i de yere düşürecekti. "Ne zamandır çiftliğe dolmalık biber ekme istiyordum."

"Ah, tamam. Şimdi anlaşıldı."

"Luka harika biber dolması yapar," diye kıkırdadı Stella, Luka yanına otururken. Luka elini hemen Stella'nın saçlarının altına götürdü, Stella ise omuzlarını hafifçe oynatıp ona iyice sokuldu. Bakışlarını onlardan ayırıp salonun ön tarafına, Şerif Jones'un ahşap kürsüde hazırlık yaptığı yere çevirdim ama aralarındaki alçak sesli konuşmaları, Stella'nın nasıl da Luka'ya yaslandığını fark etmemem mümkün değildi. Luka'nın nasıl da ayağını Stella'nın sandalyesinin altına takıp onu biraz daha kendine yaklaştırdığını.

Bir kez daha onları kışkırdım. Ben hiçbir zaman biriyle böyle bir yakınlık yaşamamıştım. Hiçbir zaman birine böyle kolayca yaklaşp parmak uçlarımı tenine bastırmamış, onun yanıma sokuluşunu izlememiştim. Başparmağımı kiraz kadar kırmızı, dolgun bir dudağın üstünde dolaştırdığımı hatırlayınca huzursuzca kıkırdandım. Altımdaki metal sandalye tehditkâr bir şekilde gıcırdadı.

Evelyn'i artık gerçekten de aklımdan çıkarmak istiyordum.

Layla kâsesini göğüs kafesime batırarak üstümden eğildi. "Odaya ihtiyacınız varsa tamir dolabı müsait."

Kendimi tutamayıp güldüm. Stella homurdandı. Luka öne eğilip elini patlamış mısır kâsesine daldırdı.

“Kilidi var mı?”

Layla öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki salonun ön tarafında oturanların bile dikkatleri üzerimize çevrildi. Güzellik salonundan gelen kadınlar sohbeti kesip bize baktı, kitapçı Alex ise kahvesini kaldırarak selam verdi. Şerif’in hemen arkasında duran Şerif Yardımcısı Caleb Alvarez’in, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle sürekli Layla’ya baktığı gözümünden kaçmamıştı.

Göz göze geldiğim Stella bana gülümsedi.

“Hadi artık şu toplantıyı başlatalım.” Şerif Dane Jones üst üste iki kez boğazını temizledikten sonra odadaki sohbet sesleri dindi ve herkes toplantıya odaklandı. “İlk gündem maddesi. Bayan Beatrice, polis departmanı sizden, kafeteryanın önündeki arabaları kendi başınıza çekmeye çalışmaktan vazgeçmenizi rica ediyor. Bu iş için uygun ekipmanınız olmadığı gibi aracınızı koçbaşı gibi kullanmanız birkaç şikâyete neden oldu.”

“Beni öldürmeye çalıştı!” diye bağırdı Sam Montez salonun arka tarafından. Sandalyesinden ayağa fırlayınca şapkası yana kaymıştı. “Arabamdan sadece bir, en fazla iki dakikalığına indim ve beni öldürmeye kalktı!”

Güldüğümü belli etmemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Sam’in ikinci sıraya park etmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Kasabamızın küçük yollarında bu çok fazla sorun olmasa da yine de sinir bozucuydu.

Ön sıranın sonunda oturan Bayan Beatrice’in başının tepesini zar zor seçebiliyordum. Kır saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini tam olarak duyamamıştım. Dane kaşlarını çatmış, Caleb ise şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi görünüyordu.

“Eh, bu şekilde konuşmanıza gerek yok. Biri yükleme alanınızı kapatıyorsa beni ya da Caleb’ı aramanız yeterli.”

Beatrice tekrar bir şeyler homurdandı ve güzellik salonundan Shirley keskin bir nefes aldı. Dane baş ve işaretparmağıyla

burnunun üstünü sıkarak iç geçirdi. “Bea, bir polis memurunun önünde fiziksel şiddet tehditleri savurmaman gerektiğini sana kaç kere söyledim? Sam, otur yerine.”

Sam sandalyesine çöküp şapkasını çıkardı. Luka üstümden eğilip Layla’nın kâsesinden bir avuç daha patlamış mısır aldı.

“Bu toplantıyı biraz küçümsemişsin, La La.”

“Genelde bu kadar renkli olmazlar,” diye açıkladı Stella, Luka’nın ikram ettiği patlamış mısırı alarak.

“Hayır, hep böyleler,” dedik Layla’yla bir ağızdan.

“Gelelim bir sonraki maddeye,” diyerek kürsünün üzerindeki kâğıtlara göz gezdiren Dane’in boğazından boğuk bir inilti koptu. Yardım dilenen gözlerle Caleb’a baktı. Caleb omzunu silkmekle yetindi ve Dane tekrar salona döndü. “Bayan Beatrice, dükkânınızın camına astığınız ‘ARANIYOR’ ilanlarınızı kaldırırmanız harika olur.”

Bu kez kahkahasını tutmaya çalışan tek kişi ben değildim. Salon hafif bir uğultuyla hareketlenirken Caleb güldüğünü gizlemek için seyirciye arkasını döndü ve omuzları titremeye başladı. Bayan Beatrice, aylar önce iki turisti, dükkânın arkasındaki tuvaletin lavabosunu yeni ve yaratıcı işler için kullanırken yakaladığından beri camlarına “ARANIYOR” ilanları asıyordu.

Dane, başını yana eğip Bayan Beatrice’in konuyla ilgili söylediklerini dinlemek için başını eğip, “Bunun kamu ahlakına aykırı olduğu görüşüne katılıyorum ama lütfen böyle durumlarda bana ya da Caleb’a bir telefon açın,” dedi. Elini kaldırarak Bayan Beatrice’i susturdu ve toplantıya devam etmeye hevesli bir şekilde kürsüdeki kâğıtlara göz attı. Fakat baktığı her kâğıdı homurdanarak katlıyordu. “Pekâlâ, Beatrice. Görünen o ki sizinle özel bir konuşma yapmamız gerekiyor. Şimdilik...” Kâğıtları çevirip tekrar göz gezdirdi. “...diğer yedi konuyu bir başka zamana bırakacağız.”

“Onu badem sütü almayı reddettiği için şikâyet etmiş olabilirler mi?” diye fısıldadı Layla. Aslında almıştı ama onu yan tarafında “hippi suyu” yazan teneke bir kutuya boşaltmıştı.

“Muhtemelen Karen ve sütlü kahve olayıyla ilgilidir,” dedim. Kasabaya nadiren öğleden sonraları giderdim ama Bayan Beatrice’in, garsonlara kaba davrandığı için Karen Wilkes’e servis yapmayı reddettiği gün oradaydım. Her nasılsa o gün Karen’ın sahte kürk ceketinin her yerine sütlü kahve dökülmüştü. Açıkçası, bunun için Bayan Beatrice’i suçlayamazdım.

“Pekâlâ.” Dane’nin salonda yankılanan sesiyle herkes tekrar sakinleşti. “Sıradakine geçelim. Pizza dükkânı, ah...” Duraksayıp önce bıyığını sonra çenesini sıvazladı. Çenesine vurup bakışlarını odada gezdirdi. “Matty, bu ay özel bir kampanya düzenlediğini hepinizin bilmesini istiyor. Çarşamba günleri elde edeceği kârın yarısını, ilkokulun bilim gezilerini finanse etmek için bağışlayacak.”

Stella elini havaya kaldırdı. Dane, kapıdan çıkıp sonsuzluğa doğru yürümek ister gibi görünüyordu. “Evet, Stella?”

“Bu uygun bir zaman mıdır bilmiyorum ama ikiniz gördüğüm en tatlı çiftsiniz ve nihayet birlikte yaşamaya başladığınız için sizi tebrik etmek istiyorum.”

“Kapınıza astığınız çelenge bayıldım,” diye ekledi Mabel Brewster, salonun ortalarında bir yerden. “Ve bahçenizdeki kuş banyosuna da. Bahçeciliğe bu kadar ilginiz olduğunu bilmiyordum, Şerif.”

Salonun geri kalanı, Şerif’in aşk hayatı hakkında yorumlar yapıp sorular sormaya başladı.

“Onları çiftçi pazarında gördünüz mü? Yemin ederim Dane Jones’u hiç bu kadar gülümserken görmemiştim.”

“Sadece bir kez mi gülümsedi? Çünkü sanırım bu bile bir rekor.”

“El ele tutuşuyorlardı. Dane, Matty’ye çiçek aldı.”

“Matty nerede? Artık birlikte yaşıyorsunuz diye onu eve hapsedemezsin.”

Yükselen uğultudan bunalıp sandalyemde iyice kaykıldım. Ses, beynimdeki bir vızıltı, kulaklarımda çınlayan bir uğultu gibiydi. Başparmağımı avucuma bastırıp dikkatimi oraya vermeye çalıştım.

Sakalının üstündeki yanakları kıpkırmızı olan, kolunun altına sıkıştırdığı şapkasıyla huzursuzca oynayan Dane, salondakilerin önünde patlayacakmış gibi görünüyordu.

Dirseğimle Stella'yı dürttüm. "Bunun sana karşı kullanılmasından korkmuyor musun?"

"Nasıl yani?"

Luka'yla ikisini gösterdim. "Siz ne zaman birlikte yaşamaya başlıyorsunuz?"

"Ah," dedi umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "Kendimize biraz daha fazla yaşam alanı yaratmayı başardığımızda. Luka'nın benim o meşhur dağınıklığımla başa çıkmaya henüz hazır olduğunu düşünmüyorum."

Stella, benim çiftlikteki kulübemin karşısında, eski dergiler ve yarım kalmış kahve kupalarıyla dolup taşan küçük bir kulübede yaşıyordu. Luka'nın tüm çabalarına rağmen, kulübede seksen yaşında, biriktirme hastalığı olan bir kadın yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir keresinde, üstlerinde cüceler olan mutfak havluları hakkında tartıştıklarım duymuştum. Stella onları atmak istemiyordu çünkü anlaşılan o ki iyi bir sohbet konusu oluyorlardı.

"Fazladan bir-iki yatak odamız daha olduğunda birlikte yaşamaya başlayabiliriz. Böylece tişörtlerini onun istediği gibi katlamadığımda gidip ağlayabileceği bir yer olur." Omzunu silkip Luka'nın kolunu sıktı. Luka, ona hiç bakmadan omzunu hafifçe çimdikledi ve Stella'nın gülümsemesi genişleyerek kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Bunu, soran herkesle paylaşmaya hazırım. Ama bütün bunlar Dane'in bizim onu sevdiğimizi bilmesi için. *Onları* sevdiğimizi bilmesi için. Dane bana bir keresinde kendisinin Matty için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü söylemişti. Şansını denemekten korkuyordu." Başını Luka'nın çenesine yasladı. "Onun, kasaba tarafından desteklendiğini bilmeye ihtiyacı var. Mutlu olmasma sevindiğimizi bilmeye ihtiyacı var."

Bunların hepsi iyi güzeldi ama Dane utançtan yerin dibine girecekmiş gibi görünüyordu.

“Toplantının geri kalanını aksatsa bile mi?”

Stella sırtıttı. Luka, bağırarak, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş gibi bir şeyler söyledi. Karşılığında küçük salonda neşeli tezahüratlar yükseldi ve Dane yumruğunu alnına bastırdı. “Bilhassa onun için.”

Kıkırdayarak sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Beyzbol şapkamı gözlerimin üzerine çektim ve bacaklarımı olabildiğince öne uzattım. Bence bu tür durumlarda en iyisi hiçbir şey yapmadan beklemektir.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve dolmalık biberleri düşündüm.

·»» 2 ««·

EVELYN

“Şey, selam.” Tepemde dikilen biri gürültüyle boğazını temizledi. “Birini mi bekliyorsun?”

Telefonumdan başımı kaldırıp masanın kenarına yaslanmış uzun boylu adama baktım. Kaşlarını çatmış somurtuyordu. Buraya geldiğimden beri onu bir kez olsun gülümserken gördüğümü sanmıyordum; elbette karşılaştığımız nadir anlarda. Sanırım ben çiftlikte dolaşırken sürekli ahırlardan birine saklanıyordu.

Bu beni üzüyordu.

Biraz da sinirlendiriyordu.

“Hayır, beklemiyorum.” Karşımdaki boş sandalyeyi botumla ittim. Sessiz bir davet.

Kısa bir duraksamanın ardından küçük sandalyeye yerleşti. Kahve kupamın üstünden onu izledim. Dirsekleri masaya dayalı, omuzları çöktü. Öne eğilmiş, tabağına evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi bakıyordu.

Dakikalar geçti ve tek kelime etmedi.

“Ee?” Çenemi elime dayayıp kahvemi gürültüyle yudumladım. Midedeki tuhaf kasılmaya rağmen sesimin sakin ve neşeli çıkmasına özen göstermiştim. Annem, başkalarının ruh hâllerinden etkilenmediğimi söylerdi. En karanlık fırtına bulutunu bile aydınatabileceğimi iddia ederdi.

Beckett’in yanındayken ikimiz de fırtına bulutuymuşuz gibi hissediyordum. Birlikte muson fırtınaları yaratıyorduk.

“Günün nasıl geçiyor?”

Başını kaldırıp bana baktı. Çatalının ucunda dengede duran bir parça kabak ekmeği vardı. "Hı?"

"Günün," diye tekrarlardım. Sessizce oturmak isteseydi, duvar boyunca sıralanmış boş masalardan herhangi birine gidebilirdi. Ama bunun yerine gelip benim karşıma oturmuştu. "Nasıl geçiyor?"

"Ah," diye mırıldandı, sandalyesinde hafifçe kıpırdanıp başparmağını porselen tabağın kenarında gezdirerek. "İyi," dedi boğuk bir sesle. Mavi-yeşil gözleriyle bana şöyle bir baktıktan sonra başını tekrar öne eğdi. Yeni bir sessizlik, olması gerekenden bir saniye uzun süren bir duraksama. Bu adamın geçmişte bir barda yanıma gelip bedenini benimkine yaklaştırdığına inanamıyordum. Teninden yayılan yaz yağmuru kokusunu hissedebileceğim kadar yanıma sokulup ne içtiğimi sorduğuna inanamıyordum. "Ya seninki?"

"İyi." Ondan bir tepki alacaksam önündeki tabağı fırının karşı köşesine fırlatmaya hazırdım. Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi ve iç geçirdim. "Stella daha sonra bana tarlaları gezdirecek."

Sözlerim az da olsa ilgisini çekmiş gibi bir ses çıkardı.

"Burası harika bir yer."

Yine sessiz bir mırıltı.

Tamam, öyle olsun.

Sandalyeme yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve solumda tavandan yere kadar uzanan pencereden dışarı bakarak kendimi oyalamaya çalıştım. Bu açıdan birkaç çocuğun ağaçların arasında dolaştığını görebiliyordum. Küçük bir sincap çalılığın içinde saklanmış, toprağı kazıyordu. Tarlalardan birine gizlenmiş fırın, mükemmel ağacın peşine düşen ziyaretçilerin bir anda karşılarında buldukları hoş bir sürprizdi. Pencereilerin dibinde biriken buğu, grili beyazlı kusursuz bir çerçeve yaratıyordu. Ağaç dalları camları hafifçe okşuyordu. Kendimi eski Noel kartpostallarından birinin içindeymiş gibi hissediyordum ve kar yağdığında buranın büyüleyici bir yere dönüşeceğine bahse girebilirdim.

"Biliyor musun, biraz önce çilek tarlalarının yanından geçtim."

Bakışlarımı, hâlâ o aptal tabağa bakan Beckett'a çevirdim. "Öyle mi? Burada çilek tarlaları olduğunu bilmiyordum."

Sözlerimi umursamayıp güçlü bir şekilde yutkundu. Duygusuzdu. İçine kapanmıştı. Milyonlarca mil ötedeydi.

"Sanırım bazıları ağlıyordu."

"Ne?"

"Çilekler," diye açıkladı. "Bazılarının ağladığını duydum."

Gözlerimi kırıştıtarak yüzüne baktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü..." Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. Altdudağı hafifçe titrerken oturduğu yerde kıpırdandı ve o gülümsemeyle, omzumla boynum arasına saklandığı zaman hissettiklerim içimde bir yerlerde yeniden canlandı. Kirpiklerinin arasından bana baktığında, bir fırtınadan sonra çatının kenarından, ağaçlardan, köşedeki posta kutusundan hâlâ yağmur damlaları akarken, güneşin ağır bulutların ardından süzölmeye karar verdiği o ânı yaşadım. "Çünkü sanırım ebeveynlerini 'reçel' yapmışlar."

Sözlerini anlamlandırmam biraz zaman aldı.

Bu bir şakaydı.

Beckett az önce şaka yapmıştı.

Gerçekten aptalca bir şaka.

Şaşırp neşeli ve yüksek sesli bir kahkaha attım. Birkaç kişi dönüp bize baktı.

Ama ben sadece Beckett'a bakıyordum; dudaklarında dizginlenmemiş, kocaman bir gülümseme vardı. Biraz vahşi. Fazlasıyla güzel.

Işıl ışıl parlayan gözlerinden mest olmuş hâlde yumruğumu ağzıma bastırdım. Başını eğip kabak ekmeğinden bir lokma daha aldı.

"Çok aptalca bir şakaydı," dedim.

"Evet." Gülümsemesi yumuşadı. Geçmişte bir gece yarısı avucumda hissettiğim bir şey gibi. Gözleri, ikindi güneşinde ısıtılar saçıyordu. "Evet, öyleydi."

Bacağıma yediğim sert bir tekmeyle gördüğüm rüyadan uyan-dım.

Yerimden sıçradım ve dizim, oda boyunca uzanan cilalı ahşap masanın altına çarptı. Karşımda oturan Josie kaşlarını yukarı kaldırarak bana imalı bir bakış attı. Toplantının başından

beri düşüncelerimi toparlayamıyordum ve morarmaya başlayan bacağıma bakılacak olursa bunu o da fark etmişti.

“Dans hakkında ne düşünüyorsun?”

O günkü temsilcim Kirstyn, açık pembe not defterine kalemini vurdu. Şakayık pembesi. Güneş suya değmeden hemen önce gökyüzünün aldığı renk. Sway, bir müşteriye tek bir temsilci atamaya inanmıyordu. Bunun yerine, her an emrime amade, genç, çekici ve şık danışmanlardan oluşan bir ekibim vardı. Kirstyn ve onun yoğun parfüm bulutu, fosforlu oje süren Derrick'i ve battaniye kadar geniş şalları olan Shelly'yi özlememe neden oluyordu.

Kirstyn dudaklarını birbirine bastırarak sıkıntısını belli etti. “Dediğimi duydun mu?”

Josie altdudağını ısırıp gözlerini kocaman açtı. Yüzündeki ifade, *duydun mu gerçekten*, diyordu.

Duymamıştım. Çünkü aklımda, güneş ışığıyla dolu bir fırında geçen sessiz bir kasım öğleden sonrası vardı. Beckett böyle bir yer hakkında ne düşünürdü acaba? Onu burada hayal ettim; şaşkın ve bunalmış bir hâlde, her çalışma alanının dışına yerleştirilmiş yazı panolarına gözlerini kısarak bakarken. Açık mutfaktaki turşu kavanozlarını ters ters incelerken. Taze salatalık suyuna ve ikram edilen sıcak el havlularına kaşlarını çatarken.

Başımı iki yana salladım.

“Üzgünüm,” dedim ve boğazımı temizleyip önümdeki kahve kupasını avuçlarımın arasına aldım. “Tekrar edebilir misin?”

Kirstyn parlak sarı saçlarını geriye attı. Altın rengi, ince bir çerçevesi olan kocaman bir gözlük takmıştı. Bileğinde bir dizi bilezik şıngırdıyordu. Masanın ortasındaki tepside duran, içi naneli yeşil çay dolu çaydanlığı alıp bana uzattı. Başımı iki yana salladım.

“Dans,” dedi, hafifçe dudağını büzüp çaydanlığı yerine koyarak. “Hani şu her yerde karşımıza çıkan meydan okumalar gibi.”

Ekranı yukarı bakacak şekilde tepsinin yanına yerleştirdiği telefonu işaret etti; dans eden sosyal medya fenomenlerinden oluşan bir gönderi. Kendimi orada, tüm o içeriğin arasına sıkış-

muş hâlde hayal etmeye çalıştım. Ama bunu hayal dahi edemiyor, kaygıdan midemin kasıldığını hissediyordum. En son ko-reografi yaptığımda on üç yaşında olduğumdan emindim; aile evinin bodrum katında, Josie'yle birlikte bir şemsiyeyi mikrofon standı olarak kullanarak Backstreet Boys şarkılarına avaz avaz eşlik etmiştik.

"Bu meydan okumaları biliyorum," dedim tereddütümü gizlemeden. Bu işin nereye varacağını görebiliyordum.

Burası olman gereken yer değil, diye fısıldadı zihnimin bir köşesindeki ses. Bu ses son zamanlarda giderek daha yüksek çıkıyordu; aralıksız bir şüphe sızıntısı gibi. Ama madem burada olmamam gerekiyordu, o zaman nerede olmalıydım? Ne yapmalıydım? Hayatım boyunca bu platformu oluşturmak, bu izleyici kitlesine ulaşmak için uğraşmıştım.

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı telefondan ayırdım ve aşağıdaki hareketli kaldırıma bakıp kendimi caddedeki insanlarla oyaladım. Herkesin, başını kaldırmadan birbirinin yanından geçişini izledim; hiç düşünmeden, durmaksızın ileri doğru akan bir hareketle. Kaldırımdan aşağı esen bir rüzgâr, parlak kırmızı bir atkıyı havalandırdı. Onu ucundan yakalamaya çalışan kadın bir anlığına uçuyormuş gibi göründü. Küçük bir *empanada** dükkânının –ulusal bir mağaza zinciriyle parlak camlı bir bankanın arasına sıkışmış, tavanından ışık dizileri sarkan parlak pembe bir bina– önünden tökezleyerek geçerken atkıyı tutmayı başardı. Dükkânın penceresinden bakan ufak tefek, esmer bir kadın güldü ve tezgâhın diğer tarafındaki birine elindeki havluyu salladı. Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Kadının neşesini buradan bile hissedebiliyordum.

"Evie," Josie'nin çizmesi masanın altından hafifçe benimkine dokundu. "İyi misin?"

"Üzgünüm," diye tekrarladım. Başımı iki yana sallayıp dikkatimi tekrar Kirstyn'e vermeye çalıştım. Bugün aklım karmakarı-

* Güney Amerika'da içi doldurularak yapılan bir börek. –çn

şıktı. Güçlü bir kahveye ve altı günlük bir uykuya ihtiyacım vardı. "Buradayım. Dinliyorum. Ne istediğinizi bana açıklayın."

"Videolarına biraz koreografi eklemen gerektiğini düşünüyoruz," diye yavaşça tekrarladı Kirstyn, her kelimeyi tek tek vurgulayarak. Sanırım onu bugünden sonra bir daha asla görmeyecektim. "Sway, hareket ve dansın, paylaştığın içeriği daha erişilebilir hâle getireceğine inanıyor."

Josie başını ağır ağır çevirip Kirstyn'e baktı. Bakışların öldürme gücü olsaydı Kirstyn'in şu an bir kül yığınının dönüşeceğinden emindim. Hareket ve dans. Bardağımın kenarına tırnağımla hafifçe vurdum.

"Bu konuda önerin ne?"

Dudaklarını hafifçe büzdükten sonra kaşlarını çattı. "Dans," diye tekrarladı. İnce dudaklarından ilk hayal kırıklığı kırıntısı dökülmüştü. "Hareket..."

Elimi salladım. "Evet, hareket içeriğimi daha erişilebilir hâle getirecek. Ama eminim ki içeriğimin zaten büyük ölçüde ilham verici olduğunun farkındasıdır. Seyahat odaklı olduğunun." Kaşlarımı çattım. "Sence küçük bir kasabadaki kitabevinin koridorunda 'Yah Trick Yah' dansı mı yapmalıyım?"

Josie kahkahasını güçlükle bastırdı. Kirstyn ise iğneleyici sözlerimi anlamamıştı.

"Bu harika bir fikir!" dedi ellerini açlıkla dizüstü bilgisayarına uzatarak. Parlak pembe tırnaklarını klavyenin üzerinde hızla dans ettirerek yazmaya başladı. "İnanılmaz bir fikir. Bunu daha önce nasıl düşünemedik!"

Başım zonklamaya başladı. "Kastettiğim bu değildi..." İç çekip gözlerimi tekrar pencereden dışarı, *empanada* dükkânına çevirdim. Penceredeki o gülen kadın artık yoktu. "Şaka yapıyordum."

"Ah, tamam," dedi Kirstyn, gözlerini bilgisayarından kaldırmadan. "Bence iyi bir fikir. Belki bir sonraki seyahatinde üzerine çalışabilirsin."

Josie gözlerini kocaman açarak bana baktı. *Üzerine çalışabilirsin*, diye sessizce tekrarlardı dudaklarını kıpırdatarak. Ardından,

Backstreet Boys rutinimiz sırasında bir noktada *üzerine çalıştığı-mıza* emin olduğum, 90'lardan kalma bir dans hareketini taklit etti.

Bu öneriye yanıt vermeye bile tenezzül etmeyip konuyu de-ğiştirmeye çalıştım. Bitkin hâldeydim. "Bir sonraki seyahatim nereye?"

İçten içe, Kirstyn'in bana bir sonraki seyahatimin *evime* olaca-ğım söylemesini bekliyordum; Bay Area'da kiraladığım, küçük ve neredeyse bomboş olan apartman dairesine. Neden bir kira sözleşmesi imzaladığımı bile bilmiyordum. Son üç ayda orada en fazla altı gece geçirmiştım. Ama içimde, bir yere ait olma iste-ği vardı ve bir daire tutmak mantıklı bir çözüm gibi görünmüştü.

"Ah, elbette. Hemen bakalım."

Sway ile ortaklık kurmamın sebebi daha fazla insana ulaş-mak, daha fazla hikâye anlatmak ve adını duyurmaya çalışan küçük işletmelere destek olmaktı. Spokane'deki Peter mesela. Bir yemek kamyonunda ızgara peynirli sandviç yapıyordu ve yemin ederim, hayatımda içtiğim en iyi domates çorbası onunkiydi. Sacramento'daki Eliza, hazır moda ürünlerini geri dönüştürerek sürdürülebilir parçalar hâline getiren bir butik sahibiydi. Aşk Işığı Çiftliği'nden Stella, büyüleyici bir kış masalı yaratmak için canla başla çalışıyordu. Ziyaret ettiğim insanların dünyada iz bır-akmak için ihtiyacı olan her şey zaten vardı; ben sadece... Onlara biraz yardımcı oluyordum. Küçük bir destek veriyordum.

Hesap yönetimi, Josie ve benim için giderek daha fazla yük olmaya başlamıştı. Zamanımızın büyük bir kısmını yaratıcı sü-reç yerine, işin idari kısmına harcıyorduk. Sway ile ortaklığımı-zın bunu kolaylaştırması gerekiyordu. Ama dürüst olmak gere-kirse bu ortaklık müzmin bir baş ağrısına dönüştü.

"İşte bir sonraki seyahatin," dedi Kirstyn, Sway'de görmeye alışık olduğum gösterişli hareketlerle.

Tavandan aşağı uğultuyla boş bir ekran indi. Ekran bir renk patlamasıyla açıldı ve derin bir bas sesi tüm odayı doldurdu. Yerinden sıçrayan Josie, neredeyse önündeki kupayı devirecekti.

Süslü bedenler, havada kollarını sallayarak dans etmeye başladı. Dizlerine kadar uzanan kürk botlar giymiş, parlak mor payetli bir tulum içindeki bir kadın, bir sarmaşığa tutunup –bu noktada gözlerimi kısarak ekrana baktım– parlak kırmızı bir jöle havuzunun üstünden geçti.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Josie.

Başımdaki ağrı iyice şiddetlendi.

“Neden bana Burning Man’i* gösteriyorsun?”

“Bu Burning Man değil. Okeechobee Müzik ve Sanat Festivali,” diye düzeltti Kirstyn, heyecandan neredeyse yerinde duramayarak. Bileğindeki bileziklerin şingirtisini dişlerimde hissettim. “Bu festival daha yeni sayılır ve Sway, senin markanın evrimi için harika bir fırsat olacağını düşünüyor.”

Sway böyle düşünüyordu. Yüzümü buruşturdum.

“Markamın evrimi.”

“Evet.”

“Bu festivali bir küçük işletme mi düzenliyor?” diye sordum. Ekranda kıvrılıp dalgalanan yarı çıplak bedenler dikkatimi dağıtmış, yanar dönerli ışıklar başımı hepten ağrıtmıştı. Endüstriyel cam pencereden ofisin geri kalanına, ortak çalışma alanındaki çalışanlara göz gezdirdim. Köşede oturan bereli bir adam müziğe başıyla tempo tutuyordu. Saçlarının uçları parlak pembe renge boyalı bir kadın bir şeyler mırıldanıyordu. İki numaralı konferans odasındaki üç kadının sohbeti kimsenin umurunda değildi. “İlginç bir hikâyesi var mı?”

Belki de bir şeyleri kaçıırıyordum.

“Covergirl’ün sponsorluğunda olacaksın,” dedi Kirstyn bana. Ekrandaki görüntü yerini, yaklaşık bir ay önce çekip hesaplarımdan birinde yayınladığım bir klibe bıraktı. Klipte rüzgâr saçlarımı yüzüme düşürürken elimde fosforlu turuncu bir maskara tutuyordum. Reklamını yaptığım maskara, ekranda en

* Her yıl Ağustos-Eylül aylarında Nevada’nın Black Rock Çölü’nde geçici olarak kurulan Black Rock City’de gerçekleştirilen bir etkinlik. –en

fazla bir saniyeliğine görünüyordu. Sağ alt köşedeki küçük sayı özellikle vurgulanmıştı. Dört milyondan fazla izlenme. Yüzümü buruşturdum.

Bu klip bana uzun süre acı çektirmiş, böyle bariz bir ürün yerleştirme yüzünden kendimi suçlu hissetmiştim. Evet, gelirim büyük bir kısmı sponsorluklardan geliyordu ama bu tür reklamlar genellikle olması gereken yerde, blogumdaki reklam alanında yayınlanıyordu. Ama Sway bunun, daha fazla markalı içerik için güçlü bir deneme olacağı konusunda ısrarcıydı ve ben hem yorgundum hem de dikkatim dağınıktı. Sonunda pes ettim ve maskara tanıtımı yaptığım aptalca bir video paylaştım.

İşe bakın ki şimdi bu bana bir Covergirl sponsorluğu getirmişti.

Şu an sevinçten havalara uçuyor olmam gerekirdi.

Peki neden böyle hissetmiyordum?

Çünkü burası olman gereken yer değil.

Ortaklıklar, promosyonlar ve müzik festivalleriyle ilgili endişeleniyor olmamalıydım. Bunca zamandır içerik üretiyor, başkaları için kendimden çok şey veriyordum. Peki, elimde ne vardı? Boş bir daire ve her hareketimi takip eden milyonlarca yabancı.

O kadar yorgundum ki.

“Sanırım biraz ara vermem gerekiyor.” Kelimeler dudaklarımdan nefes verircesine döküldü; sessiz ama odada yankılanıp güç bulan bir kararlılıkla. Omuzlarımı geriye atıp derin bir nefes aldım. Başımı yukarı kaldırdım. “Biraz ara vereceğim.”

Josie masanın diğer tarafından minik bir zafer yumruğu yaptı.

“Okeechobee’deki otelinde sana bir spa paketi ayarlayabilirim,” dedi Kirstyn. İçimden bir ses, Okeechobee’nin spalarıyla ünlü olmadığını söylüyordu. “Ah! Eğer seyahatini biraz uzatıp Miami’den başlamak istersen, birkaç kulüp sponsorluğu da ayarlayabiliriz.”

Başımı iki yana sallayıp çay fincanımı süslü porselen tabağa geri bıraktım. Miami’de kulübe gitmek, isteyeceğim son şeydi. “Hayır, ben... tüm bunlara ara vermeyi kastediyorum.”

Kirstyn, laptop ekranının arkasından gözlerini kırıştırtarak

bana baktı. Okeechobee’de dans eden bedenlerin görüntüsü devasa gözlük camlarına yansıyor. Bu, *Alice Harikalar Diyarında*’dan fırlamış gibi baş döndüren bir sahneydi. Elleri klavyenin üstünde asılı kalmış, hayretle bana bakıyordu. “Bir tatil mi yani?”

“Aynen öyle.” Bu çok uygun bir kelimeydi. Yıllar süren titiz finansal planlamanın sonucu olarak, birkaç haftalık bir tatili rahatça karşılayabilecek birikimim vardı. Bir sosyal medya fenomeninin geliri pek de istikrarlı sayılmazdı ve gördüğüm ilginin geldiği hızla kaybolabileceği korkusu içimde bir yerlerde hep duruyordu. Sosyal medya değişken bir mecraydı.

Belki de biraz uzaklaşmak tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Yeniden odaklanmak, kendimi toparlamak için biraz alan.

Dönüp büyük pencerelerden aşağı, *empanada* dükkânına baktım. Eşyalarımı toplamaya başladım.

Empanada yiyebilmek için biraz alan.

“Ama paylaşım yapmaya devam edeceksin, değil mi?” Sandalyesini itip peşimden kapıya gelen Kirstyn’in sesinde hafif bir tedirginlik vardı. Josie, iri kahverengi gözlerinde sessiz bir gururla beni kapıda karşıladı. Buraya geldiğimizden beri her an çekip gitmeye hazırmış gibi görünüyordu. Dizüstü bilgisayarını çantasına koyduğundan bile emin değildim. Olduğu yerde zıplıyor, kıvırcık saçları onu takip ediyordu.

Bizi takip eden Kirstyn bir uçaktan atlamaya hazırlanıyormuş gibi endüstriyel cam pencerenin kenarına tutundu. “Tamamen ortadan kaybolmayacaksın, değil mi?”

Omzumu silktim. “Henüz bunu tam olarak düşünmedim.” Ama şimdi düşününce sosyal medya hesaplarımı birkaç hafta boyunca tamamen görmezden gelmenin harika bir fikir olacağına karar vermiştim. Ceketimi sırtıma alıp kollarımı içine soktum. “Şu sıralar sözleşmem olan herhangi bir sponsorluk var mı?”

Kirstyn masaya neredeyse koşarak geri dönüp pembe defterinin sayfalarını çevirdi. “Hayır,” dedi hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturarak. “Hayır, kanallarında paylaşmak zorunda olduğun hiçbir şey yok. Ama Ray-Ban ilgili görünüyor ve eğer istersen...”

“Gerek yok, teşekkürler.” Onu hızlıca reddetmemin yarattığı gerginliği yumuşatmaya çalışarak, “Bak Kirstyn,” dedim. “Bu sunum için harcadığın emeğe minnettarım ama sanırım şu an biraz geri çekilmem en iyisi olacak. Birkaç haftalığına planlama moduna geçeceğim.”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Birkaç hafta mı?”

Yaptığım şeyin ne olduğunu, neden her şeyin bana bir beden küçük gelen bir kazak giymişim gibi hissettirdiğini çözmem gerekiyordu. Bu hissin geçmesini bekleyip duruyordum ama bir türlü geçmiyordu. Aksine giderek daha da kötüleşiyordu.

“Seni bilgilendireceğim, tamam mı? Ara ara kontrol ederim. Bana seçenekler göndermeye devam edebilirsin ama...” Gözüm ekrandaki yanıp sönen ışıklara, boyalı yüzlere kaydı. “...bu bana doğru gelmiyor. Aradığım şey bu değil.”

Kirstyn başını salladı. “Bunu halledebiliriz. Daha farklı bir şey bakabiliriz. Bu akşam tüm seçenekler e-posta kutunda olacak.”

Asansöre doğru yürüdüm. Josie saldırganca bir tavırla düğmeye basmaya başlamıştı bile.

“Bu akşam bakmayacağım, o yüzden acele etmene gerek yok. Ara verme konusunda ciddiylim.”

Kirstyn küçük bir kuzu gibi peşime düştü. Odadaki ortak çalışma alanında oturan birkaç kişi yerinden doğrulmuş bizi izliyordu. Önde, sivri perçemli bir kadın altdudağını kemiriyor, onun arkasındaki kısa kollu gömlek giymiş bir adam elini alnına koymuş bekliyordu. Kendimi bir masayı devirip annelerinden birine tekme atmışım gibi hissettim. Yüzlerindeki ifadeler donuk ve endişeliydi. Onlara el salladım ve dudaklarıma, güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdim. Boş gözlerle bana bakmaya devam ettiler.

“Sizi görmek güzeldi, millet!” Asansörün önündeki Josie, arkasına bakmaya bile gerek görmeden omzunun üzerinden el salladı. Kapılar açıldı ve Kirstyn bizi kapının eşiğine dek takip etti.

“Takipçilerin seni özleyecek,” dedi ben yeşil eğreltiotu desenli duvarkâğıdıyla kaplı, küçük asansöre adım atarken. Tavanda

altın çerçeveli bir ayna, yerde beyaz tüylü bir halı vardı. Hayatımda gördüğüm en saçma asansördü. "Herkes nereye gittiğini merak edecek."

Sözlerinin beni cesaretlendireceğini sanıyorsa yanıliyordu. Aksine, telefonumu asansör boşluğuna fırlatmak istiyordum. Merak edeceklerdi ve sonra yeni birini bulacaklardı. Başka bir hesap. Başka videolar, gönderiler ve... danslar. Asansörün kapıları kapanmaya başladı. Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Yakında konuşuruz."

Empanadalar harika çıktı.

"Yüzü eriyip gidecek sandım," dedi Josie, ağzı ıspanak ve peynir doluyken. Avuçlarını yanaklarına bastırarak tuhaf bir hareket yaptı; sanırım yüzünün eridiğini göstermeye çalışıyordu. Tam olarak ne anlatmaya çalıştığını anlamak zordu. Tereyağlı efsane gevrekten bir ısırık daha alıp bir kahkaha patlattım. "Vücudunu boyamayı reddetmen onu gerçekten şaşırttı."

"Ne tuhaftı, değil mi? Bence..." Neredeyse, *beni hiç anlamıyorlar*, diyecekken sustum. Son zamanlarda ben bile kendimi anlayamazken bunu söylemek haksızlık olurdu. "Ne tür bir içerik üretmek istediğimi anlamıyorlar."

"Kesinlikle. Ama bu konuda bir şeyler söylemen beni gururlandırdı. Altı aydır bu ânı bekliyordum," dedi Josie, aramızdaki boş sepeti karıştırarak. "Daha fazla *empanadaya* ihtiyacımız var."

Küçük kabinden çıkıp üçüncü kez sipariş vermeye gittiğimde tezgâhın arkasındaki kadın kahkahalarla güldü.

"Hâlâ aç mısınız?" Kahkahası yüksek ve coşkulu, tam da hayal ettiğim gibi büyüleyiciydi.

"Ona bir kroket ver," dedi tezgâhta oturan yaşlı kadın. Uzun, kır saçları parlak mor bir ipek eşarba sarılıydı ve dev bir bitkinin arkasına saklanmış gibi görünüyordu. Biz oturduğumuzdan beri trileçe yiyordu ve önünde küçük bir fincan Küba kahvesi duruyordu. "Pastırmalı olsun."

"İki tane alayım," dedim gülümseyerek ve el yazısıyla yazıl-

muş menü tahtasına göz attım. "Bir de *pastelito** lütfen." Josie'ye baktım ve bana eliyle iki işareti yaptı. "Ondan da iki tane alayım."

Kahve almayı da düşündüm ama kokusu kadar güçlü bir şeyse içince duvarlara tırmanacağımdan emindim. Köşedeki rahat kabine geri dönüp elimde kalan *empanadanın* parçalarını didiklerken cebimden telefonumu çıkarıp masanın üzerine koydum. Ekran resmime baktım: Annem ve babam, Portland'ın dışındaki küçük dükkânlarının önünde, birbirlerine sarılmış gülümseyyorlardı. Pencerede el yazısıyla yazılmış *St. James Muhtelif Eşya Mağazası* tabelası vardı.

Oradan buraya nasıl geldiğimi hiç bilmiyordum.

"Bu fotoğrafa bayılıyorum," dedi Josie gülümseyerek. "Çok mutlu görünüyorlar."

"Öyleler," dedim annemin yüzüne bakarak. "Mutlular." Annemle aynı gülüşe sahiptik; güldüğümüzde burnumuz aynı şekilde kırıyordu. Şu an ne yaptığını merak ediyordum. Dükkânın arka köşesinde çocukların bulması için ayırdığı şekerlerin stoklarını mı tazeliyordu, yoksa her zaman kullandığı eski püskü, parlak pembe havluyla camları mı siliyordu? Eve duyduğum özlem göğsüme inen bir yumruk gibiydi.

"Evie?"

"Hı?"

Telefonumdan başımı kaldırıp dostumun, beni en iyi tanıyan kişinin yüzüne baktım. Josie başını yana eğip bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Neler oluyor? Sanki... sanki burada değilsin. Aklının yarısı başka bir yerdeymiş gibi."

Başımı eğip iki parmağımı kaşlarımın arasına bastırdım. Josie apar topar açıklama yaptı, "Kötü bir şey demek istemedim, sadece... Dalgın görünüyorsun."

Bu mola artık bir fikir olmaktan çıkmış, bir zorunluluğa dönüşmüştü. Her sabah içimde bir boşluk hissiyle uyanıyor, yaban-

* Tatlı veya tuzlu dolgularla doldurulmuş puf böreği tipi hamur işi. -çn

cı bir yatakta, yabancı bir tavana bakarak ne kadar uzun süre yatarsam içimdeki o endişeli çarpıntı o kadar kötüleşiyordu. Kiraladığım küçük dairede geçirdiğim zamandan daha fazlasını otellerde geçiriyordum. Sosyal medya hesaplarımı kontrol ettiğimde, göğsümde giderek büyüyen bir baskı hissediyordum. Kendimi bir yalancı gibi hissediyordum. Bir sahtekâr gibi.

“Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedim iç geçirerek.

Josie kaşlarını çattı. “Bu doğru değil.”

“Düşündüğünden çok daha doğru,” diye mırıldandım. Her şey yolundaymış gibi davranma konusunda ustalaşmıştım.

Boşalan sepetimizi karıştırıp altındaki buruşmuş yağlı kâğıdın kenarını tuttum. Parmağıma yapışan küçük kırıntıyı yaladım. “Sadece rutini devam ettiriyorum.”

Kamera için gülümsüyordum. Fotoğraflara esprili başlıklar ekliyordum. Hayatımı büyük, harika bir macera gibi gösteriyordum ama aslında kendi kafamın içine sıkışmış durumdaydım. Sayılara, paylaşımlarımın nasıl performans gösterdiğine takıntılı hâle gelmiştim. Bir hikâyenin estetiğiyle, hikâyenin kendisinden daha çok ilgileniyordum. Son seyahatimde, bulunduğum kasanın adını unutmuştum. İki kez.

“Ne zamandır böyle hissediyorsun?”

Bu his içime yavaş yavaş yerleşmişti, suyun üzerinde süzülen bir sis gibi. Son zamanlarda her şey bana... farklı geliyordu ve nedenini bilmiyordum. Blog yazmaya hobi olarak başlamıştım, benim için eğlenceliydi. Bunu bir kariyere dönüştürmeyi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi bir işte aradığım her şeye sahiptim. Başarılıydım, aranılan biriydim.

Ve çok yalnızdım.

Sanırım hayatla bağlantımı kaybetmiştim. Bastırılmıştım. Gerçek hissettiren her şeyden uzaklaşmıştım. Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlayınca bakışlarımı masaya çevirdim.

Zavallı sosyal medya fenomeni, çok fazla takipçisi olmasına rağmen yeterince arkadaşı yok diye ne kadar da üzgün. Kendimi

bir sahtekâr gibi hissediyordum. En kötüsünden bir dolandırıcı gibi.

“Herkes yalan söylüyorum. Bu içerikleri paylaşıyorum ve ben sadece... Josie, ben sadece rol yapıyorum.”

“Neyin rolünü?”

Her şeyin, diye düşündüm. Sürekli.

Empanada dükkânının sahibi elinde kızarmış lezzetlerle dolu bir tabakla masamıza geldi. Tabağı masanın kenarına bıraktı ve omzunun üzerinden İspanyolca bir şeyler seslenmesinin ardından yüksek sesli, neşeli kahkahası bir kez daha dükkânda yankılandı. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Gerçek hayattan bir parça büyü.

“İçerik paylaşmak istemiyorum,” dedim Josie’ye. Dikkatim hâlâ dağınıktı.

Josie ağzına bir *pastelito* atarak, “İstemiyorsan paylaşma,” dedi.

“Seyahat etmekten yoruldum.”

“Bir ara ver.”

“Üzerinde çalıştığım her şeyi kaybetmek istemiyorum.”

“Kaybetmeyeceksin.”

“Mutlu olmayı unuttuğumu hissediyorum,” diye fısıldadım en gizli düşüncemi. Her gece otel odasının tavanına bakarken, zihnimden bir duman gibi süzülen o düşüncüyü. Gözüme uyku girmiyordu. Aklım durmaksızın çalışıyordu. Düşünceler başımı döndürüyordu.

“Bu sana hiç iyi hissettirdi mi?” diye sordu Josie. “İnternette ünlü olmandan öncesini kastediyorum. Video çekmek seni mutlu ediyor muydu?”

Ediyordu. En güzel anılarımdan bazıları babamın eski kamerasıyla etrafta dolaştığım zamanlara aitti. Cumartesi günlerini çiftçi pazarında bir bankta oturup insanları dinleyerek geçirirdim. Sanırım bunun bir kısmını kaybetmiştim. Yolun bir yerinde.

Josie bir kroket alıp beni inceledi. “Bence bu senin için iyi bir şey. Çoğu insan bunu yaşar. Bir adım geri çekilip hâlâ doğru

yolda olup olmadığını değerlendirmek istiyorsun. Biraz kendini sorgulamanın kimseye zararı olmaz.” Kroketi kadeh kaldırır gibi havaya kaldırdıktan sonra nazikçe alnıma dokundurdu. “Kendin ol, bebeğim.”

“Saçmaladığımı düşünmüyor musun?”

“Bence yüzde kırk beş oranında saçmalıyorsun. Ve bunun büyük kısmı kendin hakkında konuşma şeklinle ilgili. Sahip olduğun hiçbir şey tesadüfen olmadı. Çok çalışıyorsun ve ışık hızında hareket ediyorsun. Sanırım asıl sorunun bu. Sürekli oradan oraya koşturuyorsun ama kök salacak bir yer bulamadın. Şirin, küçük bedeninin yorgun düştü. Zihninin de öyle.”

Bir kroket alıp ısırıldım ve dilimde tuzlu bir lezzet patlaması hissettim. “Bunları yerken mutluyum,” diye mırıldandım ağzım dolu bir şekilde. Josie sırıttı.

“Eh, seni bir yemek turuna gönderebiliriz.” Geriye yaslanıp memnuniyetle iç geçirdi. Karnını hafifçe okşayıp dudaklarını bükerek düşündü. “Ama ciddi, en son ne zaman kendini bir iş yapmıyormuş gibi hissettin? En son nerede mutluydun?”

Cevap hemen zihnimde belirdi. Botlarımın altında hışırdayan yapraklar. Bulutsuz, dağ gölü kadar mavi bir gökyüzü. Toprak yollar ve yol kenarında büyük, kırmızı bir ahır. Sıra sıra ağaçlar, saçlarımın arasına karışan çam iğneleri.

Güneşli bir öğleden sonra çilekler hakkında yapılan aptalca bir şaka. Masada bir tabak kabak ekmeği.

Aylar sonra ilk kez derin bir nefes alırken omuzlarım gevşedi, içim huzurla doldu. “Sanırım bu sorunun cevabını biliyorum.”

Josie gözlerinde memnuniyetini yansıtan parıltılarla başını salladı. “O zaman oradan başlayalım.”

»»» 3 «««

BECKETT

Güneş ufukta parlamaya başlarken, "Şunu belirtmek isterim ki," diye lafa girdi Jeremy Roughman, traktörün arkasına yaslanarak. Sesini duyduğumda, arazinin kenarındaki kulübeme geri dönmek için kendimi zor tuttum. "Beni çırak olarak yanına almaya karar vermene gerçekten sevindim."

Onu çırak olarak yanıma alma kararı bana ait değildi. Şerif Jones, eczanenin kâğıt ürünleri reyonunda beni kıştırıp üstü kapalı tehdit etmişti. Eğer Jeremy'yi yanıma almazsam, ilkokul çocukları için yaya geçidi nöbetiyle cezalandırılacaktım. Görünüşe göre Jeremy, başım beladan en fazla otuz yedi saniye uzak tutabiliyordu ve Bayan Beatrice onu bir kez daha dükkânının olduğu sokakta bir kızla öpüşürken yakalarsa hapse girmesini gerektirecek bir şey yapması muhtemeldi.

"Anne babası gerçekten minnettar kalacak," demişti Dane ve ben kendimi doğrudan kâğıt havlu rafına fırlatmayı düşünmüştüm. "Sadece biraz yönlendirilmeye ihtiyacı var."

İşte şimdi biraz yönlendirme yapmak üzere buradaydık. Şafağın, parlak pembe ve yanık altın tonlarıyla boyadığı gökyüzünün ortasından geçen bir bulut, ustaca atılmış bir fırça darbesi gibi görünüyordu. Sabahın bu erken saatlerinde hâlâ kışın keskin soğuşunu hissedebiliyordum ve içime giydiğim termal tişört ile çenesini omzuma dayamış hâlde boynumda uyuyan kediye minnettardım.

Eski, geniş kenarlı şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmiş hâlde traktörün sürücü koltuğunda oturan Barney'ye göz ucuyla baktım. Ağzında bir lokma çörekle sırtarak bana bakıyordu.

"Gerçekten çok heyecanlıyım, patron," dedi ve kızarmış hamur ve pudra şekerinden oluşan tatlıyı ağzına tıkarak ekledi, "Dün gece heyecandan neredeyse hiç uyumadım."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak traktör lastiğine yaslanmış küreğe uzandım. Tüm alaycı laflarına rağmen Barney işimi kolaylaştırıyordu. Ayaklı bir tarım ansiklopedisi gibiydi; ekinler, toprak, bitki hastalıkları ve... 1990 Baltimore Orioles beyzbol takımı hakkında her şeyi biliyordu. Sonuncusunun bana pek bir faydası yoktu ama diğer bilgileri fazlasıyla işe yarıyordu. Yirmi yıl önce babamın mahsul çiftliğindeki vardiyasını devraldığımdan beri birlikte çalışıyorduk. Stella beni işe alıp da istifamı verdiğimde, o da vermişti. Sırtıma hafifçe vurup, "Yepyeni bir çiftliği tek başına batırmana izin veremem," demişti.

Küreği Jeremy'ye uzattım. Baş ve işaretparmağıyla tuttuğu küreği kolej ceketinden olabildiğince uzak tutmaya çalıştı. Hâlâ bu ceketlerden dağıttıklarını bile bilmiyordum ama Inglewild insana hep zamanın durduğu bir yer gibi hissettirirdi zaten.

Kulağımın dibinde acıklı bir miyavlama sesi çıkaran Prancer'ın o yumuşak başını okşadım.

"Bugün kazı yapacağız," dedim Jeremy'ye.

"Dostum, ben kürekle bir şey kazamam," dedi Jeremy küreği bana geri vermeye çalışarak. "Beni buraya daha çok... konumlandırma falan gibi konularda danışmanlık yapmaya geldiğimi sanıyordum. Sana buranın estetiğiyle ilgili taze bir bakış açısı sunacağımı."

Sabırlı olmaya çalıştım.

"Estetik, ha?"

Saçlarını geriye atıp çenesini yukarı kaldırdı. "Beni buraya bunun için getirmedin mi?"

Onu buraya... ben getirmemiştim. Kâğıt havluların önünde kandırılmışım. Kollarımı göğsümde kavuşturup traktöre yas-

landım. Prancer bu fırsattan istifade, omzumun üstünden traktör kabinine atlayıp koltuğun yanındaki girintiye yerleşti. Sabahları Barney ile traktör sürmeye bayılır, canı isteyince eve geri dönerdi.

Traktörün tepesinde titreye titreye sessizce gülen Barney'yi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Çiftçilik hakkında ne biliyorsun, Jeremy?"

Elini saçlarının arasından geçiren Jeremy gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Biraz bir şey biliyorum."

"Söyle de biz de bilelim."

"Şey..." Ayaklarını yere sürttü, ellerini ceketinin ceplerine sokup tekrar çıkardı. "Belli ki bir şeyler ekiyorsunuz."

"Kuşkusuz."

"Ve onları suluyorsunuz."

"Elbette."

"Aslında bitki yetiştirme modelinizle ilgili birkaç önerim var. Sizce kene..."

"Sakin cümleleri tamamlama," diye homurdandım. Ömrüm boyunca yetecek kadar ot şakası duymuştum. Başımınla traktörün arkasını işaret ettim. "Bitki yetiştirme modellerini haftaya konuşabiliriz." Barney boğuk bir ses çıkardı. "Bu arada bizim bir geleceğimiz var. Ekibin en yeni üyesi taş toplama görevine atanır. Barney'nin arkasından gidip topraktaki taşları çıkaracak ve yan taraftaki kovaya atacaksın. Böylece birkaç hafta sonra toprağı sürmek ve ekim yapmak çok daha kolay olacak."

Dört yaz boyunca Parson Tarım Ürünleri'nde taş toplama işini ben yapmıştım. Barney ile buradaki tarlaları hazırlarken de bu işi tek başıma üstlenmişim. Bu sefer bunu yapmamak güzel bir değişiklik olacaktı. Jeremy'nin ayakkabılarına baktım.

Yepyeni, tertemiz beyaz Nike'lar.

İçimde bir parça vicdan azabı duydum. Karşısına ne çıkacağını bilmemesi onun suçu sayılmazdı. Çocukken çiftlikteki ilk günü mü hatırladım; çok zayıf ve ortamın yabancısıydım, etrafımdaki herkesin hızına yetişmeye çalışıyordum. Kendimi müziğini duymadığın bir dansın ortasında bulmuş gibiydim. Traktörün arka-

sındaki toprakta ayağım kaydığında atılan kahkahaları, güneşin boynuma vurup tenimi kavurmasını dün gibi hatırlıyordum.

“Şapkan var mı, evlat?”

Hâlâ elindeki küreğe bakan Jeremy başını iki yana salladı. Koltuklardan birine asılı çantalardan birini karıştırıp rengi soluk ve bir kenarı yırtık, eski bir beyzbol şapkası çıkardım. Onu Jeremy’ye fırlattım. Göğsüne çarpıp yere düştü. Jeremy şapkaya, onu mükemmel taranmış saçlarına takmaktansa ölmeyi tercih edermiş gibi baktı.

Omzumu silktim. Barney bir kahkaha attıktan sonra traktörü çalıştırıp vitese aldı. “Akşam yemeğinde babanla mısın?” diye bağırdı motorun gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak.

Başımı salladım. Salı akşamları yapılan aile yemeği, kendimi bildim bileli var olan bir geleneğimizdi.

“Selam söyle. Ve son poker gecemizde bana yüz kırk yedi dolar borçlandığını da hatırlat.”

Gözlerimi devirdim ve elimi sallayarak sözlerini geçiştirdim. Barney ve babam, neredeyse bizim aile yemeklerimiz kadar uzun süredir her cumartesi gecesi poker oynardı. Aralarındaki borcun hiçbir zaman tam olarak kapanmadığından emindim.

Barney, traktörü ağır ağır batı tarlasına doğru sürerken Jeremy kederli bir ifadeyle bana bakıyordu. Tekerlekler tümseklerden geçerken traktör sarsılıyordu. Bu iş yavaş ama önemliydi ve önümüzdeki birkaç haftayı kuzeyden gelecek fidan sevkiyatına hazırlık yaparak geçirecektik. Dikilecek ağaçlar en az beş yıl hazır olmayacaktı ama ağaç çiftliklerinin doğası böyleydi.

İşin özü sabırdı.

Eğilip yerden şapkayı alarak, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Jeremy. Bir an önce harekete geçmezse önümüzdeki haftaya kadar taş küreklemeye devam edecekti.

“Estetiğe bir bakmaya,” diye bağırdım omzumun üstünden.

Tarlayla ilgili işler devam ederken kendimi oyalayacak çok şey bulabiliyordum. Stella ve ben, daha ilk sezonumuzda yalnızca

Noel ağaçlarına bel bağlamamamız gerektiğine karar vermiştik. Sezon dışında farklı mahsullerle denemeler yapıyorduk. Sonbaharda mısır ve balkabağı. Yazın kırmızı meyveler.

Ve anlaşılan baharda da dolmalık biber.

Ürün tarlalarına doğru yürüdüm ve Salvatore, güneşten yıpranmış yüzünde sımsıcak bir gülümsemeyle beni ahırın yanında karşıladı. Omzuma vurdu ve beni tarlalar yerine ahırın devasa sürgülü kapılarına yönlendirdi.

“Küçük bir pürüz çıktı,” dedi gülümsemeye devam ederek. Geçen yaz bir fırtına, tüm tarlaları devasa çamur çukurlarına çevirmişti. Traktörden indiği gibi ayağı kayan Salvatore baştan aşağı kalın bir çamur tabakasıyla kaplanmıştı. Buna rağmen dudaklarında o kadar geniş bir gülümseme vardı ki çamurun arasından tek görebildiğim şey, dişlerinin beyazıydı. O gün yüzünün bu ifadeyle donup kaldığından neredeyse emindim. Hayatımda hiç bu kadar çok gülümseyen birini görmemiştim.

“Bu sezon daha kaç pürüzle başa çıkabilirim bilmiyorum, Sal.”

“Hah,” dedi bana muzip bir bakış atıp ahıra girerek. “Bunu seveceksin bence.”

Ürün toplamaya yardımcı olan çiftlik işçilerinden Susie, geniş ahırın karşı köşesinden bize el salladı. Bu alanın yarısı tatil sezonunda Noel Baba’nın yaptığı ziyaretler için, diğer yarısı ise depo olarak kullanılıyordu. Susie tam ortadaki paravanın yanında durmuş, kollarında bir... şey tutuyordu.

“Yine yavru kedi mi buldunuz?” diye sordum. Geçen sonbahar, Stella devasa tahta fındıkkıran heykellerinden birinin arkasına saklanmış bir kedi ailesi keşfetmişti. Bu ailenin dört ferdi artık benimle yaşıyordu; yumuşacık tüyleri olan, çarşaflarımın kalitesiyle alakalı inatçı fikirlere sahip minik bir ordu. Her sabah uyandığımda en az bir tanesini göğsüme kıvrılmış, mırıldanır hâlde buluyordum.

“Daha iyisi,” dedi Sal.

Yaklaştıkça küçük, sarı bir tüy yumağı gördüm. Susie elindeki havluyu açtı ve içinde, başının üstünden koyu renkli bir tüy şeridi geçen, en fazla avucum kadar bir ördek yavrusu vardı.

Yavru, başını kaldırıp bana baktıktan sonra belli belirsiz bir ciyaklama sesi çıkardı ve kozasının açılmasından rahatsız olmuş gibi kanatlarını hafifçe titretti.

“Ah, lanet olsun.” Bu nasıl tatlı bir şeydi böyle. “Sence terk edilmiş olabilir mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi Sal, topuklarının üzerinde esneyerek. “Annesi ortada yok.”

Ördekler hakkında çok fazla şey bildiğimi söyleyemezdim ama sanırım ördek yavruları anneleri olmadan uzun süre hayatta kalamazdı. Minik yaratığa bakıp çenemi sıvazladım. “Onu kasabaya götüreceğim. Dr. Colson’a uğrayıp ne yapılması gerektiğini sorarım.”

Ellerimi uzatıp havludaki minik hayvanı aldım. Kasabaya gitmekten mümkün olduğunca kaçınırdım ama zaten hırdavatçıya uğrayıp sipariş vermem gerekiyordu. Sahibi Christopher, telefonla sipariş almayı reddediyor ve çok fazla ararsam telefonu açmıyordu. Ördek yavrusunu veterinerine bırakıp siparişi verir ve öğle yemeğinden önce çiftliğe dönebilirdim.

Ördek yavrusu benim olduğum yöne doğru bir kez daha ciyakladı ve gagasıyla elimi hafifçe dürttü. Başını okşadım; ince tüyleri yumuşacıktı.

Onunla bakışırken kendimi dizginlemeye çalıştım. Doğal olarak beynim çoktan planlar yapmaya başlamıştı bile. Serada biraz tavuk teli vardı. Onu mutfağın etrafına sarıp bir çit yapabilirdim.

Güvenli avuçlarımın arasında uyuklamaya başlayan bu minik yaratığa bakıp iç geçirdim. Bir hayvan daha sahiplenemedim. Ördekler hakkmda en ufak bir fikrim yoktu.

Kediler hakkında da hiçbir şey bilmiyordun. Bu seni durdurmadı.

Ördek yavrusu hafifçe ciyaklayıp avuçlarımın arasına iyice yerleşti. Tekrar iç geçirdim.

Bir hayvan daha sahiplenmeyecektim.

Tam o sırada bir kamera deklanşörünün sesini duydum. Başımı kaldırdığımda Sal’ın o lanet olası gülümsemesiyle telefonunu bana doğrulttuğunu gördüm. Kaşlarımı çattım ama o bir fotoğraf daha çekip hafifçe kıkırdadı.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye sordum.

“Stella’nın takvim fikri,” dedi gülerek. Stella, neredeyse bir yıldır Luka ve benim tarlada çalışırken çekilmiş fotoğraflarımızdan oluşan bir çiftlik takvimi yapma fikrini savunuyordu. Kârı artırmak için bir girişim. Benim bu fikre kesinlikle karşı çıktığımı söylemeye gerek bile yoktu. “Sende bir *Pamuk Prenses* havası var, dostum.”

Tek kelime bile etmeden kapıdan dışarı çıktım.

“Eh,” dedi Dr. Colson, ördek yavrusunu avucuna alarak. Gözlüklerini elinin tersiyle burnunun üstüne itti. “Bunun bir ördek yavrusu olduğu kesin.”

Olduğum yerde hafifçe kıpırdandım ve gözlerimi devirmek için kendimi zor tuttum. Bugün sosyal etkileşim kapasitemi doldurmak üzereydim ve daha öğlen bile olmamıştı. Üstelik akşam ailemle yemek yiyecektim ve kız kardeşlerim pek de sessiz sakin insanlar sayılmazlardı.

Dr. Colson gözlüklerinin üstünden bana bakarken, “Kesin,” diye onayladım dişlerimi sıkarak. Sandalyesinde döndü ve ördeği dikkatlice onu getirdiğim karton kutuya bıraktı. Küçük yarıttık vaklayıp paytak paytak bana doğru yürüdüktan sonra köşeye kıvrılıp minik gagasıyla elimi yoklamaya başladı.

Sakın ona isim koyma, diye telkin ettim kendimi. Ona isim verirsem beraberimde eve götürürdüm. Ve bir grup kediyle bir ördek yavrusunun iyi oda arkadaşları olacaklarından çok da emin değildim. *Sakın ama sakın, ona isim koyma.*

“Birkaç arama yapıp yakınlarda bir kurtarma merkezi olup olmadığına bakacağım,” dedi Dr. Colson. “Ama konu ördeklere gelince işler biraz karışık. Yeni bir anne tarafından kabul edilmesi gerekir.”

Derin bir nefes aldım. “Ya kabul edilmezse?”

“Kabul edilmezse, korkarım ki bu küçük şey hayatta kalamaz. Ancak biri onu evcil hayvan olarak sahiplenirse durum değişir.”

Bana imâlı bir bakış attı.

Kahretsin. “Bu mümkün mü?”

Dr. Colson başını salladı. "Doğru bakım ve ilgiyle kesinlikle mümkün. Başlangıçta zaman alacaktır ama ördekler harika evcil hayvanlar olabilirler." Ardından sinsi bir gülümsemeyle, "Çiftlikler onlar için harika ortamlardır," diye ekledi.

"Kana susamış bir kedi ailesine ev sahipliği yapan çiftliklerin ördeklere uygun olduğundan pek de emin değilim," diye homurdandım. Geçen hafta sonu Prancer bana üç fare getirmiş, onları birer adak gibi kapımın önüne dizmişti. Bu hem iğrenç hem de bir şekilde sevimli bir manzaraydı.

"Hatırlat da sana şu çocukların paylaşıp durdukları TikTok videolarından birini göndereyim," dedi Dr. Colson. Yüzünü acıyla buruşturarak ayağa kalktı ve sırtıma hafifçe vurdu. Altmışına bastığından beri dizleri onu rahatsız ediyordu. "Danışmadaki Sheila bana hep yeni şeyler gösteriyor. Sanırım sadece kedi ve ördeklere ayrılan bir hesap var."

Sosyal medyaya hiçbir ilgim olmadığı için bunu bilme ihtimalim yoktu.

O ilk seferden sonra Evelyn'i tekrar aratmamıştım. Hatta Luka ve Stella'nın, hem birbirlerini seviyormuş gibi yaptıkları hem de sevmediklerini kanıtlamaya çalıştıkları o viral olan videoyu paylaşmasına rağmen bunu yapmamıştım. Luka internet ünlüsü olmaktan o kadar memnundu ki haftalarca eline geçen her şeyi imzalamıştı. Bir patatesin üstünü imzaladığı üçüncü seferde elindeki kalemi kapıp gözünün önünde ikiye ayırmıştım.

"Ben bir ördek falan sahiplenemem," dedim. Belki niyetimi yüksek sesle söylersem gerçek olurdu. Kız kardeşim Nessa, en az yetmiş beş kez bana bunu yapmam gerektiğini söylemişti. İç geçirdim. "Onu bir süre burada tutarsın, değil mi? Kurtarma merkezinden haber alınca beni ararsın."

Dr. Colson başım salladı. Ördek hafifçe vakladı. Burnumun kemerini sıktım.

Bu ördeği sahiplenemezdim.

“Bir ördek mi sahipleniyorsun?”

“Lanet olsun,” diye söylendim içimden, Nova camda belir-
diğinde. Daha ben kamyoneti durdurmadan yan taraftaki bara
tırmanıp kolunu açık camdan içeri sokmuştu. O kısacık boyu ve
tepeden tırnağa siyah giysileriyle onu nasıl olup da ezmediğime
şaşıırıyordum.

Kamyoneti park vitesine aldığımda yanağımı dürttü. Elini
itip yolcu koltuğundaki pastayı aldım.

“Ördeği nereden biliyorsun?”

Ördeğe isim koyma. Ördeğe isim koymayacaksın.

“Telefon zinciri.”

Yalnızca acil durumlarda kullanılması gereken Inglewild te-
lefon zinciri, son altı ayda kasaba dedikodularının dağıtım ağı
hâline gelmişti. İki hafta önce kitapçı Alex Alvarez beni arayıp
Şerif Jones ve Matty’nin, serada arka bahçeleri için lale soğanı
seçerken görüldüklerini söylemişti. Ona, niye lanet olası lale so-
ğanları için beni aradığım sorduğumda *telefon zinciri* diye mırıl-
danıp telefonu kapatmıştı.

O gün telefon zincirini devam ettirmemiştim. O zamandan
beri de tek bir telefon bile almadım. Muhtemelen zincirden çı-
karılmışım.

Omzunda bir bulaşık bezi, elinde de tahta kaşık olan Harper,
ön verandanın korkuluğuna yaslanarak, “Ördek mi sahiplene-
cekmiş?” diye bağırdı.

İç geçirdim ve Nova’yı kapıdan düşürmemeye dikkat ederek
kamyonetimden indim.

“Ördek falan sahiplenmiyorum.” Verandaya giden rampada
yürürken kolumu Nova’nın omzuna atıp saçlarını karıştırdım.
Tahtalar botlanmın altında gıcırdayınca duraksayıp biraz dü-
şündüm. Uzanıp korkuluğu ittim ve tahtalar hafifçe sallandı.

“Bu hafta bunu tamir etmene yardımcı olurum istersen,”
dedi Nova, beni yürümeye zorlayıp nazikçe eve yönlendirerek.
Üç saniyeye kalmadan kamyonetimden alet kutusunu kapıp her
şeyi yeniden inşa etmeye başlayacağımın farkındaydı. Suçluluk

duygusu içimi acıttı. Aileme, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soralı çok uzun zaman olmuştu.

“Dur,” diye uyardı Harper, verandaya adımımızı attığımız anda. Bana kaşıkla vurdu. Tüm kardeşlerim arasında bana en çok benzeyen oydu. Koyu sarı saçları, mavi-yeşil gözleri, neredeyse sürekli kaş çatışı. Benden iki yaş küçüktü ama neredeyse ikizim gibiydi. “Daha eve bile girmeden kendini suçlamaya başladın. Bu yeni bir rekor.”

“Hayır. İki yıl önceki Noel Arifesi’ni hatırlamıyor musun? Annemizin getirmesini istediği tereyağını unutmuştu ve markete giderken neredeyse posta kutusunu deviriyordu. O zaman daha arabanın koltuğundan bile kalkmadan kendini suçlamaya başlamıştı.”

“Ya da Nessa’nın dans gösterisini unuttuğu zaman? Neredeyse yerin dibine gireceğini sanmıştım.” Dudakları hafifçe yukarı kıvrılan Harper beni dikkatle süzdü. “Üstelik dansı kaçırmamıştın da. Sadece tarihi yanlış hatırlamıştın. Bir şeyi kaçırma *olasılığı* yüzünden kendini suçluyordun.”

Kahkahalarla gülmeye başlayan kardeşlerimi iterek eve girdim. Benimle daha şimdiden alay etmeye başlamaları hayra alamet değildi. Nova genellikle benim yanımda olurdu ama belli ki bu akşam bunu yapmayacaktı.

Mutfaktan koridora sarımsak ve biberiye kokuları yayılırken botlarımı çıkardım. Taze pişmiş ekmek ve hafif bir bal kokusu. Annemle Nessa’nın alçak sesle sohbet ettiklerini duyabiliyordum. Peşimde Nova ve Harper’la içeri girerken babam tekerlekli sandalyesini geriye itip köşeden başını uzattı.

“Bir ördek mi sahiplendin?”

Gözlerimi devirip ceketimi çıkardım. Kamyonetime geri dönüp annemden yemeği oraya getirmesini istemeyi düşündüm. Muhtemelen yapardı. Ama tam kapıya yönelecektim ki Nova bileğimden tutup beni durdurdu ve koridordan mutfağın ortasındaki adaya doğru çekti. Ufak tefek biri olmasma rağmen kavrayışı ürkütücü derecede güçlüydü. Beni zorla ışığın altına götür-

dü ve gömleğimin kolunu sıyırp tenimin her noktasını kaplayan dövmeleeri inceledi.

“Önce bir şeyler içebilir miyim?”

“Hayır.”

Nova gözlerini kolumdan ayırmadan, dirseğimden bileğime dek kıvrılan sarmaşıklardan birini parmağıyla takip etti. Yaklaşık iki hafta önce bu sarmaşıklara birkaç çiçek tomurcuğu eklemişti ve dövme artık neredeyse tamamen iyileşmişti. “Güzel görünüyorlar,” dedi bileğimi çevirip klinik bir muayene yapar gibi cildimi inceleyerek. On altı yaşında sanatçı olmaya karar verdiğinden beri bana dövme yapıyordu. Sahil kasabasındaki bir dükkânda çıraklık yapmıştı ama kimse bir gencin, derisini işlemesine izin vermemişti. Ben gönüllü olmuştum. Sol kolumdan sağ koluma ilginç bir gelişim sürecinden geçen her dövme onun eseri idi. Artık Doğu Yakası’nın en çok aranan sanatçılarında biri olduğu için zaman zaman eski çalışmalarını gözden geçiriyor, onlara detaylar ekliyor ve geçmişte yaptığı hataları düzeltiyordu.

“Bunu düzeltmek istiyorum,” dedi bileğimin iç kısmındaki küçük meşe yaprağına hafifçe dokunarak. Dövme makinesinin baskısı yüzünden yaprağın çizgilerinde hafif bir titreme olmuş, kenarları bulanıklaşmıştı. Kolumu geri çekip gömleğimin kolunu indirdim.

“Olmaz.” Bu dövmeyi seviyordum. Nova’nın yaptığı ilk dövmeleerden biriydi ve kardeşimin o soğuk mendili derime bastırıp mürekkebin fazlasını alırken ne kadar gururlandığını hatırlıyordum. Böyle güzel bir anıyı değiştirmek istemiyordum. “Pasta yedikten sonra beni diğer değişikliklere ikna edebilirsin.”

Tarçın ve bal kokan bir şeyi karıştırmakla meşgul olan annem, “Ama hepsinden önce gelip anneni selamlayabilirsin,” dedi omzunun üzerinden. Ocağına gidip başına hafif bir öpücük kondurdum. “Selam, anne.” Tavadan bir dilim kızarmış havuç alıp keskin çıkırtısı ve tatlı aromasının keyfini sürdüm.

“Bunlar çiftlikten mi?” diye sordum. Cevabı zaten biliyordum. Havuçlar çiftliktendi, ekmek Nessa’nın eseri idi, çalan müzik

Harper'ın yazın hazırladığı bir çalma listesindendi ve annemin kolundaki zarif yabancı çiçek dövmesi de Nova'nın işiydi. Annem, babamın yonttuğu kaşığı kullanıyordu ve mutfağın her köşesi ailemden bir parça taşıyordu. Annemle babamın birbirlerine ve bize duydukları sevgi kekik, tereyağı ve tart kokularıyla karışıyor, kalabalık ortamlarda hissettiğim o gerginlik sanki koridordaki ceketimin cebinde kalıyordu. Bu duygunun geçici olduğunu biliyordum ama şimdilik huzurluydum. Böyle anlarda, genellikle hissettiğim tüm gerginlik dağılıp gidiyordu.

Evimdeydim.

Yemekler servis edildi ve sohbet dakikalar içinde, bir çöpçatanlık programı hakkındaki hararetli bir tartışmaya dönüştü. Kız kardeşlerim ve babamın sesi gittikçe yükseldi ve sonunda herkes birbirine bağırmağa başladı.

Babam o kazayı geçirdikten sonraki ilk günlerinde, belinden aşağısını işlevsiz kılan felçten bile daha ağır bir depresyona girip kapkaranlık odasından dışarı çıkmaz olmuştu. Nessa, her gün odasına gidip yatağının ucuna oturur, kötü ev hanımlarıyla ilgili bir program açardı ama babam ilgisiz görünürdü.

Şimdi birlikte her hafta o programı izliyorlardı.

Nessa, *chardonnay* şarabı hakkında bağıra çağıra bir şeyler anlatırken Harper masanın karşısından bana baktı. "Kulaklıklarını ister misin?"

Beni sormak zorunda bırakmadığı için minnettar bir şekilde başımı salladım. Arkasındaki vitrinin çekmecesini açıp tüylü, pembe kulaklıkları çıkardı. Nessa onları üç yıl önce bana hediye ettiğinde dalga geçtiğini sanmışım ama gerçekten yardımcı olacaklarını söyleyerek ısrar etmişti.

Gürültüyle başa çıkmakta her zaman zorlanmışım. Dişlerimi sıkı, cildime iğneler batıyormuş gibi hissederdim. Kulaklıklar sesi tamamen yok etmese de yumuşatıyordu. Etrafımda olup biteni hâlâ duyabiliyordum ama üzerime çöken bunaltıcı gerginlik dalgası kayboluyordu.

Üstelik annem onları taktığım her defasında gülümsüyordu.

Kulaklıkları başıma geçirdim ve göğsümün biraz gevşediğini, gürültü azaldığı için artık sohbete dahil olabileceğimi hissettim. Nessa haziran ayında şimdiye kadarki en büyük sergisini gerçekleştirecekti. Ve anlaşılan Nova, Stella'nın kardeşi Charlie'yle onun poposuna yapacağı akrep dövmesi hakkında konuşuyordu.

Nova'ya sert bir bakış attım. "Neden Charlie ile poposu hakkında mesajlaşıyorsun?" Umursamaz bir tavırla omzunu silktilti. "Ben mesajlaşmıyorum. O bana poposu hakkında mesaj atıyor."

"Tamam. O zaman o neden sana poposu hakkında mesaj atıyor?"

"Çünkü üzerine bir akrep yaptırmak istiyormuş. Bilmiyorum."

Harper, akşam yemeği boyunca alışılmadık şekilde sessiz kalmış, yemeğini tabağında oradan oraya sürüklemişti. Bunun sebebini araştırmayı sonraya bıraktım ve babam her hafta yaptığı gibi 1976'daki başarısız buğday hasadının dramatik hikâyesini anlatmaya girişti. Çatalımı tabağımdaki havuca batırdım ve zihnim uzaklara kaymaya başladı.

Evelyn'in masamızda, Nessa'nın yanında, kolları çiçek oymalı, sırtı dik sandalyede oturduğunu hayal ettim. Onun gülümsemesini, ışıldayan tenini ve söylemek istediği şeyi düşünürken gözlerinde muzip pırıltılarla başparmağını altdudağında gezdirişini hayal ettim. Babamın aptal şakalarına güler miydi? Sofrayı toplarken Nessa ile mutfakta dans eder miydi? Onu bulduğum her yerde hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Beck? İyi misin?"

Başımı salladım. Son zamanlarda kafamın içinde neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bir sürü saçmalık. Daha fazla uyumam gerekiyordu herhalde. Bir dilim patatesi ağzıma attım.

"İyiyim," dedim.

Babam şüpheli gözlerle beni inceledi ve yemek boyunca bana endişeli bakışlar atmaya devam etti. Gece boyunca bununla başa çıkmayı başarmıştım ve turtadan tika basa doymuş hâlde, kalan yemeklerle dolu üç saklama kabını dengede tutmaya çalışıyor-

dum. Koridorda ceketimi üzerime geçirirken, tekerlekli sandalyesine rağmen hareketleri neredeyse fark edilmeyecek kadar sessiz olan babam usulca yanıma geldi.

“Beckett.”

“Tanrım!” İrkilip düşecek gibi oldum ve dirseğim annemin ben altı yaşındayken aldığı antika saate çarptı. Elimdeki kaplardan biri yere düştü. “Sana bir zil takmamız lazım. Ödümü kopardın, baba.”

“Felçli olsam da olmasam da hep çocuklarımdan bir adım öndeyim.” Yere düşen kabı alıp kucığına koydu. “Hadi, seni geçireyim.”

Başımı salladım ve babam kolumu sıkarak akşam yemeğinde sorduğu soruyu bana sessizce hatırlattı. Muhtemelen arabaya kadar bana eşlik etmesi beni sorgulamaya devam etmek için bir bahaneydi. Annem ve kardeşlerim, yemek masasında beni konuşturmanın imkânsız olduğunu bildiklerinden genelde daha doğrudan sorgulama yöntemlerini tercih ederlerdi. Babamsa daha kurnazca bir yaklaşım sergilerdi.

Onun peşi sıra ön verandaya çıkıp rampadan indim ve tekerlekli sandalyesinin çürük tahtaların üstünde nasıl da zıpladığını fark edince kaşlarımı çattım. Bir elini tekerleklerden birine sabitleyip yönünü ayarlamaya çalıştı. Bu şeyin üzerinde bu şekilde manevra yapmak zorunda kalmamalıydı.

“Önümüzdeki hafta uğrayıp tamir ederim,” dedim.

Omzunun üzerinden bana baktığında gözleri garajın tepesindeki lambanın ışığını yansıttı. “Neyi tamir edeceksin?”

“Rampayı,” dedim tekerlekli sandalyesinin arkasında iki santim kadar yükselen tahtaya hafifçe tekme atarak. “Dağılmak üzere.”

“Peh,” dedi elini sallayarak. “Sadece annenle, otuz saniyeden kısa sürede üstünden geçebileceğime dair iddiaya girdiğim için böyle. Bu şey öyle bir baskıya dayanacak şekilde yapılmadı.”

Bana anlamlı bir bakış atıp tekerlekleri tutmayı bıraktı ve tekerlekli sandalyenin rampanın son ayağından geçmesine izin verdi. Sandalye yumuşak bir sesle kaldırıma indi. “Ayrıca kollarım da var, değil mi?”

“Elbette var.”

“Güzel. O hâlde rampama dokunma. Benim için gayet uygun.”

Yüzü bir bulmacayı çözmeye çalıştığında aldığı ifadeye büründü ve gözlerini kısarak bana baktı. Çatık kaşlar, büzülmüş bir burun, hafifçe aşağı kıvrılan dudaklar. Harper ona gece planları hakkında yalan söyleyip odasında ders çalışmak yerine pencereden dışarı süzülüp yolun aşağısındaki kamp ateşi partilerine kaçtığında da aynı ifadeyi takınırdı.

“İyi misin, evlat?”

Kamyonetin yolcu kapısını açtığımda keçeden yapılmış küçük bir fare kaldırıma düştü. Cupid ya da Vixen’in da farenin ardından dışarı fırlamasını bekledim. Bu ikisi gelmiş geçmiş en sorunlu kedilerdi. Stella, iki hafta önce onları mutfak dolaplarından birinde, bir kutu bisküviyi eşelerken bulmuştu.

“İyiyim,” dedim saklama kabım yere koyarak. Fareyi cebime atıp kamyonete yaslandım. “Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

Başını sallayıp sertçe yutkunduktan sonra gökyüzüne baktı. Bakışlarını takip ettim ve gözlerim bir soru işaretini andıran Pleiades yıldız kümesine takıldı. Bu gece her şey aydınlıktı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Hava o kadar berraktı ki renkler arasındaki hafif farklılıkları bile seçebiliyordum. Soluk mavi. Parlak beyaz. Işıldayan sarı.

“Çocukken sürekli yıldızlar hakkında konuşurdun,” dedi babam gülerek. Hâlâ başını geriye atmış, yüzünü gökyüzüne çevirmiş hâldeydi. Bense yıldızlara bakmak yerine ona bakıyor, ellerinin sandalyesinin kollarını sıkıca kavrayışını izliyordum. “Uzay kampına gitmek istemiştin, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Reklamını görür görmez kasabada kazandığım tüm parayı biriktirmeye başlamıştım. Astronotlarla ilgili her şeyi okuyup izliyordum. İlkokuldaki STEM* dersleri sırasında uzay temalı bir hafta düzenlenmesi için tek başıma bir kampanya yürütmüş ve Nova ile Nessa’ya arka bahçede eski çöp teneke-

* Bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik. —çn

lerinden bir uzay mekiği yapmaları için yalvarmışım. Üzerinde “Küçük Astronot” yazan o rozetlerden istiyordum. Uzay dondurması yemek istiyordum.

Aptalca şeyler. Çocukça şeyler.

Ama büyüdükçe çalışmam gereken derslere yöneldim. Kütüphaneden mühendislik, matematik ve lanet olası biyoloji kitapları almaya başladım. Okul benim için sıkıcı olmaktan çıktı ve bir yola dönüştü. Bir meydan okumaya.

Ama o kampa asla gidemedim ve mühendislikle ilgili tek bir ders bile almadım. Babam, mahsul çiftliğinde çatı kiremitlerini tamir ederken merdivenden düştü. Eğrilip sola doğru kayan basamaklardan biri babamı on beş metreden aşağı savurmuştu. Talihsiz bir kaza.

Annem o telefonu aldığı anda hangi ayakkabılarımı giydiğimi çok net bir şekilde hatırlıyordum. Kırmızı Converse’lerimin bağcıkları tamamen çözülmüş, biri ayağımdan yarı çıkmış hâlde, mutfak masasında İngilizce ödevimi yapmaya çalışıyordum. Elinde bir fincan kahve olan annem telefonu ikinci çalışmada açmış ve ahizeyi omzu ile kulağı arasına sıkıştırmıştı. Attığı o küçük çığlık hâlâ aklımdaydı. Keskin bir nefes alış. Sessiz bir “Nerede?” sorusu. Mutfak zeminine düşüp kırılan fincan.

“Bütün bunlar neyle ilgili baba?”

Derin bir nefes alıp avuçlarını dizlerine sürttü. “Sadece...” Cümlesinin geri kalanını tamamlamakta zorlanarak yutkundu ve bakışlarını yıldızlardan ayırıp bana çevirdi. “Sadece mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Elbette mutluyum,” dedim hemen. Beni dikkatle inceleyip sözlerimde en ufak bir tereddüt aradı. “Neden mutsuz olayım ki?”

Aşk Işığı’nda çalışmayı seviyordum. Arazinin kenarındaki kulübemi ve sadece benim, nefesimin ve ufkun ardından yükselen güneşin olduğu erken, serin sabahları seviyordum. Pamuk şekeri gibi gökyüzünü ve güneş ışınlarının uyandırmaya çalıştığı ağaç yapraklarının hışırtısını. Huzuru, sessizliği seviyordum. Taze pişmiş ekmek kokusunun devasa meşe ağaçlarının

arasından süzüldüğü fırınında Layla'yı. Her yerde evrakların ve masanın çekmecesinde kimsenin bilmediğini sandığı çam ağacı kokulu oda spreylelerinin olduğu ofisinde Stella'yı. Kollarında sepetlerle dolaşan Sal'ı ve traktörün tepesindeki Barney'yi. Dar toprak yolu aşp virajı dönerek çiftliği bulan herkesi. Kemerlerin altından geçerek çakıl yolu çıkanları. Yol kenarındaki büyük kırmızı ahır ve sıralar hâlinde yeni yuvalarını bekleyen ağaçları.

Burası tam da olmam gereken yerdi. Ellerim toprakta, ayaklarım yerde. Bundan bir an bile şüphem olmamıştı.

Ben buraya aittim.

"Sadece senin adına bir karar vermişim gibi hissediyorum, hepsi bu. On beş yaşındaydın ve ben..."

Kamyonetten uzaklaştım ve onun yıllar boyu bana yaptığı gibi elimi omzuna koydum. Onu hafifçe sarstım. "Bu benim kararımdı," dedim.

Elimi tutup sıktı. "Emin misin?"

"Eminim."

·»» 4 ««·

EVELYN

“Tanrım, Evelyn. Çok üzgünüm!”

Büyük, pofuduk bir sabahlığı incecik vücuduna sıkıca sarmış hâlde Inglewild'daki pansiyonunun küçük bankosunun ardında duran Jenny neredeyse ağlamak üzereydi. Kiralık arabamla kaldırıma yanaştığımda o gece için pansiyonun kapısını kilitliyordu ama üzerinde sabahlıkla beni apar topar içeri almıştı.

“Buraya geldiğin son defasında bizim için o kadar iyi bir iş çıkardın ki o zamandan beri tamamen doluyuz. Ayrıca bu hafta sonu plajda uçurtma festivali var ve...”

Beni görünce resmen eli ayağına dolaşmıştı. Küçük masasının köşesinde duran bilgisayardan farklı bir şey söyleyebilirmiş gibi konaklama defterinin sayfalarını karıştırdı. Yutkundu ve göz ucuyla bana bakıp sayfaları çevirmeye devam etti. Mesai saatleri dışında onu bu kadar oyalamam yetmezmiş gibi şimdi benim yüzümden bir de sinir krizi geçirmek üzereydi.

Uzanıp elini tutarak telaştan defterin sayfalarını koparmasını engelledim. “Jenny. Sorun değil.”

Sonuçta bu seyahati ne önceden planlamış ne de üzerine fazlaca kafa yormuştum. Sadece...

O çamurlu tarlada, botlarım toprağa gömülü hâldeyken kendimi mutlu hissetmiş ve belki geri dönüp o mutluluğu tekrar bulabilirim diye düşünmüştüm.

Aptalca bir fikir. Anlık bir heves. Altı tane *empanada* yedik-

ten ve Josie, ben biletimi alırken masanın üzerinden zafer ve coşkuyla bağdıktan sonra mükemmel görünen bir plan. Elimi geri çekip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Uçak yolculuğunun ardından gömleğim sırtıma yapışmıştı ve kendimi yağlı ve kirli hissediyordum. Hüzünlü gözlerle konaklama defterine baktım. Kahretsin. Jenny'nin her süitinde bulunan o kocaman, pençe ayaklı küvetlerden birinde uzun bir banyo keyfi yapmayı gerçekten dört gözle bekliyordum.

"Sorun değil," diye tekrarladım kendimi de buna inandırmaya çalışarak. Başka bir yerde kalırdım. Problem değildi. "Yakınlarda önerebileceğin başka bir yer var mı?"

Jenny güçlükle yutkunarak masaya baktı. Defterin kenarlarını sımsıkı kavrayarak bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

İç geçirdi. "Uçurtma festivali yüzünden her yer dolu," dedi usulca. "Sahildeki büyük zincir otellerin bile boş odası olduğunu sanmıyorum."

Lanet olsun. Pekâlâ. İnsanların uçurtmaları bu kadar sevdiğini bilmiyordum ama sorun değildi. Düşünmeden hareket etmenin bedeli bu olsa gerekti. Uçağa atlamadan önce bir oda ayırtmalıydım. Stella'yı arayıp çiftliği ziyaret etmem için uygun bir zaman olup olmadığını sormayı bile ihmal etmişim.

Ama kendimi tanıyordum. Bir gün bile bekleseydim bu fikri kafamdan silip atardım. Kendimi oyalayacak başka bir şey bulurdum –yeni bir proje, yeni bir görev– ve bir hafta, bir ay, hatta bir yıl sonra bile muhtemelen aynı çıkmazın içinde, bu duygusuz kayıtsızlık döngüsünde sıkışıp kalırdım.

Kaşlarımı çatıp Main Caddesi'ni gören büyük pencerelerin birinden dışarı baktım. Sokak lambaları, çiçekleri yeni açmaya başlayan canlı yeşil sarmaşıklarla süslenmişti. Kasabanın yeşil alanlarıyla ilgilenen ve hem büyüleyici hem de biraz ürkütücü bir kadın olan Mabel, bu süslemeleri baharı karşılamak için yapmış olmalıydı. Son geldiğimde her kapıda çelenkler asılıydı ve direklerin arasına muntazam şekilde ışıklar ve çam dalları dizilmişti. Kurdele ve

ışıklarla süslenmiş zencefilli kurabiye evleri gibi görünen kasaba evlerinin sıralandığı yol, Aşk Işığı Çiftliği'ne çıkıyordu.

İnsanların sonunda bu saklı cevheri keşfetmelerine sevinmiştim. Keşke bu, tam da benim buraya en çok ihtiyacımın olduğu zamana denk gelmeseydi.

“Nerede kalabileceğime dair başka bir fikrin var mı?”

Belki yarın sabah yerel ilanlara göz atar, kiralık bir yer arardım. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama kendimi yeniden bulabilmem, neyin yanlış gittiğini anlayabilmem için en iyi şansımın burası olduğundan emindim.

Jenny'nin yüzü, parlak mavi terlikleriyle ön basamaklardan indiğinden beri ilk kez aydınlandı. “Ah! Telefon zincirini kullanabilirim.” Ama bu heyecanı aynı hızla kaybordu ve kaşları çatıldı. “Ah, ama acil bir durum olmadıkça saat yediden sonra zinciri kullanmamıza izin verilmiyor.”

“Kasabada telefon zinciri mi var?”

Bu sistemin mistik anlatımını yapmaları için ruhlara çağrıda bulunuyormuş elini salladı. “Haberleşmek için kullanıyoruz. Kalabileceğin bir yer olup olmadığını öğrenmek için de kullanabilirdim.”

“Ama saat yediden sonra kullanamıyorsun, öyle mi?”

Hüzünle başını salladı. “Son zamanlarda... sistem biraz kötüye kullanıldı. Gus, geçen salı gece onda kasabaya toplu bir çağrı yapıp itfaiyedeki *taco* gecesi için fazladan tortilla ekmeği olan var mı diye sormak istedi. Şerif neredeyse tüm sistemi iptal edecekti. Ama Caleb'in devreye girip bu saat kısıtlamasını getirmesi sayesinde telefon zincirini kurtarabildik.”

“Ah, şükürler olsun,” dedim çünkü Jenny'nin sesindeki ciddiyet bana böyle bir tepki vermem gerektiğini hissettirmişti.

Başını salladı. “Sabah sistemi kullanıp senin için biraz araştırma yaparım. Sanırım şimdilik Aşk Işığı Çiftliği'nde boş bir oda bulabilirsin.” Belli belirsiz gülümsediğini hisseder gibi oldum. Ardından düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Orası eskiden bir av kulübesiydi sanırım.”

Stella'nın son gelişimde bundan bahsettiğini hatırlıyordum. Ayrıca Stella'nın, balkabağı tarlasının kenarındaki her köşesi ıvır zıvır dolu küçük kulübesini de hatırlıyordum. Luka kulübenin mutfağında kollarını iki yana açtığında bir pencereye ve giriş holüne aynı anda dokunabiliyordu.

Gecenin bir yarısı Stella'nın kapısına dayanıp orada kalıp kalamayacağımı sormak istemiyordum. Hele ki Luka da oradaysa.

"Önerin için teşekkürler," dedim. Bu gece kesinlikle Aşk Işığı'na gitmek gibi bir niyetim yoktu. Önce bir duş almalı, ruhumu tazelemeli ve kendime ciddi bir motivasyon konuşması yapmalıydım. Beckett'ı tekrar görmekten endişelenmiyordum, sadece...

Onun beni görüp de bir şeyin peşinde olduğumu düşünmesini istemiyordum. Buraya onun için gelmemiştim.

Buraya onun tarlaları için gelmiştim. Uzun çimenlerin arasında oturup gökyüzüne bakarak içimde bir yerlerde kilitlenmiş ya da paslanmış ne varsa bulmak, son zamanlarda bana neler olduğunu anlamak istiyordum. Sorunumu çözmek istiyordum. Böyle hissetmekten yorulmuştum.

Buraya bir mola vermek için gelmiştim. Sessizlikte oturup hiçbir şey yapmamak istiyordum. Evden ayrılmadan önce, gelen kutumda Sway'in kibarlığına borçlu olduğum tam on yedi e-posta vardı ve ben tek bir tanesine bile bakmamıştım. Küçük kırmızı sayıyı ekranda her gördüğümde endişeden boğulacak gibi oluyordum. Telefonumu üçüncü kez elime alışında tamamen kapatmış ve çantamın dibine atmıştım. Belki buradayken geçici bir hat alırdım. Bu *radardan çıkma* olayına iyice adapte olurdum.

Jenny'ye zamanını ayırdığı için teşekkür edip her şeyin yolunda olduğuna dair dört kez daha güvence verdikten sonra ön kapıdan çıkıp mermer basamaklardan kiralık arabamı park ettiğim kaldırıma indim. Atkuyruğumu ve montumun eteğini havalandıran rüzgâr, sokak lambasına dolanmış çiçeklerden hanımeli ve yasemin kokuları getiriyordu. Sürücü kapısının yanında durup arka koltuğa göz gezdirdim.

Daha önce de arabamda uyumuştum; uzun yolculuklarda ve son dakika planlarında. Bir keresinde Colorado'dan geçerken kiralık arabam yüksek irtifada son nefesini vermişti ve arabayı yolun yarısına dek itip çekicinin güvenle gelebileceği sabah saatlerini beklemek zorunda kalmıştım. Arka koltukta gayet rahat uyumuş, sadece bir ayı ön camı kırıp içeri dalar diye biraz korkmuştum.

Gizli bir yer bulmam gerekecekti. Jenny'nin beni görmeyeceği bir yer. Ya da şerifin. Ya da şerifi arayabilecek herhangi birinin. Buradaki macerama, kasabanın dedikodu çarkını, "Evelyn St. James arabasının arka koltuğunda uyuyordu" haberiyle döndürerek başlamak istemiyordum.

Ayrıca bir arabanın arka koltuğuna kıvrılmış, kazağımı üzerine battaniye niyetine çekmiş hâlde bir fotoğrafımın viral olmasını da istemiyordum.

Altdudağımı ısırdım. Belki de bu düşündüğüm kadar iyi bir fikir sayılmazdı.

Hâlâ seçeneklerimi tartıyordum ki caddenin karşısındaki kaldırımında ayak sesleri duydum. Başımı kaldırıp o tarafa baktım ve aynı anda Beckett da bana baktı; tıpkı o gece dirseğiyle kapıyı itip bara girdiğinde doğrudan bana baktığı ve o lanet olası gözlerini önce yüzümde sonra omuzlarımda gezdirdiğinde olduğu gibi. Bir dokunuş, boğaz çukuruma değen bir parmak ucu gibi hissettiren bir bakış.

Caddenin karşısında donup kaldı. Bir ayağı kaldırımında, diğeri yoldaydı. Kadife ceket. Altında düğmeleri açık bir pazen gömlek. Koyu renk kot pantolon ve ağır iş botları. Sol elinde Bayan Beatrice'in fırınından bir kutu vardı. Kutu, tepesinde zarif, küçük bir fiyonk hâline getirilmiş beyaz, ince bir iple bağlıydı. Yüzüne bakmak yerine kutuya odaklandım ve onu sımsıkı kavradığını fark ettim.

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. İlgimi çeken bütün zararlı şeyler ondaydı. Pazen gömlek, kirli sakal ve bir kutu hamur işi.

Onunla bu şekilde karşılaşmam hiç de şaşırtıcı sayılmazdı; sadece ikimiz ve çiçek yapraklarımn olduğu ıssız bir sokakta, yorgunluğun ağırlığıyla sırtım kamburlaşmış hâlde. Beckett'la aramızdaki bu olayı artık çözmeye başlamıştım. Biz sürekli birbirimize çekiliyorduk.

Bana söylediği ilk şey, "Sakın Layla'ya söyleme," oldu. Sesi hatırladığım kadar boğuk, alçak bir uğultu gibiydi. Gülümsememek için dudakımı ısırdım ve o da gökyüzüne bakıp kendi kendine kıızıyormuş gibi göründü. Sonra tekrar bana baktı. Kaldırımdan inip caddeyi geçti.

Elindeki kutuya baktım. "İçindekileri benimle paylaşırsan söylemem."

İç çekip kutuyu daha da sıkı kavradı. "O biraz zor."

"Pazarlık yapacak konumda değilsin."

"Göreceğiz."

Ayak parmak uçlarımda yükselip üstündeki ince plastikten kutunun içindekileri görmeye çalıştım. "Bayan Beatrice'in, Layla'dan daha iyi yaptığı şey ne olabilir ki?"

Suçüstü yakalanmış gibi huzursuz göründü. Ya da belki tek gecelik ilişkisinin, yaşadığı yerde aniden tekrar ortaya çıkmasına şaşırmıştı. Yüzümü buruşturdum.

"Özür dilerim, boş ver." Kaşlarımin arasında hissetmeye başladığım ağrı yüzünden alnımı ovuşturdum. "Bak, ben-"

"Kıtır kurabiyeler," dedi bana.

Benden üç adım ötede durup kiralık arabamı inceledi. Bakışları omzumun üzerinden pansiyona, sonra tekrar arabaya çevrildi. İster bileğimden tuz yalarken ister bir traktörün lastiğini değiştirirken olsun, o kendine özgü, ilgili hâliyle bana odaklandı.

Sertçe yutkundum. Zihnimde beliren bu iki farklı görüntünün, bir anda karnımın altını saran yoğun sıcaklığa hiçbir faydası yoktu.

Beckett harika görünüyordu.

Hep öyle görünürdü.

“Bu kurabiyeleri bana çocukluğumdan beri yapar. Layla’nın kiler bunların yanına bile yaklaşamaz.” Gözlerini kısıp yüzüme baktı. “Layla’ya söylersen, inkâr ederim.”

Gülümsememek için kendimi zor tutarak ciddi bir ifadeyle başımı salladım. “Tamam.”

O da başını salladı. “Güzel.” Tekrar arabaya göz gezdirdi. Jenny’nin, masanın arkasından bizi izleyip izlemediğini ve bunun, telefon zinciri aciliyeti taşıyan bir durum olup olmadığını merak ediyordum. Bu kasabanın Stella ve Luka’nın birlikteliğine nasıl yaklaştığını görmüştüm. Kiralık arabamın üstüne bahse girerim ki birkaç telefon zinciri sohbetinin konusu olmuşlardı. Beckett parmak boğumlarıyla arabanın bagajına hafifçe vurdu. “Kasabada mı kalıyorsun?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Stella bana geleceğini söylemedi.”

“Söyleyemezdi,” dedim sessizce. Güya dikkat çekmeyecektim. “Çünkü ben de bu sabaha kadar geleceğimi bilmiyordum.”

“Kasabanın yakınlarında bir iş mi aldın?”

“İş” ile bir röportaj ya da küçük bir işletme tanıtımını kastediyor olmalıydı. Ama hayır, öyle bir şey yoktu. Ve özellikle şu an, sokak ortasında, son zamanlarda yaşadığım sorunlardan bahsetmek istemiyordum. Hele ki Beckett’a bunu anlatmayı hiç istemiyordum. Zaten işimi saçma buluyordu, üstüne bir de buraya bir bahane uydurup onu görmek için geldiğimi düşünmesini istemezdim.

Çünkü öyle değildi.

Başımı salladım ve yanıma daha kalın bir ceket almadığım için hayıflanarak kollarımı ovuşturdum. Doğu Yakası’nda mart ayının kışın izlerini taşıdığını, sabah ve akşamların soğuk fısıltısıyla dolu olduğunu unutmuştum. İnce yün paltoma biraz daha sıkı sarılıp topuklarımın üzerinde hafifçe esnedim. Beckett gözlerini kısıtı ama bir şey söylemedi. Elindeki kutuyu öyle bir sıktı ki kapağı hafifçe gıcırdadı.

“Çantalarını taşımana yardım edeyim mi?”

“Ne?”

“Çantaların,” diye tekrarladı başıyla pansiyonu işaret ederek. “Onları içeri taşımana yardım edeyim mi?”

“Ah, hayır. Şey...” Jenny şu an gerçekten bizi izliyorsa, ‘garip ve rahatsız edici etkileşimler’ konusunda uzmanlık dersi alıyor demektir. Başparmağımla arkayı işaret ettim. “Jenny’nin odaları dolu. Görünüşe bakılırsa sahilde bir uçurtma festivali varmış.”

Beckett şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Uçurtma festivali mi? İnsanlar uçurtmalar için festival mi yapıyor?”

Kıkırdadım. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm. “Evet, anlaşılan öyle.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Ne?”

Gökyüzüne bakarak yine derin bir nefes aldı. Verdiği nefes, rüzgârın hemen uzaklaştırdığı beyaz bir bulut gibi havaya karıştı. Onu yoruyordum.

“Sahilde mi kalacaksın?”

Inglewild, yaklaşık yirmi beş dakikalık sürüş mesafesinde olduğu sahile upuzun bir otoyolla bağlanıyordu. Bolca tarla, bir iki outlet mağazası ve rüyalarımnda birkaç kez gördüğüm bir muhallebi dükkânı.

“Ben...” Arabamı kafenin arkasındaki sokağa park edip içinde uyumayı planladığımı ona söyleyemezdin. Olmayan planıma mantıklı, alternatif bir açıklama arıyordum. “Bir şeyler ayarlamayı düşünüyordum.”

Beni sessizce süzdü. Maine’de tanıştığım adamla burada gördüğüm adam arasındaki farkı hâlâ kabullenemiyordum. Orada rahat ve kendinden emin, sessiz ama çekiciydi. Hiç zorlanmadan sık sık gülümsüyordu. Şu an ise sokak lambaları ve ayışığının yarattığı gölgelerin altında benden özellikle üç adım ötede duruyordu. Donup kalmış gibi görünüyordu; sert ve gergindi. Çatık kaşlarının etkisi, hafifçe aşağı kıvrılan dolgun dudaklarına dek yüzünün her çizgisinde hissediliyordu.

Bunun ne kadarının benim suçum olduğunu merak ettim.

“Bir planın yok.”

Başımı öne eğip bakışlarımı onun botlarına sabitledim. Bir tanesinin burnuna biraz çamur yapışmıştı. Onu, şapkası arkaya çevrilmiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış hâlde tarlada hayal ettim. İçimde gevşeyen bir şeyler biraz daha dürüst olmama izin verdi. İç geçirmemek için kendimi zor tuttum.

“Bu... önceden planlanmış bir seyahat değil. Ani bir karar. Asistanım Josie bana en son nerede mutlu olduğumu sordu ve... bilemiyorum.” Omuz silktilim. Sokak ortasında, muhtemelen beni bir daha asla aklına getirmemiş bu adamın karşısında kendimi küçük bir aptal gibi hissediyordum.

“Burası olduğunu söyledin,” diye tamamladı benim yerime.

Bu bir soru değildi. Gözlerimi kırıştırdım ve yüzünün nasıl yumuşadığını gördüğümde omuzlarım gevşedi. O denizimsi gözlerindeki ışıltıyı en son masada bir tekila şişesi varken görmüştüm.

“Burası olduğunu söyledim,” diye onayladım.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu öyle belli belirsiz bir hareket ki sokak lambasının altında durmasaydık fark etmezdim bile. Birden meraklandım ve başımı yana eğerek ifadesindeki değişimi inceledim.

“Neden öyle bakıyorsun?”

Başını iki yana sallayıp kurabiye kutusunu sağ eline aldı. “Nedeni yok. Sadece babamın bu akşam söylediği bir şey aklıma geldi.” Sonra avuç içini bana doğru çevirerek elini uzattı. “Hadi.”

Parmaklarının arasında minik bir kobra yavrusu görmüşüm gibi eline bakakaldım. “Hadi ne?”

Başıyla arkayı işaret etti ve köşeye park edilmiş kamyoneti karanlıkta zar zor fark ettim. “Üç tane boş odam var. Ne yapacağına karar verene kadar birinde kalabilirsin.”

Bu... son derece kötü bir fikir gibi görünüyordu. Buraya son geldiğimde, birbirimize bakmaya bile tahammül edemiyorduk. Sanırım en uzun süre baş başa kaldığımız zaman fırında o aptal

ilek akasını yaptığı sabahtı. Ondan sonra pek konuşmamıştık. O sadece beni süzerek ağır ağır kabak ekmeğini yemiş, çatalını çevirip bana bir lokma uzatmış ve tabağı elinin tersiyle hafifçe bana doğru itmişti.

Bu, muhtemelen anca yirmi dakikalık huzurlu bir beraberlikti. Bundan sonra aynı çatı altında kalmanın ikimiz için de pek iyi bir fikir olacağını sanmıyordum.

“Bilemiyorum,” dedim. Olduğum yerde hafifçe kıpırdandım ve rüzgâr tekrar sertleşince kollarımı vücuduma sardım. Beckett’in kaşları daha da çatıldı. “Bu garip olmaz mı?”

“Neden olsun ki?” diye homurdandı. “Ev büyük. Ve ikimiz de olgun yetişkinleriz.”

Daha birkaç ay önce bu pansiyonda beni aptalca bir mesleği olan bir kaypak olmakla suçladığını hatırlayarak kaşlarımı kaldırdım. Gözlerini kaçırıp ensesini ovuşturdu. “En azından olgun yetişkinler olabileceğimizi düşünüyorum,” diye düzeltti.

Boğuk bir kahkaha atsam da elini tutmak için hamlede bulunmadım. Bir anlık kararsızlıktan sonra o da elini geri çekti ve uzun parmakları tekrar kutunun kenarlarını kavradı. Karton daha fazla baskıya dayanamayacakmış gibi hafifçe ie çöktü. Zavallı kutu.

“İstersen yeniden başlayabiliriz,” diye teklifte bulundu. Yutkundu ve yüzünün her noktasının hüsrarla gerilmesini izledim; keskin hatlı çenesinin kasılmasını, dudaklarının kıvrılmasını. Gerçekten çok yakışıklıydı, ağzına limon sıkıştırılmış gibi yüzünü ekşiterek bana bakarken bile.

“Eğer istersen şu an ilk kez tanışıyormuşuz gibi davranabiliriz.”

“İlk kez tanışıyoruz ve beni, izole bir çiftlik arazisinin ortasındaki evine davet ediyorsun, öyle mi? Tamam, seri katil.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Evet, sanırım haklısın.”

Ama asıl sorun, Beckett’ı unutmaya çalışsam bile unutamayacak olmamdı. şu saatten sonra, aramızda yaşananları yok sayamazdım.

Bakışlarımı tekrar sokak lambasına dolanmış çiçekli sarmaşıklara çevirdim. Yeşil, beyaz, sarı ve şimdiye dek gördüğüm en soluk mor. Her çiçeğe dokunmak, yumuşaklığını hissetmek, burnumu taçyapraklarına bastırmak istiyordum. Ailemin evinin arkasındaki ormanda koşan bir çocukken, çalılardan hanımeli çiçekleri koparır, saplarını sıyrır ve nektarını yalardım. Saf, yapışkan bir tatlılık. Saçlarımda taçyaprakları. Dizlerimde, ellerimde ve vücudumun kalan her yerinde çamur.

Çiftlikte kalmak kolay olurdu. Beckett'ın arazinin kenarındaki evinin, Stella'nınkinden daha büyük olduğunu biliyordum. Son gelişimde etrafı keşfederken evi bir kez görmüştüm. Büyük taş bir baca, evin ön tarafını çevreleyen bir veranda. Muhteşem bir evdi. Stella bu evin, Aşk Işığı'nın avcılık kulübü olduğu dönemde konaklama mekânı olarak kullanıldığını söylemişti.

Bu gece evin boş odalarından birinde kalıp yarın telefon zincirinin nasıl sonuçlanacağına bakabilirdim.

Beckett'ın günlük programı muhtemelen birbirimizi görmemize bile izin vermezdi.

Tekrar Beckett'a baktım ve gözlerim gömleğinin yakasındaki açıklıktan belli belirsiz görünen köprücük kemiğine takılıp kaldı. Tam da o noktaya dişlerimi geçirdiğimi, geride bıraktığım izlerin üzerinden başparmağımla geçtiğimi hatırlıyordum.

Bakışlarımı gözlerine çevirdim.

"Sorun olmayacağından emin misin?"

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Gözlerini benden kaçırmadı. "Ben eminim. Ya sen?"

Biraz düşündükten sonra başımı salladım. Bu bana kötü bir fikir gibi geliyordu ama başka seçeneğim yoktu.

Rüzgâr, yol kenarındaki bahçeleri çevreleyen eski çitlerin üstünden ıslık çalarak geçti ve Beckett alnına düşen bir tutam saçı geriye attı. Elindeki kutuya baktım. "Kurabiyeleri benimle paylaşacak mısın?"

Arkasını dönüp kamyonetine yöneldi. "Kesinlikle hayır."

»»» 5 «««

BECKETT

Lanet olası aklımı yitirmiştim.

Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Kolumun altında bir kutu kurabiye, aklım hâlâ ailemin araba yolundayken kafenin arka kapısından dışarı çıktığımda önce onu görmemiştim. Babam, geçirdiği kazadan neredeyse on yıldır hiç bahsetmemişti. Hele ki sonrasında olanlardan hiç. Bu gizemi çözmeye o kadar dalmıştım ki onu ancak kaldırımdan inip caddenin aşağısındaki kamyonetime doğru yürürken fark edebilmişim.

Önce, rüzgârın havalandırıp omzunun üzerinden arkaya savurduğu saçları dikkatimi çekti. Pürüzsüz kahverengi tenine hafifçe değen, uçları kıvrıkcık simsiyah bukleler. Keskin elmacık-kemikleri, düşünceli gözlerle yabancı bir arabanın yan tarafına bakarken hafifçe dişlediği dolgun altdudağı.

Onu, üstünde fazlasıyla ince bir kabanla soğuktan neredeyse titrer hâlde görmek, açıkta duran bir elektrik telinin ucuna dokunmak gibiydi. Çiftlikte, tarlaların arasından geçen ampulleri değiştirirken böyle bir şey yaşamıştım. Elektrik kolumdan yukarı çıkmış, içimden keskin ve parlak bir akım geçmişti.

Nefesimi düzene sokmam biraz zaman almıştı.

“Sen lanet olası bir aptalsın, Beckett Porter.” İç geçirerek ağızıma bir kurabiye daha attım ve direksiyonu çiftliğe çevirirken arkamda yanıp sönen farları izledim. Tereyağı ve şeker işe yaramıyordu. Stella’nın, kabak tarlasının yanındaki kulübesinin

önünden geçerken yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım ve içeride ışık olmadığını görünce rahatladım. İhtiyacım olan son şey, Stella ve Luka'nın ellerine bir çift dürbün alıp telefon zincirini harekete geçirmeleriydi.

İlk kez tanışıyor muydunuz gibi yapalım. Ne kadar aptalca bir teklif. Sanki onun çarşafıya sarılmış hâldeki görüntüsünü unutabilirmişim gibi. Limon ve tuz tadındaki gülümsemesini.

Gaza basıp homurdandım. Seni aptal. Evelyn'e –beni bir otel odasında tek kelime etmeden terk eden kadına– neden süresiz olarak evimde kalmayı teklif ettiğimi bilmiyordum. Evim büyüktü, evet ama o kadar da değil.

Kulübeme giden, titrek, solar enerjili lambaların aydınlatığı virajlı toprak yola girdim. Bu lambaları geçen ay yerleştirmiştim çünkü Luka, birayı biraz fazla kaçırınca benim evimden Stella'nın evine giden kestirme yolda kaybolmuştu. Stella, Luka benden ayrıldıktan yarım saat sonra arayıp onun nerede olduğunu sormuştu. Adamcağızı güneydoğudaki tarlalarda, havuçların arasında dolaşırken bulmuştum.

Araba yoluna girip kamyonetimi durdurdum ve pencerede sırayla üç minik, tüylü kafanın belirmesini seyrettim. Boynumu kasan gerginliğe rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. Eve döndüğümde beni bekleyen bir şeylerin olması güzeldi; o şeyler mobilyalarımı paramparça etseler bile.

Kamyonetten indiğimde Evelyn, kendi arabasının arka koltuğundaki devasa bir spor çantasını çekiştirmekle meşguldü. "Yardım ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp arabadan bir de tekerlekli valiz indirdi. Bunu fazla sorgulamamaya çalıştım. Burada ne yaptığı ya da ne kadar kalacağı konusunda belirsizlik yaratmak istiyorsa sorun değildi. Zaten hayatımda her zaman en az bir kişi bir şeyleri benden saklıyormuş gibi hissediyordum. Bir tane daha eklense ne fark ederdi ki?

Sokak kapısını açtığım anda üç kedi ilgimi çekmek için birbirleriyle yarışa girdi ve onları kollarıma alıp ceketimin üzerin-

den omuzlarıma yerleşmelerine izin verdim. Hâlâ küçücüklerdi; onları ahırın köşesinde kıvrılmış hâlde bulduğumuzdan beri pek büyümemişlerdi. Comet, Cupid, Vixen. İsimleri biraz klişe olmuştu belki ama Noel ağacı çiftliğinde yaşayan bir kedi ailesi için bence gayet uygundu. Bakışlarımı oturma odasında gezdirdim ve başımı taş zemine yaslamış hâlde şöminenin önünde yatan Prancer'ı gördüm. Tek gözünü açıp miskince patisini havaya kaldırdı; ondan görüp görebileceğim en hevesli selamlama buydu. Bu sabah traktörle yaptığı kaçamak gezintiden sonra eve dönmeyi başardığını görmek güzeldi.

Kapı arkamdan kapandı ve Evelyn çantalarını kapının yanına bırakıp tereddütle içeri girdi. Dört kedi yaptıkları her şeyi bıraktı ve Evelyn mamalarını avuç avuç havaya savurmuş gibi ona baktı.

Evelyn şaşkınlıkla açılan koyu renk gözlerini kırıştırdı.

"Burası..." Bakışlarını odada gezdirdi. Prancer, onun bir tehdit olmadığını anlayıp tüm vücudunu gererek esnedi ve vakit kaybetmeksizin tekrar uykuya daldı. Evelyn bana döndü. "Burası hiç beklediğim gibi değil."

Mahcup bir şekilde ben de etrafa göz gezdirip beklenmedik ne olabilir diye düşündüm. Evim mobilya ve dekor açısından oldukça sadeydi. Büyük, ikinci el, eskimiş ama sevgiyle kullanılmış koltuklar, arkalarına atılmış birkaç battaniye. Yavru kediler tırmalama evresinden geçtiği için koltuklara her oturuşumda iç dolgularının üzerime dökülmesini istemiyordum. Kışın zemini sıcak tutan koyu kırmızı bir halı. Şöminenin her iki yanında düzensizce istiflenmiş kitaplarla dolu raflar. Ortada devasa bir tuval; Nova'nın çizdiği, kırmızı, sarı ve çok soluk pembe çiçeklerle dolu bir kır manzarası.

O sabah içtiğim kahvenin kupası hâlâ masada duruyordu ve mutfığa geçerken onu alıp akşam yemeğinden kalanları buzdolabına yerleştirdim.

"Bir şey yemek ister misin?"

Alçak sesle verdiği "hayır" cevabını güçlkle duydum ve talarları gören büyük pencerelerden birinin önüne gittiğini fark et-

tim. Sabahları burası güneş ışığıyla dolup taşar, evin arkasındaki tepeler yeşil ve altın renklerinden oluşan bir yorgan gibi serilirdi. Ama şu an, ahşap verandanın ötesindeki her şey karanlığa bürünmüştü. Kalın gövdeli yeşil ağaç sıraları yerine yalnızca Evelyn'in yansımaları görebiliyordum. Dudaklarına dokunan parmak uçlarını, belirgin elmacıkkemiklerini. Büyük, kahverengi gözlerini. Ona biraz fazla bakarken bir şeyler boğazımı kaşındırdı.

Yutkundum.

"Sana odanı göstereyim." Buzdolabının kapağını sertçe kapatıp dağılan düşüncelerimi topladım. Belki bir gece kalacak, sonra yoluna devam edecekti. Yeni bir macera, daha heyecan verici bir şeyler. Ben *sadece* bir durak noktasıydım. Hatta durak bile sayılmazdım. Sahip olmayı hiç istemediği bir taneydim.

Bunu aklımdan çıkarmamalıydım.

Mutfaktan çıkıp yatak odalarına giden koridora yöneldim. Ev tek katlıydı, üst katta sadece gıcırdayan ahşap döşemelerinin en hafif baskıya bile dayanamadığı, yenilenmemiş bir depo alanı vardı. Nessa bazen, normalde gittiği dans stüdyosu dolu olduğunda orayı prova alanı olarak kullanıyordu. Son geldiğinde, hafif hafif başlayan ayak sesleri, art arda yaptığı sıçramalarla yerini gök gürültüsünü andıran sarsıntılara bırakınca tavanı delip aşağı düşecek sanmıştım. Kediler bundan hiç memnun olmamıştı.

Koridorun solundaki ilk odanın kapısını açıp ışığı dirseğimle yaktım ve ellerimi meşgul edecek bir şey yapma ihtiyacı hissederek hâlâ boynumda olan Comet'i kucağıma aldım. Elimin tersiyle onun başını okşarken odadaki banyoya göz atıp Nova ya da Harper'ın köşeye ıslak havlu yığmadığından emin oldum. Sanırım bu koca ev eskiden bir konaklama mekânı olarak kullanıldığı için evin tüm yatak odalarının kendine ait bir banyosu vardı.

İşletmenin neden iflas ettiğini anlamak zor değildi. Civarda avlanacak tek şey birkaç sincap, başıboş bir geyik ve Stella'nın Guinevere adını verdiği bir tilkiydi.

"Ek iş olarak pansiyon işletmeciliği mi yapıyorsun?"

Evelyn mutlulukla iç geçirip kendini yatağa bıraktığında ba-

kışlarımı hemen yatağın ucundaki ekstra çarşaf ve battaniyelerle dolu sandığa çevirdim.

“Bazı günler öyle hissediyorum,” diye mırıldandım. Evdeki boş odalardan birinde kalan kız kardeşlerimden biri değilse, gece geç saate kadar çalışıp eve gitmeye üşenen Layla olurdu. Ya da “erkek erkeğe vakit geçirmeye ihtiyacım var” deyip geceyi burada geçireceğini iddia eden ama gece yarısından önce Stella’ya geri dönen Luka. Veya horlamasıyla çatı kirişlerini inleten, Stella’nın üvey kardeşi Charlie.

“Battaniyeler sandığın içinde,” dedikten sonra cesurca başımın üstüne tırmanmaya çalışan Vixen’ı ensemden indirdim. Cupid omzumdan yatağa atladı ve minik pembe patileriyle yastığı yoğurmaya başladı. Evelyn elini uzatıp yavru kedinin sırtını okşadı. “Havlular banyoda. Bulduğun her şeyi kullanabilirsin.”

Kendimi tuhaf, rahatsız, ait olduğum yörüngeden çıkmışım da tekrar yerime oturmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Boğazımı iki kez temizledim.

“Sabah erkenden evden çıkacağım ama ihtiyacın olan her şeyi kullanabilirsin.”

“Burada uzun kalmayacağım,” dedi sessizce. “Jenny yarın telefon zincirini arayıp bana kalacak bir yer bulacak.”

Bunun ne kadar işe yarayacağı tartışılırdı. Telefon zinciri, bu kasabadaki en gereksiz şeylerden biriydi. Midemin aniden burkulduğu ve içimde bir itirazın yükseldiği gerçeğini umursamamaya çalıştım. Verdiğim tepki kafamı karıştırmıştı. Evelyn’in ihtiyacından daha uzun süre burada kalmasını istemek için hiçbir nedenim yoktu ama söz konusu Evelyn olduğunda aklım başımdan gidiyordu.

“Tamam,” diye mırıldanmakla yetindim ve kedileri kucaklayıp odadan çıkmaya hazırlandım. Bu odada bir saniye daha kalırsam yapabileceklerimden korkuyordum. Ona, iki adım daha atsam dizlerim dizlerine dokunacak kadar yakın duruyordum. Ellerimi kalçalarının iki yanına koyup üzerine eğilebilir, kasıklarımınla onu yatağa sabitleyebilirdim. Rüzgârda dağılan saçları ve

sıcak teniyle yatağa öylece uzanmış hâli beni baştan çıkarıyordu.

Bu odayı özellikle seçmiştim. Evin diğer tarafında, benim odama en uzak noktadaydı.

“Beckett?”

Vixen’ın pençelerini gömleğimin manşetinden kurtarmaya çalışırken başımı kaldırdım ve Evelyn’e odaklandım. Yatağın, pencereden süzülen ayışığının aydınlattığı köşesinde oturuyordu. Yorgun görünüyordu. Atkuyruğu yaptığı saçları dağılmaya başlamış, beyaz gömleği yolculuktan buruşmuş, kollarından biri yarıya kadar yukarı sıyrılmış, diğeri ise dirseğinde takılı kalmıştı. Hoş bir şekilde dağılmış, hatları sanki bulanıklaşmıştı ve tek istediğim onu daha da perişan etmekti.

Başını kaldırıp bana baktı ve içimde yükselen dürtüyü bastırdım.

“Teşekkür ederim,” dedi neredeyse fısıldar gibi.

Burnumdan derin bir nefes aldım.

“Sorun değil.”

Gerçekten de sorun değildi. Bir süre burada kalacak, ihtiyacı olan şeyi bulduktan sonra da yoluna devam edecekti. Her şey yoluna girecekti.

İyi olacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

·>>> 6 <<<·

BECKETT

Şafak, zonklayan bir baş ağrısı ve yaklaşan bir fırtına bulutuyla geldi. Dün gece söylediklerimi geri alıyorum.

Bu bir sorundu.

Ben iyi değildim.

Doğru dürüst uyuyamamıştım. Zeminin her gıcırdamasında, pencereye sürtünen her ağaç dalında, evin çıkardığı her seste irkilerek uyanmıştım. Sonunda uykuya daldığımda, rüyamda Evelyn'i oturma odasının penceresi önünde dururken görmüştüm; ayışığı çıplak tenini okşuyor, belindeki o gamzeler beni baştan çıkarıyordu. Ellerim kalçalarını sarmış, dudaklarım boynunda dolaşmıştı.

Arzunun damarlarımda zonkladığını hissederek hüsrarla uyandım. İnleyip güçlkle yataktan çıktım ve kendimi dayanabileceğim en soğuk suyun altına girmeye zorladım. Evelyn'in isteyebileceği son şey, onun hakkında böyle düşünmemdi; özellikle de bir şeyleri yoluna koymaya çalıştığı sırada.

Bir küfür savurup kot pantolonumu giydim. Ayak serçeparmağımı, her nasılsa hem şifoniyerin kenarına hem de koridordaki masaya çarpmayı başarmıştım. Kahve makinesinde elimi yakmış ve evden çıkarken verandanın son iki basamağından aşağı yuvarlanmıştım.

Bu kadın beni allak bullak etmişti.

Seyahatinin planlı olmadığını söylemişti ve bu, burada ne kadar kalacağına ya da ne yapmayı düşündüğüne dair bana en

ufak bir ipucu vermiyordu. Bir şey demişti, mutlu olmayı hatırlamakla ilgili bir şey. Bunu söylerken dudaklarının kenarları aşağı kıvrılmış, gözleri toprağa sabitlenmişti. Bundan utanır gibiydi ve sesi rüzgâra karışıp uzaklara savrulmuştu.

Mutlu değil miydi? Evelyn'in mutlak neşeden başka bir şey hissettiğini hayal etmek zordu. O, tepeden tırnağa lanet olası güneş ışığı ve kelebeklerle doluydu. Buraya son geldiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ağaçların arasından sıyrılan gür ve neşeli kahkahalar atıyordu. Ama mutluluk böyle bir şeydi sanırım. Dünyaya ne göstermek isterseniz gösterebilir ve içinizde tek bir zerresini bile hissetmeyebilirdiniz.

"Ama artık çaylak değilim."

"Sadece iki gündür burada çalışıyorsun."

Ahırın kenarında sesler duyuldu; önce alçak sesli bir homurtu, sonra bezgin bir iç çekiş. Köşeyi döndüğümde, kalçasını traktörün kenarına yaslamış olan Jeremy'nin elini saçlarının arasında gezdirdiğini gördüm. Her ne kadar bir moda dergisinden fırlamış gibi görünseler de bugün bot giymiş olmasına sevindim.

"Beckett sadece *çaylakların* taş küreklediğini söylemişti. Ben artık çaylak değilim."

"Bir günlük çiftlik işiyle çaylak unvanından kurtulamazsın." Omzuna hafifçe vurmamla birlikte irkilerek havaya sıçradı. "Başka biri gelene dek sen çaylak sayılırsın." Küreği ona uzattığımda iç geçirerek homurdandı. "Bugüne fazla iş kalmadı zaten."

Barney kıkırdayıp kelleşen kafasını iki eliyle sıvazladı. "Tersine, bugün yapılacak çok iş var. Bu becerikli delikanlı kürek tutmayı bile beceremiyor."

"Bu kollar sevgi için yaratılmış, bebeğim, ağır işler için değil."

Barney'yle birbirimize baktık. Yanağımı öyle sert ısırdım ki neredeyse kanatacaktım.

"Bunu bildiğimiz iyi oldu." Başka bir kürek alıp başımla tarlayı işaret ettim. "Hadi, ben de sana yardım edeceğim."

Hiçbir şey düşünmeden fiziksel efor harcamak bana iyi gelecekti. Traktörü çalıştırdığımda beyaz bir silüetin tarlanın kar-

şı tarafından sıçraya sıçraya bize doğru geldiğini gördüm ve Prancer belli belirsiz bir tiksintiyle bana baktıktan sonra traktördeki yerine yerleşti. Dün gece yatağımdaki yerine gelmemiştii; muhtemelen başka bir kadını evime getirme cüretinde bulunduğum için kanepeme ölüm tehditleri kazımakla meşguldü.

Barney, Prancer'ın başını okşadı ve yola koyulduk. İş, kolları gevşek duran ve küreği tamamen yanlış tutan Jeremy'nin, toprağı küçük bir yavru kuş hızında küremesi yüzünden yavaş ilerliyordu. Gözlerimi devirip kendimi işe verdim ve zihnim her tekrarlayan hareketle birlikte uzaklara sürüklendi.

İttir. Kaz. Boşalt. Dün gece iyi uyudu mu acaba? İttir. Kaz. Boşalt. Bu sabah mutfakta kahve kupamı düşürdüğümde onu uyandırdım mı? İttir. Kaz. Boşalt. Burada ne kadar kalacak? İttir. Kaz. Boşalt. Neden mutlu değil? İttir. Kaz. Boşalt. Ona nasıl yardım edebilirim?

İttir. Kaz. Boşalt.

Yardım etmemi ister mi?

Harper buna "kahraman kompleksi" diyordu. İnsanların problemlerini çözerek kendi sorunlarımdan kaçtığımı söylüyordu ve muhtemelen haklıydı. Birilerinin zorlandığını görmek hoşuma gitmiyordu.

Özellikle de dün gece Evelyn'in yüzündeki o ifade, şüpheyile karışık o tereddüt hiç hoşuma gitmemiştii.

"Bu kadar yeter, patron." Traktörü durdurup kolunu koltuğun arkasına atan Barney bana endişeyle baktı. Başımı eğdiğimde sol arka tekerin arkasında kazıp durduğum koca çukuru fark ettim.

"Sanırım sabah toplantısına yetişmen gerekiyor." Başıyla Stella'nın bacasından duman tüten ofisini işaret etti. Güneş çoktan yükselmiş, gökyüzü göz kamaştırıcı, parlak bir maviye bürünmüştü. Sırtüstü yerde yatan Jeremy'nin göğsü hızla inip kalkıyor, küreği ondan yirmi adım ötede duruyordu. Bugün toplam iki taş kaldırabilmişti sanırım.

"Sen basketbol takımında değil miydin?" diye seslendim ona.

Elini miskince havaya kaldırdı. "Yedek kulübesindeyim, dostum. Sadece kızlar için oynuyorum."

Dönüşümlü olarak çarşamba sabahları ortaklık toplantısı yapardık. Stella sanırım geçen yıl bizden bazı iş detaylarını sakladıktan sonra daha şeffaf olmaya karar vermişti. Layla genellikle toplantıya bir çeşit hamur işi getirirdi ve bunu hatırlamak midemin mutlulukla guruldamasına yol açtı. Kir ve ter içinde kalmış tişörtüme bakıp yüzümü buruşturdum.

Her köşesi kâğıt yığınlarıyla dolu olan küçük ofise girdiğimde Layla da aynı ifadeyle yüzünü buruşturdu. Stella kendine has bir sistemi olduğunu iddia ediyordu ama bence bu tamamen saçmalıktı. Telefonumu çıkarıp ofisin bir fotoğrafını çektim ve Luka'ya gönderdim. Muhtemelen bunu görür görmez kurdeşen dökecekti.

"Neden buraya sürünerek gelmiş gibi görünüyorsun?" Layla, kazağının yakasıyla burnunu kapattı ve yanındaki sandalyeyi tekmeleyip kendisinden uzaklaştırarak aramızda, daha doğrusu her şeyle aramda dört adımlık sağlıklı bir mesafe yarattı.

Stella kaşlarını çatarak ona baktı. "O kadar da kötü değil." Bir adım daha attığımda keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım, Beckett. Bu kan mı?"

Evet, kandı ve tişörtümün koluna nasıl bulaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisini de görmezden gelip sandalyeye çöktüm. Ayakları ağırlığıma gıcırdayarak itiraz etti. Stella'nın bu sandalyeleri yol kenarından bulup eve getirdiğine emindim. Gözüm, faturaların üzerine konmuş teneke kutuya takıldı.

"Bu havuçlu kek mi?"

Layla kutudan bir kek alıp bana uzattı. Sonra duraksadı, düşündü ve bir tane daha verdi. Gözlerimi kısarak ona baktım. Kendi isteğiyle fazladan bir tane vermesi pek de huyu değildi.

"Neyin var?" diye sordum şüpheyle.

"Asıl senin neyin var, Mısır Tarlası Çocuğu?" diyerek direkt karşı saldırıda bulundu Layla.

Durumu onlardan saklamayı düşünüyordum ama zaten ya-

* *Mısır Tarlası Çocukları*, Amerikan taşra hayatını gözlemlemesi ve yorumlaması ile de ünlü olan korku/gerilim yazarı Stephen King'in, mısır tarlalarında geçen bir hikâyesidir. -çn

kında öğreneceklerdi. Özellikle de Evelyn'in arabası şu an benim garaj yolumdayken. Çiftlik dedikoduları, kasabanın telefon zincirinden bile hızlıydı. Stella'nın bunu daha şimdiden bilmiyor olması bile şaşırtıcıydı. Havuçlu kekten kocaman bir ısırık alıp bacaklarımı uzattım. "Evelyn burada."

İki çift şaşkın göz bana baktı. Layla, altında siyah termal çorap olan parlak kırmızı eteğini düzeltti. "Bir daha söyler misin lütfen?"

Yutkunup Stella'nın masaya benim için bıraktığı kahveye uzandım. "Evelyn burada."

"Inglewild'da mı?"

Benim misafir odamdaki yatakta. Üzerinde minik güller olan çarşaflara sarılmış hâlde. Beynim, bir saniyenin yarısından kısa bir sürede bu sahneyi kendi istediği gibi süsleyerek, onu battaniyelerin altında çıplak uzanmış, uzun bacaklarından birini dışarı atmış hâlde hayal etti. Boğazımı temizledim.

"Benim evimde," dedim usulca. Kelimeleri üstüne basa basa söyledim ve Stella'nın gözlerinin kocaman açılmasını seyrettim. Layla ile bakiştılar. Layla sandalyesine gömülüp kaşlarını kaldırdı. Stella'nın burnu hafifçe seğirdi, omzu kulağına dek kalkıp tekrar indi.

"Şu saçmalığı kesin," diye homurdandım ilk keki bitirip ikinciye geçerek. "Benim hakkımda konuştuğunuzu biliyorum."

"Hiçbir şey söylemedik ki."

"Söylemiş kadar oldunuz."

"Pekâlâ, durup biraz düşünelim," dedi Stella ellerini yüzünün önünde birleştirerek. Onun, masasının arkasında, Layla ve benim öndeki iki sandalyede oturuyor olmamız, bana hep okul müdürünün odasına çağrıldığım zamanları hatırlatıyordu. Sandalyenin kolunda duran telefonum titredi. Göz ucuyla baktığımda Luka'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Luka: Stella kasırgası.

Luka: O havuçlu kek mi?

"Erkek arkadaşım la mesajlaşmayı bırak ve dikkatini ver."

Burnumdan nefes verip konuyu değiştirmeye çalıştım. Bakışlarımı Layla'ya çevirdim.

“Sen dün akşam Jacob’la yemeğe çıkmamış mıydın?”

Yüzünü buruşturdu. “Jacob’dan iki hafta önce ayrıldım. Dün akşam bir uygulama üzerinden tanıştığım biriyle buluştum.” Elini sallayıp bana, ne yapmaya çalıştığını bildiğini belirten bir bakış attı. “Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Evelyn meselesini öylece geçiştirmene izin vermeyeceğim.”

“Bugün üç aylık finansal raporları gözden geçirmemiz gerekmiyor muydu?”

“Güzel deneme,” diye ekledi Stella. “Önce bunu konuşalım sonra raporlara geçeriz. Ayrıca Jeremy Roughman’ı neden tarlalarda fiziksel iş yapmaya zorladığını da konuşmak istiyorum. Ama hepsinden önce, Evelyn senin evine nasıl geldi?”

“Muhtemelen uçakla gelmiştir. Sonra da araba kiralamıştır.”

Stella, yanıttan pek de etkilenmişe benzemiyordu. “Beckett.”

“Dün gece kasabada ona rastladım,” diye açıkladım.

Onu kafeden çıktığım sırada gördüğümü ve o esnada kolumun altında yasadışı yollarla elde ettiğim bir kurabiye kutusu olduğundan söz etmedim. Layla, Bayan Beatrice’ten gizlice hamur işleri aldığını öğrense ne yapardı bilmiyordum ama muhtemelen pek hoş şeyler olmazdı. Yüzümü olduğu hâliyle seviyordum. “Pansiyon doluydu ve başka kalacak yeri yoktu.”

Layla, kaşını kaldırıp ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Sen de onu evine mi davet ettin?”

“Öyle yaptım.”

“Ne zamana kadar seninle kalacak?”

Omuz silkip ikinci kekimin kâğıdını yırttım. Layla bugün ekstra enerjiye ihtiyacım olacağını tahmin etmiş gibi kekin içine çikolata parçacıkları koymuştu. “Hiçbir fikrim yok. Bunun plansız bir seyahat olduğuna dair bir şeyler söyledi.” Aşk Işığı’nın onu en mutlu eden son yer olduğundan bahsettiği kısmı atladım. Bu şahsi bir konuydu ve onun özelini paylaşmak istemiyordum. “Sanırım Jenny, bugün telefon zincirini arayarak ona daha uzun süre kalabileceği bir yer bulmaya çalışacak.”

Bunu söylediğimde omuzlarımda duyduğum gerginliği umur-

samamaya çalıştım. Şu an, gürültülü bir ortamda dişlerimi sıkarken hissettiklerimi hissediyordum. Onu başka bir yerde hayal etmek canımı sıkıyordu ve böyle düşünmenin aptallık olduğunu biliyordum. Hatta acıya susamak olduğunu. Evelyn ilişkimizle ilgili niyetini çok net bir şekilde ortaya koymuştu. Buraya gelirken tek gecelik ilişkisiyle ev arkadaşı olmayı planladığını sanmıyordum.

Gerçi bana mesaj atıp geleceğini haber verebilirdi. Beni görmek zorunda olmadığını mı düşünmüştü? Beni görmemeyi mi ummuştu? Kaşlarımı çattım.

Stella ve Layla yeni bir sessiz sohbete dalarken kahvaltımın geri kalanını yemeye odaklandım. Kahvemi içtim ve kafamı toparlamaya çalıştım. Aklım sürekli olarak Evelyn'in kendini misafir odasındaki yatağa bıraktığı, yastığın bacaklarının yanına düştüğü âna gidiyordu. Comet'in burnuyla onun çenesini dürttüğü âna. Sabah boyu zihnimde tekrar eden bu görüntü bana, bir varilin içinde bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi hissettiriyordu. O elektrik teline dokunmuşum ve saçlarım diken diken olmuş gibi.

"Beck?" Bardağını nazikçe avuçlarının arasında tutan Stella endişeli gözlerle bana baktı. Masa lambasında bir çam ağacı asılıydı ve beni daha iyi görebilmek için eğilirken dirseğiyle ona çarptı. "İyi misin?"

"İyiyim."

İyiydim. Evelyn'in etrafımda olması başa çıkamayacağım bir durum değildi. Bir sonraki adımlarına ya da her ne yapacaksa ona karar vermesi için burada olması gerekiyorsa bunu kabullenbilirdim. Muhtemelen geçen seferki gibi olacak, birbirimizin etrafında dolandıktan sonra duruma alışacaktık. Bir hamur işi paylaşacak ve yolumuza devam edecektik.

Buna bir anlam yüklemek gereksizdi.

Layla kutudan bir kek daha alıp bana uzattı.

"Al," dedi. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

EVELYN

Hattın diğer ucu o kadar sessizdi ki Josie'nin yanlışlıkla telefonu kapatıp kapatmadığını birkaç kez kontrol etmem gerekmişti. Haberi verdiğimde alacağımı düşündüğüm tepki bu değildi. Aslında, tam tersini bekliyordum. Uzun süreli, can sıkıcı kahkahalar. Bir iki kıkırdama. Bir çığlık.

"Josie?"

"Onun evinde mi kalıyorum dedin?" Sesi alçaktı ve ilk kez arka planda başka ses duymuyordum. Sürekli hareket hâlinde olan Josie genellikle evinde değil de bir tren istasyonundaymış gibi sesler çıkarırdı. Şu an ise bir dolabın içindeymiş gibi hissettiriyordu.

"Evet, onun evinde kalıyorum." Beckett o sabah kahve makinesinin yanına bir anahtar bırakmıştı. Oldukça düzgün bir yazıyla garaj kapısının şifresinin yazılı olduğu bir not da vardı.

"Evinde... Evinde sadece tek yatak mı var?" diye sordu titrek bir nefes bırakarak.

"Ne?" Sipariş verdiğim sütlü kahveyi masama dikkatlice bırakan garson kıza gülümseyip başımla teşekkür ettim. Bir adım geriye gitse de genç yüzünde fazlasıyla parlak bir gülümsemeye bana bakmaya devam etti. Bu bakışı tanıyordum. Daha önce binlerce kez görmüştüm. Ona el salladım ve koltuğumda hafifçe dönerek alçak sesle devam ettim, "Ne diyorsun? Hayır, bildiğim kadarıyla en az iki yatağı var."

Muhtemelen daha fazlası da vardı. Ek iş olarak pansiyon işletmeciliği yapabileceğini söylerken şaka yapmıyordum. Kulübesi çok büyüktü. Beklediğimden çok daha rahattı. Oturma odasında bir sürü battaniye ve konforlu yastıklar vardı.

Josie nefes nefese devam etti, "Yatarken ne giyiyor? Gri eşofman mı?"

"Sen sarhoş musun?"

"Lütfen sadece soruyu cevapla, Evie."

Dedikoduyu çok seven bir kasabanın kafesinde oturduğumun bilinciyle mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak, "Uyurken ne giydiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. Omzumun üzerinden arkamdaki masaya göz attım; Inglewild it-faiyesinden iki kişi, sanırım tarçınlı çöreklerinin üçüncü tabağını yiyorlardı. "Kapısını kırıp bakmadım, Josie."

"Belki de bakmalıydın," diye tısladı Josie. "Tamam ama cidden..."

Rahat bir nefes aldım.

"Bana her şeyi en ince ayrıntısına dek anlatmanı istiyorum. Bay Beckett şu sıralar nasıl görünüyor? Hiç fotoğraf paylaşmadın ve can sıkıcı şekilde ortadan kayboldun. Hâlâ kirli sakalı var mı?"

"Sana ne oldu böyle?"

"Bu durum tamamen çılgınca ve ayrıcalıklı konumumdan faydalanmaya çalışıyorum. En azından mantıklı her insanın yapması gerektiği gibi onun tüm eşyalarını kurcaladın mı?"

"Hayır kurcalamadım ama bu gece bunu yapabilirim."

Dikkatimi çeken birkaç şey vardı. Buzdolabıma gökyüzü haritasına benzer bir şey yapıştırılmıştı; üstünde tarih ve saat, içinde küçük noktacıklar olan, kırmızıyla çizilmiş bir daire. Oturma odasında üç tane devasa, yumuşacık görünümlü kedi yatağı, her birinin üstünde küçük birer battaniye. Mutfak tezgâhında, hepsi yarıya kadar kullanılmış ve düzgünce kapatılmış beş farklı çeşit öğütülmüş kahve.

Bunları görmeyi beklemiyordum.

Gerçi dürüst olmam gerekirse, kendime Beckett'tan hiçbir beklentiye girme izni vermemiştim. Onu nane yeşili sukulent saksıları ve meyve aranjmanları karşısında şaşkına dönmüş hâlde ve farklı yerlerde hayal etme oyunum dışında Beckett'ı neredeyse hiç düşünmemeye çalışıyordum. Hatırlamak, beraberinde arzuyu getirebilecek kaygan bir yokuştur ve ben, kendim için, dövmelemleri ve çok büyük elleri olan yakışıklı bir adamın dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğim kadar çok şey inşa etmiştim.

Ama sanırım artık bunun pek bir önemi kalmamıştı. Şu an dikkatim tamamen dağılmış durumdaydı.

"Hesaplarına göz atma şansın oldu mu?"

İçimi saran endişe dalgası avuçlarımı yaktı. "Hayır. Çok mu kötü?"

Her zaman bir adım önde olma zorunluluğu hisseden biri olarak en fazla dört saat paylaşım yapmadan durabilmişim. Josie mırıldanıp faresini tıkırdatarak bilgisayarda bir şeyler yazdı. "Çok kötü değil. Aslında epey bir heyecan yarattın. Birkaç blog senin nerede olduğunu sorgulayan yazılar yazdı. Şu an her yerde 'Evelyn St. James Dünyanın Neresinde?' sorusunun cevabı aranıyor."

"Eminim Sway bu durumdan çok memnundur."

"İnternetteki gözdelerinin inzivaya çekilmesinden ne kadar memnun olabilirlerse o kadar memnunlar." Tuhaf bir ses çıkarmasının ardından birkaç tıklama daha duyuldu. "Söylemeyi unuttum, sen yokken gelen kutunu düzenlemek istedim. Anlaşılan Sway bazı mesajları filtreliyormuş. Oradayken paylaşım yapmayı düşünüyor musun, yoksa tam bir sessizlik mi olacak?"

"Henüz karar vermedim." İşten uzaklaşmak için buradaydım. Hesaplarım arasında dolaşp rasgele içerikler paylaşmanın bana bulmak istediğim bakış açısını kazandıracağından emin değildim. İçimden gelene dek hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Ama bir yandan da kendimi kameramı açma dürtüsü içinde buluyordum. Bu bir refleks, hayatımı milyonlarca yabancıyla paylaşarak geçen on yılın getirdiği bir alışkanlıktı. Bu sabah yatak odamın kapısını açıp da dört kediyi yan yana oturmuş, kafa-

larını hafifçe yana eğerek sessiz bir merakla bana bakar hâlde görünce hemen bir fotoğraflarını çekmek istemiştım. Ön verandadan dışarı adımımı attığımda, gökyüzünde parlayan muhteşem turuncu güneş, her detayı ışıkla süslemişti. Buraya gelirken yürüdüğüm dar ara sokakta, binaların arasında çaprazlama çiçekli sarmaşıkların uzandığını, çiçek açmış dalların ve havada uçuşan yaprakların bir gölgelik oluşturduğunu gördüğümde, hanımeli kokusu burnumu gıdıkladığında o dürtü yine oradaydı.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin,” dedi Josie telefonda. “Ara vermenin bir sebebi var. En son ne zaman gerçek bir tatil yaptığını bile hatırlamıyorum.”

“Biliyorum,” dedim ve parmağımı fincanın kenarında gezdirdim. “Ama belki de sadece hikâyeler anlatmayı tekrar denemek yardımcı olur. Sonuçta her şeyi böyle başlatmadık mı?”

Baskı yok. Beklenti yok. Sadece insanlarla konuşuyorum. Tekrar dinliyorum.

“Bence bunun bir zararı olmaz,” dedi Josie. “Ama lütfen kendine vakit ayır. Bir kahve iç.” Bir an duraksadı. “Ve o adamın gri eşofmanları olup olmadığını öğren.”

Öyle bir kahkaha attım ki kafedeki insanların yarısı dönüp bana baktı. Yabancıların ilgisine alışkımdı. Daha gençken bu heyecan vericiydi. İlk kez birinin beni halka açık bir yerde tanıdığı ânı hatırlıyordum. Marketin meyve reyonunda portakalları inceliyordum ve parlak mavi saçlı genç bir kadın bana yaklaşıp Evelyn St. James olup olmadığını sormuştu. Bagby Kaplıcaları hakkında çektiğim videoyu izlemiş ve arkadaşlarıyla birlikte oraya gitmeye karar vermişti. Şaşırmış, onore olmuş ve kendimi inanılmaz mutlu hissetmişim.

Ama şimdi bu ilgi, güneşin altında neredeyse yanacak kadar fazla kalmış bir ten gibi hissettiriyordu. Sıcak bir karıncalanmanın farkındalığı, kaşımaya cesaret edemediğim bir kaşıntı gibi. Gözlerim köşede, bir grup gençle fısıldaşan garson kıza takıldı. Göz göze geldiğimizde hepsi birden bakışlarını kaçırdı ve ben gülmemek için altdudağımı ısırarak zorunda kaldım. Onlara hafifçe el salladığımda hararetle bir şekilde fısıldaşmaya başladılar.

Kalın, siyah gözlüklü, saçlarını örgü yapmış cesur bir kız bana aynı şekilde el sallayarak karşılık verdi.

Kapının üzerindeki çan çaldı ve Jenny, saçına bir çiçek yaprağı takılmış hâlde içeri girdi. Dikkatini çekmek için elimi kaldırdım ve önümdeki tabakları kenara itmeye başladım. Ne sipariş edeceğime karar veremediğim için vitrindeki her şeyden birer tane almıştım. Sanırım kalkıp bir tane daha sosis ve krem peynirli bisküvi almam gerekecekti.

Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp bir ayı pençesi tatlısını masanın köşesine doğru ittim. Kısa bir an düşündükten sonra tatlıdan bir ısırık aldım. Henüz karşıma tadını sevmediğim bir hamur işi çıkmamıştı. "Kapatmalıyım, Jo."

"Gelen kutumda bir fotoğraf görmeyi umuyorum."

Bir kahkaha attım. Ona Beckett'in bir fotoğrafını gönderecek olsam Maryland'e gelen ilk uçağa atlardı. "Tabii, tabii. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Jenny, karşımdaki sandalyeye oturup kaşlarını kaldırdı. Ona bir yabancısın gibi çörek uzattığımda mutlulukla kıpırdandı. "Erkek arkadaşın seni özlüyor mu?"

Üstü kapalı bir şekilde dedikodu malzemesi aradığını bildiğimden dudaklarım bir anlığına seğirdi. En az iki kişinin başını çevirip bize baktığını fark ettim. Bu kasabada her zaman birilerinin kulak kabarttığını unutmamalıydım.

"Hayat arkadaşı," diye düzelttim ve Jenny çöreğini ikiye bölerken bana dik dik baktı. Daha fazla açıklama yapma zahmetine girmedim. "Telefon görüşmelerini yapabildin mi?"

Başını salladı. "Henüz bir şey bulamadım ama daha erken. Bugün mutlaka bir şey çıkar." Parmağının ucunu tabağının kenarında gezdirdi. Sarı saçları yüzünün bir kısmını örtüyordu. Göz kenarlarındaki çizgiler ve yumuşak gülümsemesiyle bana annemi hatırlatıyordu.

Hilekâr niyetini saklamaktaki beceriksizliği de onunla aynıydı.

“Dün gece kalacak bir yer bulabildin mi? Olanlar için kendi-mi çok kötü hissediyorum.”

Gülümseyip biraz tarçınlı çörek kopardım. Kreması parma-ğıma bulaştı. Tadı şeker ve küçük kasaba dedikodusu gibiydi. “Masanın arkasından her şeyi izlediğinden eminim, Jennifer Davis. Bu sabah telefon zincirini gerçekten aradın mı yoksa bir dolap mı çeviriyorsun?”

Gözlerini yavaşça iki kez kırıştırdı. Sonra çöreğin kalanını ağzına tıktı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Çenemi avucuma yasladım. “Hı-hı.”

“Sana söyledim—”

“Uçurtma festivali, evet.” Bu kasabada elinde uçurtma olan tek bir kişi bile görmemiştim.

“Aramaya devam edeceğim,” diye mırıldandı, ağzı hamur ve kurutulmuş yabanmersiniyle doluyken. Yutkunmakta zorlanmasından endişe duyarak ona dirseğimin yanında duran su bardağını uzattım. Titrek bir elle bardağı alıp içindeki suyu iki yudumda bitirdi. “Ne çıkacağını asla bilemezsin.”

“Elbette.”

“Betsey’nin stüdyo dairelerinden biri boş olabilir ama sanırım daire tamirhanenin üstünde. İçerisi muhtemelen yağ kokuyordur.”

“Muhtemelen.”

“Ve McGivens ailesi bazen misafir odalarını kiraya veriyor ama sanırım şu sıralar bir... değişim öğrencisini ağırlıyorlar.”

“Mantıklı.” Hiç de mantıklı değildi.

“Son durumu haber veririm!” Sandalyesini iterek ayağa kalktı ve kapıya doğru bir adım attı. Az önce içerideki herkesin bize baktığını sanıyordum ama şu an üzerimizde yoğunlaşan dikkate kıyasla o hiçbir şeydi. Mutfaktaki iki çalışan kafalarını uzatmış bizi izliyordu. İtfaiyeci Gus’ın, bu ânı telefonuna kaydettiğinden neredeyse emindim. Jenny, sözde neşeli bir kahkaha attı. “Tamam, görüşürüz!”

Jenny’nin atkuyruğu gözden kaybolur kaybolmaz arkamda küçük ama sağlam bir gölge belirdi.

"Bu kadın tam bir saçmalık," dedi Bayan Beatrice. Sesi, her zaman beklediğimden daha tatlı ve sakindi. Onunla tanışmadan önce hakkında pek çok söylenti duymuştum. Şuna benzer şeyler:

Sakın gözlerinin içine bakma ya da bugün birini ağlatacak mı dersin?

Bu yüzden, kafeye girdiğimde, kırılmış uzun saçlarını gevşek bir topuz yapmış, çiçekli bir önlük giymiş ufak tefek bir kadının gördüğümde şaşırmıştım.

Sonra onun boş bir kahve kutusunu şerife fırlattığını gördüm ve her şey biraz daha anlam kazandı.

"Biliyorum," diyerek iç geçirdim. Dün gece Beckett'ın, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle kaskatı kesilmiş hâlde misafir odasının kapısı önünde duruşunu hatırladım. Yedi saniye sonra pencereden atlayacakmış gibi görünüyordu. "Sanırım benim de biraz araştırma yapmam gerekecek. Kalacak başka bir yer var mı diye bakmalıyım."

Beckett'ı kendi evinde rahatsız etmek, isteyeceğim en son şeydi.

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Henüz bilmiyorum."

Bayan Beatrice mırıldanarak sandalyenin arkasını tuttu. Takı takmıyordu ama bileğinin hemen üzerinde, elinin arkasında küçük bir ötücü kuş dövmesi vardı. Başımla dövmeyi işaret ettim.

"Çok güzel." İnce çizgiler, açık kanatlarında hafif kırmızı bir dokunuş. Az sonra kolundan yukarı uçacak ve dirseğinin kıvrımına konacak gibi görünüyordu.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle dövmeye baktı. "Nova yaptı."

"Nova mı?"

"Beckett'ın en küçük kız kardeşi." Gözlerimi kırıştırdım. Beckett'ın kız kardeşleri olduğunu bile bilmiyordum. "Ona parmaklarımın üzerine 'PATRON' yazdırmak istediğimi söyledim ama sonunda buna karar verdik."

"Şey," doğru kelimeleri arıyordum. Parmak eklemlerinde dövmelerle epey havalı görüneceğini düşünüyordum ve yüzün-

deki ifadeye bakılacak olursa o da bunun farkındaydı. “Belki ileride onu ikna edebilirsin.”

Başını salladı ama yerinden kıpırdamadı. Kaşımı kaldırdım. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. “Madem sordun...”

Bayan Beatrice bir instagram sayfası istiyordu.

Kuzey Carolina’daki bir kafeyi tanıttığım gönderiyi görmüştü; tezgâhın arkasında sıra sıra kahve çekirdekleri, tavandan sarkan rengârenk kurdeleler. O küçük dükkâna girmek bir gökkuşağının içine adım atmak gibiydi. İçeride Bob Marley çalıyordu ve sütlü kahveme renkli şekerlemeler serpiştirilmişti.

“Bu gönderi iki yüz binden fazla yorum almış,” dedi telefonunu yüzüme tutarak. “Hem de o ucuz görünümlü kahve çekirdekleriyle.”

Bir kahve çekirdeğinin ucuz olup olmadığı nasıl anlaşıyordu bilmiyordum ama onu kırmadım. Bayan Beatrice’in, tezgâhın ardında –her defasında sert bir ifadeyle– poz verdiği birkaç fotoğraf çekip açacağımız hesabın detaylarını belirledik. Eğer o rengârenk dükkânın bir zıttı olsaydı bu kesinlikle Bayan B’ninki olurdu. Ama yine de kendine has bir cazibesi vardı. Fotoğrafa kasvetli bir filtre uyguladım ve sonucu gülümseyerek inceledim; elinde bir tabak çörek, dirseğinin kıvrımında buharı tüten bir kahve potası duran, sert bakışlı bir kadın. *Sıkı Dostlar* filminden fırlamış gibi görünüyordu. Belki de gerçekten o parmak dövmelelerini yaptırmalıydı.

“Bu hesabı insanları alenen utandırmak için kullanamayacağını biliyorsun, değil mi?”

Gizemli bir gülümseme. “Söz veremem.”

Sonrasında Gus ve Monty beni köşeye sıkıştırdı ve itfaiye istasyonuna uğrayıp bir video çekimine yardım edip edemeyeceğimi sordular. Hem meraklanmış hem de keyiflenmiş hâlde onları itfaiyenin açık garaj kapılarına dek takip ettim. Arkadaki ofisten dışarı müzik sesleri taşıyordu. Bana Jennifer Lopez’in bir

şarkısı eşliğinde şaşırtıcı derecede ayrıntılı bir dans koreografisi sergilediler. Monty, nefes nefese bunun, yeni bir ambulans için bağış toplama çabalarının bir parçası olduğunu açıkladı.

“Ve bunu... dans ederek mi yapıyorsunuz?” Kirstyn bunu duysa çok hoşuna giderdi.

Alnunda ter damlacıkları biriken Monty bana göz kırptı. “İnsanlara istediklerini vermek lazım.”

Tam o sırada Mabel’in, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle itfaiye istasyonunun kapısında durduğunu fark ettim. Bayan Beatrice’in kahvelerinden birine bakar gibi Gus’a bakıyordu.

“Evelyn,” diye seslendi. Dikkatini, tişörtünün eteğiyle alnındaki teri silen Gus’tan uzaklaştırıp biraz sersemlemiş hâlde bana baktı. “İnternet sitemle ilgili yardıma ihtiyacım var. Seraya uğrayabilir misin?”

Günün geri kalanı böyle devam etti. Bir işi bitirdiğim anda bir başkası bir soruyla, bir işle ya da kasabanın merkezindeki çeşmenin üzerine asılması gereken bir çiftçi pazarı afişiyle çıkageliyordu. Bunun küçük kasaba hayatının bir parçası mı yoksa sadece Inglewild’in kendine özgü hoş geldin deme şekli mi olduğunu bilmiyordum ama gün boyunca tam da istediğim gibi zihnimi boşaltmıştım. Boğazımı tırmalayan bir kaygı, midemde bir boşluk hissi yoktu. Olmam gereken yer burası mı yoksa daha iyi ya da farklı bir şey yapabilir miyim diye bir an bile sorgulamamıştım.

Ağzımda bir parça sicimle taş bir çeşmeye eğilmiş hâlde buradaydım işte.

“Nasıl görünüyor?” diye sordum, kitapçı olmasının yanı sıra afiş asma işinden de sorumlu olduğu anlaşılan Alex’e. Gözlüğü burnunun ucundan kayarken çeşmenin kenarından bana başparmağını kaldırdı.

Merdivenden inip başımı geriye attım ve kumaşın üzerine şablonla yazılmış kalın, kıvrımlı harfleri okudum.

HOŞ GELDİN BAHAR

Yazının altında daha küçük harflerle şöyle diyordu:

MEVSİMLER DEĞİŞİR, BİZ DE ÖYLE

Kollarımı iki yana açıp parmaklarımı esnettim.

Biz de öyle.

Beckett'm araba yoluna park ettikten sonra bir süre arabamdan çıkmayıp eve baktım. Tarlanın kenarındaki bu büyük kulübe ona çok uyuyordu. Hava şartları ve zamanın aşındırdığı soluk ahşap kiremitler. Sol tarafta, dalları çatının üzerine uzanan yaşlı bir ağaç. Evin etrafını saran geniş bir veranda ve ön kapının yanındaki sallanan sandalyeler. Tek, geniş bir pencere. Oturma odasının köşesinde yanan bir ışık.

Kolumun altında bir şişe şarap, ayaklarımın dibinde bir kedi ailesiyle kapıdan içeri girerken gülümsedim. Kediler bacaklarımın arasında dolanırken çantamı, kırmızı boyası dökülmüş, üzerinde eski bir beyzbol şapkası olan ahşap masanın yanına bıraktım. Başparmağımı şapkanın kenarında gezdirdim ve bakışlarımı duvarlarda dolaştırarak dün gece fark etmediğim her detayı zihnime işledim.

Farklı boyutlarda, uyumsuz çerçevelere yerleştirilmiş aile fotoğrafları koleksiyonunu inceledim. Gözüm fotoğraflardan birine takıldı. Beckett, kız kardeşleri olduğunu düşündüğüm üç muhteşem kadınla poz vermişti ve kadınlardan ikisi gülümserken, Beckett ve bal rengi saçlı bir kadın bezgin bir ifadeyle kameraya bakıyordu. Fotoğrafa bakmaya devam ederek sııttım ve Beckett'in sinirlendiğinde çıkardığı o sesi hayal ettim. Boğazına takılan o iç çekişi.

Bakışlarım, fotoğrafların ortasındaki, şöminenin üzerindekine benzer geniş fırça darbeleri ve sıcak tonlar taşıyan tabloya kaydı. Tüm miskinliğiyle gökyüzünde asılı duran büyük, altın bir güneş.

Kediler beni misafir odasına kadar takip edip tişörtlerimden bir yuva yaparken üzerime bol bir kazak, eskimiş bir tayt ve dizlerimin altına dek çektiğim kalın bir çift çorap geçirdim. Beckett

evdeyse bile fazlasıyla sessizdi. Minik patilerin yumuşak sesi ve pamuk ile pazen kumaşın hışırtısından başka hiçbir şey duymuyordum.

Kedilerden biri başını bacağıma yasladı bana çenesinin altını kaşıttı.

“Baban nerede bakalım, hı?”

Beckett’ın mutfağı, evin geri kalanı kadar düzenliydi. Etrafı karıştırma dürtüsüne karşı koyarak mutfak adasının gerisinden görebildiğim her detayı inceledim. Açık bir fatura, hemen yanında dağınık hâlde duran bozuk paralar. Raflarda sayfaları köşelerinden kıvrılmış kitaplar. Sehparın üzerine gelişigüzel bırakılmış birkaç bardak altlığı.

Dolaptan bir bardak aldım; aslında bu, kenarlarında hâlâ etiket parçaları duran eski bir reçel kavanozuydu. Başparmağımı solmuş üzüm resminin üzerinde gezdirdim ve omzumla kapıyı itip geniş ve rahat görünen birkaç sandalyenin bulunduğu arka verandaya çıktım.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatırken cırcırböcekleri akşam şarkılarına başlamıştı; geniş bahçenin dört bir yanından yankılanan bir çağrı ve cevap melodisi. Dün gece fark etmemiştim ama Beckett’ın bahçenin en ucunda, ağaçların sıklaşmaya başladığı yerde küçük bir serası vardı. Buğulanmış camların ardından yaprakların silüetini, üst üste yığılmış kutuları ve ortada uzanan uzun tezgâhı görebiliyordum. Arka tarafta, üst üste konulmuş toprak saksılarla dolu bir masa vardı. Orada ne yetiştirdiğini, bütün gün ağaçlarla vakit geçirdikten sonra akşamlarını çiçeklerle geçirmeyi sevip sevmediğini merak ediyordum.

Azalan ışık verandanın üzerinde dans ederken kendime bir bardak şarap doldurdum. Şarabımı dikkatlice yudumlayıp nefes bile almadan ön kapının gıcırtısını, ahşap zeminde yankılanan bot seslerini duymayı bekledim. Ama bir saat boyunca güneşin gökyüzünde batışını izledikten sonra Beckett’ın yakın zamanda eve dönmeyeceğini anlamıştım. Bu düşüncenin garip bir şekilde hayal kırıklığı yarattığını fark ederek sandalyeme yaslandım.

Evden mi kaçıyordu? Yoksa başka bir yerde miydi? Başka biriyle miydi?

Kaşlarımı çatıp bacaklarımı altına aldım ve gökyüzündeki renk değişimlerini izledim. Pamuk şekeri pembesi. Canlı bir kırmızı. Derin, davetkâr bir mor. Verandada oturup öylece bekledim.

Ama bahçenin karanlığa bürünmesiyle birlikte esnemeye başladığımda boş bardağı ve ayaklarımın dibindeki şişeyi alıp içeri girdim ve tezgâhtaki birkaç şeyi topladıktan sonra kordondan misafir odasına geçtim.

Kapıyı arkamdan kapattım. Beckett'la konuşmayı yarına bırakacaktım.

EVELYN

Beckett benden kaçıyordu.

Üç gündür onu hiç görmemiştim. Eve gelip gittiğini biliyordum. Kahve makinesinde her zaman taze kahve ve hemen yanında, buzdolabında kalan yemekleri listeleyen, el yazısıyla yazılmış bir not buluyordum. Bu kadar sessiz olmayı nasıl başardığını bilmiyordum ama onu bir kez olsun yakalayamamıştım. Üçüncü gece, onunla konuşmaya kararlı bir şekilde geç saatlere dek uyanık kalmaya çalıştığım da bile.

O gece kucağında mırıldanan iki kediyle kanepede uyuyakalmıştım. Gece yarısı gibi uyandığımda üstüme bir battaniye örtülmüş ve sehpanın üzerine bir bardak su bırakılmıştı.

Sinir bozucu bir durumdu.

“Beckett nerede saklanıyor?” diye sordum Layla’ya, tezgâhtaki hamura avuçlarımla bastırarak. Günlerimi Layla ve Stella ile geçiriyor, onlara elimden geldiğince yardım ediyordum. Stella’nın ofisine girdiğim ilk gün ikisi de beni gördüğüne şaşırمامıştı; yani Beckett en azından onlara burada olduğumu söylemiş olmalıydı.

Ya da belki bunu telefon zinciri yapmıştı.

Bir kurabiyeinin üzerine ince katlar hâlinde şekerleme sıkmakla meşgul olan Layla bir şeyler mırıldandı. Geriye yaslanıp kurabiyeiyi bir kez çevirdikten sonra eğilerek çalışmaya devam etti. “Onun evinde kalmıyor musun?”

“Ben kalıyorum ama o kalmıyor.” Layla, bir kez daha düşünceli bir tavırla bir şeyler mırıldandı. İnatçı bir hamur parçasını parmak boğumlarımla yoğurmaya çalıştım. “Ya da kendisi yaşayan en sessiz adam.”

“Beckett gerçekten de sessizdir,” diye onayladı Layla. “Bir keresinde tam üç hafta boyunca tek bir kelime bile etmeyip sadece homurdanmıştı.” Doğrulup kaşlarını çattı ve boğuk bir homurtu çıkardı. Beckett’ı oldukça iyi taklit etmişti. “Muhtemelen sana alan tanımaya çalışıyor. O böyle biridir.”

“Kendi evinden kaçmamasını tercih ederdim.”

“Bunu ona söylemeyi deneyebilirsin.”

Söyledim. Eğer onu görebilseydim. “Onu üç gündür görmedim.”

Çenesine parlak mavi krema bulaşmış Layla, kurabiye tepsisinin üzerinden bana baktı. “Burada çalışmıyor mu? Git bul onu.”

Fırından çıkmaya karar verdiğimde kollarım ve omuzlarım ağrıyordu. Bütün hıncımı hamurdan çıkarmış ve sanırım çiftliğin tamamını kaplayacak kadar, hatta daha da fazla, turta hamuru açmıştım.

Tarlalarda ağır adımlarla ilerlerken avuçlarımı Noel ağaçlarının sert dallarına sürttüm. Çiftlik, bu mevsimde de Noel döneminde olduğu kadar büyüleyiciydi; tarlalardaki ağaçlar öylesine sıkı ki ne binaları ne de ilerideki dar yolu görebiliyordum. Güneş gökyüzünde parlıyordu ve çam ağaçlarıyla baş başaydım. Burnumdan derin bir nefes alıp gülümsedim.

Pelesenk. Sedir. Taze biçilmiş çimen ve elma çiçekleri.

Beckett ne ağaçların arasındaydı ne de araziye düzenli bölgelere ayıran çitlerin yanında. Bu yüzden yönümü değiştirip ahıra doğru ilerledim. Son gelişimden hatırladığım birkaç çiftlik işçisine el salladım. İçi turp dolu bir sepet taşıyan bir adam yanımdan geçiyordu. Elimi gözlerime, güneşe karşı siper ettim.

“Beckett’ı gördün mü?”

Adam başını salladı ve tatil süslemeleri için kullanılan, ahırın arkasındaki daha küçük bir ahır işaret etti. Ahırın kapısı, ıskar-

taya çıkmış bir traktör tekerleğiyle açık tutuluyordu. *Nihayet.* Hayal kırıklığının ağırlığını adımlarıma yükleyerek kulübeye doğru ilerledim ve içeri girdim. Beckett belki de beni görür görmez kaçacaktı ki bu defa onun benden kaçması, bir bakıma şairane olurdu.

Ama kaçmadı. Hatta beni duymadı bile. İkinci güneşinin ışıyla yıkanan küçük alana adım attığım anda, neredeyse yüzüstü önümdeki el arabasına düşecektim.

Beckett, üstü çıplak hâlde ahırın ortasında duruyor, kollarını yukarı kaldırmış, kalın bir halatı iki paralel kazığın etrafına sarıyordu. Ellerinin her hareketiyle kollarındaki dövmelerin şekil değiştirmesini izliyordum; sol kolundaki takımyıldızlar ve gezegenler, sağ kolundaki çiçek ve sarmaşıklarla kusursuz bir uyum içinde dalgalanıyordu.

Pürüzsüz sırtı, ince kaslarla çevrili güçlü bir sütun gibiydi. Vücudu çalışarak şekillenmiş, tarlalarda güneşin altında geçen günlerin etkisiyle belirginleşmişti. O sıcak tene parmaklarımı bastırışımı, kalçalarını bana doğru yuvarlayıp beni nasıl da altına hapsettiğini hatırlıyordum.

Kollarını indirip omuzlarımı geriye atarak iç geçirdiğinde sertçe yutkundum. Büyük bir metal rafın kenarına atılmış tişörtüne uzandı ve boğazımı temizleyerek bakışlarımı geniş, sağlam omuzlarından ayırdım.

“Demek burada saklanıyordun.”

İrkilen Beckett başını aşağı sarkıtılmış bir bahçe aletleri sepetine çarptı. Bana doğru dönerken sıkı karnını bir anlığına görebildim ama sonra tişörtünü hızla aşağı çekip çıplaklığını gizledi. Onunla yatmış olduğumu hatırlamak bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip gibiydi. İp gerginleşiyor ve ben sürekli ona doğru çekiliyordum.

Terden nemlenmiş saçları dağılmıştı, elinin tersiyle kulağının arkasını ovuşturdu. Şapkası raflardan birinin üzerinde duruyordu; kenarları yıpranmış bir Orioles logosu taşıyan, solmuş, siyah bir beyzbol şapkası. Şapkanın kenarının altına bastırıldığı yerde

kırmızı bir iz vardı. O, mahcup bir ifadeyle yanakları pembeleşip gözkapaklarını hafifçe indirerek bana bakarken ben o ize bakıyordum.

Bu vücut ve bu yüz.

Aylar önce o barda, ona karşı hiç şansım yoktu.

Sırtımı dikleştirdim ve içimde biriktirdiğim hayal kırıklığına sıkıca tutundum. "Ahırda mı uyuyorsun sen?" Sözlerim bir kırbaç gibi hızla çıkmıştı ağzımdan. Görünüşe bakılırsa bu konu beni düşündüğümünden daha fazla sinirlendirmişti.

"Hayır," dedi. Boğuk sesi dengeli ve sakindi ama gözlerime bakamıyordu. "Evde uyuyorum."

"Ne zaman?" diye sordum hemen.

"Geceleri."

Ellerimi belime koydum. O ise gözlerini kısmış, hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi arkamdaki yedek lastik yığınınına bakıyordu.

"Beckett."

Gözleri isteksizce benimkilerle buluştu.

"Geç geliyorum. Ben..." Duraksadı ve bir bahane uydurmak için o kadar çabaladı ki gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Bir proje üzerine çalışıyorum."

"Proje mi?"

Saklayacak bir şeyi olan her erkek gibi huzursuzca kıpırdandı. "Evet."

"O proje benden kaçmak mı?"

"Hayır," dedi içinde bin tane sesli harf varmış gibi kelimeyi uzatarak. Belirgin bir özlemle omzumun üzerinden açık kapıya baktı. Muhtemelen dağlara doğru koşmayı falan hayal ediyordu. "Şey... bu biraz karmaşık."

Bu konuşma kelimenin tam anlamıyla saçmalıktı. "Anlatmayı denemek ister misin?"

Ağzını açtı ama tek bir kelime bile edemedi. Sanırım hayatımda ilk kez birinin, bir açıklama yapmakta bu kadar zorlandığını görüyordum.

“Bir ördek var,” dedi nihayet.

Açık kapının önünden geçen bir grup işçinin kahkahaları içeri taşındı. Gözlerimi kırpıştırarak Beckett’a baktım ve o da bana baktı. Ciddi miydi bu adam? “Bir... ne?”

“Bir ördeğe nerede bakabileceğimi çözmeye çalışıyorum,” diye mırıldandı. Sesi o kadar alçaktı ki ne dediğini duyabilmek için dikkat kesilmem gerekti.

“Ve bunu yalnızca gece yarısı mı yapabiliyorsun?”

“Ah, ben...” Kolları yanlara düştü. Bakışlarım geniş koluna, bileğinden dirseğine dek dolanan sarmaşık dövmesine kaydı. Üstüne, son gördüğümde orada olmayan küçük beyaz çiçekler eklenmişti. “Senin böylesini tercih edeceğini düşündüm.”

“Senin, eve gizlice girmeni mi?”

Başını salladı.

“Sana ne zaman böyle bir izlenim verdim?”

Cevap vermek yerine ellerini iki yanında yumruk yaptı. İç geçirdim ve geçmek bilmeyen baş ağrım yüzünden iki parmağımı kaşlarımın arasına bastırdım.

“Seninle konuşmaya çalışıyordum,” diye açıkladım. “Rehoboth’ta kiralık bir yer buldum. Ev iki gün sonra boşalacak ve oraya taşınacağım.”

Kıyıda buraya gidip gelmek zor olacaktı ama en azından bu saçmalıktan daha iyiydi.

Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. “Gidiyor musun yani?”

Buraya geldiğimden beri beni toplamda yirmi sekiz dakika falan gördüğü ve belli ki depo kulübelerinde saklandığı hâlde bunu neden umursadığını bilmiyordum. Başımı sallayıp ellerimi arka ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde hafifçe sallandım.

Sessizce beni süzdü. Loş ışıktaki gözleri yosun yeşili görünüyordu. Koyu ve derin. “Mutluluğunu buldun mu bari?”

“Ne?”

Uzanıp bir havlu aldı ve alışkanlığın getirdiği hızlı hareketlerle ellerini sildi. Yüz hatları sertti ve çatılan kaşları onu iyice

somurtkan göstermişti. "Buraya ilk geldiğinde, mutluluğu aradığından bahsetmiştin. Buldun mu?"

Bunu hatırlamasına şaşırdım ama aslında şaşırmamalıyım. Beckett detaylar konusunda her zaman iyiydi.

"Birazını." Gus ve Monty'nin itfaiye istasyonundaki dansları. Sosis ve krem peynirli bisküvi. Mabel'in serasında yeni açan ya-seminlerin kokusu.

Kahve makinesinin yanına bırakılmış notlar.

Beni şöyle bir süzdü. "Bundan çok emin görünmüyorsun."

"Çünkü değilim," dedim. Kafamda dönüp duran sorulara hâlâ cevap bulamamıştım. Hâlâ tükenmişlik sendromuyla boğuşuyordum. "Ama ben işlerimi hallederken senin, kendi evinde bir hırsız gibi dolaşmana izin vermeyeceğim." Omzumu silke-rek, "Delaware'daki o yer iyi görünüyor," diye ekledim.

Beckett havlusunu tekrar metal rafa atıp ellerini beline koydu. Onun bunu kasıtlı yapmadığımı biliyordum ama hareketleri, kollarının gerilmesine ve dövme pazularının tişörtünün kumaşını zorlamasına neden oluyordu. Bu kadar terlemesine neden olacak ne yapmıştı bilmiyordum ama bir teşekkür notu yazasım vardı.

"Kal," dedi, bu çiftlikte istediği her şeyi almaya alışmış birinin o kısık, otoriter sesiyle. Parmak uçlarını sol gözünün altında dolaştırdıktan sonra çenesini ovuşturdu. Yorgun görünüyordu. "Evde kal. Ben..."

"Benden kaçmaktan vazgeçecek misin? Garip davranmaktan?" Bir an düşünüp bir şüphemi daha dile getirdim. "Seranda uyumaktan?"

"Serada uyumuyordum."

Tamam, olsun. Demek bütün o diğer şeyleri yapıyordu.

İçimdeki öfkenin dindiğini hissederek, "Böyle olursa burada kalmam," dedim. "Bu çiftliğe senin düzenini bozmaya gelmedim. Bir bakış açısı kazanmak istedim ve burası en iyi yer gibi görünüyordu."

Ama şimdi bundan çok da emin değildim. Inglewild'a geldiğimden beri kafam allak bullak olmuştu.

“Kal,” dedi bir kez daha ve başıyla açık duran kapıyı işaret etti. Gözlerindeki endişe azalmıştı. Şimdi beni biraz olsun anlamış gibi daha yumuşak bakıyordu. Bir an için, tekrar o Maine’deki adama dönüşmüştü. Saçlarımı karıştıran, dudaklarını benimkilere tatlı bir şekilde bastıran adama. Ama sonra gözlerini kırıştırdı ve aşına olduğum o bakış kayboldu.

Raftan şapkasını aldı.

“Birkaç şeyi hallettikten sonra eve geleceğim. Ben...” dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. “Artık garip davranmayacağım.”

Beckett sözüne sadık kalıp bir saat kadar sonra eve geldi. Araba yolundaki çakıl taşlarının ve verandanın merdivenlerini ağır ağır çıkan çizmelerinin sesinin duyulmasının ardından ön kapıdan içeri girdi ve mutfak masasında oturduğumu görünce temkinli bir ifadeye büründü. Çenemi avucuma yasladım ve çizmelerini çıkarıp dikkatlice benimkilerin yanına koymasını izledim.

“Çorba yapacağım,” dedi.

Bunu, bir tartışma çıkmasını bekliyormuş gibi söylemişti.

“Tamam.”

Mutfağa doğru iki adım daha attı. “Maryland’in meşhur yen-geç çorbası.”

“Kulağa harika geliyor.”

Bir elini dondurucuya yaslayıp diğeriyle buzdolabının kapğını açarken bana baktı. Tişörtünün nasıl da gerildiğini görmemeye çalıştım. “Kabuklu deniz ürünlerine alerjin yok, değil mi?”

Bu adamın boşalırken çıkardığı sesleri, parmak uçlarının kalçalarımnda bıraktığı izleri bildiğim hâlde basit şeyler söz konusu olduğunda –alerjiler, kahve ve krema oranı, çorap katlama ter-cihleri– ikimizin de karanlıkta debelenmesi garipti.

Sanırım bu farklı bir yakınlık türüydü.

“Hayır, yok.”

“Güzel.” Buzdolabından domates, soğan, tavuk suyu, iki kutu yengeç eti, bir sap kereviz çıkardı ve onları tezgâha dizmeye başladı. Önüme bir kesme tahtası, bıçak ve bir soğan koydu.

“Bunu sen kesebilir misin?”

Başımı sallayıp sessizliğin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin verdim. Ocakta bir tencere fokurduyordu. Bıçağımı kesme tahtasına vurmaya başladım. Beckett kereviz *kötü çıktığı* için söylendi. “Laf aramızda,” dedim soğanı doğramaya devam ederek. “Biraz garip davranıyorsun.”

Belli belirsiz gülümseyip gözlerime baktı. Bu bir barış çubuğu, doğru yönde atılmış bir adım gibiydi.

“Laf aramızda, bunu isteyerek yapmıyorum.”

Rutinimizi oturtmuştuk.

Beckett günlerini çiftlikte çalışarak, bense kasabadaki dükkânları dolaşarak, turistlerin dondurma almasını izleyerek, Bayan Beatrice’in kendisini tutkuyla takip eden yüz otuz yedi takipçisi için içerik oluşturmaya yardım ederek geçiriyordum. Uzun zamandır ilk kez e-postamı ve tüm sosyal medya hesaplarımı kapatıp kendime nefes alacak zaman tanımıştım.

Plan yoktu. Program yoktu.

Sadece ben ve o gün ilgimi çeken ne varsa; ister kitabevinde yeni gelen romanları raflara yerleştirmek, ister kafede espresso makinesinin nasıl temizlendiğini öğrenmek olsun. Kendime hiçbir üretkenlik standardı koymuyordum. Sadece yapmam gerekeni yapıyordum.

Akşamları Beckett’in kulübesine geri dönüyor ve o ilgilenmediği için sahiplendiğim bir bulmaca kitabıyla mutfak masasının başında onu bekliyordum. Beni görür görmez ne yemek yapacağını söylüyor ve bana sessizce bir kesme tahtası, bir karıştırma kabı veya bir patates soyacağı veriyordu. Her günümüz birebir aynı geçiyordu ve bunda rahatlatıcı bir taraf vardı. Beckett giderek daha fazla gülümser olmuştu. Boğuk sesi, artık kızartma tavaasının cızırtısını daha fazla bastırıyordu.

Onun masasında oturup yemeğimizi yiyorduk ve sonra ben kalkıp bulaşıkları yıkıyordum.

Bu biraz kafa karıştırıcı olsa da güzeldi.

Bu gece, düzeni biraz bozmaya karar vermiştim.

Beckett'ın kamyonetinin araba yoluna yanaştığını duyduğumda, kucağımda dumanı tüten iki kâseyle arka verandaya, artık benim saydığım sandalyeye yerleştim. Ön verandanın merdivenleri gıcırdadı, üstten üçüncü basamağın Beckett'ı protesto eden sesi yükseldi. Kapı Beckett'ın arkasından kapandı ve adımlarının sesi koridorda aniden kesildi.

Tereddütlü bir ses, "Evelyn?" dedi.

"Dışarıdayım."

Evin içinde hareket ederken çıkardığı sesleri dinledim ve bu sesler beni rahatlattı. Musluktan akan su. Askıya asılan ceket. Sineklikli veranda kapısı gıcırdadı ve başımı geriye attım. Elinde gevşekçe tuttuğu bir bira şişesiyle yüzü bana doğru eğilmiş hâlde -alnında ve elinin arkasında biraz toprakla- öylece dururken, son altı aydır zihnimde beliren her sıcak düşüncenin bir yansıması gibi görünüyordu.

Tenimin, hiç sönmeyen tatlı bir ışıltıyla alev alev olduğunu hissettim.

"Yemek mi yaptın?" Biraz eğilip elimdeki kâseye göz attı. Başımla yanımdaki boş sandalyeyi ve aramızdaki masada onu bekleyen tabağı işaret ettim.

"Hı hı," diye mırıldandım. "Annemin tarifi. Umarım baharatı seversin."

Gözleri keskin ve yoğun bir ifadeyle alevlendi. Bir anımsama, paylaşılan bir hatıra. Dudakları kulağımın hemen altında, iri avucu bacağımda. Onu izlerken, bu anıyı zihninde bir kenara ittiğini ve yüzüne ifadesiz bir maske yerleştirdiğini gördüm.

Artık o küçük kulübede değildi ama benden saklanmaya devam ediyordu.

"Yerime oturmuşsun," dedi.

Reçel kavanozundaki şarabımdan uzun bir yudum alıp göz

temasını sürdürdüm. Yerimden kıpırdamaya hiç niyetim yoktu. Tıpkı bulmaca kitabı ve misafir banyosuna astığım ekstra yumuşak havlu gibi bu sandalyeyi de sahiplenmiştim. Geri almak istiyorsa benimle mücadele etmesi gerekecekti.

Bir kahkaha attı ve etrafımdan dolanıp solumdaki sandalyeye yöneldi. Otururken iç geçirdi, uzun bedeni ağır ağır kavislendi ve bir bacağı genişçe açıldı. Başını sandalyenin arkasına yaslayıp kâsesine uzanırken usulca bana baktı.

"Bunun için teşekkürler," dedi boğuk bir sesle. "Eve sıcak yemeğe gelmek güzel bir şey."

"Değerini bil," dedim ağızma bir lokma atarak. "Bu yemeği bugüne dek senden başka sadece iki kişiye yaptım."

Gözlerini kıstı. "Kim?"

Yutkunup şarabıma uzandım. "Nasıl yani?"

"Bu yemeği başka kime yaptın?"

"Josie," dedim yavaşça. Biraz düşündükten sonra, "Ve Josie'nin annesi," diye ekledim.

Sandalyesine yaslanıp kâsesini aldı ve kaşığını pilava daldırdı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı neredeyse bana bakmadan.

"Önemli değil." Onu izlemeye devam edip yemek yerken çenesinin nasıl çalıştığını inceledim. "Elimden ancak bu kadarı geliyor."

Buradaki beşinci gecemde kira ödemeyi teklif etmiştim. Beckett, bana öyle gücenmiş bir bakış atmıştı ki bu konuyu bir daha açmamaya karar vermiştim.

Sessizlik içinde yemeğimizi yedik ve kendimi, onun tarlada geçirdiği uzun bir günün ardından hep burada böyle oturup oturmadığını düşünürken buldum. Ayaklarında çoraplarla arka verandada günbatımı. Kolları sıvanmış pazen gömleği ve dirseğinin yanında bir bira. Birden içimde, alnuna dökülen saçlarını geriye atmak için garip, şaşırtıcı bir istek uyandı. Sandalyeden kalkıp onun kucağına oturmak, başımı çenesinin altına yaslamak istiyordum.

Sanırım Maine'deki o küçük odada da sorun buydu. Beck ile birlikte olmayı hayal etmek fazlasıyla kolaydı. Daha fazlasını istemek çok doğaldı.

Boğazımı temizleyip bu küçük akşam yemeğinin asıl sebebini açıklamaya karar verdim. "Burada ne kadar kalacağımı tam olarak bilmiyorum."

Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Tamam."

"Muhtemelen birkaç hafta," diye ekledim. Bu, kafamı toparlamam için yeterli bir süreydi. Eğer yetmezse... Eh, bunu o zaman düşünürdüm.

Başını geriye atıp ağaçlara baktı. "Sorun değil."

"Sorun olmayacağından emin misin?"

Başını iki yana sallayıp çatalını hafifçe sıktı. "Her gece böyle tavuk yapmaya devam edeceksen evet."

Bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ettim. Bunu sormak bana biraz aptalca geliyordu ama beklenmedik bir durum yaşamak istemiyordum. Aslında bunu daha önce sormalıydim. "Burada kalmamdan rahatsız olacak biri yok, değil mi?"

Yeniden dönüp bana baktı. "Kim rahatsız olacak ki? Stella ve Layla burada olduğunu zaten biliyor." Çatalına bir parça tavuk aldı. "Ama onlara neden burada olduğunu söylemedim."

Böylesi daha iyiydi çünkü ben bile bunun cevabını tam olarak bilmiyordum. Bildiğim tek şey Beckett'ın arka verandasındaki bu rahat sandalyede dizlerimi göğsüme çekerek oturmanın bana iyi hissettirdiği idi. "Biriyle görüşüp görüşmediğini soruyorum, Beckett. Ve eğer görüşüyorsan bu senin için işleri karmaşık hâle getirir mi?"

"Ah." Yanaklarında, ufukta eriyen güneşin rengine birebir benzeyen hafif bir kızarıklık belirdi. "Hayır."

Hayır. Hepsi buydu. Söylediği tek şey buydu. Birasını ağzına götürüp ağır ağır yudumladı. Bir, iki, üç yudum art arda.

"Yarın için planın ne?"

Peki öyleyse.

"Bir planım yok," dedim dürüstçe. Bacaklarımı uzatıp ayaklarımı esnettim. İleri, geri. Gözlerimi kısıtım ve ayak parmağımın ucuyla seranın tepesine dokunuyormuş gibi yaptım. "Bir planım olmadığını açıkça belli ettiğimi düşünüyordum."

“Senin her zaman bir planın vardır,” dedi. “Öyle olmadığını hissetsen bile.”

Haklıydı. On altı yaşından beri bir planım vardı. Önce YouTube kanalı, sonra üniversite, ardından Pratt’te bir program. Büyük bir yayın kuruluşunda çalışma hayalim gerçekleşmeyince biraz rotadan sapmış ve kendi platformumu oluşturmaya karar vermişim. O zamandan beri de bu işi kovalıyordum.

O zamandan beri kendime nefes aldırıyordum.

“Bütün gün sevimli fotoğraflar paylaştan biri için bu yeni bir alan sanırım,” dedim sesimi sakın tutmaya çalışıp işimi düşündüğüm her defasında içime yerleşen o huzursuzluğu görmezden gelerek.

Belli belirsiz bir ses çıkardı. Sinirli bir nefes. Ayağımı yere indirip ona baktım.

“Bunu yapmaktan vazgeç,” dedi nihayet.

“Neyi?”

“Kendini küçümseyip durma.” Açıklama yapma zahmetine girmedi. Başparmağını hafifçe, tekrar eline aldığı bira şişesine vurdu. Derin derin iç geçirdi. “Neden buradasın, Evelyn?”

“Ağaçları özlediğim için.”

“Tekrar dene.”

“Haklısın. Layla’nın naneli sıcak çikolatasını özlediğim için.”

“Daha inandırıcı ol.” Sandalyesinde döndü ve şaka yollu imalara izin vermeyecek kadar ciddi gözlerle yüzüme baktı. Benden sadece gerçeği istiyordu. Tamamını. Hemen şu an. “Burada ne işin var?”

Ayaklarımın dibindeki şişeye uzanıp kendime *cömert* sıfatına yeni bir boyut kazandıracak miktarda şarap doldurdum.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim sıkışıp kalmış gibi hissettiğim ve bir mola vermeyi düşündüğümde aklıma gelen ilk yerin burası olduğu.” Bir an duraksayıp düşündüm. “Sanırım...” Kendimi o geniş tarlanın ortasında, çam ağaçlarıyla çevrili hâlde hayal ettim. “Sanırım hayatımı yeniden değerlendiriyorum. Yaptığım şeyin hâlâ bana uygun olup olmadığını anlamak için.”

Küçük, yeşil tomurcuklar taşıyan ağaç dallarının rüzgârda hafifçe kıpırdanmasını seyrettim. Yakında her şey çiçek açacak, tarlalarda renk patlamaları yaşanacaktı. Gülümsedim. Baharda tarlaların yılbaşı ışıkları gibi görüldüğünden emindim.

“Biliyor musun, ben aslında gazeteci olmak istiyordum. *National Geographic* ya da belki *The New York Times* için çalışacağımı sanıyordum. Harika bir şey yapacağıma inanıyordum.” Bu itiraf, şarap ve taze toprak kokusunun etkisiyle dilimden kolayca dökülmüştü. Bahar yağmuru ve toprak. “Seyahat etmeyi o kadar çok istiyordum ki... Haberlerde yer alan bütün o yerleri görmeyi. Pratt’in medya çalışmaları programına kabul edildim ve hayalime ulaştığımı sandım. Mezun olduktan sonra iyi bir iş bulacağımdan adım gibi emindim. Ama öyle olmadı. Portföyümle görüşmelere gittim fakat hep aynı şeyi duydum. Fazla hayalpe-rest. Fazla neşeli.” Zihnimde, yüksek yakalı bir bluz giymiş bir kadının kollarıma şöyle bir bakıp, “Ekрана uygun bir görüntün yok,” dediği o kâbus gibi iş görüşmesi canlandı. “Çok esmersin.”

Ahşap sandalye, huzursuzca kıpırdanan Beckett’in ağırlığı altında gıcırdadı ama dönüp o tarafa bakmadım. Bakamazdım.

“Eve gidip yaralarımı sarmaya çalıştım. Annem ve babam dükkânlarında sıkıntı çekiyorlardı. Portland’da bir butik işletiyorlar. Aklına gelebilecek her türlü şeyi satıyorlar. Hepsi yerel işletmelerden temin ediliyordu. Kendimi yeterli sayıda takipçisi olan YouTube kanalım ile oyalıyordum. Ama sonra ailem için bazı videolar çektim ve o videolar viral oldu. Gerisini zaten biliyorsun.”

Ondan sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Dükkânın trafiği artmıştı. Hesaplarım ilgi çekmeye başlamıştı. Eski mahallemde dolaşp insanlarla konuşmaya başladım. İşlerini, neler yaptıklarını sordum. Tutkularını. İlgi alanlarını. Olağanüstü şeyler yapan sıradan insanlar.

Bundan tam olarak ne zaman ya da neden vazgeçtiğimi bilmiyordum.

Beckett tepki vermeyince göz ucuyla ona baktım. “Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama sosyal medya bağ-

lantı kurmamı sağladı. Devasa ölçekte bir sohbet gibi. Gerçekten insanlara yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Ne?”

“Bütün gün tek yaptığım fotoğraf paylaşmak değil. Bunun arkasında bir strateji var. Planlama var.” Bitmek bilmeyen bir içerik döngüsü. Daha fazla, daha fazla, daha fazla arzusu. İstenmeyen görüşler ve eleştiriler.

“Bunu biliyorum.” Bana, sözlerime inanamıyormuş gibi bakıyordu. Sandalyemden fırlayıp bir tavuk kostümü giymişim ve Macarena dansı yapmaya başlamışım gibi. “Yaptığın şeyin aptalca olduğunu düşünmüyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. “Evet, düşünüyorsun.”

“Hayır, düşünmüyorum.”

“Evet, düşünüyorsun. Daha önce böyle demiştin.”

“Ne zaman?”

“Kasımda burada kaldığımda. Çiftliği değerlendirmek için geldiğimde.” Gerçek kimliğimi öğrendiğinde bana, zaman harcamaya değmeyecek biriymişim gibi bakmıştı.

Kaşlarını çattı. “Ben işinin aptalca olduğunu hiç söylemedim.”

“Evet, söyledin.”

“Evelyn. Hayır, söylemedim.” Yüzünü ovuşturdu. “İşinin aptalca olduğunu nasıl düşünebilirim? Bizim için yaptıklarına bak. Kasaba için.”

“Ah.” Peki o zaman. Bu sözlere yanıtlım yoktu.

Bakışlarımı bahçeye çevirip o konuşmanın detaylarını hatırlamaya çalıştım. Beckett, bir soruyla beni düşüncelerimden sıyırdı.

“Nerede arıyorsun?”

“Neyi?” Kaşlarının arasındaki o çizgi kaybolana dek alnını ovuşturmak istiyordum. Çok fazla kaş çatıyordu.

“Mutluluğu nerede bulacağını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Bardağımı, yoğunluğu avuç içimi okşayana dek sıktım. Vereceğim cevabı düşünürken Beckett beni bu zahmetten kurtardı.

“Çünkü bence hâlâ orada bir yerde.” Şişesini bana doğru salladı. “Eğer orada olmasaydı, böyle ısl ısl parlamazdın.”

İçkisini bitirip şişeyi bacaklarının yanına koyduktan sonra kafasını çevirip tarlalara baktı; sözleri bir yumruk misali göğsüne inmemiş gibi. “Onu yeniden bulmak için biraz zaman harcamakta sorun yok. Ve bulsan bile bazen birazını kaybetmek de sorun değil. Bu işin güzelliği buradan geliyor, değil mi? Mutluluk bazen gelir, bazen gider. Her gün mutlu bir gün olmak zorunda değil ve olmamalı da. Bence önemli olan denemek.”

Boğazımı temizledim. “Mutlu olmayı denemek mi?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bu hiçbir işe yaramaz. Mutlu olmaya çalışmak... Bu, bir çiçeğe açmasını söylemek gibi.” Ayak bileklerini birleştirip sakalını sıvazladı. “Kendini mutlu olmaya zorlayamazsın. Ama mutluluğa açık olabilirsin. Ona rastladığını hissedebilecek kadar kendine güvenebilirsin.”

Yüzüne baktım. Ve öylece bakmaya devam ettim.

“Sen hiç düşündüğüm gibi biri değilsin, Beckett Porter.” Ne şimdi, ne onu son görüşümde ne de bunca zamandır beni arıyormuş gibi kapıdan içeri girdiği, Maine’deki o puslu akşamda.

Kedilerden biri evden dışarı çıkıp Beckett’in kucağına atladı ve uzun uzun esneyerek bacağına yerleşti. Beckett elini kedinin sırtına koyup yumuşak tüylerini nazikçe okşadı. Bana baktığında dudaklarında neredeyse utangaç bir gülümseme vardı.

“Ben de aynısını senin için söyleyebilirim.”

BECKETT

Uyandığımda yüzüstü yatıyordum. İki kedi kürekkemiklerimin arasına yerleşmişti ve komodinin üzerindeki telefonum titreşiyordu. İnledim ve lanet olası telefonu pencereden dışarı fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Evelyn ve arka verandada ayağında olan o çoraplarla ilgili bir rüya görüyordum; dizlerine dek uzanan o çoraplar. Rüyamda sadece onları giyiyordu ve koyu kırmızı dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Ben alışkanlıklarına bağlı biriydim ve Evelyn hayatıma dahil oldukça yeni alışkanlıklar edindiğimi hissediyordum. Onun burada olmasına alışmışım, hatta bu hoşuma bile gidiyordu. Gece yarısı evin diğer tarafında dolaştığını duymayı seviyordum, karanlıkta bir şeye çarptığında savurduğu alçak sesli küfürleri. Kedilerle konuşmasını, Prancer'la büyük tüylü atkısının kullanım hakkının kimde olduğu üzerine yaptığı tartışmaları dinlemeyi seviyordum. Koridorda duran ayakkabılarını ve kapının yanındaki kancalardan birinde asılı duran çantasını görmeyi seviyordum. Mutfak tezgâhındaki rujunu, lavabonun kenarında unuttuğu saç tokalarını.

Sırtüstü döndüm ve Comet'le Vixen memnuniyetsizliklerini mırıldanarak başka bir köşeye kıvrıldılar. Avuçlarımı, renkli noktalar görene dek gözlerime bastırdım.

Bir şeyleri *sevmemeliydim*.

Onu rüyalarımda görmeyi kesinlikle *sevmemeliydim*. Bunun,

büyük bir özenle imzaladığımız o hassas arkadaşlık ateşkesini ihlal eden bir sınır olduğundan emindim.

Ama beynim ateşkes falan umursamıyordu. Her gecem gerçeğinden farksız fantezilerle doluydu. Evelyn boynundan aşağı süzülen köpüklerle banyodaki dev küvetin içinde. Evelyn mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş. Evelyn şöminenin yanındaki kitaplığa yaslanmış.

Telefonum tekrar titreşti ve el yordamıyla komodinde onu bulmaya çalıştım. Şafak vaktinin loş ışığı, pencerenin kenarlarında gri gölgelerle dans ediyordu.

04.32

Nessa: Bu hafta bilgi yarışması için sana ihtiyacımız var.

Nessa: Tek bir şikâyet ya da bahane duymak istemiyorum.

Nessa: Kategorilerden biri botanik.

Kaşlarımı çatarak telefona baktım.

04.41

Beckett: Bu saatte neden ayaktasın?

Beckett: Ve hayır.

Ailem, bardaki aylık bilgi yarışması için bir takım kurmuştu. Ve bu konuda ürkütücü derecede rekabetçilerdi. Harper, Boyz II Men hakkındaki bir soruyu yanlış yanıtlayınca kendini tutamayıp neredeyse ön pencereden dışarı bir sandalye fırlatıyordu.

04.42

Nessa: İşten önce erken prova.

Nessa: Bu gerçeği kabullenmek için yetmiş iki saatin var.

Nessa: Harper gelemiyor.

Uygun bir bahane bulmak için beynimi zorladım.

04.43

Beckett: Kayıt yaptırmadım.

Tüm takım üyelerinin yarışma sezonunun başında kayıt yaptırması gerektiğini kesin olarak biliyordum. Geçen yıl Gus ve Monty, Bruce Willis kategorisi için Luka'yı takıma izinsiz dahil ettiklerinde Caleb devreye girmek zorunda kalmıştı.

Yatakta doğrulup ayaklarımı aşağı sarkıttım ve soğuk tahta

zemine bastım. Bu sene mart ayı alışılmadık derecede soğuk geçiyordu. Pencereden dışarı baktım ve telefonum tekrar titreyince bakışlarımı ona çevirdim.

04.45

Nessa: Ah, benim canım kardeşim.

Nessa: Seni her yıl tam da bu sebepten kaydediyoruz.

Nessa: Parlama vaktin geldi.

Nessa: Kategori BOTANİK.

04.47

Beckett: Babamız da çiftçi.

04.49

Nessa: Hafta sonu görüşürüz.

Cevap verme zahmetine girmedim. Yarışmaya gitmezsem Nessa'nın muhtemelen Harper'ı da yanında getirerek kapıma dayanağını ve beni tekmeler ve çılgınlıklar eşliğinde bara sürükleyeceğini biliyordum. Bu daha önce olmuştu ve tekrarlanma ihtimali yüksekti.

Yarışmaya gitmeyi sevmiyordum. Bira ve acılı kanatların kokusuyla dolu, her köşesinde bir televizyonun açık olduğu ve herkesin istediği zaman müziği değiştirebildiği eski bir pikabın bulunduğu kalabalık bir odada vakit geçirmekten hoşlanmıyordum. Sebebini asla anlayamayacağım bir şekilde Jesse, ABBA çalmaya bayılıyordu. Ortam bunaltıcıydı ve oraya her gittiğimde en az yedi kişi benimle konuşmaya çalışıyordu.

Güne hazırlanırken, o gece gördüğüm rüya hâlâ aklımdaydı. Parmaklarım Evelyn'in yumuşak, kahverengi teninin üzerinde geziniyor, omzuyla boynu arasındaki o zarif eğimi takip ediyordu. Pazen gömleğimi giymeye çalışarak telaşlı adımlarla kordorda yürürken bir yandan da düşünüyordum. Dilimi teninde gezdirsem yine o hafif narenciye tadını alır mıydım? Hâlâ adımı iç çekerek fısıldar mıydı?

Mutfaktan yayılan sıcak ışık parıltısı ve kahve makinesinin tıkırtısı düşüncelerimi dağıttı. Evelyn bana arkası dönük, tezgâhın önünde duruyor, Prancer başını onun kalçasına sürtüyordu. Hafifçe mırıldanarak kedinin sırtını okşadı ve Prancer ona daha

da sokulunca gülümseyerek bir şeyler fısıldadı. Tezgâha göz gezdirdim. Üstünde buharı tüten iki kahve kupası duruyordu.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Günaydın,” dedim. Evelyn bana bakmak için döndüğünde saçları yüzünün etrafında savruldu. Uykulu gözleri ve esnerken burnunu kırıltmasıyla görebileceğim her rüyadan daha güzeldi. Yumuşacık. Uyku mahmuru.

Kusursuz.

“Günaydın,” dedi biraz boğuk bir sesle. Uyanıp çarşafaların arasında miskince uzanırken de sesinin böyle olduğunu hatırlıyordum. Boğazımı temizleyip gömleğimin düğmelerini ilikle-meye devam ettim. Bakışları ellerimin hareket ettiği yere, ince bir şerit hâlinde açıkta kalan çıplak tenime takıldı. Gözlerinin dokunuşunu, parmak uçlarını köprücük kemiğimden ağır ağır aşağı indiriyormuş gibi yoğun bir şekilde hissedebiliyordum. Kasıklarına bir sıcaklık yayıldı.

“Bu saatte neden ayaktasın?” diye sordum güçlkle konuşarak. Sesim, bir torba taş yutmuşum gibi ağırlaşmıştı.

Dilini dudağında gezdirip arkasını döndü ve tezgâhtaki iki kupayı aldı. Keşke bana bakmaya devam etse, ellerini gömleğimin altına sokup tırnaklarını tenime geçirseydi.

Bana uzattığı sıcak kupayı alırken parmak uçlarının hafifçe elime değdiğini hissettim.

“Bugün seninle geliyorum,” dedi kahvesini yudumlayarak. “Ne yaptığını görmek istiyorum. Sakıncası var mı?”

Başımı salladım. Benden sosisli sandviç kostümü giyip ön basamaklardan merenge* dansı yaparak inmemi istese muhtemelen onu da kabul ederdim.

“Hayır, yok.”

“Emin misin?” diye sordum, yirmi dakika önce kulübeden ayrıldığımızdan beri bu soruyu belki seksen yedinci kez sormuşum gibi hissederek.

* Dominik Cumhuriyeti’nde doğmuş bir dans ve müzik türü. -çn

O da bunu sayıyormuş gibi keyifsizce küreğinin üstünden bana baktı.

“Neden ağır iş yapamayacağımı düşünüyorsun?”

Başımın arkasını sertçe kaşıdım ve gözlerimi kısarak tarlalara baktım. Dikilecek fideler yakında gelecek ve kazma günü için herkes işe koyulacaktı. Ben toprağı (Layla’nın deyiimiyle *delirmi-şim* gibi) elle kazmayı tercih ediyordum ve tabii ki, Stella bunu bir etkinliğe dönüştürmüştü. Müzik, atıştırmalıklar ve aslında sürecin tamamında hiç de yardımcı olmayan bir grup insan. Caleb iyi bir şerif yardımcısı olabilirdi ama hayatımda gördüğüm en orantısız delikleri kazıyordu.

Neticede Stella mutlu olduğu için her sene kazma günü yapmaya devam ediyorduk.

Bugün aralıkları düzenleyip her ağaç arasında olması gereken mesafeyi işaretleyecektik. Her şey yerli yerine yerleştirilirse, insanların kazması daha kolay olacaktı. Bunu, dikim yaptığımız son tarlada, Charlie’nin kendi “özel ormanını” yapmanın “havalı” olacağına karar vermesiyle zor yoldan öğrenmiştim. Şimdi birkaç ağaç kümesi birbirine çok yakın büyüyor, bu da tüm denge- nin bozulmasına neden oluyordu.

“Bana ne yapmam gerektiğini söyle yeter,” dedi Evelyn otoriter bir sesle ve zihnimde hemen birkaç ayrıntılı öneri belirdi. Evelyn parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. “Bana talimat ver, çiftçi çocuk.”

Tereddüt ettiğimi görünce gözlerini kıstı. Ne kadar talepkâr olduğunu unutmuşum.

Bunun ne kadar hoşuma gittiğini de öyle.

“Kadınların, erkeklerin yaptığı şeyleri yapamayacağını mı düşünüyorsun yoksa?”

Bakışların öldürme gücü olsaydı şu an yerin iki metre altında olurum.

“Hayır,” dedim keyiflenerek. “Bir kadın, bir erkeğin yaptığı her şeyi yapabilir ve hatta bunu kolaymış gibi bile gösterebilir.”

Gözlerini iyice kıstı. “Bana yaranmaya çalışma.”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedim gülerek ve onun da o güzel dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. “Kız kardeşim benim kıcımlı tekmeleyebilir. Bütün kız kardeşlerim yapabilir. Bunu söylemekten utanmıyorum. Okulda benimle alay eden çocukları döverlerdi.”

Zavallı Brian Hargraves, Nessa’yı fark etmemişti bile. Nessa ben otobüse doğru yürürken kafama mısır taneleri fırlatan Brian’ı bir MMA dövüşçüsü gibi yere sermişti.

Evelyn’in yüzündeki gülümseme soldu. “Okulda çocuklar seninle alay mı ediyordu?”

Diğer insanlarla konuşmakta zorlanmanın yanı sıra bir çiftlikte çalışıyor olmam beni kolay bir hedef hâline getirmişti. Yapılan hiçbir şey gerçekten kötü niyetli değildi. Zihnimden kolayca sili-
lip atabileceğim şeylerdi.

Lise mezuniyetinden önceki sene on beş santim boy atıp sabahları üretim çiftliğinde çalışmam sayesinde vücudum kaslanmaya başlayınca herkesin sesi kesilmişti.

Boğazımı temizledim ve başımla arkamızdaki toprak tarlasını işaret ettim. Burası yakında şimdiye dek sahip olduğumuz en genç ağaçlarla dolacaktı. Bu ağaçlar burada beş yıl büyüdüktan sonra sim ve ışıklarla süslenmiş hâlde şömine ve büyük pencerelerin önündeki yerlerini alacaklardı.

“Altı adımda bir, sığ bir çukur kaz.”

Uzun bacaklarına bakıp bir an duraksadım. Bir podyum modeli gibi ayağını öne uzattığını görünce bir kahkahamı daha zorla bastırdım. Hayatımda hiç bu kadar çok gülmediğime yemin edebilirdim. “Beş buçuk adım diyelim.”

“Gördün mü?” dedi küreği omzuna atarak. “O kadar da zor sayılmazmış, değil mi?”

Atkuyruğunu sallandırarak tarlanın karşı tarafına doğru yürüdü. En uç noktada durup küreğini toprağa sapladı ve bir kürek dolusu toprağı yana savurdu. Beş buçuk adım ilerledi. Orayı da kazdı.

Bir kadının toprak kazmasını izlerken tahrik olmak benim

hakkımda ne söylüyordu bilmiyordum. Muhtemelen iyi bir şey değildi.

“Ooo, harika,” dedi aniden omzumun yanında beliren ve içimde kıpırdayan her türlü arzuyu ânında yok eden Jeremy. Dişlerimi sıkarak ona baktım. “Yeni biri mi geldi? Artık taş küremek zorunda değilim. Mükemmel.”

Bana yumruğunu uzattı ama ben yüzüne bakmakla yetindim.

“Sadece iki gündür taş kürüyorsun.”

Çünkü üçüncü günün sabahında bana bileğini fazla zorladığını söylemişti. O kadar çok şikâyet etmişti ki sonunda küreği elinden koparırcasına alıp bu işi kendim yapmaya başlamıştım.

“İki gün yeter de artar bile, dostum.”

Ona küreğimi uzatıp Evelyn’in çalıştığı tarafın tam tersi yönünü işaret ettim. Evelyn’in isteyebileceği son şey... Jeremy’ye maruz kalmaktı. Jeremy gözlerini kısarak küreğinin üstüne eğilmiş olan Evelyn’e baktı. Evelyn çizmesini küreğinin bıçağına bastırıyor sonra aşağı doğru eğilip küreği omzuyla kaldırıyordu. Acıyla sessizce inledim.

“Lanet olsun, dostum. Tanrım. Ah, Tanrım,” dedi Jeremy küreği bir elinden diğerine geçirerek. “Bu... Kahretsin, dostum, bu Evelyn St. James mi?”

Bu kadar uzaktan onu nasıl tanıdığını bile bilmiyordum. Evelyn’in üzerinde vücuduna ikinci bir ten gibi yapışan kalın sporcu taytı ve bol, beyaz bir tişört vardı. Üzerine, alt tarafına Half Dome logosu işlenmiş bir *sweatshirt* giymişti. Göze batmak için elinden geleni yapmıştı.

Gerçi o tayt kesinlikle akılda kalıyordu. Eminim bu gece rüyalarımın başrolünde olacaktı. Avuçlarımı parlak kumaşının üzerine bastırmak, bel bandını dişlerimle çekiştirmek istiyordum.

“Onun burada ne işi var? Ah, Tanrım.” Jeremy eğilip ellerini dizlerine bastırdı. “Sence benimle bir video çeker mi? Ah, Tanrım.”

“Neden böyle sesler çıkarıyorsun?” Tiz sesli, düzensiz bir hırıltı. “Biraz su ister misin?”

"Su değil telefonumu istiyorum," dedi nefes nefese kalmış bir hâde ceketinin ve kot pantolonunun ceplerini yoklayarak. Aradığını bulamayınca paniğe kapılmış gözlerle bana baktı. "Dostum, telefonum yok."

"Buraya telefonunla mı geliyorsun?"

Yavaşça başını salladı. "Instagram'ı biraz beslemek lazım, anlıyor musun?"

Anlamıyordum. Neden söz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sabahın erken ışıkları harika oluyor. Burada çalışmaya başladığımdan beri kızlar bana mesaj atıp duruyor. Dostum, işini biliyorsun. Kasabadaki tüm kadınların sen gelince ıldırmasının sebebi bu mu?"

"Kimse benim için ıldırıyor."

Aksine, genellikle sadece bakışlara ve birkaç fısıldaşmaya maruz kalıyordum ama muhtemelen bunun sebebi hiçbir yere uğramıyor olmamdı. Nessa'nın bilgi yarışması daveti, beni ayak-kabımın içine kaçmış bir çakıl taşı gibi rahatsız ediyordu.

"Sen ne dersen odur, dostum." Jeremy sırtıma bir şaplak atıp annesinin arabasını park ettiği alana yöneldi. "Hemen döneceğim. Telefonumu almalıyım."

Uzaklaşmasına fırsat vermeden onu ensesinden tutup Evelyn'in tersi yönüne ittim. "Önce burada başla. Telefonunu sonra alırsın."

Suratını astı. "Sorumluluk duygun gerçekten ilham verici ama..."

Başımı iki yana salladım. "Çukurları kazarsan sabahın geri kalanını Stella'nın ofisinde geçirebilirsin."

Bu hoşuna gitti. "Gerçekten mi?"

Gerektendi. Stella, tüm bu fiziksel işin onu düzgün bir yetişkine dönüştürmeye yetmeyeceğini düşünüyordu. Ya da buna benzer bir şeyler. Onun biraz ofiste zaman geçirmesini, işin yönetim kısmını görmesini istiyordu. *Onunla hiç konuşmuyorsun, değil mi*, diye sormuştu bana.

Elimden geldiğince konuşmuyorum, demiştim ben de.

Uzakları işaret ettim. "Hadi iş başına."

Bana asabi bir bakış attı. "Şimdi anladım. Kadını ve çocuğu çalıştırıp keyfine bakacaksın. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, patron." İki parmağıyla önce kendi gözlerini, sonra benimkileri işaret etti.

Lanet çocuk.

Jeremy homurdanarak kendi köşesine çekilirken göz ucuyla Evelyn'e bakma şansı yakaladım. Dirseğinin arkasıyla alnını sildikten sonra *sweatshirt*ünü eteğinden tutup yukarı sıyırdı. Bir anlığına o sıkı taytın üstündeki kahverengi tenini gördüm.

Boştaki diğer küreği alıp güneydoğuya yöneldim.

"Ağaç dikmeyi aileden mi öğrendin?"

Yeşil fasulye toplamakla meşgul olan Sal gürültülü bir kahkaha atıp Evelyn'in sorusunu yanıtladı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Babam bir tamirci, annem ise dokunduğu her şeyi öldürür. Bana geldiğinde onu evdeki bitkilerin yanına bile yaklaştırmam."

Homurdanarak çekiştirdiğim fasulyeler birkaç yaprakla birlikte koptu. Bugün böyle geçmişti. Evelyn, karşılaştığı herkesin hayat hikâyesini keşfediyor, gülümsemeleri ve kahkahalarıyla onları avucunun içine alıyordu. Bu sabah kazı yaparken tarlanın karşı ucundaki Jeremy'yi görüp ona el sallamıştı. Sinsi velet, on dakika sonra karnını tuta tuta onunla birlikte gülüyordu ve ikisi de tek bir çukur bile kazmamıştı. Traktörüyle tarlaya gelen Barney de kalçasını traktörün lastiğine dayayan Evelyn'le yaptığı beş dakikalık sohbetin ardından yüzü kızararak onu poker gesine davet etmişti.

Evelyn âdeta neşeli kahkahalardan, samimi gülümsemelerden oluşuyordu. İnsana bulutların üzerinde süzüldüğünü hissettiren gerçek bir ilgi ve sevgiden. Sanırım bu onun büyüsydü. O kadar parlaktı ki etrafındaki herkesi aynı ışıltıya bürüyordu.

Ben de o ışığı hissetmek istiyordum. Ama bana sadece tereddütlü gülümsemeler ve aramızda dikkatle korunan bir mesafe kalmıştı.

Evelyn, ellerimdeki fasulye ve yapraklara şöyle bir baktı.

Çenesi ve dirseklerine dek çamura bulanmış, düzgün atkuyruğu dağılmaya başlamıştı.

Çok güzel görünüyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Dayanamayıp elimi uzattım ve başparmağımı çenesinin altındaki inatçı çamur lekesine götürdüm. Beynimi yarım saniyeliğine durdurup kendime onun burada kalıcı olmadığını hatırlatabilseydim her şey yolunda olabilirdi. Hayatımdan tek bir kelime bile etmeden çekip gittiği son iki seferde bana bu mesajı fazlasıyla net bir şekilde vermişti. Evelyn bir bahar fırtınası gibiydi. Habersizce gelip etrafındaki her şeyi canlandırıyor, sonra da rüzgârla birlikte kayboluyordu.

Ama ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Çenesinin yan tarafını tuttuğumda hafifçe sendeleyerek bana doğru yaklaştı. Başparmağımı çenesine bastırıp dudaklarını aralamak istiyordum. Elim ensesine götürüp onu kendime çekmek istiyordum. Dudaklarımı dudaklarına bastırırken o sıcaklığın göğsümün derinliklerinde filizlendiğini hissetmek istiyordum.

Fakat bu kadarıyla yetinmek zorundaydım. Sıcak tenine yavaş, dikkatli dokunuşlarla. Başparmağımı boynunda dolaştırıp inatçı çamur lekesini nazikçe ovdum.

Teni o kadar yumuşaktı ki ipekli bir kumaşa dokunuyormuşum gibi hissediyordum. Yutkundü ve bakışlarımı gözlerine çevirdim. Elim hâlâ boynunda, bir nefeslik süre boyunca birbirimize baktık. Acaba şu an o da o otel odasında ellerimi teninde dolaştırdığım anları düşünüyor muydu? O da hatırlıyor muydu?

Derin bir nefes aldım ve elim yana düştü.

Sal elini havaya kaldırıp bir ıslık çaldı. Başını bile kaldırmadan bitki sırasının aşağısına doğru ilerlemeye devam etti. “Sen bakma buna. Her zaman böyledir.”

Evelyn dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle bakışlarını bana çevirdi. Nihayet sadece benim için gülümsüyordu. “Her zaman değil,” diye mırıldandı hem muzip hem de biraz arzulu bir sesle. Zihnimde, başparmağımla boynunu okşadığımı, bacak-

larının kalçalarını sardığı, avuçlarının omuzlarıma bastırdığını hissettiğim o an canlandı. Olduğum yerde kıpırdandım.

“Hâlâ yardımına ihtiyacın var mı?” diye seslendim Sal’a, Evelyn’le göz temasını bozup elimdeki fasulyeleri bir kovaya atarak. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Evelyn’e her bakışında göğsüme çöken şey her neyse onu kontrol etmek için biraz alana ihtiyacım vardı. Ona dokunmak, teninin benimkine değdiğini hissetmek... Bunun benim için iyi olmayacağını biliyordum.

Tarlanın tam ortasında, canlı yeşil bitki sıralarının içinde eğilip kalkmaya devam eden Sal’ın şapkasının tepesini izledim. “Ben iyiyim. Bugün fazla bir iş kalmadı.”

Kot pantolonuma sildiğim avuçlarım geride iki paralel çamur lekesi bıraktı. Evelyn, yapraklara dokunarak Sal’ın peşinden gitti. Çizmemin topuğunu toprağa sürterek gözlerimle onun vücudunun kıvrımını takip ettim. “Burada kalmak mı istersin yoksa benimle gelmek mi?”

Şapkamı çıkarıp elimin tersiyle başımın arkasını ovuşturdum ve saçlarım hepten dağıldı.

Benimle gel. Bu cümle kafamın içinde yankılanıyor, gözlerimin tam arkasına güçlü bir baskı yapıyordu. Bu düşünceyi kafamdan söküp şu fasulyelerin altına gömebilme şansım olsaydı bunu yapmakta bir an bile tereddüt etmezdim.

“Kalacağım. Sanırım burada biraz mutluluk buldum.” Parmaklarının arasına yapışan toprağa bakıp gülümsedi. Göz göze geldiğimizde gülümsemesi biraz daha genişledi. “Yabancı otların arasında.”

Hayatımın en uzun, en soğuk düşünüy aldım.

Bugün onu tarlalarda izlemek tam bir işkenceydi. Çizmeleri toprağa gömülü, elini doğan güneşe siper etmiş hâlde geniş arazide bana seslenirken buraya aitmiş gibi görünüyordu. Bacaklarını altına almış, çenesini dizine yaslamış, dakikada on yedi soru sorarken de arka verandama ait duruyordu.

Evelyn buraya senin için gelmedi, diye hatırlattım kendime

soğuk suyun altında. Gözlerimi kapattım ve içimde yükselen arzuyu, saf şehvetten çok daha tehlikeli olan sıcaklığı yok saymaya çalıştım.

O buraya senin için gelmedi.

O muhtemelen gittiği her yere uyum sağlıyordu. İşte Evelyn'in büyüğü buydu. Her kafede, her yemek tezgâhında, her köhne dükkânda kendine rahat bir köşe bulabilirdi.

Oysa ben tamamen buraya aittim. Sadece buraya. Kimseyle konuşmadan bütün günümü geçirebileceğim bu araziye.

Lavabonun tezgâhında duran telefonum titremeye başladı ve başımı düşün duvarına yaslayarak homurdandım. Bu gece seraya kapanıp ortadan kaybolmayı, Evelyn'in traktörün yanındaki gülüşünün görüntüsü zihnimden silinene dek kendimi budamaya ve dikime vermeyi planlamıştım. Ona bakıp da... bu kadar çok *istememeyi* öğrenene dek.

Elimi duş kapısının koluna sertçe vurdum ve inleyerek isyan etti. Dikkatli olmazsam, Evelyn buradan gidene kadar evi yerle bir edecektim. Bu düşüncenin, kasvetli ruh hâlimden sıyrılmama hiçbir yardımı olmadı ve sonunda telefonu açmayı başardığımda buz gibi suda duş aldığım için zangır zangır titremek bir yana iyice sinirim bozulmuştu.

"Ne var?"

Kısa bir sessizlik. "Kız kardeşine telefonu böyle mi açıyor-sun?"

Telefonu kapatıp sinirle komodinin üzerine attım. Ânında tekrar çalmaya başladı. Burnumdan derin bir nefes alıp üzerimi giydim ve telefonu üçüncü çalışmada açtım.

"Merhaba, Nessa. Senin için ne yapabilirim?"

"Böylesi daha iyi," diye mırıldandı. Arka planda düşük tonda bir piyano melodisi duyuyordum. Muhtemelen stüdyodaydı. "Bilgi yarışması hakkında attığım mesaja cevap vermedin."

Homurdandım ve yarışma hakkında cevap vermemeye devam ettim. Şifoniyerin üst çekmecesinden göğsünde sinirli bir porsuk resmi olan eski, solmuş bir tişört çıkardım. Luka'nın annesi lisede

okul aile birliğinin başkanıydı ve ondan her yıl bir tişört alıyordum. Almazsam başıma gelebileceklerden korkuyordum.

Kot pantolonumla mücadele ederken, "Harper'ın sorunu ne?" dedim konuyu değiştirerek. Dizimi şifoniyere çarpınca sessiz bir küfür savurdum.

"Şu an Harper'ı konuşmuyoruz. Yarışmayı konuşuyoruz."

Nessa'yı umursamadım. "Harper'ın sorunu ne?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Yemekte çok sessizdi ve şimdi yarışmaya da gelmiyor."

"Son zamanlarda pek iyi hissetmiyor," dedi aceleyle. Arka plandaki müzik aniden kesildi. "Kadın meseleleri."

"Nessa."

"Ne?"

"Beni susturmak için '*kadın meseleleri*' diyemezsin. Bu ne zaman işe yaradı?"

Şifoniyerin çekmecesini sertçe kapattım. Bu konuşma, ben, tüm evren... Her şey sinirimi bozuyordu. "Harper'ın sorunu ne?"

"Tamam, şey..." Nefesini bıraktı. "Ama sinirlenmeyeceksin."

Tavana bakıp sabır diledim. Zaten yeterince sinirliydim. Bu yüzden, "Sinirlenmeyeceğim," dediğimde yalan söylemiş oluyordum.

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın."

"Yapmayacağım," dedim dişlerimi sıkarak.

"Emin misin? Çünkü bu sözü verdiğin son defasında..."

"Vanessa."

Duraksamasını fırsat bilip tişörtümü giydim. "Carter'la tekrar görüşmeye başlamıştı," dedi kelimeleri gönülsüzce uzatarak. İçimi saran yoğun öfke dalgası yüzünden nefes alamaz oldum. "Ve Carter hafta sonu ondan ayrılmış."

Biliyordum. Kahretsin, *biliyordum*. Harper'm yüzünde o ifadeyi gördüğüm her seferinde sebebi aynı adam olmuştu. Sarışın röfleleri ve lanet olası puka kabuklu kolyesiyle aptal bir çapkın. "Harper'a ne demiş?"

Nessa iç geçirdi. "Bilmiyorum..."

Sabrımın kalmadığını ifade eden bir ses çıkardım.

“Ona sadece gönül eğlendirilecek biri olduğunu söylemiş,” diye fısıldadı Nessa. Alçak sesle konuşursa bir öfke topuna dönüşmemi engelleyebilirmiş gibi. Artık çok geçti. “Onunla vakit geçirmenin eğlenceli olduğunu ama sadece bu kadar olduğunu söylemiş.”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Aramayı hoparlöre alıp mesajlarıma baktım.

“Daha önce arabasını iki kez çizdim ama Dane benim olduğumu fark etmeye başladı sanırım.” Nessa tereddüt etti. “Ne yapıyorsun?”

“Mesaj yazıyorum.”

“Kime?”

“Luka’ya.”

“Sakın yine çalıların arasında kamufle olup elinizde beyzbol sopasıyla aniden ortaya çıkmayın. Adamı kalp krizinden öldürebilirsiniz. Üstelik Dane bunu bir daha yaparsanız sizi tutuklayacağını söylemişti.” Belli etmemeye çalışsa da keyifli bir ses çıkardığını duydum. “Bu ay senin kefaletini ödeyecek param yok.”

Şifoniyerin kenarına tutunup parmaklarımı iki kez esnettim. Haklıydı. Dane son defasında bizi böyle tehdit etmişti.

Ayrıca Stella’nın yüz boyasının son kalıntılarını da o gece harcadığımızdan emindim.

“Tamam.” Mesaj ekranını kapattım. Zaten Luka’nın buraya gelmesi fazla uzun sürerdi.

“Tamam mı? Sadece bu kadar mı?”

“Hı hı,” diye mırıldandım. Kapıdan başlarını uzatan Comet ve Vixen yüzümdeki ifadeyi görünce hızla geri kaçtılar.

“Planın ne?”

“Hiçbir şey.” Sesimin ifadesiz çıkmasına özen gösterdim. Planım, bara gidip Carter’ın suratını bir patates kızartması sepetine en az on beş kez sokup çıkarmaktı. Sonra da bir bira eşliğinde burger yiyip eve dönerdim. Belki Evelyn’in çok sevdiği o sebzeli sandviçlerden de alırdım.

“Tamam,” dedi nefesini bırakarak. “Tamam, sana inanmıyorum. Ama tamam.”

“Tamam,” diye tekrarladım araba anahtarlarımı arayarak. Onları şifoniyerin üstüne bıraktığıma yemin edebilirdim. Odamdan bir hışımla çıkıp mutfığa yönelirken neredeyse Evelyn’i ezecektim. Dengesini bulmak için kollarıma tutundu ve şaşkınlık dolu bir ses çıkardı.

“Kahretsin, özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi burnu boynuma sürterken. Dengesini bulmasına yardımcı olmak için boşa olan elimi sırtından aşağı indirip belini tuttum. Parmaklarım çıplak tenine değdiğinde keskin bir nefes aldım. Tişörtü aramıza sıkışıp yukarı sıyrılmış olmalıydı.

Bana titrek bir iç çekişle karşılık verip parmak uçlarını hafifçe tenime bastırdı.

Başını yukarı kaldırırken dudakları kulağımın altını okşadı. Vücudum tepeden tırnağa kasılmıştı.

“Beckett Porter, YANINDA BİR KADIN MI VAR SENİN?” Vanessa’nın telefondaki sesi kulağımı çınlattı.

“Kapatmalıyım, Ness.”

“Sakin kapatma–”

Telefonu kapatıp arka cebime koydum ve geri çekilip hâlâ bana tutunan Evelyn’e baktım. Yüzündeki çamur temizlenmiş, geriye sadece güneşin altında geçen bir günün verdiği hafif pembe bir ışıltı kalmıştı. Uçları kıvrık saçlarından bir tutam kulağının arkasına götürdüm.

Bugün ona dokunmaktan kendimi ikinci kez alıkoyamıyordum. Onu güvenli bir mesafede tutmak ya da kendime çekmek arasında gidip geliyordum. Durmadan sallanan bir sarkaç gibi.

Bir adım geri çekilip boğazımı temizledim. Mutfak tezgâhından araba anahtarlarımı aldım ve göğsümde Plinko* oynayan duyguları yerli yerine koymaya çalıştım.

* Piramit şeklinde bölmeler ve toplarla tasarlanan bir dijital şans oyunu. –çn

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet.” Kelimenin son harfini söylerken Carter’ı hatırladım ve yeniden sinirlendim. O lanet budala. Kaşlarımı çatıp arka verandadaki iki sandalyeye göz attım. Akşam yemeği planlarımız hiç konuşulmamış ama kendiliğinden bir alışkanlık hâlini almıştı. “Gelirken sana sebzeli sandviç getireyim mi?”

“Sebzeli sandviçler seni kızdırıyor, öyle mi?” Parmaklarını kaşlarımın arasındaki çizgiye bastırduğında bileğini tuttum. Bileği o kadar inceydi ki parmaklarım kolayca üst üste biniyordu. “Yüzündeki bu ifade de ne böyle?”

“Birisi kardeşime hıyarlık yaptı,” diye açıkladım. Elini aşağı indirdim ve bir an için rahatlayıp kollarımı ileri geri salladım. Cildi o kadar yumuşaktı ki. “Bu sorunu halletmeye gidiyorum.”

Evelyn gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Hiç tereddüt etmeden, yemek odasındaki sandalyelerden birinin sırtına atılmış tişörtünü aldı. Onu üzerine geçirdi ve uzun atkuyruğunu yakasından dışarı çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. O saçlar beni büyülemiş ve büyük ölçüde dikkatimi dağıtmıştı.

Koridorun sonunda çıkardığı ayakkabılarını giyip başıyla kapıyı işaret etti. “Yalnız gitmene izin vereceğimi mi sandın?” Kararlılıkla başını salladı. “O sebzeli sandviçi istiyorum. Seninle geliyorum.”

»»» 10 «««

EVELYN

Öfkeli Beckett... başlı başına bir deneyimdi.

Gergin kollar, kaşlarının ortasında derin bir çukur. Sert bakışlar ve düz, sert bir çizgi hâlindeki dudaklar.

Kasabaya giderken derin nefesler alıp yavaşça veriyordu. Elleri direksiyonu sıkıp bırakıyor ve kendi kendine, *platin sarısı saçlı lanet olası herif* hakkında bir şeyler mırıldanıp duruyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu fazlasıyla çekiciydi.

Zaten Beckett'm yaptıkları arasında bana çekici gelmeyen pek bir şey yoktu.

Bu sabah tarlada onu izlemek, ulaşamayacağım bir bardak suya bakmak gibiydi.

Kürek sapını aşağı iterken kollarının kasılıp gevşemesi. Omuzlarının genişliği ve çenesinin sert hattı. O kıyafetlerin altında vücudunun nasıl görüldüğünü biliyor olmamın da bana hiç yardımı olmamıştı. Sert göğsünün incelik dar kalçalara dönüşmesi, birlikte olduğumuz sürede dişlerimi geçirdiğim belirgin karın kasları.

"Nereye gidiyoruz?"

Kasabanın sınırına gelip de Inglewild'in merkezinde bizi karşılayan hoş geldiniz yazılı ahşap tabelayı gördüğümüzde kamyoneti yavaşlattı. Bu tabelayı her gördüğümde yüzüme bir gülümseme yerleşiyordu. Şehir merkezi dedikleri yerle kasabanın geri kalanı arasındaki fark en fazla iki sokaktı. Beckett, bakışlarını yoldan ayırmadan itfaiye istasyonunun önünden sola döndü. Aradığı kişi

her kimse onu bulmadan önce biraz sakinleşmesi için yönlendirmeli bir meditasyon uygulaması açmayı falan düşündüm.

“Beckett,” diye tekrar denedim. “Nereye gidiyoruz?”

Kamyonetiyle doğrudan birinin oturma odasına dalmayı planladığını düşünmeye başlamıştım.

“Bara,” dedi. Tek kelime. Hepsi bu kadar. Çenesi kasılıp gevşedi.

“Barda kim var?”

“Carter Dempsey.”

Bu isim bana bir şey ifade ediyormuş gibi başımı salladım. “Ve bu Carter Dempsey’ye ne yapmayı düşünüyorsun?”

Beckett elini vites kolunun üzerinde gezdirip kamyoneti durdurdu. Deneyimli, ustaca hareketlerle dev kamyoneti ana caddeye bakan bir park yerine soktu. Hayatımda ilk defa paralel parktan bu kadar tahrik oluyordum. Vitesi parka alıp doğrudan yüzüme baktı.

“Onu öldüreceğim.”

Pekâlâ, tamam. Bu muhtemelen pek de iyi bir fikir değildi. Kapısını sertçe açıp dışarı çıktı ve keyif için birini öldürmeye gidiyormuş gibi yolun karşısına yürüdü. Apar topar emniyet kemerimi açtıktan sonra hızla peşine takıldım ve onun öfkeli adımlarına yetişebilmek için koştum.

“Onun yerine dondurma yemeye ne dersin?”

Geniş ahşap kapıyı omzuyla iterek açtı ve benim geçebilmem için kapıyı tuttu. “Hayır.”

“Birkaç gün önce yeni bir çeşit getirmişler.”

İçine küçük gofret parçaları karıştırılmış çikolatalı *waffle* külah. Layla ve ben art arda üç tane yemiştik. Beckett homurdanmakla yetinip salonun ortasında uzanan bara yöneldi. Burası öğlen vakti bile karanlıktı ve tezgâhın arkasında kimse yoktu. Köşedeki bir bölmede miskince oturan bir adam dışında içerisi tamamen boştu. Adam, hışımla bir tabureye yerleştikten sonra ayağıyla yanındaki tabureyi dışa doğru iten –sanırım bu bana bir davetti– Beckett’a elini kaldırarak selam verdi.

“Jesse bugün çalışıyor mu?”

“Hayır, Carter burada,” dedi köşedeki adam. “Gerçi nereye kayboldu bilmiyorum.”

Gösterişli bakır bir süslemeye sahip tavanı inceleyerek Beckett’ın peşinden eski maun bara gittim. Carter’ın biraz akli varsa arka kapıdan tüyerdi. Beckett’ın yanındaki tabureye oturdum ve ayağını taburenin çitasına dayayarak beni kendine doğru çektikten sonra elime bir menü tutuşturdu.

Menüyü alıp ona baktım. “Sen cinayet işlemeden önce mi sonra mı yiyeceğiz?”

Belli belirsiz gülümsedi. “Sonra.”

“Ellerin kanlıyken biraz zorlanabilirsin.”

Gülümsemesi genişledi ve başıyla tuvaleti işaret etti. “Sabunları var.”

Peki o zaman. Bir kenarı tamamen yırtık olan menüye baktım. “Ne tavsiye edersin?”

Deniz yeşili gözlerini bana çevirdi. “Patlıcanlı şey hoşuna gider diye düşündüm.”

Başımı yana eğdim ve mırıldanarak yemeğin altındaki açıklamayı okudum. “Haklısın. Ama ben patates kızartması alacağım.” Tüm gün ağır iş yaptıktan sonra aperatif yemeyi reddediyordum. Daha doğrusu aperatiflere hayatım boyunca karşı olmuştum.

“Tamam.”

Beklerken çizmesini taburemden çekmedi ve gözlerini mutfığa açılan küçük yarım kapıdan hiç ayırmadı. Omuzlarında taşıdığı tüm gerginliğe rağmen dizinin her birkaç dakikada bir bacağıma çarpması hoşuma gidiyordu. Onunla aynı alanı paylaşmak güzeldi. Tarlada tüm günü onunla geçirmek güzeldi. Ocağın üzerinde çaydanlığın, mutfak adasında hoş yeşil bir kutuya konulmuş taze keklerin olduğu eve dönmek güzeldi. Koltukların üzerine yayılmış kediler, Beckett’ın kapının yanında bırakılmış çizmeleri. Onun, duştan çıktığı için saçları hâlâ ıslak, kot pantolonu kalçalarına düşmüş hâlde koridorda yürüdüğünü ve beni görünce gözlerinin parladığını görmek güzeldi. Ona yaslanmak, sıcak tenini, kulağımı okşayan nefesini hissetmek güzeldi.

Beckett'a karşı hep bir çekim hissetmişim. Bu bir sır değildi. Ama şimdi bu çekim daha da güçlüydü. Daha yoğun. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor, saklamaya çalıştığı yanlarını görmeyi seviyordum. Rutinlerini, düzenini ve yetim kedilerden oluşan ailesine gönülsüzce de olsa bağlı oluşunu. Sadakatini ve sessizce sahiplenişini.

Ondan *hoşlanıyordum*.

Burada kaldıkça diğer her şeyi göz ardı etmek daha da kolaylaşıyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu henüz bilmiyordum.

Aradan geçen on dakikanın sonunda gizemli Carter ortaya çıkmayınca Beckett iç geçirdi ve taburesinden kalktı. Yine kendi kendine "*işe yaramaz pislik*" gibi bir şeyler mırıldandığını duydum. Barın diğer tarafına geçti. "Bira ister misin?"

"Varsa elma şarabını tercih ederim."

Gözlerini kısarak musluk kollarına baktı. Etiketleri görmek için hafifçe eğilip kafasını şaşkınlıkla yana yatırdığında gülümsedim.

"Gözlüğe ihtiyacın var mı?"

Musluklardan birini kavrayıp altına bir bardak yerleştirdi ve içini amber renkli kabarcıklarla doldurdu. Bana cevap vermedi.

"Çünkü gözlüğe ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Onu, burnunun ucuna kaymış kalın, siyah çerçeveli bir gözlük ve kucağında bir kedi, dizinde bir kitapla şöminenin yanındaki büyük deri koltukta otururken hayal ettim. Vücudum baştan aşağı ürperdi.

"Bazen takıyorum ama sadece kitap okurken," diye mırıldandı. Bir bardak daha alıp kendine bira doldurdu. Omzumun üzerinden köşedeki adama baktı. "Sen bir şey istiyor musun, Pete?"

"Buzlu tekila, delikanlı."

Beckett başını sallayıp arka raftan bir şişe aldı. Bardağı doldururken kol kasları gerildi ve kasıklarımnda yavaş yavaş yükselen bir sıcaklık hissettim. Son tekila içtiğimde, Beckett bileğimin iç kısmındaki tuzu yalamış, sonra da parmaklarını saçlarıma dolayarak başımı geriye çekmişti; ta ki dilimdeki tuzun tadını alana dek.

Bardağı doldururken, aklımdan geçeni anlamış gibi başını kaldırıp bana baktı.

Boğazım düğümlendiği hâlde gülümsemeye çalıştım. "Bu tanıdık geldi," dedim boğuk bir fısıltıyla.

O hafta sonuyla ilgili en fazla bu kadarını konuşabilmiştik. Başını sallayıp tekila dolu bardağı barın üzerinde kaydırды. "Ayağına servis yapmayacağım, Pete," dedi omzunun üzerinden.

Köşedeki yaşlı adam kıkırdadı. "Tahmin etmiştim. Ellerin dolu görünüyor, delikanlı."

Beckett birasını alıp ağır adımlarla bardan çıktı. Arkamdan geçerken göğsü omuzlarıma dokundu. Bedenlerimizin birbirine temas ettiği her noktayı hissettim. Oturup çizmesini yine taburemin demirine dayadığında birbirimize öncekinden daha yakındık. Beni kendine çekmesiyle birlikte metalin zeminde çıkardığı gıcırtı barın içinde yankılandı. Yüzünü ceketinin koluna gömerek kahkahasını saklamaya çalışan Pete bardağını alıp köşesine çekildi. Beckett'a döndüğümde altdudağını diliyle ıslattığını gördüm.

"O zamandan beri hiç tekila içmedim," dedi. Alkolden bahsettiğimizi düşünmüyordum.

Cildimi yakan kıvılcımlar alevlere dönüştü. Bacaklarımı hafifçe aralayıp dizimi onun bacağına yasladım. Ona baktım ve bu kadar yakınındayken yüzünün her detayının tadını çıkardım. Gördüklerimi birer sır gibi zihnime işledim. Sol gözünün altındaki solgun çiller. Düz burnu ve tam ortasındaki hafif çıkıntı. Kulağının arkasındaki saçın kıvrımı.

"Ben de öyle," dedim. Bir fısıltı. Bir itiraf.

Boğazının yutkunurken belirginleşen çizgilerini izledim. "Yani sen hiç..."

Sorusunu tamamlayamadı. Barın arkasındaki kapı hızla açıldı ve Beckett'tan biraz daha kısa boylu bir adam içeri girdi. Altı yırtık bir Guns N' Roses tişörtü ve soluk renkli bir kot pantolon giymişti. Kemerine sıkıştırılmış bir kurulama beziyle kapıdan geçerken platin sarısı saçları yüzüne düştü. Gösterişsiz ama tatlı

birine benziyordu. Beckett yanımda ellerini yumruk yapmış hâlde oturuyor olmasaydı onu daha sevimli bulabilirdim.

Demek Carter buydu.

Beckett'ı görür görmez duraksayan Carter, önce çıkış kapısına sonra onu barın üstünden çekip alacakmış gibi tezgâha eğilen adama baktı.

"Beckett," diye selamlarken sesinde haklı olarak biraz ihtiyat vardı. Beckett'ın onu beklerken biraz olsun yumuşayan yüzü şimdi yine sertleşmiş, çenesi neredeyse çatlayacakmış gibi kassılmıştı. "Belli ki başınızın çaresine bakmışsınız." Başıyla önümüzdeki içkileri işaret etti. Beckett hiçbir şey söylemedi. Carter huzursuzca kıpırdandı. Gerçekten de boynunda puka kabuklu bir kolye vardı. Beckett abartıyor sanmıştım.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Beckett sessizliğini korudu.

Carter iç geçirdi. "Öylece oturacak mısınız?"

Beckett gözlerini Carter'dan ayırmadan birasından koca bir yudum aldı. Sabırsızlanan Carter'ın yüzü nahoş bir ifade aldı. Artık eskisi gibi sevimli görünmüyordu. Aksine, şimdi tahammülsüz bir çocuğa benziyordu.

Boyalı saçları, tavandaki ışıkların altında soluk bir yeşile dönmüştü.

"Harper sana—"

"Sakin onun adını ağzına alma," diye susturdu Beckett onu.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Daha önce onu hiç böyle konuşurken duymamıştım.

Ağzından çıkan her hecede açık bir uyarı vardı.

Carter sinirlendi. "Eğer onun çenesini tutamayan bir—"

Beckett'ın eli şimşek hızıyla öne uzandı. Carter'ı tişörtünün yakasından yakalayıp barın üzerinden kendine doğru çekti ve yüzüstü bulaşık sepetine kapaklanmamak için tezgâha tutunan adam havada asılı kaldı.

"Bir ne?"

Carter kekeleydi.

“Hadi cümleleri tamamla.” Carter’dan cevap alamayan Beckett onu bıraktı. Carter sendeleyerek barın diğer tarafına savruldu ve sırtı temiz bardaklarla dolu bir masanın kenarına çarptı. Bardaklar çarpmanın etkisiyle zangırdadı.

“Son konuşmamızın üzerinden biraz zaman geçtiğini biliyorum ama sana çok net olacağım.” Beckett gözlerini Carter’dan bir an bile ayırmıyor, her kelimesi tehdit dolu bir konuşma yapan biri için şaşırtıcı derecede sakin konuşuyordu. “Eğer ağzından kız kardeşimle ilgili tek bir kelime daha çıkarsa, vücudundaki her kemiği kırarım. Onun hakkında konuşma. Ona bakma. Onu aklından bile geçirme. Eğer bir daha saçmalıklarınla onu rahatsız ettiğini duyarsam, olacaklara bir kaza süsü veririm. Beni anladın mı?”

İçkimin yanına koyduğum menüyü alıp göz ucuyla bir kez baktı.

Carter usulca mutfığa açılan kapıya yanaştı.

“Ben bir burger istiyorum. O da patlıcanlı sandviç alacak.” Menüü barın üzerine fırlatıp Carter’a küçümseyen bir bakış attı. “Kızarmış patatesi unutma.”

Yemeğimizi paket yaptırıp yanımıza aldık.

Dönüş yolunda sessiz ama rahatlamış görünen Beckett orta konsolda parmaklarıyla ritim tutturuyordu. Radyoda bir klasik rock kanalı buldum ve Fleetwood Mac’in cızırtılı müziğini dinlemeye başladık. Camı açıp atkuyruğumu çözmemle birlikte rüzgâr saçlarımı uçlarından yakalayıp yüzümün etrafında bir kasırgaya dönüştürdü. Günün sıcağının ve terinin şampuanımın kokusuna karıştığını, yanından hızla geçtiğimiz tarlalardan bahar yağmurunun tatlı esintisinin geldiğini hissedebiliyordum. Her şey yeşil, altın sarısı ve masmaviydi. Saçlarımı geriye atıp güldüm ve dudaklarının kenarında bir gülümseme beliren Beckett gaza biraz daha yüklendi. O gülümseme yüzünü tamamen aydınlatmıştı; gözlerinin kenarındaki çizgiler derinleşmiş, altdudağı hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Saçlarımı tekrar geriye atıp gözlerimi kapattım. Havada süzülüyormuşum, uçuyormuşum gibi hissediyordum. Beckett'ın kısık kahkahası kamyonetin kabininde fısıltı gibi yankılanınca ciğerlerime sıkıca dolanmış iplerden biri nazikçe kesilmişti sanki.

Mutluluk.

Bu his, evin arka verandasında her zamanki yerimize yerleşirken de devam etti. Cupid kısa süreliğine bize katılıp sonra seraya doğru koştu. Onu izlerken bir patates kızartmasıyla serayı işaret ettim.

"Orada ne yetiştiriyorsun?"

Elinde yarım bir burgerle ayaklarını üst üste atan Beckett omuz silkti. "Çoğunlukla çiçek. İklim onlar için pek uygun olmadığından biraz korunmaya ihtiyaçları var, bu yüzden bir sera inşa ettim."

Omuzlarını esnetip patates kızartmalarına uzandı.

Parmakları elime çarpınca neredeyse tüm kutuyu kucağıma dökcektim. "Büyük bir kısmı orkide. Gelecek kış için birkaç noel yıldızı çiçeği deniyorum ama bakacağız." Ağzına bir patates atıp düşündü. "Belki ördeği de oraya koyarım."

"Yine mi şu ördek meselesi? Hangi ördek?"

"Sana ondan bahsetmiştim." Bahsetmişti ama ben pek ciddiye almamıştım. "Çiftlikte terk edilmiş bir ördek bulduk. Kasabanın veterineri henüz onu sahiplendiremedi."

"Yavru bir ördek mi?"

Başını salladı. Koltuğuma biraz daha gömülüp bir patates kızartmasını ağzına attım ve onu gömlek cebinde bir yavru ördekle karşımda otururken hayal ettim.

Baş döndürücü bir sahneydi.

"Hep çiftçi mi olmak istedin?"

Soru sormaktan kendimi alamıyordum. Josie keyifli zamanlarında bunu "meraklı bir ruh", sinirliyken "her şeye burnunu sokmak" olarak adlandırıyordu. Beckett söz konusu olduğunda hep kırıntılarla yetinmek zorunda kaldığımı hissediyordum. Oysa onu tamamen çözmek, her küçük ayrıntıyı görmek istiyordum.

Beckett dikkatin üzerinde olmasından pek hoşlanmamış gibi sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

“Cevap vermek zorunda değilsin...”

“Hayır, sorun değil.” Bir avuç daha patates kızartması aldı ve dizlerini iki yana açıp iç geçirerek arkasına yaslandı. Alacakaranlık ağaçların arasından sızmaya başlamıştı. Bu gece her şey laciverte bürünmüş, ağaç dalları arka bahçede gece mavisinden bir gölgelik oluşturmuştu. Kendimi bir masalın içindeymiş gibi hissediyordum. Kulaklarının uçları hafifçe kızaran Beckett göz ucuyla bana baktı. Öyle utangaç ve kararsız görünüyordu ki nefesim kesildi.

Prens miydi? Yoksa kurtarılmaya ihtiyacı olan prenses mi? Henüz karar verememiştim.

“Gülme, tamam mı?”

“Gülmem,” dedim kararlılıkla. Beckett’a asla gülmezdim. Asla.

Bunu biraz düşündü ve gözlerini kısıp tarlalara bakarak kelimeleri kafasında tarttı. “Ben aslında...” Elini ensesine götürüp hafifçe güldü. “Astronot olmak istiyordum.”

Buzdolabının üstüne bantlanmış gökyüzü haritasını, kenarlarına not alınmış gök olaylarını hatırladım. Kitap rafının en tepesindeki Ay’ın evreleri kitabını.

“Sanırım çoğu çocuk, çocukluğunun en az yarısında astronot olmak ister. Herkes gibi ben de o yola girmiştım. Annem sekizinci doğum günümde bana bir astronot kıyafeti almıştı ve galiba onu bir yıl boyunca üzerimden çıkarmadım.”

Gözümün önünde, başına büyük gelen başlığı, siperliğin arkasından bakan neşeli mavi-yeşil gözleriyle astronot kıyafeti giymiş küçük bir Beckett belirdi. Göğsüm sıkıştı. “NASA’da çalışabileceğimi düşünmüştüm. Araştırma falan yapacaktım... Bilmiyorum. Sadece yıldızlara bakmak istiyordum.”

“Bunu yapabilirdin.” Stella, çiftlikteki tüm sulama sistemlerini Beckett’ın tasarladığını, onu, bu yeni tasarım için patent almaya ikna etmeye çalıştığını söylemişti. Beckett eğer gerçekten isteseydi, harika bir mühendis olabilirdi. “Neden yapmadın?”

“Babam, eyaletin en büyük tarım ürünleri tedarikçilerinden biri olan Parson’s adlı çiftlikte çalışıyordu. Birkaç kasaba ötede.”

Bahsettiği yeri biliyordum. Inglewild’a gelip giderken önünden geçtiğim devasa bir çiftlikti. Göz alabildiğine uzanan, sıra sıra ekili ürünler.

“Bir kaza geçirdi. Merdivenden düştü ve... Belden aşağısı felç oldu.”

Keskin bir nefes aldım. “Beckett, çok üzgünüm.”

“Üzülecek bir şey yok.”

Sandalyesine biraz daha gömülerek homurdandı. “Annem o zamanlar çalışmıyordu. Babam biraz daha iyi duruma geldikten sonra kozmetoloji okuluna gidip lisans aldı. Babamın bütün bunlarla... başa çıkması biraz uzun sürdü.” Eski günleri hatırlamış gibi düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. “Ama Parson ailesi gerçekten çok iyiydi. Tüm tıbbi masraflarımızı karşıladılar ve ailemize ellerinden geldiğince yardımcı oldular. Beni işe aldılar ve ilk birkaç sezon tamamen işe yaramaz olduğumdan emin olmama rağmen babamın maaşıyla aynı ücreti ödediler.”

Yüzüne bakakaldım. “Babanın yerini sen mi aldın yani?”

Başını salladı. “Evet, on beş yaşında işe başladım. O zamandan beri çiftçilik yapıyorum.”

Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki vücudu gevşedi, yakışıklı yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. “Hadi ama, öyle bakma bana. Ben hâlimden memnunum.”

“Sen daha çocuktun,” dedim boğazım düğümlenerek. Gözlemin arkası alev alev yanıyordu. Astronot kıyafeti içinde başını kaldırıp yıldızlara bakan o küçük çocuğu düşündüm. “Bir hayalin vardı.”

“Yerine yenisini buldum,” dedi hafifçe gülümseyerek. Sandalyesine yaslanıp yüzünü yıldızların yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladığı gökyüzüne çevirdi. “Ve yıldızları yanımda tutmayı başardım.”

Ertesi sabah geç uyandım. Vücudum omuzlarımdan baldırlarıma dek ağrıyordu. Hiç bilmediğim kaslarım yataktan kalkmama iti-

raz etmişti ve koridordan mutfağa neredeyse sürünerek gitmiştim. Comet ve Cupid arkamdan gelmişti, Vixen ise kahve makinesinin önündeki boş bir kupanın yanında sabırla bekliyordu.

Makinenin önünde bir de not vardı; üzerine sadece bir harita karalanmış bir kâğıt. Haritayı dikkatle inceleyip Beckett'ın çizdiği şekilleri anlamaya çalıştım. Sanırım üstünde bir kedi olan ev onun kulübesiydi ve çiftlikteki birkaç önemli yerin etrafına düzgün bir çizgiyle bir yol çizilmişti.

Gövdesi ikiye ayrılmış büyük meşe ağacı. Stella'nın evinin yanındaki balkabağı tarlası. Önceki gün çalıştığımız tarlalar. Hepsi bir köşedeki büyük bir X işaretinde buluşuyordu. X'in yanına küçük bir el yazısıyla **BİRAZ MUTLULUK** yazılmıştı.

Gülümsedim.

"Eşofmanının rengini öğrendin mi?" Çiftlikteki hazine avıma başlamıştım ve Josie telefonu doğrudan böyle açmıştı.

Kahkahaya benzer bir ses çıkardım. "Öğrenmedim."

Canı sıkılmış gibi uzun uzun nefesini bıraktı. "O zaman neden hâlâ oradasın?"

Mutluluğun parçalarını aramak için elbette. Balkabağı tarlasının etrafından dolaşıp haritaya tekrar baktım. Beckett, bir sonraki tarlanın üstünden zikzak yaparak geçen küçük, noktalı bir çizgi çizmişti. Üç büyük adım atıp sola döndükten sonra sağa yöneldim. Çizmelerime bakıp bu tarlanın öncekinden daha yumuşak olduğunu fark ettim ve tam ortasından zikzak yaparak geçen sert bir toprak parçası olduğunu gördüm. Gülümsedim.

"Bir şeyleri çözmeye çalışıyorum," dedim. Sanırım gerçekten de öyle yapıyordum. Beckett ile tarlada değilsem, mutlaka kasabanın başka bir yerinde oluyordum. Buraya geldiğimden beri sürekli danışmanlık talepleri alıyor ve ödemeleri kahve ya da ikinci el kitap olarak kabul ediyordum. Bu sistem benim açımdan gayet iyi işliyordu.

İçimde, başkalarına yardım ederken hissettiğim o boğucu baskıyı hissetmiyordum. Kendi kafamın içinde sıkışıp her detayı

tekrar tekrar analiz etmekten kurtulmuştum. Daha yavaş, daha huzurlu bir tempoda yaşıyordum.

Bu hoşuma gidiyordu.

“Geçen gün bir şey paylaştığını gördüm.”

Sadece kısa bir video. Kasabada dolaşırken çektiğim küçük anların bir araya getirilmiş hâli. Çatlak bir tabaktaki yarısı yenmiş kruvasan. Havada süzülen çiçek yaprakları. Pizza dükkânında Matty’ye hayranlıkla bakan Dane. Kaldırımında kahkahalar atan Sandra McGivens.

Sıradan ama olağanüstü bir günün küçük parçaları. Eskiden yaptığım gibi.

“Bu arada, Kirstyn aradı. O konuşmayı küfürler yağdırma-
dan bitirdiğim için bana zam yapmalısın. E-postalarına bakıp bakmadığını sordu.”

“Bakmadım.” Gelen kutumdan uzak kaldıkça Sway ile olan ilişkiyi bitirmem gerektiğinden iyice emin oluyordum. Okeechobee müzik festivali hakkında bir toplantıya daha katlanabileceğimi sanmıyordum. Bunu bir süredir biliyordum zaten. Uzak kalmak, bu kararı vermemi kolaylaştırmıştı.

“Sanırım Sway ile işimiz bitti,” dedim Josie’ye.

Rahatladığı, telefonun diğer ucundan bile anlaşılıyordu. “Şükürler olsun. Bitiren kişi ben olabilir miyim? Bunu hemen şimdi yapabilirim.”

“Hayır,” dedim gülerek. “Dönünce bir toplantı ayarlayacağım.”

“Ne zaman dönüyorsun?”

Çamurlu tarlanın ortasında durup ağaçlarla çevrili tepeleri izledim. Uzaktaki traktörün gürültüsünü zar zor duyuyor, tarlada çalışan insanların siluetlerini güçlkle seçebiliyordum. Barney’nin yine Beckett’ı kızdırıp kızdırmadığını, Prancer’ın traktörün arkasındaki tahtında oturup oturmadığını merak ettim.

Henüz buradan ayrılmaya hazır değildim. Uzun zamandır ilk kez, olduğum yerde kalmak bana huzur veriyordu.

“Bilmiyorum,” dedim kısık bir sesle. “Hâlâ bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi Josie beni rahatlatarak. “Aslında araman

iyi oldu. Seninle, gelen kutunda gördüğüm bir şey hakkında konuşmak istiyorum.”

Tekrar yürümeye koyulup, “Evet?” dedim.

“Sana mesajlarının Sway tarafından filtrelendiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Bu beklenmedik bir şey değildi aslında. Onların hizmetini almamın en büyük nedenlerinden biri buydu. Birlerinin, potansiyeli olan kişileri benim adıma belirlemesini istemiştim. Ayrıca trollerden, yorumlardan ve bitmek bilmeyen eleştirilerden yorulmuştum. “Evet, hatırlıyorum.”

“İlginç bir şey var mı diye gelen kutunu gözden geçiriyordum ve hazır olduğunda bakman için birkaç yeni yer buldum. Ama asıl dikkatimi çeken şey, ABD Küçük İşletmeler Koalisyonu’ndan Theo adında bir adam oldu. Daha önce sana ulaştı mı?”

Hafızamı yokladım. “Sanmıyorum.”

“Oldukça ısrarcı. Sway aracılığıyla aramaya çalıştığını ama mesaj bırakmadığını söyledi. Her halükârda başlattıkları yeni bir girişim için senin iyi bir aday olacağını düşünüyor. Bence onu aramalısın.”

“Ortaklık gibi bir şey mi?”

“Tam olarak değil. Sanırım organizasyon içinde bir pozisyon.”

Bu benim için tamamen yeni bir yön olurdu. Okuldan mezun olup korkunç bir mülakatlar serisini tamamladıktan sonra geleneksel işleri hiç araştırmamıştım. Kendi patronum olmayı hep çok sevmiştim.

“Bunu düşüneceğim. Bana adamın iletişim bilgilerini gönder.”

“Tabii. Bana yakışıklı evsahibinin bir fotoğrafını gönderirsen hemen gönderirim.”

Kahkaha atıp çamurlu tarlada dikkatlice yürümeye devam ettim. “O benim evsahibim değil.”

“Cümlelerin itiraz etmen gereken kısmı bu değildi,” dedi Josie. “Kapatmalıyım. Annemle koşuya çıkacağım.”

Saatime göz attım. Batı yakasında daha sabah altıydı. Ama Josie her zaman erkenci olmuştu. “İyi koşular.”

Telefonumu cebime koydum ve Beckett’ın karalamalarına gülerek haritayı takibe devam ettim. Kâğıda karalanmış dalgalı çizgilere bakarken kahkahamı tutamadım; bu çizgiler, arazinin geri kalanını gizleyen bir yokuşun önündeki çalıları temsil ediyor olmalıydı. Küçük bir tepeyi aştıktan sonra onu gördüm. Beckett’ın bulmamı istediği şeyi.

Tepenin eteklerinden rengârenk bir yorgan gibi serilen yabancı çiçeklerle dolu bir tarla. Mavi ve mor, koyu altın rengiyle karışıp öyle sessiz ve güzel bir manzara yaratmıştı ki bir an bile tereddüt etmeden tarlanın ortasından geçip sırtüstü yere uzandım. Bu çiçekler geride bıraktığımız sıcak günlerde açmış olmalıydılar ve soğuğa rağmen hâlâ dimdik ayaktaydılar. Dirençli. Göz alıcı.

Çiçek yaprakları yanağımı okşadı ve iç geçirerek gözlerimi kapattım. Tepelerin ardına gizlenmiş, sessiz, kusursuz bir mucize.

BİRAZ MUTLULUK diye yazmıştı Beckett.

Kâğıdı tutup göğsüme sımsıkı bastırdım.

Karnım, o sabahın büyük bir kısmını burada geçirdiğimin bir işareti olarak guruldamaya başlayana dek çiçek tarlasında sırtüstü uzandım. Evden çıkmadan önce üstüme geçirdiğim ekstra kazak için minnettardım. Sırtımı koyduğum toprak buz gibi soğuktu ve rüzgâr, nefesimi küçük beyaz buhar kümeleri hâlinde tepemde görmeme yetecek kadar serin esiyordu. Beckett, havanın yakında ısınacağını ve bu yıl kışın biraz inatçı davrandığını söylemişti.

Tek inatçı davranan o değil, demişti bana imalı bir bakış atarak.

İç geçirerek etrafımdaki sapların rüzgârda dans edişini izledim. Yerde bu şekilde uzanırken sadece ben ve çiçekler vardık; tepemde her yöne doğru sonsuzluğa uzanan bulutsuz, masmavi bir gökyüzü. Esneyerek doğruldum ve kalçamın yanındaki yıldızpatıları kokladım. Yosun gibi kokuyorlardı, yağmurdan

sonraki otlar gibi. Gitmeden önce çiçekleri okşadım ve bir dahaki sefere Beckett'ı da yanımda getirmeye karar verdim. Onu yüksükotlarının arasına oturtacak ve gözlerinin mavisini ortaya çıkarıp çıkarmadıklarını görecektim.

Kulübeye dönüşte dolambaçlı bir yolu tercih ettim ve geldiğim yönün tam tersi yönde yürümeye başladım. Beckett, ilkel haritasının üst köşesine bir yarım ay şekli karalamıştı ve işaretlediği göleti bulmakta zorlanmadım. Çok büyük değildi ama suyun üzerine uzanan bir iskelesi vardı ve ucunda iskeleye bağlı küçük bir sandal duruyordu. Beckett'ın, yaşlı ahşap gövdesine su çarptıkça sallanan bu minik şeye sığmaya çalıştığını hayal edip gülümsedim. Gece mavisine boyalı kayığın halatları kenarlarından aşınmıştı.

Ağaçlar suyun üzerinde yükseliyor, dalları birbirine dolanmış parlak yeşil yapraklardan oluşan bir gölgelik oluşturuyordu. Aralardan sızan güneş ışığı, durgun suyun üzerine altın rengi çizgiler çiziyordu. Göletin diğer ucunda, suyun hemen üzerinde sallanan araba tekerleğinden bir salıncak gördüm. Kalm bir halat, eski bir meşe ağacının sağlam dalına üç kez sarılmıştı. Çocukken, ebeveynlerimin arka bahçesindeki en büyük ağacın tepesine kadar tırmanırdım. Güneş batmaya başlayana dek orada elimde bir kitapla oturur, rüzgârın titrettiği yapraklarla birlikte ürperirdim. Babam bana milyonlarca kez bir ağaç ev yapmayı teklif etmişti ama ben tırmanmayı daha çok seviyordum. Bunun için verdiğim mücadeleyi, avuçlarımda bıraktığı sıyrıkları seviyordum. Doğadan bir parçayı yanımda taşıyormuşum gibi hissediyordum. İstedğim her şeyi yapabileceğimin bir kanıtıydı.

Zihnimde geçmişin özlemiyle, geniş dallarını suyun üzerine uzatan kalın gövdeli bir akça ağaca doğru ilerledim. Kabuğundaki biçimsiz girinti ve çıkıntılar doğal bir merdiven gibi görünüyordu. En yakın dalı yakalayıp tuttum, ayağımı ağacın gövdesine bastırarak kendimi yukarı çektim. Kas hafızamın devreye girmesiyle ellerimi ve ayaklarımı doğru yerlere yerleştirdim ve vücudum ısındıkça kaslarımdaki ağrı dindi. Ağacın ortalarına dek

tırmandım ve nihayet bir dalın üzerine bacağımı atıp vücudumu dikleştirdim. Buradan gölet daha büyük görünüyor, durgun su yukarıdaki dalları bir ayna gibi yansıtıyordu. Aşağı bakıp titrek yansımama göz gezdirdim ve çenemi dizime dayadım.

Sebepe çocukluğumun küçük bir parçası mı, çiçek tarlası mı, Beckett'ın el yapımı haritası mı, yoksa önemli olduğunu düşündüğüm her şeyden uzaklaşmam mıydı bilmiyordum ama kaybolmuş parçalarım yavaş yavaş yerine oturuyordu. Tablo henüz tam manasıyla tamamlanmamıştı ama Beckett o gece arka verandada böyle dememiş miydi zaten? Bazen gelir, bazen gider. Asıl önemli olan denemek. Mutluluğu bulduğunda ona tutunmak, bulamadığında bununla da yetinebilmek. Yerine oturmeyan parçaları hissetmek ve birbirlerine uydukları yerleri görebilmek. Aradaki o keyifli, sıradan boşluk.

Sonunda denediğimi hissediyordum.

Dikkatle dalın üzerine eğildim ve yanağımı pürüzlü kabuğa yaslayarak kollarımı ve bacaklarımı aşağı sarkıttım. Yüzümde izler çıkacağından emindim ama bu pozisyonda gözlerimi kapattığımda kendimi ağırlıksız hissediyordum. Hiçbir şeyden rahatsız olmuyordum. Ağaçların arasında dolaşp sırtımı ürperten soğuk rüzgârdan bile. Ne uyluğuma batan daldan ne de zihinimde dolanıp duran düşüncelerden. Dalların hışırtısı, teknenin gövdesine çarpan suyun sesi ve ağaçtan ağaca sıçrayan kuşların çağrılılarıyla baş başaydım. Mükemmel bir andı.

Ta ki yana kayıp aşağı düşene dek.

BECKETT

“Sence bu soğuk hava yakında biter mi?”

Artık endişelenmeye başlamıştım. Martin son günlerinde böyle düşük sıcaklıklar görmeye alışık değildik. Öğleden sonraları hava ısınıyordu ama sabahlar ve geceler buz gibiydi. O sabah evden çıkmadan önce hava durumuna bakmıştım. Eksi bir dereceyi gösteriyordu.

“Bitmek zorunda,” dedi Barney, elleri kalçasında kaşlarını çatıp botlarma bakarak. “Çünkü bu yıl zaten ektiğimiz ürünleri tekrar ekmeyi kesinlikle reddediyorum.”

Baharın düşük verimli bir hasatla geçmesi dünyanın sonu olmazdı. Sonuçta geçimimizi tamamen buna bağlamıyorduk. Ama onca emek verdikten sonra tüm mahsulün boşa gitmesine gönlüm razı olmazdı. Ayrıca, yeni gelişmekte olan çiftliğimiz için her iş iyi ve önemliydi.

İşin doğrusu dolmalık biberleri dört gözle bekliyordum.

“Çocuk nerede?”

Alnımı kaşıdım. “Bu sabah Layla’nın yanında. Layla ona envanter düzenlemeyi öğretiyor.”

Yani Layla ona, toptancıdan aldığı devasa un ve şeker çuvallarını taşıtıyordu. Stella, onu ağır işlere zorladığım için bana kızıyordu ama eminim ki Jeremy, Layla’yla geçirdiği bir öğleden sonranın ardından tarlalara geri dönmek için yalvaracaktı. Layla

mutfağını bir pit ekibi gibi yönetiyor, sadece motor yağı yerine krema ve şekerleme kullanıyordu.

Barney muzip gözlerle bana baktı. "Ya kız?"

"Kızın adı Evelyn," diye homurdandım. Ve o bir kız değildi. O, göğsümde bir boşluk hissi yaratan içten ve dürüst bir samimiyetle taçlandırılmış, baştan çıkarıcı bir kadındı. Birlikte vakit geçirip onu yakından tanıdıkça ondan daha da çok hoşlanıyordum. Ki bu büyük bir sorundu çünkü birkaç hafta içinde arkasına bile bakmadan gitmeyi planlıyordu.

Şu an onun büyük çiçek tarlasının ortasında oturduğunu umuyordum. Bu sahneyi zihnimde canlandırdım; bir dantelçi-çeğini gevşekçe kavramıştı ve beyaz çiçekler koyu tenine karşı parlıyordu. Onun yanında olduğumu, burnumu boynuna gömdüğümü, teninin etrafımızdaki çiçeklerden bile daha tatlı olduğunu hayal ettim. Özgürce sınırsız kahkahalar atıyordu.

İç geçirip avucumu omzuma bastırarak üzerimdeki gerginliği hafifletmeye çalıştım. Evelyn evime adım attığından beri teneke adama dönüşmüştüm sanki. Kaybolan kalbini arayan birkaç tıngırtlı tenekeden ibarettim. "Buralarda bir yerlerdedir herhalde."

Barney aniden doğrulup elini gözlerine siper etti. "Düşündüğünden daha yakında olabilir mi?"

Yüzündeki gülümseme önce soldu, sonra tamamen kayboldu. Bakışlarını takip ettiğimde, tepenin üzerinde sendeleyerek yürüyen kambur bir silüet gördüm. Evelyn tepenin zirvesinde duraksadığında göğsümdeki uğultu bir kükremeye dönüştü. Kollarını vücuduna sarmış hâlde, olduğu yerde sallanırken koyu saçlarını ve uzun bacaklarını tanımamak imkânsızdı. Barney sessiz bir küfür savururken ben çoktan harekete geçmişim bile.

Ters giden bir şeyler vardı.

"O iyi mi?"

"Traktörü getir," diye seslendim omzumun üzerinden ve Evelyn'in, dizlerinin üzerine yığılıp yana devrildiğini görünce koşmaya başladım. Uzun otların arasında gözden kaybolduğu an kalbim duracak gibi oldu, bacaklarım uyuştı. On iki yaşın-

dayken, sınıfımdaki bir çocukla tarladaki çitlerden birini tek sıçrayışta aşabileceğime dair iddiaya girmiştım. Eğri büğrü çite doğru var gücümle koştüğümü, çalıların dikenlerinin çıplak bacaklarımı çizdiğini hatırlıyordum. Havaya sıçradığımda hissettiğim o ağırlıksızlık duygusu hâlâ aklımdaydı. Sonra ayakkabımın klipsi çitin üstüne takılmıştı. Yere midem bulanacak kadar sert bir şekilde çakılmıştı. Ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı. Sırtüstü yatarken nefes almaya çalışıyor, etrafımdaki dünyanın hızla döndüğünü hissediyordum.

Tepenin zirvesine varıp Evelyn'i çimlerin arasında kıvrılmış hâlde bulduğumda yine aynı duyguyu hissettim. Islak saçları yüzüne yapışmış, üstünden sular damlayan kıyafetleri teniyle bir bütün olmuştu. Üzerindeki montu çoktan çıkarıp atmıştı ve dizlerini göğsüne çekip cenin pozisyonu alarak kalan son vücut sıcaklığını korumaya çalışıyordu.

Lanet olsun, hava buz gibiydi ve o sırlı sıklamdı.

"Evie," diye fısıldadım. Elim bir süre havada asılı kaldıktan sonra onu sırtüstü çevirdim. Bulanık gözlerle yüzüme baktı, dişleri titremekten sınıksıkı kenetlenmişti. Elimini ensesine yerleştirdiğimde çıkardığı ses yüreğimi paramparça etti.

"Selam," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Gülümsemeye çalışmış ama yüzünü acıyla buruşturmaktan fazlasını yapamamıştı. "G-g-gölete d-düşüm."

"Orada ne işin vardı?" diye sordum sebepsizce bağırdığımı fark ederek. Ama o, teni mat bir kahverengi-griye dönüşmüş, gözlerini zar zor açık tutabilir hâldeyken kendimi durduramıyordum.

Onu dirseklerinden tutup omzumun üzerinden hızlıca arkaya baktım. Teninin buz gibi soğuk olduğunu fark edince sessiz bir küfür savurdum. Ellerimi geri çektim ve cebelleşerek üzerimden çıkardığım ceketimle onu sınıksıkı sardım. Kıyafetleri sırlı sıklam olduğu için bunun pek de işe yarayacağını sanmıyordum ama o, ceketini bir can simidi gibi göğsüne bastırıp burnunu yakasına gömmüştü.

“Buraya gel,” dedim ellerim titreyerek. Bir kolumu omuzlarının, diğerini dizlerinin altına yerleştirip onu kucağıma aldım. Kollarımdan sular damlarken ceketimi vücuduna daha da sar-dım. Yanağı boynuma değdiği anda inledi ve dişlerimin arasın-dan keskin bir nefes aldım.

Evelyn donuyordu.

Omuzlarıma gevşekçe tutunarak, “B-b-biraz m-mut-lu-luluk a-arıyordum,” diye fısıldadı boynuma.

Elimi ıslak gömleğinin altına sokup sırtını sertçe ovuştur-dum. Güneşi direkt gökyüzünden söküp tenini ısıtmaya zorla-mak, avuçlarımı vücudunun her noktasında gezdirip onu yeni-den ıslıl ıslıl yapmak istiyordum.

“Peki onu buldun mu?” diye fısıldadım dudaklarım alnın-dayken. Barney sonunda traktörün üzerinde geliyordu; onu deli gibi sürüyor, cehennemden çıkmış bir tazı gibi çitin etrafını dö-nüyordu. Evelyn’i dikkatlice taşıyarak o tarafa yöneldim.

Burnunu boynuma gömen Evelyn iniltiye benzer boğuk bir kahkaha attı. “D-d-daha i-i-iyisini yapabilirdim.”

Faltaşı gibi açılmış gözleri bronz teninde iyice dikkat çeken Barney frene sertçe bastı ve etrafımızda bir toz bulutu yükseldi. Kollarımdaki Evelyn’i görünce dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı.

“Ne zamandan beri bu durumda?”

Kucağımda Evelyn’le ön koltuğa tırmandım ve ona sımsıkı sarıldım. Kimse beni onu arka koltuğa yatırmaya zorlayamaz-dı. “Bilmiyorum,” dedim Barney’ye. Burnumu Evelyn’in ıslak saçlarına gömüp karnını ovuşturdum ve bütün sıcaklığımı ona aktarmaya çalıştım. Bileğimi tutup hafifçe sıktı.

“G-gölden bu-buraya dek yürüdüm,” dedi vücudu yeni bir titremeye sarsılırken. Barney gaza basıp traktörü gürültüyle ku-lübeme doğru sürdü. Ayağımı küçük traktörün zeminine sıkıca basıp tutundum. Göl, şu an bulunduğumuz yerden en az bir ki-lometre uzaktaydı ve bu hâlde yürüyerek buraya varması kimbi-lir ne kadar sürmüştü. “Te-telefonum ce-cebimdeydi.”

"Mola verdiğini söylemiştin, değil mi? Ona ihtiyacın yok." İki kelimeyi bile zar zor bir araya getirirken telefonunu düşündüğüne inanamıyordum. Gözlerimin arkasında sıcak bir öfke patladı ve onu iliklerime dek işleyen bir panik dalgası takip etti.

Lanet olsun. Teni buz gibi soğuktu.

Başını geriye attı ve gözlerime bakıp, "S-s-seni ar-a-ya-mama-mın sebebi bu," diye açıkladı. Sonra bileğimi bir kez daha sıktı ve, "H-huysuz," diye ekledi.

Evet, kesinlikle huysuzdum. Ama aynı zamanda dehşet içindeydim. Kendime çok kızmıştım.

Barney, kulübemin önünde frene bastığı anda dışarı fırladım ve yüzü hâlâ boynuma gömülü olan Evelyn'in başını korumacı bir tavırla tuttum. Buz gibi tenine her temasımda zihnimde bir alarm yankılanıyordu: *Onu içeri sok. Onu ısıt.*

"Sıcak su yok," diye seslendi Barney, yüzü endişeyle gerilmiş hâlde. "Onu düşün altına ya da küvete sokarsan vücudu fazla hızlı ısınır." Göğsüne, kalbinin olduğu yere vurdu. "Battaniye. Bolca battaniye."

Sorgulayan gözlerle yüzüne baktığımı görünce omzunu silkti. "Aralık ayında kardeşimin yengeç sepetlerini bağlamasına yardım ederken körfeze düştüm. Sahil güvenlik beni sudan çıkardığında böyle söyledi." Traktörü vitesle takıp freni bıraktı. "Ofise gidiyorum. Stella'ya haber verip ne gerekiyorsa yapacağım. Gus'ı arayıp acilen buraya gelmesini söyleyeceğim." Bana sert bir bakış attı. "Kızımıza göz kulak ol."

Kızımız. İçimden, Evelyn'in o güzel avucunda tutabileceği bir parça daha koptu.

Barney gürültüyle çiftliğe geri dönerken ben basamakları ikişer ikişer çıkıp hızla eve girdim. Göğsüme bastırdığım Evelyn şiddetle titriyor, nefesi hafif hafif boynumu okşuyordu. Ayaklarımın dibinde kedilerle koridoru geçip doğruca şömineye yöneldim. Evelyn'i şöminenin önündeki dev koltuğa dikkatlice yerleştirdim ve koltuğu iki yanından tutup ateşe biraz daha yaklaştırdım.

Geri çekilip dengesiz adımlarla şömine rafındaki odunlara yöneldiğimde kaşlarını çatarak bana baktı. Sarsak ve düzensiz hareketlerimle kendimi tam bir sakar gibi hissediyordum. Çocukluğumdan beri ateş yakıyordum ama şimdi ellerimin titreşmesinden kahrolası kibriti ancak üçüncü denemede yakabilmiştim. Ateşi yelleyip nefesimi bıraktım ve tutuşan odunlar kenarlarından kıvrılmaya başladı. Göz ucuyla onun ayağa kalkmaya çalıştığını gördüğümde dişlerimi sertçe birbirine çarptım.

“Lanet olsun, otur yerine.”

“A-a-ma kanepede... Çok ıslağım.”

“Evie, yemin ederim, kanepede umurumda bile değil.”

Üst üste duran iki battaniyeden birini ayaklarının dibine attım ve arkamdaki ateş çatırdamaya başladı. Gözlerim, iki büklüm hâlde koltuğun ucuna ilişmiş bedenine kaydı ve su içinde kalmış botlarından sırlıklam kazağına dek onu dikkatle süzdüm.

“Üstündekileri çıkar,” diye emrettikten sonra ağır adımlarla yatak odama yöneldim.

Daha yumuşak, daha teselli edici olabilmek isterdim ama vücudum gerilmiş bir yay gibiydi ve her an yığılıp kalabilirdim. Onu tepenin zirvesinde gördüğüm ânı, bedeninin önce sallanıp sonra gözden kayboluşunu kafamdan atamıyordum. Dalında solan bir çiçek gibi. Onu sırtüstü çevirdiğimde cenin pozisyonu alışını, ellerini boşluğa uzatışını unutamıyordum.

Yorganımı toparlayıp oturma odasına döndüm. Sırtı bana dönük hâlde yine ayakta olan Evelyn, şöminenin önünde kıyafetleriyle boğuşuyordu. Başarabildiği tek şey ayakkabılarını çıkarmak olmuştu ve titreyen elleriyle, sırlıklam kot pantolonunun düğmesini çözmeye çalışıyordu.

Yalvaran bir ifadeyle omzunun üzerinden bana baktığı anda tüm öfkem dindi ve yerini ince bir sızı aldı. “Beck, y-yapamıyorum...”

“Sorun değil.”

Yorganı diğer battaniyenin yanına atıp arkasına yaklaştım ve ellerini nazikçe iki yana indirdim. Islak kazağı gömleğimi de

ıslattı ve kotunun fermuarını indirirken parmaklarım yumuşak karnını hafifçe okşadı. Kalın kumaşı kalçalarından aşağı indirdiğimde ince bir ses, burnundan çıkan titrek bir nefes duydum. Islak kotu bacaklarından sıyrırken teni ürperdi.

“Affedersin,” diye mırıldandım, kotunu çıkarırken elim dizinin arkasına dokunduğunda. Başparmağımı farkında olmadan narin teninde gezdirdim. Hâlâ çok soğuktu.

Kahkahayı andıran bir ses çıkardı, dirseklerini tutup çenesini göğsüne bastırdı. “Zaten g-görmediğin bir ş-şey değil.”

Dişlerimi sıktım. “Bu, açık bir davet olduğu anlamına gelmez,” dedim, hayal kırıklığıyla boğuklaşan bir sesle. Gözlerinin altındaki morluklara ve dudaklarının soluk mavi tonuna odaklanmıştım; tenine yapışan soğuğa, buz tutup sertleşen giysilerine. Ayağa kalkıp gömleğini başının üzerinden sıyırdım. Bedeni tepeden tırnağa güçlü bir şekilde sarsılınca saçlarını dolaştırmaya özen gösterdim ve ıslak gömlek tüm ağırlığıyla yere düştü. Vücudunu sertçe ovuşturduğumda baştan aşağı titredi.

Çıplak tenini örten ince bir pamuklu kumaşla karşımda duruyordu ve kürek kemikleri öne eğilmiş kanatlar gibi içe kıvrılmıştı. Yorganı alıp vücudunun ön tarafına sardım ve kısa bir tereddütün ardından *sweatshirt*ümü çıkardım. Tişörtümü de çıkararak göğsümü ve üst bedenimi çıplak bıraktım. Koyu gözleri yorgunluktan neredeyse kapanmak üzere olan Evelyn bana baktı.

“Bu ç-çok g-güzel,” diye mırıldandı yine şiddetle titreyerek. Sarındığı battaniyelerin arasından sadece çenesini ve dudaklarının kıvrımını görebiliyordum. Böylesine endişeli olmasaydım bu hoş bir manzara olabilirdi. Koyu saçları hâlâ ıslak bir tutam hâlinde alnından aşağı dökülüyordu.

Ben de yorganın içine girdim ve kollarımı karnına dolayıp çıplak sırtını göğsüme bastırana dek onu kendime çektim. Buz gibi teninin her santimini vücuduma bastırdıkça keskin bir nefes alıyordum. Ellerini battaniyeden kurtarıp kollarımı tuttu.

On yedi battaniyeye daha ihtiyacım vardı. Annemin çocukken yataklarımıza koyduğu o sıcak su torbalarından birine.

“S-sıcak.” Rahatlamış gibi nefesini bıraktı. Üç temkinli adımla üzeri ıslak kıyafetlerle dolu olmayan diğer kanepeye ulaştım. Evelyn’i sıkıca sarmaya devam ederek kendimi kanepeye bıraktım ve bedenini yönlendirerek yan dönmesini, bacaklarını kıvrıp kucağıma yerleştirmesini sağladım. Ayak bileğini tutup hafifçe sıktım, başparmağımla kemiğinin çıkıntısında ufak daireler çizdim.

Şöminenin ateşi büyüyüp tüm odayı aydınlatana dek sessizce oturduk. Alevlerin çıtırtısı beni sakinleştirmişti. Sıcaklığın kaval-kemiklerime dek ulaştığını hissediyordum. Evelyn’in bedenini bana olabildiğince yakın duracak şekilde yönlendirdim.

Elini bileğimden dirseğıme götürerek, “Bana Evie d-dedin,” dedi nefesi boynumda. Sıcağı açmış gibi bana iyice sokuldu.

“İsmin bu değil mi?” diye fısıldadım kendimi tutamayıp dudaklarımı hafifçe kulağının kenarına dokundurarak. Parmaklarımı sırtında gezdirip saçlarının uçlarını nazikçe tardım. Battaniyenin kenarını, hâlâ ıslak olan saçlarının etrafına sararak fazla suyu sıkmaya çalıştım. Ona bir havlu getirmeliydim. Mutfakta ona bir çay yapmalıydım.

“S-sadece sen beni böyle çağırmağalı uzun zaman olmuştu,” dedi uykulu bir sesle ağır ağır. Titremesi hafiflemiş, dişlerini sıkmaktan nihayet kurtulmuştu. Görebildiğim kadarıyla yüzüne baktım; koyu kirpikleri yanaklarının kıvrımının üzerine yayılmıştı.

“Ho-hoşuma gitti,” dedi. Bir açıklama. Duraksadı ve iç geçirdi. “Bunu özlemişim,” diye ekledi. Bir sır.

Elimi ağır ağır sırtında gezdirip avucumu tam ortasına yerleştirdim. Parmaklarımı genişçe açıp nefesini dinledim. Kendi nefesimi onunkiyle eşitledim.

“Ben de özledim,” diye itiraf ettim.

Onu kollarımda tutmaya devam ettikçe soğuk yavaş yavaş teninden çekiliyor, şöminenin yaydığı yumuşak ışık odayı dolduruyordu. Kanepenin kenarında beliren yavru kedilerden biri, minik yüzünü endişeyle yukarı çevirdi. Evelyn’in bedeni gevşedi ve pozisyonumu değiştirip burnumla yine onu hafifçe dürttüm. “Hey. Bence uyumasan iyi olur. Biraz daha konuşalım.”

Homurdanarak bir şeyler mırıldanıp kucagımda kıpırdadıktan sonra kolunu sırtıma attı, dizini vücudumun yan tarafına sıkıca bastırdı. Beni bir yastık yerine koyduğunu fark edince gü-lümsedim ve omuzlarımdaki gerginliğin biraz olsun çözüldüğünü hissettim.

“Neyle ilgili konuşalım?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Genelde neyle ilgili konuşuyoruz?”

“Ben seni soru yağmuruna tutuyorum, sen ise ho-homurdanıyorsun.”

Omzumdaki, narin taçyaprakları göğsüme yayılan papatya demeti dövmesine bakarak güldü. Çiçekleri, uzun saplarını, aralarına işlenmiş ince kurdeleyi parmak uçlarıyla takip etti. Başparmağı boğaz çukuruma gelip durdu ve burnunu köprücük kemiğime bastırdı. Onu kucagımda biraz daha rahat ettirmeye çalıştım.

Tenin her noktası tenime değerken sağlıklı düşünemiyordum. Neredeyse nefes bile alamıyordum.

Benden cevap alamayınca iç geçirdi. “Bana gökyüzü hakkında bir şey anlat.”

Başımı kanepeye yaslayıp bacaklarımı sehpanın altına uzatarak biraz düşündüm. “Nisan sonunda bir meteor yağmuru var,” dedim. Bacaklarını kıpırdattı ve ağırlığı, tenime sürten altdudağı dikkatimi dağıttı. Derin bir nefes aldım.

“Biliyorum,” dedi. “Bu-buzdolabında gördüm.”

Haritayı oraya koyduğumu unutmuştum. Genelde kedilerden biri haritayı yuvasına taşır ve ben de çalıntı gömlekler ile sadece iki kez taktığım bir kravatın arasından onu çekip çıkarmaya çalışırdım.

Evelyn’in bedeni iyice ağırlaştı, alnı çeneme dokundu. Onu nazikçe sarsıp tenini okşadım. “Hadi, tatlım. Benimle kal.”

İnceden sızlandı ve sesi kanımda ateş gibi yankılandı. Boğazımı temizleyip aramızdaki daracık boşluğu dolduracak bir şey aradım.

“İnternette okuduğuma göre, bu sıradan bir meteor yağmuru olarak kabul ediliyormuş.”

Makalede böyle yazıyordu. *Sıradan*. Güneş sisteminin oluşumundan arta kalan bir avuç toz, kaya ve buz olağanüstü bir şey değilmiş gibi. Ne zaman etrafımızdaki dünyaya hayranlık duymayı bırakmıştık? Ne zaman yıldızlara bakmaktan vazgeçmiştik?

“Meteorlar kuyruklu yıldızlardan mı geliyor?” diye mırıldandı boynuma, uykulu bir sesle ağır ağır.

Başımı salladım. “Evet.” Elimi götürdüğüm kalçasını hafifçe sıktım. “Kuyruklu yıldız parçaları sanırım. Kalıntılar atmosferimize girmeye başladığında alev alıyorlar.”

“Bunu b-böyle söylediğinde,” diye güldü titrek bir sesle. “Kulağa çok hoş geliyor.”

Dudaklarım şakağında gülümsedim. “Ama gerçekten öyle. Bir düşünsene. Bu şeyler kimbilir ne kadar uzun süredir gökyüzünde dönüp duruyorlar. Sonra biz onların yoluna giriyoruz ve gökyüzünü aydınlatarak düşmeye başlıyorlar. Başını kaldırdığında o ışığı gören çocukları düşün. Bu sihir değil mi?” Sekiz yaşındaydım ve ailemin arka bahçesinde dizlerime dek uzanan mısır saplarının arasında duruyordum. Pijamalarım bir beden büyüktü, pantolonumun paçaları yere sürüyordu. Bir ışık parlamış ve kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Kayan yıldız bakıp bir dilek tutmuştum. “Bunun neresi sıradan?”

“Sana gitmeyeceğimi söyledim.”

Mutfaktan oturma odasına, ellerinin arasında bir çay kupası, dört battaniyeye sarılmış hâlde kanepede oturan Evelyn’e baktım. Kediler, battaniyenin farklı noktalarına yerleşmişti. Vixen’in, Evelyn’nin omzunda olduğunu, kuyruğunun onun ensesine doğru kıvrıldığını görebiliyordum. Tamamen bencil bir dürtüyle ona giymesi için pazen gömleklerimden birini getirmiştim ve fincanı dudaklarına götürdüğü her defasında gömleğin sıvanmış kolunu, çıplak teninin büyük kısmını açıkta bırakan yakasını görebiliyordum.

Gus’ın kullandığı ambulans az önce evimin garaj yoluna gir-

mişti. Utançtan yerin dibine girecekmiş gibi görünen Evelyn, ellerini göğsüne sıkıca bastırıp bu devasa aracı getirmenin gerçekten gerekli olup olmadığını sormuştu. Gus kıkırdayarak çantasını açmış ve onu nazikçe muayene etmeye başlamıştı.

İki parmağını Evelyn'in narin bileğine bastırıp onun nabzını ölçerek, "Bu benim iş arabam," demişti. "Bir dahaki sefere limuzin kiralarım."

Bu sözlerle homurdanarak itiraz ettim. Bir dahaki sefer olmayacaktı. O buz gibi gölete yaptığımız küçük gezintiyi asla tekrarlamayacaktık. Evelyn bir sonraki sefer oraya gittiğinde, hava kırk derece ve güneşli olacaktı. Ona şu çocuk tasmalarından birini bağlayacaktım. Artık korkunun yerini bir parça hayal kırıklığı almıştı. Evelyn'in yanına oturup onu kollarımın arasına almamak için kendimi zor tutuyordum. Teninin artan sıcaklığını hissetmek istiyordum. Onu yedi battaniyeye daha sarmalayıp bu eve kapatmak istiyordum.

Metal çay kutusunu sertçe kapatıp dolaba fırlattığımda çıkan ses ölüyü bile uyandıracak kadar yüksekti. Her nasılsa, omzuma sıkıştırdığım telefonu düşürmeden hareket etmeyi başarıyordum.

"Ah, bunu bana daha yeni mi söylüyorsun?" diye terslendi telefonun diğer ucundaki Nova. Suratinin gerildiğini, sinirlendiğinde hep yaptığı gibi ellerini yumruk yaptığını görebiliyordum. "Haftalardır bir kadınla, *hem de yüksek profilli bir sosyal medya yıldızıyla* yaşıyorsun ve bu konuda kimseye tek bir kelime bile etmiyorsun. Üstelik bunu bana şimdi söylüyorsun. Öyle olsun."

"Bunu bir mesele hâline getirmek istemedim," diye açıkladım. Aynı zamanda tüm kız kardeşlerimin kapımda belirmesini de istememiştim. Kanepeye yayılmış kedilerden birini okşayan sosyal medya yıldızına baktım. Hem, telefon zincirine dikkat etmedilerse bu kardeşlerimin sorunuydu.

"Bu hafta akşam yemeğinde bundan bahsedebilirdin."

Evelyn, salı akşamı aile yemeğimiz sırasında Stella'nın evindeydi. Eve dönerken ona bir kap patates salatası getirmiştım ve salatayı üç gün boyunca kahvaltıda yemişti.

“Bahsedecek bir şey yok ki.”

Nova homurdandı.

“Ne kadar kalacağını bilmiyorum ve siz... tuhaf davranıyorsunuz.”

Fazla meraklı oluyorlardı. Evelyn’in adını tek bir kez anmış olsaydım, bu evin tüm odaları ânında Porter kardeşlerle dolardı.

“Hiç de bile.”

Bu konudaki fikrimi kendime sakladım. Tartışmaya değmezdi.

Nova asıl konuya döndü. “Gitmek zorundasın.”

“Kesinlikle gitmek zorunda değilim.”

İfadesiz yüzü meraklı bir hâle bürünen Evelyn, kaşlarının arasında bir soru işaretiyle bana baktı. Gözlerimi devirdim. “Carter meselesini hallettim. Harper yine senin takımında olabilir.”

“Harper botanik hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

“Birkaç şey biliyor.” Mesela bitkilerin hayatta kalmak için suya ve güneş ışığına ihtiyaç duyduklarını biliyor... ama sadece o kadar.

“Kazanmamızı istemiyor musun?”

“Nova.” Bardağıma biraz bal ekledim. “İnan, kazanma ihtimalinizle zerre kadar ilgilenmiyorum.”

Derin bir nefes alıp duraksadı. Telefonun diğer ucunda şeytanca bir plan kurduğunu hissedebiliyordum. “Pekâlâ,” diye iç geçirdi sonunda. Muhtemelen dövme stüdyosunda, kucağında bir eskiz defteriyle bacak bacak üstüne atmış hâlde oturuyordu. “Bence sorun olmaz. Annem seni göremediği için üzülecek ama onu başka bir zaman ziyaret edebilirsin tabii.”

Parmaklarımı burun kemiğime bastırdım. “Doğrudan öldürücü darbeyi vurmak istedin, değil mi?”

Kıs kıs güldü. “Ben kazanmak için oynarım, ağabeyciğim.”

“Kapatıyorum.”

“Evelyn’e selam söyle.”

Telefonu tezgâha fırlatıp elimde çaydanlıkla salona döndüm. Evelyn’in bardağını tekrar doldurdum ve iç geçirerek kendimi

kanepeye bıraktım. Ayaklarını refleks olarak bacaklarımın altına sokan Evelyn'in teni hâlâ soğuktu ve ona kalın bir çift çorap getirmeyi düşündüm; belki de üç gün önce çalıp da benim fark etmediğimi sandığı çorapları.

Buharını üflediği çay kupasının üstünden bana baktı. Keyifli bir mırıltı eşliğinde kucağıma atlayan Comet, kuyruğunu kalçama doğru sallayıp küçük bir tüy yumağı hâlinde dizlerimin üstüne yerleşti.

"Neden kaçyorsun?"

"Hı?" Onu pazen gömleğim omzundan kaymış, altdudağı kupanın kenarını okşar hâlde görmek sağlıklı düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Telefonda gidemeyeceğini söyledin. Katılmak istemediğin şey ne?"

Gözlerimi kaçırıp battaniyenin yıpranmış kenarıyla ilgilendim. "Bardaki bilgi yarışması gecesi."

"Carter katılmanı yasakladı mı yoksa?"

Homurdandım. Denediğini görmek isterdim. "Hayır."

"Eğlenceli bir şeye benziyor," dedi çayından bir yudum alıp. Kahverengi gözlerini üzerime sabitlemişti. Her zamankinden daha pürüzlü, daha boğuk olan sesi içimi kıpır kıpır ediyor, bana bu sesi yatakta duymanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu. Yanaklarına tekrar renk geldiğine ve ben de o çılgınca endişeden kurtulduğuma göre artık pürüzsüz kahverengi omuzlarına daha fazla dikkat edebilirdim. Onu kollarımın arasında tuttuğumda ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlıyordum. Burnunun boynuma gömülmesini, ellerinin vücudumu sarmasını...

Bana bakmaya devam edip bekledi. Bu düşünceleri zihnimin derinliklerine ittim.

"Ben..." Cümlemi tamamlamaktan vazgeçip duraksadım. Ama ayak parmaklarıyla beni dürttü ve iç geçirdim. "Kasabaya gitmekten hoşlanmıyorum."

"O kadarını fark ettim." Çayından bir yudum daha aldı. "Gecenin bir yarısı market alışverişi yapıyorsun."

Gecenin... bir yarısı değil. Çilek reçeli ve karamelli kurabiyelerin o saatte yeniden stoklandığını bildiğim için genellikle markete kapanmasına yarım saat kala giderdim. İçerisi neredeyse her zaman boş olur ve kimseyle çorba konserveleri arasında konuşmak zorunda kalmazdım.

Sosyal anksiyete. Ses hassasiyeti. İnsanların yanında kendimi huzursuz hissetmemin süslü tanımları. On yaşında, çevremdeki gürültüden bunalmaya başladığımda ailem beni bir terapisteye götürmüştü. En kötüsünü okulda yaşıyor, o lanet olası gürültüyü durduramıyordum. Çevremdeki bitmek bilmeyen konuşmalar, derimin altına işleyen korkunç bir vızıltıya, vücudumun her noktasına metronom gibi vuran derin bir ağrıya dönüşüyordu.

Odaklanamıyordum. Neredeyse hiç konuşamıyordum. Berbatı.

“Beckett?”

Evelyn dizime hafifçe dokunduğunda dikkatimi masadan ona ve yüzündeki samimi ve sabırsız ifadeye çevirdim. Sanırım onun en sevdiğim yönü buydu; merakı ve nezaketi. Elinden gelen her şekilde yardımcı olma isteği.

Söylediği her şeyi gerçekten kastederek söylüyordu.

Kaşlarını çattı ve başparmağımla yüzündeki ifadeyi silebilmeyi istedim. Keşke onun için her şeyi biraz daha kolaylaştırabilseydim. Onun kadar iyi olabilseydim. Pürüzsüz boynundan aşağı bir ürperti geçti ve battaniyeyi biraz daha yukarı çekmek için öne uzandım. Bir yerlerde elektrikli bir battaniyem olacaktı. Odamda fazladan bir iki yorgan da vardı.

Parmaklarım boynuna hafifçe dokunduğunda tekrar ürperdi, omuzları hafifçe titredi ve çenesini sıkı.

“Hâlâ üşüyor musun?”

Başını iki yana salladı ve sersemlemiş hâlde hafifçe gülümsedi. Bakışlarım tenimde, yanağımda gezinip çenemi kavrayan bir dokunuş gibi hissediyordum. “İyiyim,” dedi sonunda. Battaniyelerin içine biraz daha gömüldü. “Sorun insanlar mı?”

Homurdandım ve kupayı kavrayan ellerine bakınca bir kez

daha dikkatim dağıldı. Tırnakları soluk pembeydi; tıpkı sahildeki kumlar gibi. Dalındaki olgun bir şeftali gibi. "Ne?"

"Pek konuşkan biri sayılmazsın, Beck," dedi sırtarak. "İşte kanıtı."

Kısık sesli bir kahkaha atıp battaniyeyi üzerine daha da sıkı sardım. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedim usulca. "İnsanlarla konuşmakta hep zorlanmışımdır. Kalabalık gruplardan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum."

Sadece tanıdığım insanların yanındayken rahattım. Daha da iyisi açık havada olmaktı. Üstümde gökyüzünün uzandığını görmek göğsümde sıkışan bir şeyi gevşetiyor ve her şeyi... daha kolay bir hâle getiriyordu. Ne söylemem gerektiği üzerine fazla düşünmüyordum. Kendi düşüncelerime takılıp kalmıyordum.

"İlk tanıştığımızda," dedi gözlerini kısıp hatırlamaya çalışarak. "Doğrudan yanıma gelip ne içtiğimi sormuştun."

Hayatımda ilk defa bir barda birinin yanıma gelmesini beklemek yerine bir kadına kendim yaklaşmıştım. Onunla konuşmam gerektiğini hissetmiştim; bir çekim, bir dürtü, adına ne denirse. Orada oturduğunu görmüş ve yanına oturmak istemişim.

"Tanıştığımız bar bomboştı. Hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Köşedeki televizyonda bir beyzbol maçı vardı. Sokaktan geçerken patates kızartmasının kokusunu almış ve içeri girmiştin." Gülümsedi. "Sonra sen gelip patateslerin yarısını çaldın."

İki tek tekila içtikten ve Evelyn masanın altından bacağıma dokunduktan sonra gerçekten de onları çalmıştım. "O barı seçmemin sebebi, sokaktaki en tenha yer olmasıydı." İçeri girdikten sonra Evelyn'i görmüş ve başka hiçbir yere gitmek istememişim. "Ayrıca, sana baktığımda her şey sessizleşiyor."

Gözlerini kırpıştırıp kirpiklerini hafifçe titreterek bana baktı. Bakışları gözlerim arasında gidip geldi, altdudağını ısırıldı. "Bu, işe yarar mı?"

Elim yine mavi-gri battaniyenin yıpranmış, yumuşak kenarına gitti. "Ne?"

Başını yana eğdi ve üzerimden uzanıp kupasını kenardaki sehpaye bıraktı. Saçları koluma hafifçe dokundu ve bu defa ürperen ben oldum.

“Seninle gelsem,” dedi. Yutkundum ve sehpanın ayaklarıyla ilgilenmeye başladım. “Yanında bir arkadaşının olması işe yarar mı? Bilgi yarışmasında?”

Ben onunla arkadaş olmak istemiyordum. Tam tersi olmak istiyordum. Başkalarından uzaktayken olduğumuz insanlar olmak istiyordum. Bunu neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ama yanağımı ısırıp düşüncemi kendime sakladım.

“Bilmiyorum,” dedim usulca. Bu muhtemelen işe yaramazdı. En rahat ailemin yanındayken hissederdim ve çok fazla sesin olduğu aile toplantılarında bulunmak bile benim için başlı başına bir mücadeleyleydi.

Bilgi yarışması gecesi... bir etkinlikti. Neredeyse her zaman Dane’in sarhoşları karakoldaki nezarethaneye taşınmasıyla sona ererdi. Geçen sefer, odanın bir ucundan diğerine tavuk parçaları fırlatan Becky Gardener’ı, polis arabasının arka koltuğunda götürmek zorunda kalmıştı.

“Eğer denemek istersen seninle gelebilirim,” dedi o da usulca.

EVELYN

Üzerimde tam on yedi kat, sıcak tutan kalın kıyafetle fırının kapısını açarken homurdanıyordum. Beckett bu sabah mutfakta, göğsünde kocaman bir porsuk deseni olan soluk yeşil, eski bir *sweatshirt*ü başımdan geçirirken bana sert bir bakış atmıştı.

“Bugün sudan uzak dur,” diye emretmişti hoşnutsuz bir ifadeyle dudağını büzerek. Saçlarımı *sweatshirt*ün yakasından kurtarmak için elimi kaldırmıştım ama o benden önce davranıp onları yumruğuna dolamış ve saniyelik bir duraksamanın ardından sırtıma bırakıvermişti.

Bu kısacık anda bir avuç dolusu hatıra vardı. Beckett’ın o parlak gözlerindeki kısa süreli karanlık bana böyle söylüyordu. Tıpkı benim gibi, o da hatırlıyordu. Saçlarımı tutup başımı geriye yatırarak beni yastık dolu yatağa yönlendirdiğini. Terden yapış yapış olan tenimi. Dudaklarımdan kopan zevk dolu, boğuk iniltiyi. Göğüslerimin tam ortasına bıraktığı titrek nefesi.

Kapının üstündeki gümüş çanlar gelişimi duyurdu ve küçük hayalimi başarıyla böldü.

Layla ve Stella tezgâhın arkasından başlarını kaldırıp baktılar ve Stella *marshmallow* adam gibi kat kat giyindiğimi görünce hayretle yüzünü buruşturdu. Bugün hava soğuk bile değildi. Sırtımdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Layla dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, “*Sweatshirt*ün güzelmiş,” dedi vakit kaybetmeksizin. Önünde, avcı yeşili şe-

kerlemesi olan beyaz kremalı bir pasta vardı. Pastanın yanından, soluk mavi renkli, zarif unutmabeni çiçekleri dökülüyordu ve Layla'nın eli çiçeklerin üstündeydi. Krema torbasını sıkıp başını yana eğdi. "Yeni çiftlik tarzını beğendim. Sana çok yakışmış."

Kan ter içinde kalmamış olsaydım onunla aynı fikirde olabilirdim. Tezgâha gidip Layla'nın, isteyen alabilmesi için tepsiye dizdiği kırık kurabiyelerden aldım.

Aslında onun hafta sonu siparişlerine yardımcı olmam gerekiyordu ama belki tüm günü fırındaki artıkları yiyerek geçirirdim. Bunu hak ettiğimi hissediyordum.

"Dün ambulansı gördüm." Stella ellerini silip tezgâhın etrafından dolaştı. "Bugün gelmeseydin yanına uğrayacaktım. Her şey yolunda mı?"

Ambulans. Tanrım. Gus'ın, kırmızı-beyaz dev aracıyla Beckett'ın garaj yoluna girmesi beni hiç olmadığı kadar huzursuz etmişti. En azından ışık ve sireni yanmıyordu. Sanırım öyle bir durumda misafir odasındaki yatağın altına girer, bir daha da oradan çıkmazdım.

"İyiyim," dedim. "Beckett bana iyi bakıyor." Battaniyelerle, vücuduma bastıran sıcak vücuduyla, bana sıkıca sarılan kollarıyla, omzuma yasladığı çenesiyle. Vücudumu, üstümdeki giysilerle hiçbir ilgisi olmayan yeni bir sıcak dalgası sardı. Beckett hiç tereddüt etmeden beni sımsıkı kucaklamıştı.

Layla, başını eğip hafifçe kıkırdadı ve bileğinin usta hareketleriyle pastayı çevirerek köşesine kusursuz, minik bir yaprak yerleştirdi. "Eminim öyledir."

Ağzım tika basa çikolata parçacıklı yulaf kurabiyesiyle doluyken ona ters ters baktım. "Çok ayıp."

Kurabiyeyi bitirdikten sonra dirseklerimi göğsüme bastırıp üstümdeki iki katın kollarını çıkarmaya çalıştım. Kalın kumaş, pazularımda toplandı ve çaresizce homurdanarak kendimi kurtarmaya çalıştım.

Hâlîme acıyan Stella *sweatshirt*ün eteğini tuttu. "Beckett'a ulaşabildiğine sevindim. Gölet ve tarla arasında epeyce uzun bir yol var."

İslanmış ve nefes alamayacak kadar titrer hâldeyken o yol insana daha da uzun geliyordu. Ağırlaşıp bana neredeyse yetmiş beş kilogram ekstra yük yaratan ceketimi yolda bir yerde çıkarıp atmıştım. Bir ara gidip onu bulacaktım.

Stella *sweatshirt*ü başımdan çekip çıkardığında rahat bir nefes aldım. Hareket. Oksijen. Tatlı bir özgürlük. Stella pamuklu giysi yığınının bir sandalyeye bıraktı. “Peki, gölette ne işin vardı? Biz oraya sadece yazın gideriz.”

“Deniyordum.” Tamamen anlamsız bir açıklama sunmuştum. Ama Stella, her nasılsa satır aralarını okumayı başarıyordu. Yüzündeki şaşkınlık, yumuşak bir anlayış ifadesine dönüştü ve hafifçe kolumu sıktı.

“Her şey yolunda mı?”

Başımın onaylar gibi oldum, omuzlarımı kaldırdım ve nihayet başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.” Ellerimi gömleğimin manşetlerine soktum ve tezgâhın hemen arkasında asılı olan fotoğrafa baktım; Beckett, Layla ve Stella, dev bir makasla fırının önünde büyük bir kırmızı kurdele kesiyorlardı. “Sen hiç... yavaşlamak istedin mi? Sürekli her şeyin sorumluluğunu almaktan vazgeçmek?”

Kurabiyemden bir parça koparıp vereceği cevabı düşündü. “Çiftliği aldıktan altı ay kadar sonra uyurgezer oldum. Çoğu zaman evin içinde bir yerde uyanıyordum. Kendimi mutfaktaki çekmeceleri karıştırırken buluyordum. Sebepsizce tüm kıyafetlerimi şifoniyerden çıkarırken. Ev bitkilerini yeniden düzenlerken. Bazen de ofisimdeki masamda otururken.” Güldü. “Bir keresinde bir tedarikçiye, ihtiyacımız olan her şeyin dört katını sipariş eden bir e-posta yazarken uyandım. O e-postayı gönderseydim Beckett’in yıllarca yetecek kadar toprağı olurdu.”

“Ofis evinden epey uzakta.” En azından gecenin bir yarısı, herkesin uykuda olması gereken bir saat için öyleydi.

Stella başını salladı. “Evet. Bir gece tarlanın ortasında düştüm. Bileğimi burktum. Pijamalarımınla sekerek eve dönmek zorunda kaldım.” Başını iki yana salladı. “Mutfağında bacağımı tezgâha dayamış, üstüm başım çamura bulanmış hâlde oturuyordum.”

Kurabiyemden bir ısırık daha aldım. "Luka kızdı mı?"

Stella başını salladı. "Öfkeden deliye döndü. Bu bir süredir devam ettiği hâlde ona uyurgezer olduğumu söylemeyi ya da biraz yavaşlamayı düşünmediğim için çok üzüldü."

Pencereden dışarı, ağaçlara doğru bakarken dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. "Kendimi dinlemekte pek iyi değilim. Bazı günler kendimi fazla zorluyorum. Bazı günler tek bir müşteri bile gelmiyor ve her şeyi kaybedeceğim diye paniğe kapılıyorum. Kimi zaman bir sosyal medya fenomeni bizi daha çok sevsin diye en iyi arkadaşım ile uydurma bir hikâyeye yazıp sevgiliymişiz gibi davranıyoruz." Mahcup bir gülümsemeye bana baktı. "Bazı günler o kadar yorgun oluyorum ki adımları bile hatırlamakta zorlanıyorum. Ama bir iş sahibi olduğum için bu normal, öyle değil mi? Sanırım... Sanırım bize hep zorlukları kucaklamamız söylendi. Çok çalışmamız. Sonunda çalışmamızın meyvesini alacağımız. Ama bazen listemize yeni bir şey eklemekten çok dinlenmeye ihtiyacımız oluyor. Ve bu gayet normal. Öyle olduğunu yavaş yavaş öğreniyorum."

Gürültüyle nefesimi bıraktım. *İşte benim ihtiyacım olan şey de bu,* diye düşündüm. Biraz dinlenmek. Daha yavaş bir şeyler. Her şeyden o kadar çok yorulmuştum ki.

Stella beni dikkatle süzdü. "Farklı şeyler istemek sorun değil," dedi. "İnsanlar değişir. Sen de değişebilirsin. Daha az şey başarmak seni değersiz yapmaz."

Mevsimler değişir, biz de öyle. Kasabanın merkezinde asılı olan o pankartı Stella'nın yapıp yapmadığını merak ettim.

"Güzel gömlek," diye seslendi Layla, sesinde saklı bir kahkahayla. Üzerime bol geldiği için belime düğümlediğim kareli gömleğe baktım ve bir düğmesini hafifçe çekiştirdim.

"Çok rahat," dedim.

"Hı hı."

"Gerçekten yumuşak."

"Eminim öyledir."

Gömleği omuzlarımdan geçirirken, parmakları önce kolu-

mun iç kısmına sonra köprücük kemiğime hafifçe dokunduğunda Beckett'ın yüzünde beliren ifadeden daha yumuşak değildi. Beckett bakışlarıyla *benimsin* diyordu; parmakları düğmeleri ustaca iliklerken sanki beni sahipleniyordu. Ama sonra boğazını temizleyip benden uzaklaşmış, hayatın anlamı içinde saklıymış gibi gözlerini çay kupasına dikmişti.

Benden ne istediğini bilmiyordum; tabii eğer gerçekten istediği bir şey varsa.

Stella zihnimi okumuş gibi beni süzdü. "Onunla konuştun mu?"

"Gömleğini giydiğimi biliyor."

"Bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Konuşmamıştım. Ona ne diyecektim ki? *Maine'deki o gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Evinin arka verandasında oturmaya devam etmek istiyorum.*

Beraber geçirdiğimiz her gün senden daha da çok hoşlanıyorum.

Bunları söyleyemezdim. Hâlâ çözmem gereken çok şey vardı. İş konusunda kafam karışık ve bu karmaşa içime sızıp her şeyi altüst ediyordu.

Özellikle de fazlasıyla yakışıklı ve fazlasıyla sessiz bir çiftçiye karşı duygularımı.

Kapının kalın camı tıklatılınca konuşmamız bölündü. Caleb Alvarez kapıyı aralayarak başını içeri uzattı. Uzun bedeninin geri kalanı küçük verandadaydı. Koyu saçlar, mahcup bir gülümseme. Sadece Layla'yı gören gözler.

"Dükkân açık mı?"

Dili dişlerinin arasında, çiçek süslemesini tamamlayan Layla tezgâhın arkasından ona el salladı. "Senin için her zaman açık, Şerif."

Sırtını dikleştirerek kapıdan içeri süzülen Caleb'in bronz yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. Bize el sallayıp utangaç bir gülümseme sunduğunda yanaklarında gamzeler belirmişti. Stella ve ben aynı anda iç geçirdik. "Bana Caleb diye hitap etmeni söylemiştim," diye seslendi Layla'ya.

"Pastan birazdan hazır," dedi Layla. "Beklerken kendine bir kahve alabilirsin."

Caleb tezgâhın arkasındaki kahve makinesine yönelirken Stella bana yaklaşıp elinin tersiyle ağzını kapatarak, "Bu ay üçüncü özel siparişi. Sanırım yedi kilo falan aldı," diye fısıldadı.

Gözlerim Caleb'in fit bedenine kaydı. Ayak bileklerini birleştirmiş hâlde tezgâha yaslanmış, Layla'ya şekerleme ve peri tozundan yapılmış gibi bakıyordu. Belki de aldığı kalorilerin hepsi o kocaman kalbine gitmişti. Sırıttım.

"Layla bunun farkında mı?"

Yüzündeki gülümseme solan Stella başını iki yana salladı. "Ona kötü davranan adamlara o kadar alıştı ki birinin onunla gerçekten ilgilendiğini fark etmekte zorlanıyor sanırım." İç geçirip kaşını ovuşturdu. "Ama Caleb'a güveniyorum."

Layla'nın kahkahası bir işaretse ben de güveniyordum. Caleb'in tezgâhın üzerinden usulca mırıldandığı bir şeye gürültülü bir kahkaha atmış, Caleb da ona yakışıklı yüzünde bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

Gözlerimi kıstım. "Bu, Caleb'a para yatırdığın anlamına mı geliyor?"

Son gelişimde, Stella ve Luka'nın birlikteliklerini resmîyete döküp dökmeyeceklerine dair kasaba genelinde bir bahis oynandığına şahit olmuştum. İtfaiye binasının arkasında, şaşırtıcı derecede verimli şekilde kullanılan bir beyaz tahta vardı; üzerine isimler ve bahis miktarları karalanmıştı.

Stella kıkırdadı. "Luka yatırdı."

Kot pantolonumun düğmesini açıp arka mutfaktaki üç şeker çuvalının üzerine yayılmaya mecbur kalana dek çikolata parçacıklı yulaflı kurabiye tıknmıştım. Layla, bir tepsi *brownie* ile yanımdan geçerken küçük bir parçayı göğsümün üzerine bıraktığında inledim.

"Beni öldüreceksin," diye homurdandım.

"Çikolata yiyerek ölmek," diye sesli düşündü Layla, tepsiyi mutfağın ortasındaki büyük metal adaya bırakıp ellerini önlüğüne silerek. "Daha kötü ölümler de var."

Doğrulup onun brownieleri zarif ve becerikli hareketlerle beşer santimetrelik kusursuz karelere ayırmasını izledim. Gün boyu bu fırında bir dansçı gibi oradan oraya dolaşan Layla'nın her hareketi, koreografisi özenle hazırlanmış bir rutinin parçası gibiydi.

"Üniversiteden mezun olur olmaz Inglewild'a taşındın, değil mi?"

Mırıldanarak onaylayan Layla, dirseğinin dibindeki streç filme uzandı. "Stella ile Salisbury'deki birinci yılımızda tanıştım. Buraya bir anda karar vererek taşındım, plan falan yapmadan." Parmak uçları bitter çikolata kaplı elinin tersiyle alnını sildi. "Bir süre Stella ile yaşadım. Servis istasyonunun üstündeki küçücük bir daireyi paylaşıyorduk. Altı ay boyunca motor yağı ve petrol koktuğuma eminim. Beatrice bundan nefret ediyordu."

"Bayan Beatrice mi?"

"Ah, evet. Bir süre onun kafesinde çalıştım. Bana hamur işleriyle ilgili bildiğim her şeyi o öğretti."

Hah. Bunu bilmiyordum. Ama görünen o ki Bayan Beatrice ünlü kurabiye tarifini kendine saklamıştı. Layla pembe dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle gözlerini kısarak bana baktı. "Beckett'in ondan gizlice kurabiye aldığını biliyorum. Bunu saklamaya çalışmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Tezgâhın üzerindeki telefonu titremeye başlayınca ekrana göz attı. "İyi insan lafının üstüne gelir," diye mırıldandı. Gelen mesajı okuyunca bir kahkaha patlattı. "Beckett geç kalacağı için yarışmaya benimle gitmen gerektiğini söylüyor. Ayrıca hiçbir koşulda kasabadaki çeşmenin yanından geçmememiz gerektiğini de eklemiş. Yoksa içine düşebilirmişsin."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Bu konuyla daha ne kadar dalga geçilecek?"

"Ah, en az on yıl." Kaşlarını kaldırdı. "Telefonun hâlâ gölette mi?"

"Muhtemelen," dedim. Zihnimde kum ve çamurun arasında sürekli sosyal medya bildirimleriyle titreşen telefonumun gö-

rüntüsü belirdi. Garip bir şekilde tatmin edici bir görüntüydü. "Beckett yarışmadan kaçıyor olabilir mi?"

"Duruma bağlı," dedi Layla, önlüğünü kapının yanındaki çengele asıp boynunu esneterek. Bir günde ürettiği şeylerin miktarı inanılmazdı. Şeftali tartları, sıcak tereyağlı kruvasanlar ve içi taze vanilyalı kremayla dolu çörekler. Kendine ait bir Food Network programı, bir mutfak gereçleri serisi olmalıydı.

"Kime söz verdi? Sana mı, Nova'ya mı?"

"Bana."

Layla gülümsedi. "O zaman kesinlikle orada olacak."

Bara vardığımızda içerisi tıklım tıklımdı. Daha birkaç gün önce bomboş olan alanı büyük katlanır masalar doldurmuştu. Her masada sandalyeler birbirine yaklaştırılmış, insanlar dip dibe oturmuştu ve herkesin üstünde...

"Bunlar kostüm mü?" Dirseklerini masaya dayayarak oturan ötedeki bir adamın saçlarında yapraklar vardı ve göğsüne ke-sekâğıdına benzer bir şey sarılmıştı.

Layla başıyla onaylayıp bardaki birine el salladı. "Evet. Bilgi yarışmasının kurallarına göre, eğer bir takıma dahilsen o gecenin temasına uygun giyinirsin."

Kâğıda sarılı adamın arkasında, tepeden tırnağa sarılara bürünmüş güzel bir genç kadın vardı. Spor ayakkabılarından dizlerine dek yapma sarmaşıklar uzanıyordu. "Ve bu geceki tema da..."

Layla, mozarella çubukları hakkında hararetli bir tartışmada olan bir çiftin üzerinden eğilip masadaki broşürlerden birini aldı. En üstte, büyük kalm harflerle BAHÇE PARTİSİ yazıyordu. Ağaca benzeyen adama ve sanırım... güneş kılığındaki partnerine tekrar baktım.

Layla güldü. "Her zaman yaratıcı yorumlar olur. Ah, işte Beckett'ın ailesi. Yarışma başlamadan önce onlarla oturabiliriz ama sorular başladığında savurma mesafesinden uzakta olmak istiyorum."

Onun peşi sıra kalabalığın arasında ilerledim ve vücudunun

büyük bir kısmı tüylerle kaplı bir adamın etrafından dolaştım. Bu bir serçe miydi? Tanrı bilir.

“Savurma mesafesi mi?”

“Camdan dışarı atılan bir tabure yoksa o gece bilgi yarışması gecesi değildir.”

“Ne?” Layla’nın bu sözleri, koyu sarının farklı tonlarında saçlara sahip beş kişinin kafa kafaya verip fısıldaştığı masanın kenarında duraksamama sebep oldu. Layla boğazını temizleyince bize yakın oturan adam aniden doğruldu ve dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Laaylaaa,” dedi şarkı söyler gibi ve son hecede sesini bir oktav alçaltarak mükemmel bir Eric Clapton taklidi yaptı. Layla güldü ve eğilip onu yanağından öptü. Adam bakışlarını bana çevirdi ve göz göze geldiğimizde dudaklarındaki gülümseme muzipleşti. Yüz hatları Beckett’a benziyordu ama her nasılsa daha yumuşaktı. Gözlerinin ve ağzının etrafında belirgin gülme çizgileri vardı. Tekerlekli sandalyede olduğunu, masadan hafifçe geri çekilip tekerlekleri tek eliyle ustaca bana doğru çevirene dek fark etmemiştim. “Sen Evelyn olmalısın. Oğlum senin hakkındaki tüm sorulardan kaçıyor.”

“O her türlü sorudan kaçıyor,” diye mırıldandı yanındaki kadın ama o da gülümsüyordu. Sevecen bir yüzü ve aşına olduğum mavi-yeşil gözleri vardı. Masadaki herkes, olgun okaliptüs ve manolya yapraklarının arasına mor lavantalar örülerek yapılmış bir çiçek tacının farklı çeşitlerini takmıştı. Kadın, kanarya ya-kalamış bir kedi gibi gülümseyerek karşıdaki boş sandalyeyi işaret etti. “Gel, bizimle otur.”

Ağzının kenarından sigara misali patates kızartması sarkan minyon bir kadın, “Sapık gibi konuşmasan olmaz mı, Ness? Tanrım,” diye yakındıktan sonra bana el salladı. “Ben Nova. Beck’in favorisiyim.”

“Favori baş ağrısı demek daha doğru olur.”

“En azından ben onun misafir odasının tavanına ayağımı geçirmedim.”

Nessa'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Kapa çeneni. Ondan hâlâ habersiz." Bana baktı. "Biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

Beckett'in evine döndüğümde diğer iki odanın tavanını kontrol etmeyi zihnimin bir köşesine not ettikten sonra boş sandalyeye oturdum. Bal sarısı saçları kırışmaya başlamış daha yaşlı bir kadın bana gülümseyip bir sürahi birayı önüme itti.

"Erken gelmen iyi oldu," dedi. "Rahat konuşabiliriz."

Rahat konuşma şansımız pek olmadı. Daha çok Beckett'in aile fertleri birbirinin sözünü keserek beni hevesle soru yağmuruna tuttu.

"Onun en çok hangi dövmesini seviyorsun?" diye sordu Nova.

Daha biramın dörtte birini bile bitirmeden yüz yediye yakın soruyu cevaplamıştım. Görünüşe bakılırsa Beckett haftalık akşam yemeklerinde onlara hiçbir şey anlatmamıştı ve hepsi bilgiye açtı. Onlara yanıt vermek hoşuma gidiyor, birbirleriyle şakalaşmalarından, her gülümsemelerinin, her çıkışmalarının, her içki dolduruşlarının sevgi kırıntıları taşımasından keyif alıyordum. Bana ailem, teyzelerim ve kuzenlerimle geçirdiğim geceleri hatırlatıyorlardı.

Gerçi bu son soru bir tuzığa benziyordu.

"Aralarında senin yaptıkların da var mı?" Bayan Beatrice'in, Nova'nın bir dövme sanatçısı olduğunu söylediğini anımsıyordum.

Nova gururla başını salladı. "İlkini on altı yaşında olmak üzere hepsini ben yaptım." Bileğinin iç kısmına dokundu. Beckett'in orada küçük bir yaprak dövmesi olduğunu biliyordum. "Müşteri bulmakta zorlanıyordum ve Beckett gönüllü oldu. Sonrasında da gönüllü olmaya devam etti," dedi gülerek.

Beckett'in, ellerinin arkasından omuzlarının güçlü çizgilerine dek kollarının her noktasını kaplayan dövmelerini düşündüm. Çok daha genç bir Beckett'ı, küçük kız kardeşi tenini gönlünce işlesin diye kolunu öne uzatmış hâlde hayal ettiğimde içim sevgiyle doldu.

“Hani şu galaksi var ya,” diye cevapladım Nova’nın sorusunu kolumun arkasına dokunarak. “Tam şurada olan. Renkleri harika.”

O dövme çoğu zaman Beckett’in tişörtünün altında kalıyor, kolları sıvandığında ya da bir şey almak için yukarı uzandığında parlak mavi bir çizgi ortaya çıkıyordu. İçinde mor çizgiler olan koyu kobalt mavisi mürekkep, biri başparmağını teninde dolaştırıp da sürülmüş gibi pürüzsüzdü. Bembeyaz çizgilerle çevrelenmiş minik, narin yıldızlar.

Nova memnuniyetle gülümsedi. “O dövmeyi ona birkaç yıl önce doğum gününde yaptım. Benim de favorim o.”

“Senin favorin olan ne?” Arkamda Beckett’in boğuk sesi yankılandı ve omzumun üzerinden uzanan iri bir el biramı çekip aldı. Başımı geriye atıp biradan koca bir yudum alan Beckett’in güçlü boğazının hareket edişini izledim.

“Selam.”

Başını kalçasına yaslayana dek geriye götürmek istiyordum. Ona, bütün gün onu düşündüğümü söylemek istiyordum. Yorgun ve biraz da gergin görünüyordu. Ama kaşını hafifçe kaldırarak bana yukarıdan baktığında dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Hey. Kız kardeşlerim seni sarhoş mu ediyor?”

“Henüz değil,” dedi annesi yumuşak bir gülümsemeyle ve oğlunun eğilip onu yanağından öpmesine izin verdi. “Ama daha vaktimiz var. şimdi otur ve çiçek tacını tak. Bilgi yarışması üç dakika içinde başlıyor.”

Beckett yanıma oturdu ve itaatkâr bir tavırla, hiç şikâyet etmeden çiçek tacını taktı. Başından kayıp bir gözünü kapatan tacı, çiçekler saçlarının arasına düzgünce yerleşene dek geriye ittim. Yunan mitolojisinden fırlamış gibi görünüyordu; insafsızca yakışıklıydı.

“Hay aksi,” dedi Harper suratını buruşturarak. “Aptal gibi görüneceğini düşünmüştüm.”

Beckett bakışlarını, önünde bir piņa coladayla, bağdaş kurmuş hâlde masanın sonunda oturan Harper’a çevirdi. “Geldiğini görmek güzel.”

Kız omzunu silkti. “Yarışmaya katılamam,” dedi üstünde çiçek tacı olmayan tek örgü hâlindeki açık sarı saçlarını işaret ederek. “Kostümüm yok.”

Beckett başındaki yapraklara uzanıp, “İstersen benimkini...” diyecek oldu.

“Ah, selam Jenny! Bir saniye bekle, hemen–”

Harper cümlesini bile tamamlamadan ayağa fırladı ve barın etrafını saran kalabalığın içinde kayboldu. Beckett hayal kırıklığıyla iç geçirip biramın kalanını bitirdi.

“İyi misin?” diye sordum ona.

“Çok gürültü var,” dedi yüzünü buruşturarak. Masanın ortasındaki sürahiye uzandı ama Gus, tam da o anda elinde megafonla barın üzerine çıkıp oyunların başladığını duyurunca onu neredeyse devirecekti. Bir sineği kovuyormuş ya da kulağındaki suyu atıyormuş gibi kısa, refleksif bir hareketle başını salladı. Sürahiyi kavrayıp kendine bir bardak daha bira doldurdu. “İyi olacağım.”

EVELYN

Hiç de iyi falan değildi.

Beckett birasını daha yeni bitirmişti ki barda dramatik bir müzik yükselmeye başladı. *Harry Potter'dan* ya da belki... *Battlestar Galactica'dan* bir melodi olabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Her ne olursa olsun, Gus elinde megafonla barın üstünde çömeldiği yerden müziğin ritmine uygun şekilde ağır ağır kalktı.

"Bilgi yarışmasına hazır mıyınız?" diye bağırdı megafona, son heceyi nefessiz kalana dek uzatarak. Kalabalıktan kulak tırmalayan bir tezahürat koptu.

"Yüce Tanrım," diye iç geçirdi yanımdaki Beckett.

"Pekâlâ millet, kuralları biliyorsunuz," dedi Gus. "Her takımın bir sözcüsü olacak. Cevaplarınızı yazacaksınız ve her turun sonunda sözcünüz onları Monty'ye götürecektir." Başında resmî görünümlü bir şapka, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle barda oturan Monty'yi işaret etti. "Şerif benden ayrıca, sözcü teriminin koşmak zorunda olduğunuz anlamına gelmediğini ve eğer biri geçen seferki gibi insanlara toslamaya başlarsa gecenin ânında sona ereceğini hatırlatmamı istedi," dedi Gus, gözlerini kısıp kalabalığa bakarak. "Duydun mu, Mabel, tatlım? Bu gece şiddet yok."

"Daha önce böyle bir bilgi yarışması görmemiştim," dedim masadakilere.

Dişlerinin arasmda bir tükenmezkalem olan Nova, alt kısmı

kabartmalı bir kâğıdı masaya çarptı. "Ve bir daha da asla görme-yeceksin. Hadi, bu pisliklerin işini bitirelim."

Beckett yüzünü ovuşturdu.

"İlk kategori..." Gus abartılı bir şekilde duraksadı. Bardaki herkes nefesini tutmuş bekliyordu. "...Botanik!"

"Haksızlık!" diye bağırды arka taraftan birileri. "Porter ailesi-nin takımında kuşaklardır tarım bilgisi var!"

Nova'nın yanında oturan Nessa ayağa fırladı. "Geçen ay se-nin Spice Girls hakkında nasıl olup da bu kadar çok şey bildiğini kimse sorgulamadı, Sam. Otur yerine."

Salonun öbür ucundan homurtular yükseldi ama başka kim-se bir şey söylemedi.

"İlk soru. Hangi damarlı bitkinin tohumu ya da çiçeği yoktur?"

Beckett, babası ve ben aynı anda, "Eğreltiotu," dedik. Beckett hayretle bana baktı. "Bunu nasıl bildin?"

Omuz silkip biramdan bir yudum aldım. "Benim de bildiğim şeyler var."

Beckett bir şey daha söyleyecekti ama Gus o lanet megafo-nuyla araya girdi.

"İkinci soru! Işgın bitkisinin hangi kısmı yenebilir?"

"Sapları," dedik yine Beckett'la aynı anda. Nova harıl harıl cevapları yazarken Beckett gözlerini kısıp bana baktı. "Bunu na-sıl bildin?"

"Dediğim gibi, benim de bildiğim şeyler var." İşaretparmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. Beckett'ın bakışları o noktaya kaydı ve gözleri keskinleşip çenesi gerildi.

"Nasıl bildiğinin bir önemi yok çünkü yarışmaya kayıtlı değil ve soruları cevaplayamaz," dedi Nessa masanın diğer ucundan. Omzunu silkip hüznle gülümsedi. "Üzgünüm. Ama manevi destek verebilirsin."

"Keşke onu da kaydettirseydik," dedi Nova.

"Bir dahaki sefere," diye onayladı Nessa.

İçim sıcacık oldu. O âna dek onların beni sevmesini ne kadar çok istediğimin farkında bile değildim. Nessa, Beckett'ın yüzü-

nün önünde parmaklarını şıklattı. Beckett'ın bakışları hâlâ bendeydi. "Oyuna odaklan."

Takımın manevi destekçisi olarak önemli bir pozisyondaydım çünkü Beckett iki turun sonunda perişan hâldeydi. O kadar gergindi ki kafasında bir şişe bile kırsam fark etmeyebilirdi. Sadece kendisine soru sorulduğunda oyuna katılıyor, tek kelimelik cevaplar veriyor ve aralarda ellerini yumruk yapıyordu. Birasını, her bardağını üç yudumda bitirmezse yok olacaktı gibi hızlı içiyordu. Bir noktada Nova endişeyle öne eğildi ve ona sessizce kulaklıklarını isteyip istemediğini sordu.

"Hayır," dedi Beckett barın gürültüsünde sesini zar zor duyurarak. Yanakları kızarmış hâlde bana hızlı bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Ben iyiyim."

Her fırsatta onunla konuşmaya çalışıyordum ama yanımda gergin ve tepkisiz duruyor, gitgide içine kapanıyordu. Biri ona bir şey söylemedikçe konuşmuyordu ve beni birkaç kez düpedüz görmezden gelmişti. İç geçirip omzumun üzerinden odanın öbür ucundaki tuvaletlere baktım. Hafifçe bileğini tutup boş gözlerle önündeki masaya bakan Beckett'ın dikkatini çekmeye çalıştım. Başını yana eğdiğinde çiçek tacı kaydı ve beyaz bir papatya alnına değdi.

"Hemen döneceğim."

Bir an için beni durduracak gibi oldu. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ve bakışlarını yüzümde gezdirerek düşündü. Ama sonra vazgeçti ve ağzını hızla kapatıp başıyla onay verdi.

Tekrar bileğini sıktım.

Kuş kılığına girmiş bir grup insanın, pastel tonlarda uzun elbiseler ve güneş şapkaları giymiş hanımlarla hararetli bir tartışma içinde olduğu kalabalığın arasından ilerledim. Belli ki Layla, Inglewild'da bilgi yarışmasının ciddi bir mesele olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Caleb ve Dane de aralarında bir sepet jalapeño kızartmasıyla barın en ucunda oturuyorlardı. Dane'in yüzünde yıllardır dert çekiyormuş gibi ciddi bir ifade vardı. Caleb ise yarışmaya katılmamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

Masaların arasında ilerlerken Jeremy ve arkadaşları yolumu kesti. Oturdıkları masanın ortasında bir sürahi gazoz vardı ve hepsi başlarını ceptelefonlarına eğmişti. Benden selfie ve ışıklandırma tüyoları istedikten sonra paylaşmayı düşündükleri on yedi video taslağını gösterdiler. Kendimi American Idol'ın* sosyal medya versiyonunda gibi hissetmişim. Sabah pastaneye gelirlerse daha fazlasını anlatma sözü vererek oradan kaçtım.

Sonrasında Gus ve Monty tarafından köşeye sıkıştırıldım ve gururla dans videolarının aldığı izlenme sayılarını gösterdiler. Bu etkileyici çıkışın ardından ne yapacaklarını sorduğumda gözleri parlayan Gus, taburesinden kalkıp beni kocaman kollarına aldı ve daracık alanda döndürmeye başladı. Kahkahalar eşliğinde omuzlarına tutunup dengemi sağlamaya çalıştım. Kalbim öylesine hafiflemişti ki neredeyse uçup gidecektim.

İşte eksikliğini hissettiğim şey buydu. Temel. Aidiyet. İnsanlar, hikâyeler, yarısı yenmiş patates kızartması sepetlerinin arasından adımın seslenilmesi. Bunca seyahate rağmen bugüne dek herhangi bir yerde insanların beni tanıyabileceği kadar uzun süre kalmamıştım. Hayatımda hiç, parmaklarının arasında kızarmış biberlerle barın öbür ucundan bana el sallayan bir Caleb olmamıştı. Başında güneş şapkası, elinde kroket sopasıyla birilerine New York'taki Altıncı Cadde'nin resmî adı hakkında bağırıp çağıran ve omzunun üstünden bana bakıp göz kırpan bir Bayan Beatrice olmamıştı. Kuaförde çalışan hanımlara el salladığımda yükselen ısıklıklar olmamıştı.

Stella'nın sözleri aklıma geldi. İnsanlar değişir. Belki de şu an ihtiyacım olan şey buydu.

Nihayet tuvalete ulaştığımda nefes nefese kalmıştım ve hâlâ gülümsüyordum. Durup aynada kendime baktım; yanaklarım kızarmıştı ve dudaklarımda yüzümü neredeyse tanınmaz hâle getiren bir sırtış vardı. Böyle hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yanaklarıma dokundum ve bu ârı hafızama kazımaya çalıştım.

* Bir ses yarışması. -çn

“İyi gidiyorsun,” dedim kendime sessizce. Gülümsemem yumuşayıp kalıcı bir ifadeye dönüştü ve beni bu âna getiren her şeyle ilgili çok iyi hissettim. Ne suçluluk vardı ne de tereddüt. Sadece içimi saran sıcacık bir his. “Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun.”

Bu kadarı yeterliydi.

Lavaboda ellerimi yıkayıp kapıdan dışarı çıktığımda bir ses bombardımanına uğradım. Çığlıklar, kahkahalar ve tüm bu sesleri bastıran, *quesadilla*yla ilgili haykırıslara bir de müzik sesi eklenmişti. Kaotik ama harika bir orkestra. Âdeta topluluk ruhu ve sevginin ahenkli müziği gibi.

Karanlık koridorda iki adım bile atamadan onu gördüm. Omzunu ve başını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü gölgelerin arasında seçilmiyordu ama iri vücudunun hatlarını nerede olsa tanırımdı; özellikle de karanlıkta.

“Beckett?”

Acı çekiyormuş gibi bir hâli vardı. Omuzları çökmüştü. Yaklaştıkça yakışıklı yüzünün asık olduğunu fark ettim. Ona doğru uzanan elim, şu an dokunmamı isteyip istemediğinden emin olamadığım için omzunun üstünde asılı kaldı.

Kararı benim yerime o verdi ve başını kaldırıp bulanık gözlerle bana baktı. Beni bileğimden tutup kendine çekti ve sendeleyerek ona doğru yaklaşırken dudaklarımdan sessiz bir “ah” döküldü.

Her zamanki kokusu, alkol ve kızartma kokularına karışmıştı ama burnumun boynuna değdiği yerde teni sıcacıktı. Barın arka tarafındaki dar koridorda bana sımsıkı sarıldı. Şaşkın ve endişeli bir hâlde ben de ona aynı şekilde sarıldım.

“İyi misin?”

Sırtından bir ürperti geçtiğini ve ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Alnını omzuma yasladı ve homurdanıp sessizce bir şeyler mırıldandı. Sendelediğini hissedince ona daha da sıkı sarıldım.

“Çok gürültü var,” dedi nihayet kulağıma kısık ve pürüzlü bir sesle. “Biraz nefes almam gerekiyordu.”

Sırtını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştım. Minnettarlıkla iç geçirdi.

“Sorun değil. Senin için ne yapabilirim?” diye sordum.

“Böyle iyi,” dedi bana bir kez daha sıkıca sarılarak. “Sadece... bir saniyeliğine nefesini dinlemek istiyorum.”

Kasten abartılı, gürültülü bir nefes aldığımda iyice rahatladı ve kolları gevşedi ama vücudunu bana daha da sıkı bastırdı. Onunla birlikte geriye doğru kayıp sırtımı duvara dayadım.

İçerisi gerçekten de gürültülüydü. Gus’ın, elinde megafonla tekrar bara tırmandığım duydum ve Beckett kısa siren sesiyle ürperip bana iyice sokuldu. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdiğimde derin ve titrek bir nefes verdi. Gus son çağırışı ve son turu anons edince kalabalıktan öfkeli bir homurtu yükselmişti.

Tırnaklarımı hafifçe başında gezdirerek, “Neden geldin ki?” diye sordum Beckett’a. Kendini bana biraz daha bastırdı. “Hayır diyebilirdin.”

“Nova ısrar etti,” dedi Beckett sessizce. “Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Ben de ısrar etmiştim. Beckett’ın, sürekli herkesin ihtiyaçlarını karşılayan kişi olmak için kendine nasıl bir baskı yaptığını merak ettim.

“Hemen olmadı,” diye homurdandı gömleğime doğru.

“Ne?”

“Hemen döneceğini söyledin,” dedi suçlarcasına ve geri çekilip bardan gelen ışıkla yüz hatlarını seçmeme izin verdi. Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ama dönmedin.”

“Yolda biraz oyalandım. Herkes benden bir şey istiyordu...”

“Gülüydün...” dedi aniden sözümü keserek. “Dans ediyordun.” Sertçe yutkundu. “Benim yanımdayken böyle değilsin.”

Kalçalarımı tutan elleri gevşedi ve bir adım gerileyip beni duvara yaslanmış hâlde bıraktı. Aramızdaki birkaç santimlik mesafe göğsüme inen bir darbe gibiydi.

“Gülümsüyorum,” dedim. “Beckett, senin yanımdayken sürekli gülüyorum...”

Başını iki yana salladı. "Aynısı değil. Maine'deki gibi değil."

Düşündüğümünden daha fazla içmiş olmalıydı. Kalabalık salona göz gezdirdim ve az önce oturduğumuz masayı zar zor seçebildim; boş yemek sepetlerinin yanında üst üste konmuş bir sürü bardak vardı.

"Üzgünüm," dedi hiç de üzgün görünmediği hâlde. Sesi çalkıtaşları gibi pürüzlü ve sahiplenici, gözleri alev alevdi. Öne doğru bir adım atıp elini yanımdaki duvara dayadı. Yine Beckett üstüme çullanmış hâlde duvara yapışmıştım. "Bu konuyla ilgili konuşmamamız gerektiğini unuttum. Tadının tam olarak nasıl olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmam gerektiğini unuttum."

Ârında zihnimde o sahne belirdi. Beckett yatağın kenarına diz çökmüş, elini karnıma bastırarak beni yatağa sabitlemişti. Burnunu kasıklarına gömdüğünde bacaklarım kulaklarının iki yanında, ayağımla kürekkemiklerinin arasında ritimle hareket ediyordum.

Vücudum tepeden tırnağa ürperdi ve boğazımda güçlü bir nabız hissettim.

"Beckett," dedim biraz sersemlemiş hâlde. İsmi aramızdaki boşlukta asılı kaldı. Bu konu hakkında konuşmadığımız doğrudu ama ben bunun, onun tercihi olduğunu sanıyordum. "Ne kadar içtin sen?"

"Yeterince değil," dedi gözlerini yüzümden ayırmadan. "Çünkü lanet olası aklımdan hâlâ sürekli seni öpmek geçiyor."

Barın gürültüsüne rağmen kelimeleri kulaklarımda çınladı ve bu itirafın ağırlığını omuzlarımda hissettim. Gözlerinin içine baktım ve bakışlarını kaçırmayınca gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım. Sonunda duvardan uzaklaştı ve iç geçirerek elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bir biraya daha ihtiyacım var," dedi.

Bileğini kavradım. "Bence yeterince içtin."

Koridorun sonunda, üstünde kırmızı harflerle yanıp sönen ÇIKIŞ yazılı kapıya baktım. "Seni eve ben götüreceğim. Ailene veda etmek ister misin?"

Başını iki yana sallayıp ailesine daha sonra mesaj atacağına dair bir şeyler mırıldandı. Kolunu benden kurtarıp sendeleyerek doğruldu. Ben onun beline sarılırken o benim omzumu tuttu ve başını yana eğdiğinde çiçek tacı alnıma değdi.

“Üzgünüm,” dedi altdudağını kulağının kenarına dokundurarak. Sesi hâlâ o çok sevdiğim pürüzlü tınıdaydı. “Tam bir pislik gibi davrandığının farkındayım.”

Kalın pazen gömleğinin üzerinden sırtını hafifçe sıvazladım. “Hadi eve gidelim artık.”

Kapıdan çıkıp neredeyse tamamen boş olan sokağın sessizliğine adım atar atmaz Beckett derin, kuvvetli bir nefes verdi. Sanki bir koşuyu yeni tamamlamıştı ve ciğerleri yanıyor, bacakları seğiriyordu. Acılı ama huzurlu bir rahatlama içindeydi.

Belini tutmaya devam ederek onu kafenin arka tarafına, iki blok ötedeki kamyonetine yönlendirdim. İçeri girip yolcu koltuğunda hazır bekleyen kurabiye kutusunu dikkatlice kucağına yerleştirdi.

Her şey bana fazla büyük geldiği için şoför koltuğuna yerleşmem biraz zaman aldı. Ellerimi direksiyonda dolaştırdığımı, kendimi Macy’s Şükran Günü geçit törenindeki bir karnaval arabasını sürüyor gibi hissetmeyeceğim bir oturma pozisyonu aradığımı gören Beckett kıkırdadı.

“Ne?” dedim. Onun bu hâlini sevmiştim. Dağınık saçlar. Çiçek tacı. Altdudağının nefis bir şekilde kıvrıldığı bir gülümseme.

“Sinirlendiğinde yüzün çok tatlı oluyor,” dedi başını koltuğa yaslayarak. “Burnun kırışıyor.”

Kamyonetin yolcu koltuğuna olabildiğince yayılmış hâlde oturan Beckett’a baktım. Dizi cama yaslanmış, kolları gevşekçe yanlara düşmüş, yüzü rahatlamıştı. Kamyonetin vitesini değiştirip yavaşça park yerinden çıktım ve bizi çiftliğe götürecek yolda ilerlemeye başladık.

Yolculuğumuza sadece motorun homurtusu ve camlara çarpan rüzgârın sesi eşlik ediyordu, bir de Beckett’ın yumuşak ve sakin nefes alıp verışı. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bar-

da söylediklerine nasıl karşılık vereceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Çünkü lanet olası aklımdan hâlâ sürekli seni öpmek geçiyor.

Böyle düşündüğünü bilmiyordum. Göz ucuyla ona bir bakış daha atıp direksiyonu sıktım.

“Gürültüyü sevmem,” dedi Beckett kasabadan çıkarken. “Bu gece bar çok kalabalıktı.”

“Biliyorum.”

Beckett’ın evinde televizyon yoktu ve serasında çalışırken müzik bile dinlemiyordu. Bir odaya girdiğinde insanlar çok yüksek sesle konuşuyorsa ürperiyor, başını hafifçe yana eğiyordu. Sanki sesi kendi içinde bastırmaya çalışıyor ama bunu kimse fark etmesin istiyordu. Koltuğunda pozisyon değiştirip omzunu arkaya yasladı ve dirseğini orta konsola koyup çenesini eline dayadı.

“Kulak tıkaçlarım var,” dedi samimi bir ifadeyle. Ona şöyle bir bakıp gözlerini tekrar yola çevirdim. Bu hâlini hafızama kazımak istiyordum. Camlardan hızla akan mısır tarlaları, saçlarına takılmış manolya yaprakları. Yarı kapalı ama ıslık ıslık gözleri, çenesine dayalı yumruğu.

Onun adına taşımamı istercesine sırlarını bana sunması.

Nova’nın masadaki sorusu şimdi anlam kazanmıştı. “Pekâlâ.”

Bir kez daha sessizliğe gömüldük. Beckett kendini camdan dışarı bakacak şekilde yeniden konumlandırdı.

“Bana soru sormuyorsun,” diye mırıldandı az sonra. Yumruğunu dizine dayamıştı ve biraz alınmış görünüyordu.

“Sorularımı sevmediğini sanıyordum.” Etrafta kilometreler boyu kimse olmadığı hâlde sinyal verdim. “Ayrıca içkilisin. Bu haksız bir avantaj olurdu.”

Homurdanıp anlaşılmaz bir ses çıkardı. Uzayan bir sessizliğin ardından, “Sorularını seviyorum,” dedi usulca.

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. “Pekâlâ.”

“Bundan daha fazla kelime bildiğini biliyorum.”

Haklıydı. Bundan daha fazlasını biliyordum. Ama işin gerçeği kendimi tutmaya çalışıyordum. Şu anki bu sevimli, samimi

hâli üstesinden gelebileceğimden daha fazlaydı. Kamyoneti yol kenarına park etmek istiyordum. Orta konsolun üzerinden atlayıp onun kucağına oturmak. Ellerimi pazen gömleğinin içine sokmak, yüzünü kendime çekmek, onu nefessiz kalana dek öpmek ve nihayet onu eve götürüp yatağına yatırmak istiyordum.

Onun beni arzuladığı bunca zaman boyunca ben de onu arzulamıştım.

“Yarın kendine geldiğinde konuşuruz.”

“Barda söylediklerim hakkında mı?”

Başım la onayladım. “Evet, barda söylediklerin hakkında.”

Çünkü lanet olası aklımdan hâlâ sürekli seni öpmek geçiyor.

Yarın sabah da böyle hissederse konuşmamız gereken birkaç şey daha olacaktı. Fenerleri takip ederek kulübesine doğru ilerledim.

“Sözlerimde ciddiydim,” dedi.

Kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes alıp kamyoneti durdurdum ve neredeyse tüm vücut ağırlığımı kullanarak el frenini çektim. Kontağı kapatmamla birlikte motorun gürültüsü kesildi ve içerisi gecenin boğuk sesleriyle doldu. Olukların içinde saklanan cırcırböceklerinin ötüşü. Çatının tepesindeki rüzgârgölünün gıcirtısı. Gevşemiş bir kepengin duvara çarpışı.

Bakışlarını benden ayırmayan Beckett’ın yüzüne ayışığının gölgesi vuruyordu. Bu hâliyle sadece keskin hatlar ve yumuşak çizgilerden ibaretti. Burnu. Çenesi. Ciddi kaşlarının kavisi. Elini konsolun üstüne götürdü, parmak uçları neredeyse elimi okşadı.

“Evie,” diye fısıldadı, sesi her zamankinden daha derin ve toktu. Sanırım adım bana hiç bu kadar güzel gelmemiştir. “Gerçekten ciddiydim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. Beckett, inanmadığı bir şeyi söyleyebilecek biri değildi. Bu onun en sevdiğim yönlerindendi. Her zaman dürüst olduğundan emindim.

“Senden hoşlanıyorum,” diye fısıldadı. Bakışları dudaklarına kayıp orada kaldı. “Senden çok hoşlanıyorum.”

Bu kamyonetten bir an önce inmeliydim.

Kamyonetten sendeleyerek çıktım ve Beckett peşimden geldi. Verandanın basamaklarını çıkarken dizim tırabzanın köşesine çarptı. Âdeta barda biraları arka arkaya deviren benmişim gibi ellerimi kullanmakta zorlanarak doğru anahtarı bulmaya çalıştım.

"Hep seni düşündüm," dedi tam arkamda duran, göğsü sırtıma hafifçe dokunan Beckett.

Parmağı tişörtümün yakasından yukarı doğru bir yol çizdi. Anahtarları verandaya düşürdüm. "Hâlâ da hep seni *düşünüyorum*," diye devam etti. Başımı geriye çevirip ona baktığımda, ellerini iki yanında yumruk yaptığını gördüm. O komik çiçek tacı hâlâ saçlarımdaydı. "Sen de beni düşünüyor musun?"

"Beckett."

"Düşünüyor musun?"

Yıpranmış ahşap zemindeki anahtarları aldım ve omuz atarak kapıyı açtım. Beckett yavaş ve temkinli adımlarla arkamdan geliyordu. Gizlemeye çalıştığı bir iç çekişle ayakkabılarım ve çiçek tacını çıkardı. Tacı dikkatle bir askıya asmasını, parmağıyla soluk mor bir yaprağı okşamasını izledim. *O, şu an kendiyle muhakeme yapan bir sarhoş*, diye geçirdim içimden. Hepsi bu. Yapılacak en iyi iş geceyi burada bitirip evin iki ayrı ucunda odalarımıza çekilmektir. Belki... Belki bu konuşmayı sabah tekrar deneyebilirdik.

Sabah bu konuyla ilgili herhangi bir şey söyleyeceğini sanmıyordum. Muhtemelen kendine kahve koyacak ve çırpılmış yumurta yapacağına dair bir şeyler mırıldanacaktı. Marketten alınan ıspanağın kalitesinden şikâyet edecek, tahta kaşığı hızlı, huzursuz hareketlerle tavanın dibine sürtecekti.

Ben sadece... Bu konuşmayı şu an yapamazdık. Alkol yüzünden dili çözülmüşken olmazdı. Onun kendi *isteğiyle* dürüst olmasını istiyordum.

Bir bardak su doldurup tezgâha koydum, parmak uçlarımda yükselip buzdolabının üstündeki rafı karıştırmaya başladım. Birden üzerimde güçlü bir kol belirdi; Beckett'ın pürüzsüz pazı-

sı burnuma sürtecek kadar yakınımnda durdu. Gömleğinin kolunun altında beliren galaksinin parlak mavi ucunu gördüm.

Sıcak nefesiyle sa larımlı dalgalandırarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu usulca.

"Sana ibuprofen arıyorum," dedim dirseğinin üstündeki Orion'un ince çizimine bakarak. Elinde gev ek e bir kalkan tutan Orion; bir sopa yerine, ba ının üstünde gelincikler, menek eler ve büyük, göz alıcı bir ay  eğinden oluşan bir,  ek demeti taşıyordu. Bu dövme Beckett'ı öyle güzel yansıtıyordu ki g  s mde bir sızı hissettim.

"Evelyn."

"Elbette seni düşünüyorum," dedim çabucak.  imdeki gizli bir parçanın kilidi açılmış, çözülmüş ve serbest kalmıştı. O küçük sahil kasabasından ayrıldığım günden beri Beckett Porter'ı düşünüyordum. Yutkundum ve küçük ilaç    esini aşağı indirip g   s me bastırdım.

Arkama döndüğümde bana iyice yakla mı , ellerini iki yanımnda tezgâha dayamı tı. Kollarının arasına hapsolmu tum ve birbirimize, dudaklarım kolundaki    ek demetine sürtecek kadar yakın duruyorduk. Dizlerim onunkilere çarptı ve başımı kaldırdım.

Gözleri benimkilerin arasında gidip geldi, elleri tenime s rt p kalçalarını tuttu. "Burada olmanı seviyorum," dedi boğuk bir sesle. Bir itiraf daha.

Birbirimize daha fazla yakınla mamıza neden olan gerginliği hafifletmeye çalıştım. "Hâlâ benden sıkılmadın mı yani?"

"Senden sıkılmamı bekliyorsan, Evie," dedi, elini kaldırdı ve saçlarımdan bir tutamı parmağına dolayıp  eki tirdi. Karşılığında kasıklarım zonkladı. "Uzun bir süre beklemen gerekecek."

Ne kadar ciddi olduğunu anlayabilmek için gözlerine baktım. "Tüm bunları gizlemekte çok iyisin."

"Gerçekten mi?"  a ırmı  görünüyordu. "Ben  yle hissetmiyorum. Yanındayken tüm duygularımı belli ediyormu um gibi geliyor."

Bu duyguyu biliyordum. Titrek bir nefes verdim. "Artık yat-sak iyi olur."

"Kesinlikle."

Beckett yerinden kıpırdamadı. Ses tonu daha çok, beraber yatmamız gerektiğine katıldığını ima eder gibiydi.

Beni tezgâha bastıran tek şey buymuş gibi elimdeki şişeyi sık-tım. Bu kadar yakınımdayken tenine dışarıdan karışan kokuyu alabiliyordum. Bahar rüzgârı; tertemiz, taptaze bir esinti. Uzanıp omuzlarından bu kokunun tadını almak öylesine kolay olur-du ki. Bunu yaptığımda nasıl bir ses çıkaracağını biliyordum. Ellerin kalçalarımı nasıl saracağını, serçeparmağının nasıl kot pantolonumun belinden içeri kayacağını hayal edebiliyordum.

Bu dürtüye karşı koyabilmek için gözlerimi kapattım. "Biz..." Çocuksu mu davranıyordum? Muhtemelen. Ama Beckett'ın mutfağında onun bu sarhoş hâlinden faydalanmaya fazlasıyla yakındım. "Sabah konuşuruz."

Burnunun şakağıma dokunduğunu hissetmemin ardından tezgâhtan bir adım uzaklaştı. Gözlerim hâlâ kapalı, ilaç şişesini ona uzattım. Pürüzlü parmak uçlarını elimde hafifçe gezdirdik-ten sonra şişeyi aldı.

"İyi geceler, Evie," derken gülümsediğini hissettim ama ona bakmamaya kararlıydım.

"İyi geceler, Beckett."

Koridorda ayak seslerini ve bir kapının usulca kapanışını duydum.

Yavaşça nefesimi bıraktım.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım karanlık mutfakta. "Hem de çok."

BECKETT

Başımda zonklayan bir ağrıyla tökezleyerek odamdan çıktığımdan beri, koridorun sonundaki yatak odasının kapalı kapısına belki on beş kez bakmıştım. Sanırım ağrının sebebi, içkiden çok ona duyduğum arzuydu.

Dün gece Evelyn'i öpmeye çok yaklaşmıştım. Gus onu dans pistinde döndürürken yüzünde o güneş gibi gülümsemenin belirlediği barda. Vites kolunu tuttuğu, saçlarının yüzüne düştüğü kamyonette. Kasıklarım onunkilere neredeyse dokunacak kadar yaklaşmışken yanaklarının kızardığı mutfakta.

Mutfakta onu öpmekten fazlasını istemiştim.

"Lanet olsun." Tavayı elimden atıp üstünde kıpkırmızı bir kabarcık beliren başparmağımı ağzıma götürdüm. Ocağı kapatım ve o lanet olası kapıyı düşünce gücüyle yıkabilirmişim gibi tekrar onun odasına baktım.

Dün gece hakkında konuşmalıydık.

O da bana beni düşündüğünü söylemişti. Ama bu milyonlarca farklı anlama gelebilirdi. Tek bildiğim, onun odaya her girişinde göğsüme taş gibi oturan bu duyguyla baş edemediğimdi. Onu üstünde benim pazen gömleğimle görüp de –alttaki iki düğmesi açık, eteği kalçasında düğümlenmiş– bir şey hissetmem imkânsızdı. Konuşacak ve her şeyi açığa kavuşturacaktık.

Belki o zaman onu bu kadar arzulamadan nefes alabiliyordim.

Kapısının altındaki aralıktan ayaklarının hareket ettiğini gördüm.

“Evie!” diye seslendim sabırsızca. Ona çırpılmış yumurta hazırlıyordum, lanet olsun. Tüm sabahı odasında saklanarak geçirmesine gerek yoktu. Birlikte yeterince garip an yaşamıştık. Bir kez daha yaşamamıza gerek yoktu. “Kahvaltı hazır!”

Kapı hızla açıldı ve Evie kaşlarını çatmış hâlde odanın önünde belirdi. Bakışlarım omuzlarından aşağı, o upuzun bacaklarına kaydı ve vücudum tepeden tırnağa gerildi. Koyu teniyle mükemmel bir tezat oluşturan o lanet olası krem rengi çorapları giymişti.

“Bağırmana gerek yok.”

Onun da baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hâli olmasına gerek yoktu ama öyleydi işte.

Homurdanarak arkamı döndüm ve ellerimi meşgul etmek için tavadaki yumurtaları karıştırmaya koyuldum. Bana hissetmeye hakkım olmayan duygular hissettiriyordu. Çoğu zaman kontrolü kaybettiğim, kalan zamanlarda da aklımı yitirdiğim hissine kapılıyordum. En başta ellerimi saçlarında, dudaklarımı boynunda gezdirerek ona binlerce şey yapmayı arzuluyordum; dün gece ayışığıyla baş başa kaldığımızda yapmayı düşündüğüm her şeyi.

Kendime hâkim olabilmek için bir ipin ucuna tutunmuştum ve o ipin, uçlarından çözülmeye başladığını hissedebiliyordum. Her bakışı, her dokunuşu, her gülümsemesi ipi biraz daha söküyordu.

Sesimi yumuşatmaya çalışarak tekrar denedim. “Kahvaltı ister misin?” Ama hâlâ bir teklifte bulunmaktan çok emir verir gibiydim ve Evelyn bir kahkaha attı.

“Dün gece söylediklerinde ciddi miydin?” Demek doğrudan konuya girecekti.

Keyifsizce yumurtaları karıştırmaya devam ettim. Kenarları kızarmaya başlamıştı. Ocağı kapatıp tahta kaşığı tavaya bıraktım.

Senden çok hoşlanıyorum.

“Ciddiydim.”

Doğudan bir fırtınanın kopup geldiği, suyun üstünde yoğun gri bulutların asılı durduğu o sabah yalnız uyandığımdan beri her gün onu düşünmüştüm. Vücudum üstüneyken çıkardığı sesleri, titreyen nefesini nasıl da yavaşça bıraktığını, boğuk bir iç çekişle nasıl da ismimi fısıldadığını düşünmüştüm. Kahkahasını, çayırdaki bütün yabancı çiçeklerden, gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha güzel olan o gülümsemesini düşünmüştüm.

Arkamda duran Evelyn’in ağır ağır nefesini bıraktığını duydum. “Hâlâ sarhoş musun?” dedi.

Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Değilim.”

Zaten dün gece de o kadar sarhoş değildim. Sadece içimde dolup taşan arzunun bir kısmının dışarı sızmasına yetecek kadar gevşemiştım. Dün gece bu mutfakta, aylardır yapmak istediğim gibi ona doğru eğilmişim. Kollarımı kalçasının iki yanına yerleştirip burnumu boynuna götürmüştüm. Onu öpmeyi her şeyden çok istemiştım. Neredeyse öpüyordum da.

“Alkol yüzünden miydi?”

“Lanet olası alkol böyle bir etki yapmaz.” Alkol olmayan bir şeyi var etmezdi, sadece saklananları gün yüzüne çıkarırdı.

Kolumun üzerinden ona baktım. Hemen arkamda duruyor, ayakları benimkine hafifçe değiyordu. İstesem başımı eğip şakağına bir öpücük kondurabilir, onu tezgâha oturtup kahvaltının kalanını ona sarılarak hazırlayabilirdim. Bu fazlasıyla cezbedici bir düşünceydi.

Meraklı gözlerle beni süzdü. Doğrudan kalbimin tam ortasına bakıyormuş gibi hissettim.

“Benimle dalga mı geçiyordun?”

“Ne hakkında?” Tişörtümün eteğini parmaklarının arasına alıp düşünceli bir şekilde ovuşturdu.

“Ben de senden hoşlanıyorum, Beckett.” Tişörtümü çekiştirip ona dönmemi sağladı. Parmaklarını göğsümde dolaştırdığında vücudum baştan aşağı ürperdi. “Bunu hiç fark etmedin mi?”

“Senden hoşlanmakla o kadar meşguldüm ki fark etmedim,” dedim kısık bir sesle. Altdudağının yukarı doğru kıvrılmasını seyrettim.

Evelyn’in bildiğim tüm hâlleri bir film şeridindeki kareler gibi gözümün önünden geçti. Eli bacağımda, barda oturuşu. Yatakta birbirimize sarılırkenki çıplak teni ve koyu renkli gözleri. Fırında aramızda bir tabakla kahkahalar atışımız. Çenesini dizine dayamış hâlde arka verandamdaki sandalyeye kıvrılışı. Tarlalarda, etrafındaki herkesi aydınlatışı.

Ve şimdi burada, yüzü bana dönük şekilde duruşu.

Her versiyonunu bir öncekinden daha çok seviyordum.

Elleri kollarımı buldu ve parmakları dövmelerimin üzerinden geçti. Dirseğimin iç kısmındaki o hassas noktayı süsleyen tek bir beyaz çiçek üzerinde oyalandı.

“Tamam,” dedi kararlı bir baş hareketiyle.

“Neye tamam?”

Sorumu duymazdan geldi. Onun yerine elini enseme götürüp beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Evie’yi ilk kez, köhne bir barın kırık ışığının altında öpmüştüm; donuk turuncu ışık titreyerek yanıp sönüyordu. Dudaklarımız, hissettiğim arzusun nabzıyla uyum içinde hareket ederken o an zihnimde belirdi. O öpücüğün anısını o kadar çok düşünmüştüm ki kenarları zamanla nehir yatağındaki taşlar gibi yumuşamış, geriye sadece bulanık duygu kırıntıları kalmıştı. Kulağımın altındaki parmak uçları. Yanağımı okşayan yanağı. Yüzünü kendime çekip onu daha da arzulu öptüğümde içimde kabaran o ıslak, sıcak dalga.

Ama şimdi mutfağımın parlak ışığında –pencere yarım parmak açık, kahve makinede demlenirken– o anının tam ortadan ikiye bölündüğünü hissediyordum.

Şu anki öpüşmemiz asla puslu bir hatıra değildi.

Hoş bir başlangıç yoktu. Nazikçe yeniden keşfetme yoktu. Evie parmaklarını aralarına geçirdiği saçlarımı çekiştiriyor, dudaklarını arzuyla dudaklarımda dolaştırıyordu. Beni, buna

açmış gibi, o da beni rüyalarında görüyormuş gibi öpüyordu. Kalçalarını sımsıkı kavradım.

“İşte buradasın,” dedi dudaklarıma. Kalçalarını tekrar sıkı-tığım da boğuk bir sesle kıkırdadı.

“Tam buradayım,” dedim ona. Hep buradaydım. Sanki hep, Evie’nin gelip mutfağımın ortasında beni öpmesini beklemiştim. Öpüşmemiz çok geçmeden daha ateşli, daha ıslak, daha yavaş bir şeye dönüştü. Israrcı elleriyle gömleğimin yumuşak kumaşını sımsıkı kavrayan Evie beni buzdolabına doğru itti. Sırtımı çarptığım dolap sarsıldı ama ben Evie’nin, benimkinin üstünde dolaşan dilinden, yumuşak sırtını avuçlarımda hissetmekten başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Başparmağımı kalçasının hemen üzerindeki gamzelerden birine bastırdım ve dilimi ağzına soktuğumda o en sevdiğim sesi çıkardı; boğuk bir inilti. Dilimi daha da derinlere götürdüğümde dudaklarını benimkilerden ayırdı ve başını köprücük kemiğime yaslayıp o sesi tekrar çıkardı.

Ellerimi sırtından yukarı kaydır-dım, omurgasının kıvrımını keşfederken iyice sabırsızlandım. Parmaklarımı sütyeninin bandı üzerinde gezdirdim ve parmaklarımı altına geçirip lastiğini tenine çarptım. Bana çenemi dişleyerek karşılık verdi.

“Bana iyi davran,” dedi bana.

“İyi biri olabilirim.” Aslında şu an aklımda yapmak istediğim birkaç iyi şey vardı. Parmaklarımı tekrar sütyen askılarına geçirip omuzlarını okşarken gömleği bileklerimin üzerinde birikti. Askıları boyunca ilerledim, omuzlarını takip ederek ellerimi orada sabitledim ve hafifçe çektim. Onu omuzlarından tutup kendime yaklaştırdım ve zevkle kıvranarak bana yaklaşmasını izledim.

“Öyle mi?” Evie’nin gözleri arzulu, dudakları öpüşmekten kıpkırmızıydı. “Göstermek ister misin?”

Parmaklarımı köprücük kemiklerinden göğüslerine götürdüğüm sırada bedenlerimiz sanki kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyor, dudaklarımız yeniden birbirine karışıyordu.

Göğsünün hemen üstünde biraz oyalanıp teninin kumaşla buluştuğu yeri başparmaklarımla okşamaya başladığımda nefesi hızlandı.

"Hâlâ benimle oynuyorsun," dedi altdudağımı hafifçe dişleyerek. Tırnakları göğsümde, tişörtümün kumaşının üstünde dolaşmaya başladı.

"Sen de hâlâ sabırsızsın," diye karşılık verdim. Gülsem mi yoksa dizlerimin üstüne çöküp onun her santimetresini yeniden mi keşfetsem bilemedim.

"Artık bana dokunmazsan yemin ederim ki..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Göğüslerini avuçlayıp kendinden emin başparmaklarımla ağır ağır sutyeninin üstünde gezdirdim. Göğsünün hızla inip kalktığını, nefesinin titrekleştiğini hissettim. Çıplak tenini istiyordum. Çıkardığı seslerin daha fazlasını duymak istiyordum. Sutyenini ortasından tutup aşağı çektim ve göğüslerinin altına indirdim. Gömleğinin altında dolaşan, kavrayan, çekiştiren ellerimi izledim.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Ben..." Kirpikleri titredi, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sana gerçekten çok kızacağım."

"Hmm."

Ellerim gömleğinin altında dolaşmaya devam ederken başını çevirip dudaklarımla tekrar buldu. O en sevdiğim hırıltıyı çıkardığını duyana dek başparmaklarımla meme uçlarında gezdirdim ve çenemi sessiz bir ısrarla kavradı. Kolumu beline dolayıp onu kendime iyice yaklaştırdım. Vücudunun benimkine dokunmasını, yumuşaklığının sertleştiğim her yerde olmasını istiyordum. Tırnakları sakalıma sürtündü ve sendeleyerek onu masaya doğru ittim. Kahve kupamın devrilip hafif bir çarpma sesi eşliğinde halının üzerine düştüğünü belli belirsiz fark ettim. Halıdaki o lekeye her gün bakacak ve tam olarak bu ânı hatırlayacaktım. Evelyn dudaklarımda nefes nefeseyken, dizi kalçamı sararken.

Alnımı omzuna yaslayıp oraya küçük bir öpücük kondurdum, elimi göğsünden kalçasına götürdüm. Kalçasını sıktım

ve kendimi toparlamaya çalıştım. “Durmaliyiz. Konuşmalıyiz,” diye fısıldadım.

Aramızdaki kıvılcımların tutuşmasına izin vermek hep en kolayı olmuştu. Asıl çözmemiz gereken bunun dışındaki her şeydi. Bedenine hayrandım, evet... ama bundan daha fazlasını da seviyordum. Ve onun, sadece bedenini arzuladığımı düşünmesini istemiyordum.

Başını salladı ve ellerini gömleğimin altına götürüp sırtımı tırmaladı. Ona doğru eğildim ve kendimi kasıklarına bastırıp onu masaya yasladım. “Evet,” dedi kısık bir sesle.

Gömleğinin yakasına burnumu sürterek omzuyla boynunun birleştiği o hassas noktaya ulaştım ve oraya uzun bir öpücük bıraktım. Hem tatlı hem de biraz tuzlu tadının günlerce damağımda kalacağını biliyordum. Yüzümü göğsüne indirdim ve gömleğinin kumaşı üzerinden meme ucunu dişledim.

Ona dokunmadan, tadını almadan duramıyordum.

“Harika bir sohbet bu,” dedi Evelyn gülerek. Beni ensemden tutup kendine doğru çekti. “Bugüne dek yaptığım en iyi konuşma olabilir.”

Alnımı göğüslerinin arasına yaslayıp oraya da bir öpücük kondurdum. “Seni dışarı çıkarmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi nefes nefese. Tişörtümün eteğini çekiştirdi ve daha fazla dayanamayıp onu üstümden çıkardım. Sonrasında elimi bacaklarında gezdirip dudaklarını tekrar öptüm. Onu yukarı çekip masaya oturttum ve bacaklarını iki yana açıp ayağını dizimin arkasına doladı. Parmaklarım o lanet olası çoraplarının ucunu buldu, elimi kalın pamuklu kumaşta dolaştırırken boğazımdan bir inilti koptu.

“Akşam yemeğine çıkarız,” dedim dudaklarım dudaklarında. Kalçalarımı sıktığında bir kez daha ona doğru hamle yaptım. Başı arkaya düştü, uzun, koyu saçları mürekkep dökülmüş gibi masanın üzerine yayıldı. Tanrım, aklımı başımdan alıyordu. Tüm planlarımı altüst ediyordu ve ondan başka bir şey düşünemiyordum. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim ve başımı

eğip birlikte tutturduğumuz ritmi izledim. "Sana çiçek de getireceğim."

"Çiçek, ha?"

Kasıklarının tam olması gerektiği gibi benimle birlikte hareket ettiriyordu. Mırıldanıp başımı salladım.

"Hem de en güzelinden. Bu bir randevu olacak."

Vücudumu tutan elleri gevşedi, mutlulukla iç geçirerek kendini tekrar masaya bıraktı. Aramızdaki şehvet yerini daha yumuşak bir sıcaklığa bıraktı. Parmaklarımı bacaklarında, asla aklımdan çıkmayan o ince beyaz yara izinde dolaştırdım. Ayaklarını salladı, başını yana eğip yarı kapalı gözlerle bana baktı. Kırmızı dudaklarında tatlı bir gülümseme, çenesinde ve boynunda sakallarımın sürtmesiyle oluşmuş hafif bir kızarıklık vardı.

"Senden hoşlanıyorum, Evie." Gömleğini düzelterip burnunun ucuna küçük, masum bir öpücük kondurdum. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Gerçekten çok hoşlanıyorum."

Gülümsemesi, bu lanet olası odanın her köşesini aydınlatıyordu. İçimdeki gölgeleri... ve kimseyle paylaşmadığım parçalarımı bile.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. Beni hafifçe tekmeleyip altdudağını ısırды. "Hadi gömleğini giy yoksa birazdan bu masanın üstünde sevişeceğiz."

İnleyerek kendimi onun üzerine bıraktım. Gülerek parmaklarını saçlarıma götürdü ve uçlarından hafifçe çekiştirdi.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye homurdandım. O sahneyi hemen zihnimde canlandırıdım. Masanın ayaklarının gıcirtısı, kıyafetlerimizin üstümüzden yalnızca sürtünmenin gerektirdiği kadar sıyrılması, sıcaklık ve sonunda gelen o tatlı rahatlama. Kendimi olabildiğince nazıkçe toparlamaya çalıştım ama yine de onun hafif kıkırtısını duydum.

"O randevuyu istiyorum," dedi yumuşak, biraz da hülyalı bir sesle. "Belki bu bizim yeniden deneme şansımızdır. Her şeyi farklı şekilde yapma fırsatı."

Sözlerinde sade bir dürüstlük, kalbinden benimkine uzanan

ince bir umut bağı vardı. Elini tuttum ve parmaklarımı onun-
kilere kenetledim. Evelyn'le her şeyi, her şekilde yapabilirdim;
yeter ki sonunda böyle olalım. Çenem göğsünde, onun o güzel
yüzünde bir gülümseme.

“Cevabın evet mi?”

Başını salladı. “Evet.”

»»» 15 «««

EVELYN

Mutfaktaki o çılgın sevişmemizin ardından değişen fazla bir şey olmamıştı.

Onu bir buzdolabına yaslayıp haftalardır başka hiçbir şey düşünmemişim gibi öptüğüm hâlde hâlâ hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Her akşam verandada birlikte akşam yemeği yiyorduk. Mutfak tezgâhına benim için küçük notlar bırakıyordu. Onun çoraplarını çalmaya devam ediyordum. Sabahları, gayet terbiyeli bir şekilde aramızda üç adımlık bir mesafe bırakarak kahve fincanlarımızın üzerinden birbirimize uzun uzun, arzuyla bakıyorduk.

Bütün bunlar hem çok güzel hem de fazlasıyla can sıkıcıydı.

Beckett'tan hoşlanıyordum. Onun yarım gülümsemelerini, sabahın erken saatlerinde sesinin boğuklaşıp çatallaşmasını, mutfakta yanından geçerken parmak uçlarıyla omzuma hafifçe dokunuşunu seviyordum. Ailesiyle ilgili önemli tarihleri kırmızıyla karaladığı buzdolabının üstündeki takvimini seviyordum. Onun, kedilerden kız kardeşlerine, traktörün tepesinden hamur işleri isteyen Barney'ye dek herkes ve her şeyle ilgilenmesini seviyordum.

Fark etmediğimi düşünerek bana attığı o bakışları seviyordum. Saklamaya çalıştığı o yumuşaklığını.

Söz verdiği o randevuyu dört gözle bekliyordum.

Ayrıca onu en yakın düz zemine yatırıp üstüne çıkmayı da sabırsızlıkla bekliyordum.

O sabahki olaydan beri birkaç kez, başparmağı altdudağın-

da, yüzünde derin bir ciddiyet ve konsantrasyonla dalgın dalgın mutfak masasına baktığını görmüştüm. Ben de farkında olmadan aynısını yapmıştım.

Kendimi tutmakta zorlanıyor, sadece Beckett'm serada geçirdiği uzun saatlerde rahat bir nefes alabiliyordum. Beckett her fırsatta, yer açmak ya da fazlalıkları temizlemek gibi bahaneler mırıldanarak oraya kaçıyordu. Bahar temizliği yaptığını söylüyordu. Sözde, bunun ördekle bir alakası yoktu.

Ama bu hafta kargodan dört paket ördek maması gelmişti ve onları kendisi için alacak hâli yoktu.

Gelen küçük bir kutunun içinde, üstünde kırmızı bir ponpon olan minicik bir golf şapkası vardı ve Beckett şapkayı aldığını görür görmez öfkeyle kızarak onu elimden kapmıştı.

Çarşamba günü geldiğinde gerilimden perişan hâldeydim. Dizüstü bilgisayarımı açmış, bacaklarımı altına toplayıp mutfak masasına oturmuştum ama bakışlarımı arka pencereden ayıramıyordum. Ara sıra seranın buğulu camından onun, parmaklarını genişçe açarak elini cama yaslamış, uzun bedeniyle bir şeyin üzerine eğilmiş hâlde olduğunu görebiliyordum. Böyle zamanlarda başımı çevirip kendimi e-postalarla oyalamak zorunda kalıyor, o elin tenimde nasıl hissettirdiğini unutmak için işe dalıyordum. Gömleğinin nasıl da mutfağın bir köşesine fırlatılıp atıldığını, güneşin nasıl da vücudunun her çizgi ve kıvrımını aydınlattığını. Kalçalarının keskin hatlarını, karnının altındaki o tüyleri, pantolonunun önündeki kalm baskıyı.

Başımı öne eğip alnımı iki kez klavyeye vurdum.

Beckett, planımı altüst ediyordu. Ne zaman başlayıp ne zaman biteceği belli olmayan o sarsak planımı. Keşke onun sadece bedenini isteseydim; onunla yatağa girmeyi ve bu kafa karışıklığını onun bana yaşatacağı duygularla bastırmayı isteseydim. Ama öyle değildi.

Beckett'm arka verandasmda geçirilen geç saatleri, yıldızlar hakkındaki hikâyeleri de istiyordum. Ellerimde toprağı, onun o sessiz, yavaş yavaş genişleyen gülümsemesini istiyordum.

Önceki gece beni arka verandada battaniyeye sarılmış hâlde koltuğumda otururken bulmuştu. Berbat bir ruh hâlindeydim; kendime, bu işi hâlâ çözememiş olmama kızıyordum. Bir türlü toparlanamıyor olmama. Kendimi daha iyi hissedemiyor olmama. Kapaıya yaslanıp sessizce beni izleyerek, "Bugün mutluluğu buldun mu?" diye sordu.

Dişlerimi sıkıp başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır."

Bir şeyler mırıldanıp tarlalara baktı. "Sana sarılmamı ister misin?"

Bu bile başlı başına bir çeşit sihir değil miydi?

Sorunu çözmeye çalışmamış, sadece... bana sarılarak destek olup olamayacağını sormuştu.

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden yanıma çöküp dizine vurdu. Ona sokulup kollarının arasına kıvrıldım, başımı çenesinin altına yerleştirdim, sırtımı tutan ağır eli usulca omzumdaki kalçama kaydı. Nazik bir baskı. Sessiz bir onay.

İşim yüzünden sürekli seyahat ediyordum. Inglewild'a yaptığım bu seyahat yirmi yaşına girdiğimden beri bir yerde kaldığım en uzun süreydi. İçimde hep bir keşfetme dürtüsü vardı. O dürtü ara sıra hâlâ kıpırdansa da artık buna bir yorgunluk da eşlik ediyordu. Beni ileriye taşıyan şey zorunluluktan çok kas hafızasıydı. Gitmek istemiyordum.

Kalmak istiyordum.

Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarına verip Josie'den gelen notu bulmak için e-postalarımı taradım. Dün, küçük işletme grubundan sürekli bana ulaşmaya çalışan Theo'nun bilgilerini yollamıştı. Theo'ya, nasıl iletişime geçebileceğimize dair kısa bir mesaj yazıp gönder tuşuna bastığım anda arka kapı gıcırdayarak açıldı.

Başımı kaldırıp elleri topraklı, sol kaşının üstünde bir leke olan Beckett'a baktım.

"Bitkiler bugün nasıl?"

"İyiler."

Önce ellerine sonra tekrar bana baktı. Onu, beni şu an oturduğum masaya yatırmaktan alıkoyan tek şey avuçlarındaki toprak-

miş gibi düşünceliydi. Ellerimi yumruk yaptım. "Bir saat içinde hazırlanabilir misin?" diye sordu.

"Dışarı çıkmak için mi?"

Başını salladı. "Evet. Dışarı çıkmak için."

Ona bakıp bir açıklama bekledim. Hiçbir şey söylemedi.

"Nereye gideceğiz, Beckett?"

"Randevumuza," dedi. Gözlerinin içi gülüyordu. "Bunu hâlâ istiyor musun?"

Başımı salladım. Kesinlikle istiyordum. Unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. Belki de o anın heyecanıyla söylenmiş bir şey olduğunu.

Ayağa kalktım. "Nereye gidiyoruz?"

İyice genişleyen gülümsemesini bastırmak için altdudağını ısırırdı. "Çok uzağa değil."

"Üşümüyorsun, değil mi?"

Oflaya puflaya tepeyi tırmanırken Beckett'ın evden çıkmadan önce kafama geçirdiği ikinci *sweatshirt*, hareket etmemi zorlaştırıyordu. İmalî gözlerle onun üstündeki tişörte bakıp dudaklarını birbirine bastırdım.

"Hayır üşümüyorum." Hatta fazla sıcaklamıştım ama bu lanet *sweatshirt*ü çıkarmaya çalıştığım her defasında Beckett beni zorla tekrar içine sokmak istermiş gibi yüzüme bakmıştı. Ki bu eğlenceli olurdu ama ben onun, *sweatshirt*ü üzerimden çıkarmaya çalışmasını tercih ederdim.

Elinde büyük, yağlı bir kâğıt paket, omzunda bir sırt çantasıyla saat tam altıda kapımda belirmişti. Elinde bembeyaz, tek bir şakayıkla.

"Sana çiçek getireceğimi söylemiştim," demişti.

Şimdi dalları kollarıma takılıp duran çamların arasında yürürken o çiçeğin sapıyla oynuyordum. Bu gece hava daha sıcaktı; buraya geldiğimden beri ilk kez gerçek bir bahar akşamı geçiriyorduk. Üstümüzdeki karanlık gökyüzü yavaş yavaş canlandı; ay, ağaçların üzerinden yükselmeye başladı. Arka plandaki ser-

pilmiş yıldızların arasmda ayın pırıltılarını görebiliyordum.

“Çok kalmadı,” dedi Beckett.

İyi ki de kalmamıştı. Üstündeki o kot pantolonla bana resmen acı çektiriyordu. Bronzlaşmış teniyle tezat oluşturan tişörtü, bembeyaz parlıyordu.

Omzumla onu dürttüm.

“Geceleri güzel kızları hep böyle tarlalara mı çıkarırsın?”

“Hayır,” dedi ve başını iki yana sallayıp bana omuz attı. “Sadece seni.”

Beckett tarlanın kenarında durunca göğsüme tatlı bir sıcaklık yayıldı. Ayaklarımızın altında, ormana dek uzanan açık bir alan seriliydi. Göz ucuyla bana bakıp sırt çantasını omzundan indirdi.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

Ağır ağır kendi etrafımda dönüp nerede olduğumuzu hatırlamaya çalıştım. Açık alanın girişinde karşılıklı duran iki dev meşe ağacı, ormanın ötesine bekçilik eder gibi yükseliyordu. Geçen sonbaharda aralarında durduğumu, kollarımı iki yana açıp ikisine aynı anda dokunmaya çalıştığımı hayal meyal hatırlıyordum. Neredeyse elim kadar büyük, pas rengi turuncu yaprakların etrafımda süzüldüğünü.

“Ağaçları hatırlıyorum,” dedim.

Başını salladı ve sırt çantasından bir battaniye çıkarıp bileğinin tek bir hareketiyle yere serdi. Battaniye yumuşak bir hışırtıyla çimenlerin üzerine yerleşti. Ardından bir şişe şarap çıkarıp battaniyenin köşesini sabitlemek için kullandı. Ve iki bardak çıkardı; biri benim reçel kavanozum, diğeri çatlak bir kahve kupası.

“Gerçekten çok etkileyici,” dedim. Şüpheyle bana baktı ama sözlerimde ciddiydim.

Neredeyse bir yıl önceki son randevum, beni eski sevgilisinin çalıştığı bir atış poligonuna götürmüştü. Tabii ki ikinci bir randevu yaşanmamıştı.

“Daha en iyi kısmı görmedin bile,” dedi Beckett.

“Penisini çoktan gördüm, Beckett.”

Şaşıracak bir kahkaha patlatıp başını iki yana salladı. Ayışığında, gülümsediğinde gözlerinin kenarında beliren küçük çizgileri zar zor görebiliyordum. Ayaklarının dibindeki yağlı poşeti alıp bana uzatarak içine bakmamı istedi. Kafeden alınmış çizburgerler ve taşacak kadar dolu, her nasılsa sıcak kalmayı başarmış iki koca kutu patates kızartması. İnleyip patateslerden bir tane almak için uzandım ama poşeti hemen kapatıp tekrar ayaklarının dibine bıraktı.

“Biraz sabret.”

“Ama... patates kızartmaları.”

“Döndüğümüzde hâlâ orada olacaklar.” Geri geri yürüyerek ormanın kenarına, o ikiz ağaçların olduğu yere doğru gitti. “Hadi gel.”

Güldüm. “Nereye geleyim?” desem de peşinden gittim. Ayışığı, tenindeki takımyıldız dövmelerini aydınlatıyor, gökyüzü sanki aşağı eğilerek kollarının etrafında kıvrılıyordu.

“Bugün mutluluğunu bulamadın,” dedi. Elleri çoktan bana uzanmıştı; teninde, gözlerinde ve yukarıdaki gökyüzünde yıldızlar vardı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Ve sen onu bana vereceksin, öyle mi?”

“Evet,” dedi lanet olası ay kadar parlak, kocaman bir gülümsemeyle. “Vereceğim.”

Oysa yanıliyordu. Bugün mutluluğu bulmuştum. Hatta neredeyse içinde boğuluyordum; sade, sessiz bir neşede. İyi bir adamla geçirilen mükemmel bir ânın sıcak konforunda.

Tam önünde durdum ve gözlerini ayırmadan bana baktı. Yüzünün hatlarmı parmaklarımla izledim ve kendimi onun o çok sevdiği meteorlar gibi hissettim. Atmosferi yaran, dev bir ışık topu gibi.

“Seninle burada olduğumuz son defasında...” İki eliyle yüzümü kavrayıp önce burnumun ucuna, sonra gözlerimin arasına yumuşak birer öpücük kondurdu. İçimdeki her şeyin ürperip eridiğini hissederek dirseklerine tutundum. “Seni bu ağacın altında öpmek istemiştin.”

“Niyetini hiç belli etmedin,” diye fısıldadım. Ben de onun gibi geri çekilip sessizce daha fazlasını diledim.

“Yanılıyorsun,” dedi boğuk, pürüzlü bir sesle. “Yeterince dikkatli bakmamışsın sadece.”

Sonra beni öptü.

Ve o gün dikkatimden kaçan her şeyi gösterdi.

“Ya şu?”

Battaniyenin üstünde botumu onunkine çarpıp elimdeki patates kızartmasıyla parlak bir yıldız kümesini işaret ettim. Başımı omzuna yasladım ve gösterdiğim noktayı görebilmek için eğildiğinde burnu saçlarımı hafifçe okşadı.

“Balina takımyıldızı,” dedi ağzı tıka basa hamburger doluyken. Yutkunup boşalan ambalajı çantasına doğru fırlattı ve dirseklerinin üzerine yaslanarak keyifle iç geçirdi. Kemer halkamı çekiştirince ben de onun gibi geriye uzanıp sırtımı göğsüne yasladım. “Deniz Canavarı. Poseidon, Kassiepeia deniz perilerinden daha güzel olduğunu söylediğinde onu bir sahil kasabasını yerle bir etmesi için göndermiş.”

“Ne kadar gereksiz bir hareket.”

Mırıldanarak onaylayıp bileğimi kavradı. Elimi biraz sağa yönlendirip başka bir yıldız kümesine işaret etmemi sağladı. “Koç takımyıldızı tam orada.”

Başparmağı nabzımın attığı yerde ağır ağır bir daire çizdi ve ben bu hareketi âdeta bacaklarımın arasında bir dokunuş gibi hissettim. Battaniyenin üstünde hafifçe kıpırdandım ve ona biraz daha sokulup başımı çenesinin altına yasladım. “Ya şu?”

“O bir uçak, tatlım.”

Kendimi tutamayıp güldüm ve başımı geriye atıp ona baktım. Rahatlayan yüzünü gökyüzüne çevirmiş, hafifçe gülümsüyordu. Burada, tarlaların ortasında, başka hiçbir yerde olmadığı kadar huzurluydu.

“Bu harika bir randevu,” dedim sessizce. O güne dek çıktığım en güzel randevuydu. “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Geldiğin için ben teşekkür ederim.” Başını eğip bana baktı ve *sweatshirt*ümün bileğini hafifçe çekiştirdi. “İyi giyindin.”

Göğsümün üstünde tuhaf bir şekilde katlanmış kumaş yığınınna baktım. “Bence fazla bile giyindim.”

Göğsünden kopan derin hırıltıyı sırtımda hissettim. Eli bileğimden dirseğime, oradan omzuma kaydı. İki parmağı yakamın içine girip çıplak köprücük kemiğimi izledi.

Vücudum baştan aşağı ürperdi.

“Öyle mi?”

Kulakmememi dişlerinin arasına aldığında sırttım. Aramızdaki giderek yoğunlaşan şehvete verdiği ilk teslimiyet buydu. Geçen sefer birlikte olduğumuzda bunu ne kadar sevdiğini hatırladım; dişlerini tenime geçirmeyi, her sert dokunuşuna fısıldayarak verdiğim övgüleri.

Başımı salladım. “Hı hı.”

*Sweatshirt*ümün kollarını çıkarabilmek için beceriksizce kıvrandım. Kumaş kafamda takılı kalınca güldüm. İki iri el onu kavrayıp çekiştirince tarlayı, gökyüzünü ve ağaçları nihayet yeniden görebildim. Beckett bana lanet olası ayı gökyüzüne ben asmışım gibi bakıyordu.

Bu, birlikte olduğumuz son seferden çok farklıydı. Farklı ama bir o kadar da aynıydı.

Bana hâlâ o yoğun, arzulu bakışlarla bakıyor, dikkatli gözleri neyi nerede yapmak istediğini hesaplıyordu. Önce vücudumun hangi noktasına dokunacağını. Ama şimdi bu bakışlarda bir tür hayret de vardı. Şu an burada onunla birlikte olduğuma hâlâ inanamıyormuş gibi. Şefkat, keyif ve göğsümün derinliklerinde kabaran sımsıcak bir his.

Derin bir nefes verip başının arkasını ovuşturdu ve iki elimin üstünde geriye yaslanmamı izledi. Bunun büyük bir baştan çıkarma planı olmadığımı sanıyordum ama az önce üstümde olan *sweatshirt*ler şimdi onun kalçasının yanında dururken öyleymiş gibi hissediliyordu. Üzerimde, evden çıkmadan önce alelacele giydiğim ve geniş yakası omzumdan kayıp duran, incecik bir

tişörtten başka bir şey kalmamıştı. Çıplak tenimi hülyalı gözlerle inceledi ve ben hafifçe kıpırdanıp tişörtümün yakasını biraz daha düşürünce dilini altdudağında gezdirdi.

“Seni istiyorum,” dedim kafamda dönüp duran o düşünceyi nihayet dile getirerek.

Onu şehir merkezinde kaldırımdan inerken ya da ucuz bir barın kapısından içeri girerken gördüğüm andan beri bu düşünce zihnimden hiç çıkmamıştı. Sanırım Beckett’ı arzulamaktan hiç vazgeçmemiştim. Parmak uçlarımı bileğindeki zarif dövmede gezdirdim ve kolunu tutup hafifçe çekiştirdim. “Ve bence sen de beni istiyorsun.”

Gözlerini, arzuyla baktığı sutyen askılarımdan ayırıp yine belli belirsiz gülümsedi. Nedense bu gülümseme bana, yıldız ışığına benzer gülüşlerinden çok daha özel geliyordu. Sadece ve sadece bana aitmiş gibi hissettiriyordu. Çekiştirmeme karşı koymayıp dizlerinin üstünde doğruldu.

“Elbette istiyorum,” dedi tam da ona yaraşır şekilde hiç düşünmeden ve kendinden emin. Bu onun da uzun zamandır aklında olan bir şeymiş gibi. Belki beni kiralık arabaya yaslanmış hâlde gördüğü andan beri. Belki de beni barda oturmuş önümdeki tekila bardağına bakarken gördüğü geceden beri. “Bu konuda hiçbir zaman en ufak bir şüphem olmadı.”

Önüme geçip bileğimi tuttu ve başparmağıyla onu hafifçe okşarken bacaklarımı aralayıp kendine yer açtı. Eli hâlâ bacağımdaydı ve tek bir noktada temas hâlindeydik ama ben bu dokunuşu tüm vücudumda hissediyordum. Bel çukurumda, göğüs uçlarımda, boynumun kavisinde ve bacaklarımın arasındaki boşlukta.

Bacağımı nazıkçe sıktıktan sonra elini yukarılara götürdü. Nasırlı parmakları kot pantolonumun sert kumaşına takılıyor ve bu oyalanma, hareketini daha da samimi hissettiriyordu. Bacağımı bir kez daha sıkıp başparmağını pantolonumun iç dikeylerinde gezdirdi. Burada bir an duraksayıp düşündükten sonra kalçama uzandı.

“Bunu bir kez daha yaparsak kaçmak yok, Evie,” dedi. Gözleri ciddiyetle parlıyor, bedeni bacaklarımın arasında tamamen hareketsiz duruyordu. “Bu defa yalnız uyanmak istemiyorum.”

Pişmanlığın sızısını keskin bir bıçak gibi göğsümde hissederek tişörtünü iki elimle sıkıca kavradım. Aylar önce onu terk ettiğim ve sonraki zamanlarda da onu yalnız bıraktığım için pişmandım. Doğrulup altdudağına hafif bir öpücük kondurdum. Bir özür, ama aynı zamanda bir söz. “Yalnız uyanmayacaksın.”

“Tamam,” dedi. Gözleri koyulaştı, dili kısa bir anlığına dudagının köşesinde belirdi. Elleri harekete geçti ve parmak uçları beni yönlendirdi. “O zaman uzan.”

·>>> 16 <<<·

EVELYN

Başımı iki yana sallayıp onu geriye ittim ve homurdanarak yere düştüğünde dizlerim kalçalarını saracak şekilde üzerine yerleştim. Çenesini avuçladım ve başını kaldırıp bana bakarken sert sakallarını okşadım.

“Yıldızları görmeni istiyorum,” dedim. Gözlerinin ardında bir şeyler alev alıp parladı. Gökyüzündeki her şeyden daha parlak bir şeyler. Benim, kendime özel süpernovam.

Belimden tutarak beni kendine daha da yaklaştırdı ve boynuma küçük ama yakıcı öpücükler kondurdu. Çenemin altındaki bir noktayı sertçe emdikten sonra geri çekildi ve dudakları, benimkileri neredeyse okşayarak orada kaldı.

“Ben sadece sana bakacağım.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığı anda, boynunu saran kollarım baştan aşağı ürperdi. Ardından ikimiz birden geri çekilip pozisyonumuzu yeniden ayarladık. Daha derin, daha ateşli bir şekilde öpüşmeye başladık. Öpüşüyle sanki bana, her biri başka bir anlam taşıyan bin farklı sır fısıldıyordu. *Seni özledim*, dedi altdudağımda yumuşak ve kalıcı bir dokunuş bırakan ilk öpücüğü. *Çok güzelsin*, dedi tatlı ve biraz da muzip olan bir sonraki dokunuşu. *Seni istiyorum*, dedi sonuncusu. Yüzümü avuçlarının arasına alıp şehvet dolu, sahiplenici bir temasla dilini ağzıma soktu. *Seni delice arzuluyorum*. Parmakları saçlarımin arasına gömüldü.

Yumruk yaptığı elleri, içimde boğuk bir iniltiye dönüşen belli belirsiz bir sertlikle saçlarımı çekiştirdi. Sanırım o güne dek hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Bardaki o ilk gecemizde bile. Kalçalarımı kasıklarına bastırdığımda dudaklarım benden uzaklaştırıp derin bir nefes aldı. Beni durdurmaması, bunu gerçekten isteyip istemediğimi sormaması hoşuma gitti. Tıpkı onun gibi benim de içimde fırtınalar koptuğunun farkındaydı. Kusursuz bir uyum içindeydik. Kalçalarımı tekrar oynattığımda titrek bir kahkaha attı.

“Hatırladığımdan çok daha iyisin,” dedi.

“Daha en iyi kısmını görmedin,” dedim sırtarak.

Bana biraz vahşi bir şekilde gülümsedi ve onun yarım gülümsemeleri hakkındaki düşüncem değişti. Asıl zihnime kazımak istediğim gülümsemesi buydu. “Senin göğüslerini çoktan gördüm, Evie,” dedi.

Attığım kahkaha dudaklarımdaki sert bir öpücükle son buldu. Öpüşürken ikimiz de beceriksizce gülümsüyorduk. Bana o soruyu bu durumdayken de sormasını isterdim. Evinin arka verandasında her akşam birlikte güneşi batırırken sorduğu soruyu...

Bugün mutluluğunu buldun mu?

Evet, derdim ona. Şu an burada buldum. Seninle. Bu durumda.

Tişörtümü eteğinden tutup başımın üstünden çıkardım. Elleri vakit kaybetmeksizin karnıma kaydı, başparmakları göğüslerimin altını sertçe ovuşturdu. Başımı geriye attım, saçlarımın uçlarının sırtımı okşadığını hissettim. Vücudumda dokunduğu her nokta beni kendimden geçiriyordu. Sadece daha fazlasını istiyordum. “Üşüyor musun?”

Başımı iki yana sallayıp sutyenimin tokasına uzandım. “Ellerin üstümdeyken hayır.”

Gözleri parladı. Cevabım hoşuna gitmişti. Sutyenim üstümünden düştü ve ayışığının altında çıplak kaldım. Göğüslerimin arasında önce Beckett’ın derin nefesini, sonra burnunun ucunu hissettim. Kalçalarımı kavrayan iri elleri, nefis bir baskıyla sır-

tımdan yukarı çıktı. Beni tutup kendine doğru çekti. "Peki ya ağzım üzerindeyken?"

Parmaklarımı geçirdiğim saçlarını çekiştirip onu daha fazlası için zorladım. Sözsüz cevabıma kıkırdayarak karşılık verdi, bana iyice sokulup burnunu tenime bastırdı, köprücük kemiğimin altına ve göğüslerimin üstüne öpücükler yağdırdı. Beni tutup rahatça öpebileceği kadar geriye itti. Dudakları göğüslerimi hafifçe okşayıp omzuma, oradan boynuma doğru ilerledi. En çok istediğim yer dışında her yerde dolaşıyordu. Öne eğilip sabırsızlıkla saçlarını çekiştirdim.

"Beckett..." dedim nefes nefese. Sakalının tenimde bıraktığı sert his tam kararındaydı. Çenesini tenime sürttü ve kalçalarımı indirdim. Bir elini sırtımdan ayırıp göğsümü avuçladı ve meme ucumu sertçe çimdikledi. Anlaşılmaz bir ses çıkardım ve saçlarını çekiştirip beni rahatlatması için yalvardım.

"Sadece yeniden patronluk taslamam istedim," diye takıldı bana, dudaklarını boynumda dolaştırmaya devam ederek. Dilini boynuma bastırıp meme ucumu tekrar çimdiklediğinde vücudum tepeden tırnağa ürperdi.

"Bana söylemen yeterliydi."

"Böylesi daha güzel."

Nihayet dudakları göğüslerimi bulduğunda nefes nefese adını söyledim ve ellerimi ensesine sıkıca bastırdım. Bana harika hissettiriyordu. Sıcak, ıslak ve tam olması gerektiği kadar sert. Meme ucumu ısırduğunda gökyüzündeki tüm yıldızlar titredi.

Keşke bu akşam kot pantolon giymeseydim. Sertleştiğini hissedebiliyordum ama aramızdaki kumaşlar sürtünmesini yavaşlatıyor, vücutlarımızın birbirine her dokunuşu yaşadığım öfkeyi körüklüyordu. Altımda onun çıplak vücudunu hissetmek, kasıklarımındaki sızıyı dindirmek istiyordum. Arzuyla kıvranıyordum, bedenim tepeden tırnağa arzuyla titriyordu.

Çıplak sırtımı okşayıp, "Rahatla," diye fısıldadı kulağıma. "Seninle ilgileneceğim."

Yarım dokunuşlarının verdiği gerginlikle, "Asıl sen rahatla,"

diye homurdandım. Bu kadar oyalanmaya tahammülüm kalmamıştı. Zaten haftalardır bir ön sevişme yaşıyorduk. Her bakışta, her kaçamak temasta böyle hissetmiştim. Onu sert, hızlı ve nefes alamayacak kadar yoğun bir şekilde tüm benliğimle hissetmek istiyordum. Beni nazikçe yerdeki battaniyenin üstüne yatırdı. Saçlarım etrafıma yayılmış, dizlerim hâlâ kalçalarına sarılmış hâlde uzandım. Kaşlarımı çatarak kemerini çekiştirdim. Gülümseyerek başparmağını dudağımın kenarında dolaştırdı.

“Neden suratını asıyorsun?”

“Çünkü benimle alay ediyorsun.”

“Hiç de bile.” Başını iki yana salladı ve kirpiklerimi titreten arzulu ve kışkırtıcı bir hareketle kalçalarını oynattı. Alnına düşen bir saç tutamını geriye ittim. Nihayet o da kontrolünü yitirmeye başlamıştı. “Yavaş gitmeye çalışıyorum,” dedi dişlerinin arasından.

“Yavaş gitmek de bir tür alay sayılır,” diye mırıldandım.

Güldü ve dilini ateşli bir dokunuşla göğüslerimin arasında gezdirdi. Başını sola çevirip meme ucumu dudaklarının arasına aldı ve onu sertçe emmesiyle birlikte sırtım yukarı kıvrıldı.

“Sadece kendimi kontrol etmeye çalışıyorum,” dedi dudakları tenimde. Kot pantolonuna uzanan elimi itti ve onun yerine telaşlı ve sabırsız hareketlerle benim pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indirdi. İnatçı kumaşı homurdanarak bacaklarımdan aşağı çekti ama yarı yolda durup beyaz pamuklu iç çamaşırama odaklandı. İç geçirip bacaklarımı daha da sıkı kavradı.

“Bir planım vardı,” dedi gözleri hâlâ kalçalarındaki sade çamaşırdarken. Altında kıvrandım.

“Öyle mi? Benimle paylaşabilirsin.”

Arzulu gözlerini vücudumda gezdirerek, “Seni doyuma ulaştıracak, sonra da eve götürecektim,” dedi usulca. Bana şehvetle bakıp bacaklarımı tekrar sıkı. “Ama sanırım bunu yapamayacağım.”

“Beni doyuma ulaştıramayacak mısın yani?”

Bacaklarımı bırakıp kalçama hafifçe vurdu. Bedenim tepeden tırnağa ürperdi.

“Bunu yapabileceğimi biliyorsun, tatlım.”

Karnımın alt kısmında ani bir çekilme hissettim; sanki onun kelimeleri ve içimde hızla dolaşan arzu arasında görünmez bir ip gerilmişti. “Yeni bir planın var mı?”

Gözleri, göbek deliğimle iç çamaşırlarım arasındaki o beş santimlik yumuşak, pürüzsüz tende dolaştı. Daha önce, ben bir şifoniyerin kenarına yaslanmış ellerimi saçlarında gezdirirken oraya dudaklarını değdirmişti. Bunu tekrar istiyordum. Ve daha milyonlarca başka şeyi.

“Kalk,” diye emretti çıplak kalçama vurarak. Doğrulduğumda ellerini kotumun içine sokup onu üç sert hareketle üzerimden tamamen çıkardı. Gecenin karanlığında, ağaçlarla çevrili bu alanda sadece ince, beyaz bir pamuklu çamaşırıyla kalmıştım, o ise hâlâ tamamen giyinikti. Altında kıvranıp tişörtüne yapıştım.

Kumaşı çekiştirip, “Çıkar şunu,” dedim.

Kürek kemiklerinin arasına uzanıp tişörtü başının üzerinden çekti. Onu battaniyenin üstüne fırlatırken kollarındaki kaslar gerilmişti. Ardından kendini tekrar üzerime bırakıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve harika hissettiren, sıcak vücuduyla beni yere bastırdı. Bacaklarımı kalçalarının etrafına dolayıp ayak bileklerimi sırtında kenetledim, kot pantolonunun kumaşını tüm sertliğiyle bacaklarımın iç kısmında hissettim. Fermuarı tenime batınca, kendimi biraz daha yukarı çektim. Göğsü memelerime bastırıyor, dövme kolları bedenimi sımsıkı sarıyordu. Artık kendimi tamamen ona, bedeninin sıcaklığına ve bacaklarımın arasındaki o derin sızıya vermiştim.

Başparmağı meme ucumla oynarken, “Umarım yanında prezervatif vardır,” dedim yalvarırcasına. Hayal kırıklığını yansıtan boğuk bir ses çıkarıp başını iki yana salladı ve kollarından destek alarak doğrulup gözlerime baktı. Bakışlarını kaçırmadan bir süre öylece durdu, ardından eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Kalçalarını daha sıkı sardığımda inleyip benden bir öpücük daha aldı.

“Hayır, yok.” Pişmanlığı yüzünün her çizgisine yansımış-

ti. Ellerim omuzlarının güçlü hatlarını, geniş göğsünü, karnına kadar uzanan kas sırasını izledi. Vücudu emekle şekillenmiş, güneş ve toprakla renklenmişti. Onu daha önce de çıplak gördüğüm hâlde hâlâ keşfedecek yeni bir şeyler buluyordum. Kaburgalarının üstündeki çil kümesi. Bronzluğuyla tezat yaratan ince bir şerit hâlindeki süt beyazı teni. Karnının ortasından, kalçalarındaki pantolonunun altına uzanan o ince tüy yolu.

“Tamam... sorun değil,” diye mırıldandım. Prezervatif olmadan da yapabileceğimiz çok şey vardı. Aklımda uzun bir liste dönmeye başlarken içimdeki arzu derinleşip yoğunlaştı.

Tırnaklarımı kalçalarına sürüp kotunun düğmesini açtım ve elimi pantolonundan içeri soktum. Parmaklarımı sıcak teninde dolaştırdım ve sertleşen erkekliğini avuçladım. Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. “Ben...” Şaşkın ama keyifli bir hâlde bana baktı. Darmadağın olmuş ama mutlu. En sevdiğim hâlleri. “Bunu beklemiyordum.”

“Bir planın olduğunu söyledin,” diye hatırlattım. Penisini sıvazladığımda dudaklarından bastırılmış bir inilti koptu. Ânında bu sesi tekrar duymak istedim. “Beni çırılçıplak, bu battaniyenin üstünde görmeyi beklemiyor muydun?”

Başını iki yana salladı, dokunuşumla kalçalarını oynattı.

“Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?”

Penisini tekrar sıvazladığımda daha sert bir karşılık verdi, yine acılı, çaresiz bir iniltiyle bedenini ileri iterek avucumun içinde hareket etti. Bu ses beni daha da kışkırttı. Onu duymayı öyle çok seviyordum ki dayanamayıp aynısını tekrar yaptım. Sonra bir daha... Başparmağım ulaşabildiğim her yerde dolaşıyordu.

“Barın arka koridorunda az kalsın sevişiyorduk, Beckett,” dedim. Aslında o gece istediğim tam da buydu. Hatta hatırladığım kadarıyla bunun için ona neredeyse yalvarmıştım.

Bileğimi tutup gözleri alev alevken beni durdurdu. “Önce sen,” dedi. Parmakları kalçamın kıvrımından iç çamaşırımın altına kayıp çıplak tenimi kavradı.

Başımı iki yana salladım ve elim hâlâ pantolonunun içindeyken gülümsedim. Ona o kadar ihtiyacım vardı ki neredeyse canım yanı-

yordu. Bütün düşüncelerim dağılıyor ve ne istediğimi artık çok iyi biliyordum. Bizi istiyordum. "Düzenli test yaptırıyorum," dedim. "Doğum kontrol hâpi kullanıyorum. Eğer sen de istersen..."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu; altında tamamen çıplak hâlde ve sözlerimle ona açık bir davet sunarken bunun çok daha arzulu bir öpücük olması gerekirdi. Çenemi kavrayıp dudaklarımı nazikçe emdi, başparmağıyla çene hattımı takip edip kulağımın altındaki o hassas noktaya ulaştı. Orayı ağır ağır ovuşturdu.

"Ben de geçen ay test yaptırdım," diye fısıldadı nihayet ve geri çekilip boynumu tuttu. Elini yavaşça aşağı indirip göğsümün tam ortasına bastırdı. Bileğini kavrayıp sıktım. "Senden sonra kimseyle beraber olmadım."

Kalbim avucunun altında duracak gibi oldu. "Ben de öyle," diye itiraf ettim. Ona daha da fazlasını verdim. "Senden başka kimseyi istemedim."

Hiç istememiştim. Heves bile etmemiştim. Beckett'ın anısı bana yetmişti. Ellerinin tenimde bıraktığı hissin hayali.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" dedim parmak uçlarımı teninde gezdirerek.

Gözleri ıslık ıslık, başıyla onayladı, vücudumdan aşağı kayan eli diğeriyle birleşip iç çamaşırlarımın kenarlarıyla oynamaya başladı. Başparmakları çamaşırlarımdan içeri girdi ve kumaşı tek bir kez çekmesiyle birlikte kalçalarım yukarı kalktı. Bir kahkaha attığımı duyunca hâlâ avucumda olan erkekliğini sıktım.

Gülmesi bir anda kesildi.

İkimiz de uzun zamandır arzuladığımız o rahatlamaya kavuşmak için sabırsızlanarak aramızdaki engelleri kaldırmaya çalışıyorduk. Pantolonunu, üstümden kalkmadan tekmeleyerek çıkarmaya çabalayan Beckett'a yardım ettim.

"Bence..." diyecek oldum kumaşı sertçe çekerek.

"Bence ne?" Kalçalarını hareket ettirince penisi bana daha da yaklaştı. Nefesim kesildi, bacaklarım biraz daha aralandı. "Yardım etmiyor, tersine işleri iyice zorlaştırıyorsun," dedi.

Kıkırdadım. "Bir şeyleri zorlaştırdığım kesin."

Altında kıvrandığımda dikkati dağıldı ve pantolonunu indirmek için verdiği mücadeleye devam ederek, "Evie," diye homurdandı. Kalçamı sertçe sıkıp beni sabit tutmaya çalışarak, "Usludur," dedi.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle ağır ağır nefesimi bıraktım. Yerimde duramıyordum. Çenesini kavrayıp boynunu okşadım. Loş ışıktaki hafifçe kızaran teni sıcacıktı. "Sanki bir ömür boyu bu ânı bekledim," diye itiraf ettim.

Yüz hatları yumuşadı.

"Biliyorum, tatlım."

Bacaklarına takılıp kalan pantolonunu boş verip elini aşağı indirdi ve iki parmağını, tam olmasını istediğim yere götürdü. Onca ön sevişmenin ardından bu sert dokunuşuyla neredeyse doyuma ulaşmak üzere olduğumu hissettim. Parmaklarıyla bir daire çizdiğinde boğuk bir sesle adını söyledim. Elini çevirip tekrar baskı yapmasıyla birlikte tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Tanrım, ne kadar iyi hissettiriyorsun," dedi kısık bir sesle. Sevişirken sesinin ne kadar boğuklaştığını unutmuştum. Ne kadar tutkulu olduğunu.

Başımı sallayıp kollarını kavradım ve dövmesine hafifçe vurarak bana daha da yakınlaşmaya zorladım. Başparmağı çamaşırımın altına kayd ve ne kadar ıslandığımı hissettiğinde ikimiz de inledik.

"Şimdi," dedim ısrarla. "Hemen şimdi, lütfen."

İç çamaşırım kalçalarımın altına aşağı sıyırma zahmetine girmeyip sadece başparmağıyla yana çekti ve diğer eliyle erkekliğini hizalayıp içime doğru itti. Tek bir ağır hamleyle tamamen içime girmişti. Bacaklarım kalçalarını kavrarken alnını boynuma gömdü, göğsünden bir inilti koptu. İçimdeki boşluk harika bir şekilde dolmuş, âdeta kendimden geçmişim. Hatıralar onun gerçekliğiyle kıyaslanamazdı bile. Elleri bacaklarımı sıkıyor, alnı boynuma çarpıyor, sakalı tenime sürtüyordu. Geri çekilip kalçalarını oynattıktan sonra tekrar içime girdi. Vücutlarımız yumuşak, rahat bir ritimle hareket etmeye başla-

dı. Kalçalarını tekrar tekrar bana doğru itiyor, her hamlede beni battaniyenin biraz daha üstüne kaydırıyordu; ta ki omuzlarım soğuk çimlere değene dek.

“Evelyn,” dedi dudakları boynumda. “Evie. Lanet olsun.”

“Harikasın,” diye fısıldadım bir kahkaha eşliğinde. İçimin şampanya kabarcıklarıyla dolduğunu hissediyordum. Dizlerinin üzerinde doğrulup elini belime yerleştirerek kalçalarımı kendisine doğru çekti. Her şey tam olması gerektiği gibiydi ve doyuma ulaşmak üzereydim.

“Bunu düşündüm,” dedi nefes nefese, bir itiraf gibi. Ellerini kalçalarım kenetleyip beni biraz daha kendine doğru çekti. Bu hâliyle çok güzel görünüyordu. Biraz vahşi, bir ter damlası boynundan aşağı süzülürken. Bakışları, bedenlerimizin birbirine dokunduğu ve dokunmadığı her yerde gezdi; bacaklarımda, kalçalarımda, inip kalkan çıplak göğüslerimde, yanaklarımın kıvrımında. “Her gün bunu düşündüm. Seni düşündüm.”

Benim onu düşündüğüm kadar onun da beni düşündüğünü duymak kalp atışlarımı hızlandırdı, yıldızların ışığı sanki tenime nüfuz etmişti.

“Hadi,” dedi gözlerimin içine bakarak. Kalçalarımı kavradığında bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Başparmağını karnımdan aşağı indirip bacaklarımın arasma bastırdı ve orada tuttu; basit, ağır bir baskı. İçimdeki her şey daha da gerildi. Boğazımdan bir hıçkırık koptuğunda dudaklarında küstah bir sırıtma belirdi. “Ver onu bana.”

Ona sırtarak karşılık verdim ve dokunuşlarını takip edip elini tutarak istediğim gibi hareket etmesini sağladım. “Bunu hak etmen gerekecek.”

Hâlâ üzerimde gidip geldiği için nefes nefese, boğuk bir kahkaha attı. Tek kolunun üzerine çöküp diğer elini saçlarıma götürdü. Kalçalarını öne itip daha da derinlere ulaştı.

“Vereceğin her şeyi alacağım,” dedi. Saçlarımda elini yumruk yaptı ve beni, bir daha asla başka şey yapmak istemiyormuş gibi arzuyla öptü.

Sadece bu.

Sadece ikimiz.

O an, ansızın geldi; parlak, sarsıcı bir haz dalgası. Sırtımdan yukarı tırmandı ve vücudum onun altında kıvrılırken gülüşüm boğazıma takıldı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki göğsümün tam ortasında yıldız tozları uçuşuyordu. O hâlâ kendi orgazmının peşinde, kontrolsüz ve tutkulu bir şekilde hareket ediyor, bense gevşeyen uzuvlarım yüzünden ona sarılmaktan fazlasını yapamıyordum. Birden vücudu baştan aşağı titredi ve donup kaldı. Bana sımsıkı sarılıp dudaklarını boynumda sessizce gezdirdi. Her şey yumuşak, sıcak dalgalar hâlinde sakinleşti ve yorgun bedenim huzurla doldu.

Başımı kaldırıp gökyüzüne, hafif bir esintiyle dans eden ağaç dallarına baktım. Elimi Beckett'ın sırtına götürdüm. Alnunu alnıma yaslayıp nefes nefese adımı söyledi. "Umarım planın beni eve taşımayı da içeriyordur," dedim elimi ağzıma bastırıp esneyerek. Bedenimin her parçası gevşemiş ve tatmin olmuştu. Kolumu oynatacak hâlim kalmamıştı. "Çünkü benim yerimden kıpırdamak gibi bir niyetim yok."

Dirseklerinden destek alıp doğruldu. Gözleri yumuşak, dokunuşu ondan da yumuşaktı. Burnumun ucuna nazik bir öpücük kondurdu.

"Kimseyi taşıyacak hâlim yok," dedi yanıma uzanıp gözleri yarı kapalı, belli belirsiz gülümseyerek. "Biraz burada uzanalım. Bir dakika daha."

"Tamam," dedim tekrar esneyerek. Kollarımdan bir ürperti geçti. Tenimi ovuşturup beni rahatlattı ve kendine doğru çekti. "Bir dakika daha."

Orada bir dakikadan çok daha uzun süre uzandık.

Sonunda Beckett beni *sweatshirt*ümle sarıp sarmaladı ve elini bacaklarıma sürüp dizlerimden kavrayarak eve dönüş yolu boyunca sırtında taşıdı. Kollarımı omuzlarına dolamıştım, bir yandan bana gökyüzündeki takımyıldızlarını göstererek hızlı adımlarla yürü-

yordu. Andromeda ve uyduları. Boğa burcu ve onun kudretli boynuzları. Milyonlarca yıldız, milyonlarca hikâye. Burnumu boynuna gömdüm ve gür sesini ninni dinler gibi dinledim.

Botlarının verandanın basamaklarında çıkardığı sesleri duyduğumda tatlı uykumdan irkilerek uyandım. Beni dengede tutmaya çalışarak ceplerinde evin anahtarlarını aradı. Yana doğru kaymaya başladığımda boğuk bir küfür savurup beni dikkatlice yere indirdi. O kapıyı açarken esneyip gözlerimi ovuşturdum ve ellerimi saçlarıma götürdüm. Tarlada geçirdiğimiz zamandan kalma birkaç dal ve yaprak verandaya dökülünce kıkırdadım.

Belki de mutluluk dedikleri şey buydu. Bir insan, bir yer. Zamanın içinde tek bir an.

Beckett'm koridorda *sweatshirt*leri üstümden çıkarmama yardım etmesi. Sendeleyerek mutfağa girdiğimiz sırada ilgimizi çekmeye çalışan kedi ailesi.

Ocakta ısınan bir çaydanlık ve hemen yanında yan yana duran iki kupa.

Tezgâhın önüne sıralanmış taburelerden birine çöktüm ve içimi saran sıcaklığa alışmaya çalışarak Beckett'ın mutfaktaki hareketlerini izledim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu elleri bir kutu çayla meşgulken. Ben daha sormadan balı uzattı ve göğsümdeki o kıpırtı kendini tekrar hissettirdi.

Başımı iki yana sallayıp bir kaşık aldım. "Hiçbir şey," dedim. "Sadece seni izliyorum."

Kupasının ardına sakladığı bir gülümsemeyle bana inanmış gibi mırıldandı. Tezgâhta oturup evin sakin sessizliğinin tadını çıkararak çaylarımızı içtik. Kedilerin bir ip yumağının peşinden koşturmasını izledik ve alnımı omzuna yasladığımda eli bacağıma bulup parmaklarıyla ritim tutturdu.

Esnedim ve burnunu saçlarıma gömen Beckett elimden düşmek üzere olan kupayı aldı. Kupayı lavaboya bırakıp tekrar yanıma geldi ve kollarını tezgâha dayadı. Kolunun iç kısmındaki galaksi dövmesini bulup okşadım.

“Benimle yatağa gel,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Ona doğru eğilip çenemi omzuna koydum ve vücudumun üst kısmını tamamen ona yasladım. Böyle uyuyabilirdim. Muhtemelen hayatımın en derin uykusu olurdu.

“Bir tur daha sevişebileceğimi sanmıyorum.”

Başını iki yana sallayan Beckett beni tabureden kaldırdı ve hafifçe popoma vurarak odasına doğru yönlendirdi.

“Ben de aynı durumdayım,” diye onayladı sözlerimi. Başımın arkasına bir öpücük kondurdu ve dizlerini bacaklarımm arkasına çarpa çarpa beni yürümeye zorladı. “Seni yanımda hissetmek istiyorum. Sadece uyumak istiyorum.”

Benim de tam da bunu istediğimi inkâr edecek kadar bile enerjim yoktu. Parmaklarımı onunkilere kenetleyip başımı salladım. “Sadece uyumak kulağa hoş geliyor.”

BECKETT

Uyandığımda Evelyn, bacağına kalçalarımın üstüne atmış, burnunu omzuma yaslamış hâlde sere serpe yatıyordu. Elimini çıplak sırtında gezdirdiğimde bana biraz daha sokuldu. Sabah ışığının tek bir huzmesi teninde dans ediyordu. Dokunuşumla o ışığın izinden gidip başparmağımı esmer teninde gezdirdim. Yüzünü buruşturup uykusunda hafifçe homurdanarak döndü ve yeni bir pozisyon aldı.

Çarşaflarımın altındaki görüntüsüne bayılmıştım; kalçasının zarif kıvrımı, belindeki o gamze. Çıplak göğüslerinin üzerinden geçen kolunun narin çizgisi. Bir sanat eseri gibi görünüyordu. Yağlı boyayla yapılmış ve kaba parmaklarla tuvale bastırılmış gibi. Parlatılmış altın, zengin mürdüm ve derin orman yeşiliyle atılmış cesur fırça darbeleri gibi.

Sadece uyuyacağımız konusundaki ısrarıma rağmen şafaktan önce, karnımda dolaşan yumuşak parmaklarla ve karanlıkta arayış içindeki öpücüklerle uyanmıştım. Onu üstüme çekmiş, nefessiz kalıp üzerimdeki giysileri çıkarmaya çalışana dek onu okşamıştım. İçine ikinci girişimde çıkardığı sesi hatırlayınca kasıklarımın bir sıcaklık yayıldı. Boğuk bir inilti. Saf, katıksız bir rahatlama. Arzunun sıcak bir nabız gibi içimde attığını hissettim ve gözlerimin önünde benekler görene dek avuçlarımı gözlerime bastırdım. Bugün bir şeyler yapacaksam bu yataktan çıkmam gerekiyordu. Onu hâlâ delice arzuluyor, sesine, dokunuşlarına, bednine ihtiyaç duyuyordum.

Bana bakışına. Gülüşüne, gülümsemesine, dikkatli ilgisine.

Battaniyeyi üstümden atıp yataktan kalktığım anda Evie yerimi sahiplendi. Omuzlarının arasına bir öpücük kondurdum.

Elini götürdüğü saçlarımı hafifçe çekiştirdikten sonra başıma tatlı bir masaj yaptı. Göğsümden keyifli bir hırıltı koptu. Evie yüzü yastıkta sırttı.

“Kedi gibisin,” diye mırıldandı.

Muzipçe başımı eline sürttüğümde beni itti. “Pankek,” dedi iç geçirerek. “Pastırma.” Hâlâ gözlerini açma zahmetine girmemişti.

“Tamam,” dedim başparmağımla yanağının kıvrımını izleyerek. Bu ânı bir şişeye koymak istiyordum; Evie’nin çarşafplarımın altındaki yumuşak, tatlı bedenini, evin kendine özgü seslerini. Camlara vuran ağaç dallarını, koridorun esneyen tahta döşemelerini. “Önce kahveyle başlayalım, sonrasına bakarız.”

Kalmak istediğini söyleseydi ona pankek, pastırma, istediği ne varsa yapar, hatta lanet olası bir açık büfe bile hazırlardım. Ama bu düşünceyi, daha aklıma düşer düşmez savuşturdum. Derinlere gömdüm. Bu tehlikeli bir iyimserlikti. Evie, Aşk Işığı gibi bir yere sığamayacak kadar büyüktü. Küçük bir kasaba çiftliğinde saklanamayacak kadar parlaktı. Sırf... sırf gitmesine katlanamıyorum diye onun ışığını kaybetmesine izin veremezdim.

Yüzü yastığıma gömülü hâlde gülümsedi, parmaklarını amaçsızca dövmelerimde dolaştırdı.

Yarı uykulu bir hâlde, “Mutfakta görüşürüz,” dedi ve ayağı battaniyenin altında hafifçe seğirdi. Odadan çıkmadan önce perdeleri kapattım, yerdeki pantolonumu alıp koridorda yürürken üzerime geçirdim. Pencerenin altındaki güneşli köşelerinde gayet mutlu olan kediler beni görmezden geldi.

“Ben de sizi gördüğüme sevindim.”

Comet sırtüstü dönüp minik patisini havada salladı.

Omuzlarım ve bacaklarımda yoğun bir ağrıya kahve hazırlamaya, pankek için gerekli malzemeleri çıkarmaya koyuldum. Göğsümde iki elin tırnak izleri vardı; başparmağımla bacakları-

nın arasına götürmemle birlikte ellerini üstümde yumruk yaptığı ikinci sevişmenin hatırası.

Dün gece Evelyn'le yatmak muhtemelen iyi bir fikir değildi. Aramızdaki bu şeye giderek daha derinden bağlanıyordum. Bu sefer giderken beraberinde benim için önemli olan her şeyi götürmesinden korkuyordum.

Ama kendimi kontrol altında tutmaktan da yorulmuştum. Onu hiç arzulamıyormuşum gibi yapmaktan. Verandada, mutfak masasında ve yatağında. Hayatımda hiçbir kadın için bu kadar yoğun bir arzu hissetmemiştim.

O Evie'ydi.

Ona karşı başından beri hiç şansım yoktu.

Evie'ye gününün nasıl geçtiğini sormak, sonra da onu duvara yaslayıp kendimizden geçene dek sevişmek istiyordum. Ona peynirli tost ve domates çorbası yapmak, sonra da onu mutfak masasına yatırmak istiyordum.

Düşüncelerim melodik bir zil sesiyle bölündü ve omzumun üzerinden masaya baktım. Evelyn'in dizüstü bilgisayar, altına spiralli bir defter konulmuş hâlde, köşede açık duruyordu. Bakışlarım önce koridora, sonra tekrar ekrana çevrildi ve zil sesi bir anda kesildi.

Çok geçmeden tekrar başladı.

Evie'nin telefonunun olmadığını biliyordum. Hâlâ göletin dibinde, büyük ihtimalle Luka'nın iki yaz önce düşürdüğü küreğin üzerinde keyifle yatıyordu. Bir adım yaklaşıp gözlerimi kısarak ekrana baktım. Köşedeki küçük kutuda, arayanın Josie olduğu yazıyordu. Evelyn'in sesinde dostane bir sevgiyle ondan daha önce söz ettiğini hatırlıyordum.

Elim klavyenin üstünde duraksadı ama kendimi tutamayıp "yanıtlı" tuşuna tıkladım. Josie'nin mesajını alıp bilgisayar kapatacak, sonra da şu lanet olası pankekleri yapacaktım.

Birden ekranda bir kadının yüzü belirdi. Kısa siyah saçlar. Metallica amblemlili bir *sweatshirt*. Önce kırpıştırılan sonra kocaman büyüyen iri, kahverengi gözler.

“Yüce Tanrım,” dedi hoparlörden cılız bir ses.

Ekranın sol üst köşesinde benim görüntüm belirmişti; kolum masanın kenarına dayalı, elim hâlâ klavyenin üzerindeydi. Üstüm... çıplaktı. Evie’nin göğsümde bıraktığı tırnak izlerinin ekranda net bir şekilde görüldüğünden neredeyse emindim. Masadan doğruldum ve bir aptal gibi öylece dikilip elimdeki spatulayla çekingen bir selam verdim.

Bunun bir görüntülü arama olduğunu bilmiyordum.

“Şey, merhaba.”

Koridorda çoraplı ayakların sesi duyuldu. Evie üstünde, eteği kalçalarını zar zor örten ve düğmelerinin sadece yarısı ilikli olan gömleklerimden biriyle mutfağın kapısında belirdi. Ayaklarında yine – titrek bir nefes bırakıp sandalyenin arkasına tutundum– o kalın, örme dizüstü çoraplar vardı. Bu lanet çorapları yakıp kül etmek ve Evie’yi dizleri başımın iki yanında, elleri saçlarıma gömülmüş hâlde üstünde sadece onlarla bırakmak arasında gidip geliyordum.

“Selam,” diye mırıldandı yanıma gelip çenemin altına bir öpücük kondurarak.

Kollarını belime dolayıp bana sımsıkı sarıldı. Bu, ondan özlemle beklediğim o doğal sevgi hâliydi ama tam olarak tadını çıkaramıyordum çünkü hâlâ kameranın önündeydim ve Evie’nin başının üstünden far görmüş tavşan gibi dik dik oraya bakıyordum. Keşke yer yarılrsa da içine girseydim.

O lanet aramayı cevaplamamam gerektiğini biliyordum.

“Vay, vay, vay. Bakın burada ne varmış.”

Evie yerinden sıçrayıp bilgisayara doğru döndü. Ellerim, sessizce özür diler gibi kalçalarını sardı.

“Bunun görüntülü arama olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadım sadece onun duyacağı şekilde.

Evelyn gözlerini kırıştırdı. Ekrandaki kadın hiçbir şey söylemeden bize baktıktan sonra ellerini önünde kenetledi. Bir filmin kötü adamı gibi parmaklarını hafifçe birbirine vurdu. Dudağının kenarında ağır ağır bir gülümseme belirdi, ta ki dizginlenemez bir neşeyle bir kahkaha patlatacakmış gibi görünene dek.

Korkutucuydu.

“Şimdi pek çok şey anlam kazanmaya başladı,” dedi garip bir aristokrat aksanıyla. Evie iç geçirip göğsüne vurdu ve başını geriye atıp bana baktı. Yanakları hafifçe kızarmıştı ama gülümsüyordu. Gözleri çıplak vücudumdan aşağı kayıp yan tarafımdaki ince çiziklere takıldı. Yanaklarındaki pembelik bir ton koyulaştı.

“Neden gidip bir tişört giymiyorsun?”

“Bence gerek yok,” dedi ekrandan gelen ses.

“Ben gidip bir tişört giyeyim,” diye onayladım. Spatulayı masaya bıraktım ve kendimi mutfaktan dışarı atıp güvenli yatak odama çekildim.

Kapı arkamdan tok bir sesle kapandığında üst çekmecedен rasgele bir gömlek çıkardım ve düğmelerini yavaşça iliklemeğe başladım. Evie’nin, arkadaşıyla yaptığı bir telefon görüşmesinde onun arkasında garip bir şekilde dikilip durmamam en iyisiydi. İşini zorlaştırmak istemiyordum. Üzerinde herhangi bir baskı hissetmesini istemiyordum; ne benden ne de başkasından. Zaten kendi kendine yeterince baskı yapıyordu. Öfkeyle enseme ovuşturdum. Düştüğümüz duruma ama en çok da kendime, ne istediğimi söyleyemiyor olmama kızmıştım.

Oysa ne istediğimi biliyordum.

Yatağa, buruşmuş çarşaflara ve kendiminkinin yanında duran yastığın üzerindeki hafif çöküntüye göz gezdirdim. Ama bunu istemenin bencilce olduğunu biliyordum.

Kapı aralandı ve darmadağın saçları omuzlarına dökülen Evie köşeden başını uzattı. Odanın ortasında dikildiğimi görünce bana yumuşak bir gülümseme sunup kapıyı biraz daha açtı. Bunu her gün yapıyormuşuz gibi, bir kahve kupasını şifoniye-rin üstüne bıraktı.

Keşke gerçekten yapıyor olsaydık.

Boğazımı temizledim. “Her şey yolunda mı?”

Başını salladı ve dudaklarında zahmetsiz bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı. Dolgun göğüs-

lerinin neredeyse görüldüğü çalıntı gömleğinin düğmelerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Düğmelerin arasındaki boşluğa parmağımı geçirmek ve onu kendime çekip kafamdaki karmaşayı unutmak ne kadar da kolay olurdu.

Ne kadar kalacaktı? Gittiğinde ne olacaktı?

Kendimi ona ne kadar kaptırmıştım ve bunu gerçekten umursuyor muydum?

Dudakları dudaklarıma değdiğinde her şeyi unutacaktım.

İçten içe onun benimle konuşma konusunda ısrarcı davranmasını, dün gece açığa çıkardığımız her şeyi masaya yatırmasını bekliyordum. Ama samimi, dürüst ve nazik bakışlarını benden ayırmıyordu. Yanağını dayadığı yastık, gözünün kenarından çenesinin kıvrımına dek uzanan soluk bir iz bırakmıştı. Onu her sabah böyle görmeyi istiyordum. "Telefonunu tezgâhta unutmuşsun," dedi kollarını çözüp odaya girerek. "Mabel arayıp nerede kaldığını sordu."

Homurdandım. Bugün ona yardım etmeye gönüllü olduğumu unutmuştum. Düğün sezonu olan ilkbaharda, serada tam bir kaos yaşanırdı ve Mabel o kemerleri tek başına yapamayacak kadar kısa boyluydu. Evie'nin şifoniyere yaslanmış uzun bedenine göz gezdirdiğimde bir kez daha inledim.

Bu sabah için planlarım vardı. Verandanın kapıları ardına dek açılmış hâlde yenilen pankekler ve şurup. Tenine vuran gün ışığı ve boynunun davetkâr çizgisi. Göğsümü ovuşturdum ve içimdeki hayal kırıklığını umursamamaya çalıştım.

Sırtıp arkasını döndü ve eğilip üçüncü çekmeceyi açtı. Kalçalarının yuvarlaklığı ve poposunun kıvrımı gözümün önüne serilince istemsizce bir ses çıkardım ve karşılığında bacaklarını sallayıp bana küçük bir dans yaptı.

Çekmecedan bir kot pantolon çıkarıp bana doğru fırlattıktan sonra, "Ben de seninle geleceğim," dedi omzunun üzerinden. "Ona internet sitesiyle ilgili bir şeyler bırakmam gerekiyor zaten."

"Kasabada hâlâ bu tür işler yapıyor musun?" Çoğunlukla sosyal medyaydı. Ama söz konusu işler arasında Alex'e arka raf-

lara kitap yerleştirmede yardım etmek de vardı. Nalburun kasasına bakmak da. Christopher kendinden geçmiş, önüne gelen herkese mağazasında çalışmak isteyen ünlüyü anlatmıştı.

Evie, kendi içinde mücadele ederken bile ışığını başkalarıyla paylaşıyordu. Açık, sıcak ve nazikti. Onu burada hayal etmek kolaydı. Burada *kalmasını* istemek kolaydı.

Mırıldanarak onayladı ve top hâline getirip bana fırlattığı bir çift çorap neredeyse kafama çarptı. Arkamı dönüp çorapları yaktan aldım.

Evie hızla doğrulup ellerini beline koydu. Tepeden tırnağa ototer bir havaya bürünmüştü. Aynı zamanda harika görünüyordu. "Kahvaltıyı burada yapmayacaksak yolda pastırma isterim."

Rahatlayıp gevşedim. İyi ya da kötü her şeyi zamanla özecektik. Endişelenmenin bana bir faydası yoktu.

"Hallederiz."

Seraya varıp da arka taraftaki otoparkın tamamen dolu olduğunu görünce içimi bir endişe sardı ve koltuğumda huzursuzca kıpırdandım. Evelyn'le bu sabahı böyle geçirmek istememiştim. Aslında hiçbir sabahı böyle geçirmek istemiyordum. Keşke zamanı geri alıp gönüllü olduğum için kendime bir yumruk atabilseydim.

Evie'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; kamyoneti arka sokaklardan birine sürdüğüm sırada dikkatle beni izliyordu. Vitesi isteksizce park konumuna aldım ve o da kucağındaki strafor kaptan bir parça pastırma çıkarıp yarısını bana uzattı.

"Biliyor musun, aslında seni görmek hoşlarma gidiyor."

Gözlerimi kapının üzerindeki büyük elenkten ayırmadan pastırmadan bir ısırık aldım. Genelde kendimi arabadan inmeye ikna etmem altı yedi dakikamı alıyordu. "Kimin?"

"Kasabadaki herkesin."

Homurdandım.

"Ben..." Sabahın parlak ışığında teni ışıltilar saçan Evie'ye baktım. Boynunda sakalımın sürttüğü yer kızarmıştı ve gömleğinin al-

tından bir morluk belli belirsiz görünüyordu. Dayanamayıp elimi uzattım ve parmağımı o izin üstünde dolaştırdıktan sonra yakasını yukarı çekip kapattım. Başını çevirip elimin arkasındaki takımyıldızın üzerine bir öpücük kondurdu. *Argo Navis*. Kudretli gemi.

“Yalnız olmanı istemiyorum,” diye itiraf etti. “O koca evde tek başına oturmanı. Seni yalnız düşünmekten nefret ediyorum.”

Gittiğinde olacakları kastediyordu. Elimi çekip avucumu bacağıma sürttüm. O, giderken yapacaklarını planlamakla meşguldü, bense hâlâ onunla tarlalarda olduğumu, ellerimin çıplak teninde dolaştığını, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hayal ediyordum. Hayal kırıklığı mideme bir yumruk gibi indi, basit bir darbeye ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Tüm sabahı, ondan burada kalmasını isterken sarf edeceğim kelimeleri aramakla geçirmiştim ama o daha şimdiden nereye gideceğini düşünüyordu. İç geçirip kapının koluna uzandım.

“Pekâlâ,” dedim burnumu kaşıyıp kafamda her şeyi yerli yerine oturtarak. Omuzlar geride, çene yukarıda, yıkık duvarlar kürdanlarla ayakta tutuluyor. “Hadi gidelim o zaman.”

Beni bileğimden tutarak durdurdu. Strafor kutular arka koltuğa düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Başparmağını tenimde dolaştırıp bana nazikçe gülümsedi. Dudaklarının kıvrımında bir sır gizliydi. Orada hem huzur vardı hem de hafif bir zorlama. Evie’nin en güzel yanları.

Çantasını karıştırıp içinden avucunda sımsıkı tuttuğu bir şey çıkardı ve dizlerinin üstünde doğrulup orta konsola uzandı. Bir eliyle çenemi kavradı, diğeriyle başıma uzandı. Başparmağıyla işaretparmağı arasında dikkatlice tuttuğu küçük bir kulak tıkacı vardı. Onu nazikçe kulağıma yerleştirip başparmağını çenemde gezdirirken çevremdeki sesler boğuklaştı. Küvette suya dalmış ya da duşta sıcak suyun altına girmiş gibi.

Başımı sola yönlendirip diğer tıkacı da yerleştirdi. İşini bitirdiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı, başparmaklarıyla gözlerimin altını okşadı. Öne eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. *Bırak, seninle ilgileneyim*, diyordu bu öpücük.

Bunu yapmasını istiyordum. Her şeyden çok istiyordum.

“Gürültü için,” dedi boğuk ama anlaşılır bir sesle. “Daha kolay olsun diye.”

Boğazımı hiç alışık olmadığım şekilde yakan kelimeleri bastırdım ve elini sıkıca tutmakla yetindim. Ama aklımdan geçenleri anlayıp anlamadığını merak ettim. Yüzümden okuyabiliyor muydu?

Âşık olmanın bu kadar basit olabileceğini bilmiyordum. Bir paket pastırma ve bir çantanın dibindeki kulak tıkaçları.

Kamyonetimin ön koltuğunda oturmuş onun parmaklarını okşarken bir karar verdim. Ne yaptığımızı, bunun ne kadar süreceğini, onun ne zaman tekrar gideceğini bilmiyordum. Ama o yanımdayken, bana ait olan her parçasını alacaktım.

Bana ne verebiliyorsa, ne kadar süreyle verebiliyorsa hepsini alacaktım.

Kulak tıkaçları işe yaramıştı ama Evelyn daha çok yardımcı olmuştu.

Birlikte sağlam bir kemerin ayaklarma çiçek ve sarmaşık dolarken kolumun arkasındaki güven verici dokunuşlarını sürdürmüştü. Kasabanın yarısı Mabel’in sera alanına dolmuş, etraf taze çiçek demetleri, tavuk telleri ve yeşil sünger rulolarıyla dolmuştu. Gürültülü sohbetler, birbirine sürtünen bedenler. İstasyonlar arasında telaşla koşturup bir şeyleri tekrar tekrar düzenleyen, insanları kapıdan dışarı gönderen Mabel’ı sadece birkaç kez görebilmiştım.

“Bunlar çok güzel,” dedi Evelyn, kemerin tepesindeki çövenleri kabartıp tomurcuğu hâlâ sıkıca kapalı olan soluk pembe bir şakayığın yaprağını okşayarak. Basamaklı taburenin üstünde dururken kalçası tam yüzümün önüne geliyordu. İstesem bacağının üst kısmını ısırabilirdim. Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. Kalçalarındaki bakışlarımı kaçırmaya tenezzül etmedim.

Elimi uzatıp tabureden inmesine yardımcı oldum. “Öyleler.”

Mabel yaptığı işte inanılmazdı. Son birkaç yıldır çiçekçilikte yavaş yavaş ilerlemişti ve muhtemelen bu onun yaptığı en geniş çaplı düğündü. Seranın dört bir yanındaki aranjmanlara baktım. Dev ellerinde beş buketle kapının yanında duran Gus, ona heyecanla bir şeyler anlatmaya çalışan Mabel'ı sabırla dinliyordu. Başını salladı ve ön taraftaki, kapıları açık duran ambulansı işaret etti.

"Sanırım Gus bir düğüne ambulansla çiçek teslim etmeyi düşünüyor."

Evelyn taburenin son basamağından aşağı atladı ama elimi bırakmadı. Parmaklarını sıkıca kavrarken serçeparmağına küçük, beyaz bir çiçeğin yapıştığını fark ettim.

"Birazdan asıl onun ambulansa ihtiyacı olacak."

Güldüm ve Evelyn o güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana baktı. Bir an kasaba halkının ortasında, kalabalık bir seranın içinde olduğumuzu unuttum. Cindy Croswell'in üç adım arkamızda, bir okalıptüs demetinin arasından gizlice bize baktığını bile unuttum.

Tek bildiğim saçlarına yasemin takılan Evelyn'i öpmek istediğimdi ve göğsümde garip bir duygu vardı. Sanki biri beni bir uçaktan aşağı itmişti. Tam bir serbest düşüş. Paraşütsüz.

O yüzden kendimi bıraktım.

Elimi ensesine götürüp onu öptüğümde ellerini göğsüme bastırdı ve dudaklarından yumuşak bir *ah* sesi döküldü. Öpücüğümün masum, hafif bir dokunuştan öteye gitmemesine özen gösterdim. Altdudağını hafifçe ısırdım. Evelyn bana yaslanırken ellerini yumruk yaptı ve tatlı bir uyarıda bulunur gibi köprücük kemiğime vurdu.

"Herkes görecektir," dedi dudaklarıma fısıldayarak ama yerinden kıpırdamadı. Köpük tıkaçlar yüzünden sesi boğuk gelse de onu duyabiliyordum. Arkamızdaki Cindy Croswell'in elindeki her şeyi yere bıraktığını ve on dakika önce Becky Gardener'ın girdiği malzeme dolabına doğru koştuğunu da duyabiliyordum.

Burnumla burnuna dokunarak, "Umurumda değil," dedim.

Gülümsemesi genişleyip sırtışı dönüştü, kahverengi gözleri ışıltı ışıltı oldu. Bu kadar yakından bakınca gözlerindeki altın rengi pırıltıları görebiliyordum. Çenemi okşadı. "Bu kulak tıkaçları seni cesaretlendirmiş, çiftçi çocuk."

Omuz silkip geri çekildim ve elimi saçlarının arasında gezdirdim. Artık dikkat çekmek umurumda değildi. Evelyn'le geçireceğim bir ânı bile birileri izliyor diye feda etmeyecektim. Gerçi bir anda etrafı fısıldaşmalar sarmış, insanlar seramik vazolar ve pembe-altın peri ışıkları arasından gizlice bizi izlemeye başlamıştı.

"Ah." Evelyn'in ne demek istediğini anlamıştım. Gus ve Mabel kaldırımındaki tartışmalarını sonlandırmış, seranın camlarına yüzlerini yapıştırmış bizi izliyordu. Yüzümü buruşturdum. Seranın içindeki her şey bir komedi filmindeki gibi donup kalmıştı. Çok geçmeden fısıltılar, bir eşekarısı yuvasındaymışız gibi vızıltılara dönüştü. "Eh, olan oldu. Zamanı geri alamam."

"İstiyor musun?" dedi. Ona baktığımda dudaklarındaki gülümsemenin yavaş yavaş solduğunu gördüm. "Zamanı geri almak mı istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Bunu gerçekten de istemiyordum. Bu dedikoducu kasabadaki herkesin bilmesini istiyordum. Neredeyse arka cebimde duran telefonumu çıkarıp telefon zincirini başlatacak kadar hevesliydim.

Rahatlayan Evie elimi sıktı. "Güzel. Çünkü sanırım az önce Inglewild'da viral olduk."

EVELYN

Elimde bir kupa çay, ayaklarımı tırbazana uzatmış hâlde Beckett'ın kulübesinin arka verandasında otururken koltuğun kolunda duran yeni telefonum çalmaya başladı. Numara tanıdık değildi ama alan kodunu biliyordum.

Küçük serasının kalın pencereleri arkasında oradan oraya dolaşan, elinde su kabıyla eğilip kalkan Beckett'ı izlerken aramayı yanıtladım. Numaramı nasıl bulduklarını bilmiyordum. Josie'ye yeni bir telefon siparişi verirken yeni bir numara da istemiştim.

"Alo?"

"Inglewild telefon zinciri arıyor," dedi hattın diğer ucundaki neşeli, tanıdık ses. "Beckett ve Evelyn bugün Mabel'in dükkânında öpüşüp koklaşıırken görüldüler. Etrafta kimse olmasaydı Beckett kesin onu yere sererdi."

Ekrana baktım. Bu, Beckett'm, çiçek kemerinin altında bana verdiği tatlı ama etkileyici öpücüğün oldukça... yaratıcı bir yorumuydu.

"Kelly? Sen misin?"

Kelly'nin o gün serada bile olmadığından emindim. Kısa bir duraksamanın ardından o gür ve coşkulu kahkahası telefondan yankılandı. Kasabada dolaşırken kuaför salonunun kapısının açık olup olmadığını her zaman anlayabiliyordum. Kelly'nin kahkahası bir kilometre öteden bile duyulurdu.

"Aman Tanrım. Ne tesadüf ama!" Kahkahası yavaş yavaş din-

di. "Telefon zincirine de eklendiğine göre... sanırım artık resmen buralı sayılırsın."

"Sanırım öyle." Bu düşünce beni gülümsetti. Yine de numaramı nasıl bulduklarına dair sorularım vardı. Henüz babamda bile yoktu. "Ayrıca öpüşüp koklaşıyor falan değildik."

"Ah, canım. Çok yazık," dedi Kelly hayıflanarak. "O adamla her fırsatta öpüşüp koklaşmalısın."

Telefonu kapatıp ayaklarımı sallayarak sıra sıra uzanan tepelere baktım. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Sabahları kasabada, öğleden sonraları çiftlikte geçen zamanlar, çiçekler açtığında evin arka tarafına yayılan muhteşem renkler. Gece yarısı Bayan Beatrice'ten gelen kurabiyeler ve telefon zincirinden yapılan aramalar. Beckett'ın dudakları dudaklarımda.

Hâlâ o yer değiştirme dürtüsünü hissetmemiştim. Yeni bir yere gitme arzusuyla göğsümde atan o nabız –kovala, keşfet, bul– artık daha zayıftı. Sessizdi. Tamamen kaybolduğunu sanmıyordum. Sadece... tatmin olmuş gibiydi.

Yeni telefonumu kurarken sosyal medya hesaplarımı yeniden tanımlamakla uğraşmamıştım. E-postamı da girmemişim.

Bazı şeylerden yavaş yavaş vazgeçiyordum.

Beckett'ı bir kez daha pencerelerin ardından yürürken izledim; bu, bırakmak istemediğim tek şeydi.

Denklemin diğer yarısı serada bitkileriyle uğraşırken pek çok şeyi kendi başıma anlamaya çalışıyordum. Acaba Beckett benim kalmamı gerçekten istiyor muydu? Oturduğum yerden kalkıp verandadan aşağı indim ve büyük, yassı taşlarla döşeli patikada yürüdüm. Comet ve Vixen önümden koştu, taşların üstünde zıplayarak kapının aralığından içeri süzüldüler.

Sırtı bana dönük olan Beckett arka duvar boyunca uzanan masada çalışıyor, geniş omuzları tişörtünü zorluyordu. Zemini neredeyse tamamen saksı ve çiçekliklerle dolu olan seranın yerden tavana dek uzanan pencerelerinin önüne yerleştirilmiş raflarda, ipeksi yapraklarını batmakta olan güneşe doğru açmış orkide, petunya ve parlak kırmızı noelyıldızları vardı. Adını bil-

mediğim bir demet pembe çiçeği kokladım ve sulu bir elmayı dişlediğimde aldığım o kokuyu aldım. Keskin ve ekşi.

Geri çekildiğimde Beckett beni izliyordu.

“Telefon zincirinden aradılar,” dedim. “İlişkımız resmîleşti.” Bu kelimeleri seçtiğime neredeyse ânında pişman oldum. Yaptığımız şeyin tek resmî yanı, bu konudan resmen kaçıyor olmamızdı. Resmen aptalca davranıyor olmamız. Gözlerimi devirip tavandaki cam panellere baktım. “Ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Alışkanlıktan gelen akıcı hareketlerle ellerini bir havluya sil-di. “Resmen herkesin radarındayız, ha?” Havluyu bir kenara fırlattı. “Resmen komşular çalılıkların içinden bizi izliyor mu diye kontrol etmeye başlamamız gerekiyor, öyle mi?”

Bu özne hoşuma gitmişti. *Biz*.

“Luka ve Stella’yı çalılıklarda saklanırken bulacağını sanmam,” dedim çalıştığı masaya kalçamı yaslayarak. Üç küçük saksı ve bir paket tohum. Parlak mavi bir sulama kabı ve bir budama makası. Kafamı yana eğip çömlek saksının alt kenarına özenle yazılmış el yazısını okudum. *Lavanta*.

“Bu aramızda olan şey hakkında konuşacak mıyız, yoksa ben aklımı kaybedene dek sürekli serayı mı gözetleyeceksin?”

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım ve dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim. Kendimi tutmak için yanağımı ısırdım. “İkinci seçenek kulağa daha hoş geliyor.”

Başını iki yana salladı ve hayattan bezmiş gibi elinin tersiyle boynunu ovuşturdu. Zavallı adam. Bu hafta onu bayağı yormuştum. Gölet, bir öpücük... tarladaki seksimiz. Onun bütün bunları sevdiğini bilmesem kendimi kötü hissederdim. Meydan okumayı, mücadeleleyi, oyun oynamayı seviyordu. Elini masanın altına uzatıp gizli bir düğmeye dokundu. Tavandaki panellere dolanmış ince ışıklar bir anda yanıverdi ve sera sıcak, puslu bir ışıkla doldu. Sağımdaki camda yansımamızı gördüm; gece vakti tarlalara usulca çökerken her şey gölgelere bürünmüştü.

Camdaki titrek yansımamız beni büyülemişti. Beckett’ın

masaya yaslanmış güçlü vücudunun önünde duruyordum. Dövmeli kollarını iki yana açmıştı. Atkuyruğu hâlindeki saçlarım kıvrılarak omzuma dökülüyordu.

“Bence keşfedilecek başka seçenekler de var,” dedi. Öne doğru bir adım atıp beni arkamdaki masaya yasladı ve kalçalarımın kavrayıp dikkatle masanın üstüne çıkardı. İki yana açtığı bacaklarımın arasına yerleşti. Tüm hareketleri öylesine kolay, öylesine zahmetsizdi ki... Sanki burada benimle ne yapmak istediğini önceden en ince detayına dek planlamıştı.

“Şimdilik hiç de fena gitmiyor.”

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi. Boynuma dokundu ve kulağımın altına dek nazikçe okşadı. “Senden hoşlanıyorum, Evie,” diye fısıldadığında seranın nemli havası daha yoğun, daha sıcak bir hâl aldı. Bakışları yumuşayan gözlerinde *hoşlanmaktan* çok daha fazlası vardı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken hislerimizin karşılıklı olduğunu biliyordum. “Senden gerçekten çok hoşlanıyorum. Bunun nereye gideceğini görmek istiyorum.”

Elbisemin eteğiyle oynayan parmaklarına odaklanarak, “Bunun nereye gideceğini görmek istiyorum,” diye tekrarladım usulca. Şu an karşımda Amerika milli marşını okuyor bile olsa yüzümde bu aptal ifade olurdu. Bacaklarımı tekrar okşadı, başparmağını elbisemin altına götürdü. Bu sabah evden çıkmadan önce bu elbiseyi giymiştim. Mutfığa girdiğimde Beckett’ın yutkunduğunu, bakışlarının eteğimin bacaklarıma değdiği yere takılıp kaldığını görmek hoşuma gitmişti.

Elbisenin kumaşını avuçlayıp yukarı katladı. Tepeden tırnağa ürperdim.

“Evet,” dedi sessizce. “Senin için uygun mu?”

“Bence iyi bir başlangıç.” Beckett’tan, bundan daha fazlasını istiyordum. *Bunun nereye gideceğini görelim* sözü, içimdeki yoğun duyguları karşılamıyordu ama şimdilik yeterliydi. Elbisemin eteğini biraz daha yukarı çekmesiyle birlikte tenim iyice gözler önüne serildi. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de senden hoşlanıyorum.”

Ona karşı, hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyordum.

Bacaklarıma bakarak, "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim," dedi güçlü boğazında hissedilir bir yutkunmayla. Öne doğru eğilip çenemin altına dokundu. İtaatkâr bir şekilde başımı yukarı kaldırdım ve nabzımın attığı yere yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu küçük teslimiyet hoşuna gidiyordu; tenime boğuk nefesini bıraktı, ellerini bacaklarımın dış kısmına götürdü. Onu, iç çamaşırımın kasıklarımı sardığı yerde durdurup bileklerini tuttum.

"Bu konuyu daha sonra da konuşmak isteyeceğim."

"Tamam."

"Bol bol konuşalım."

Belimi tutup parmaklarını iç çamaşırımın lastiğinin altına kaydırды. Kumaşı büküp çekti. "İstediğin kadar, tatlım."

"Beckett," dedim dudaklarımı alnında gezdirerek. Masanın üstünde oturduğum için ondan daha uzundum. İri bedeni bacaklarımın arasındaki tüm boşluğu doldurmuştu. "Etrafımız tamamen camla kaplı."

Başını sallayıp kulağımın altına bir öpücük daha kondurdu. Dişlerini boynumda gezdirdi ve köprücük kemiğimin hemen üstünü öperek ısırды. "Evet."

"Birileri bizi..." Cümlemi tamamlamadan iç geçirdim çünkü ağzı, ani bir yön değişikliğiyle elbisemin kumaşı üzerinden göğsüme ıslak, sıcak bir dokunuş bırakmıştı. Meme ucumu dışlediğinde bileklerini bırakıp ellerimi gür saçlarına gömdüm. Başını sertçe geri çekmemle birlikte boğazının derinliklerinden yalvaran, yumuşak bir ses çıktı.

Ah, Tanrım.

"Birileri bizi görebilir," diyebildim sonunda. "İçeri girmeliyiz."

Eve gidersek onu ne şekilde istediğimi biliyordum. Hızlı. Sert. Yatak odasındaki şifoniyerin önünde. Yatağına eğilmiş hâlde. Belki kanepede. Saçlarını avuçladım ve başını bana doğru çevirip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Aklımdan geçen her şeyi oraya döktüm ve karşılığında altdudağıma arzuyla inledi.

Geri çekildiğinde elleri bacaklarımı kavramıştı ve başını iki yana sallıyordu.

“Kimse görmez,” dedi arzuyla boğuklaşan sesiyle. “Burada sadece biz varız, sen ve ben. Seni tam da böyle istiyorum.”

Bakışları yana kayd ve elini çeneme götürüp yüzümü camdaki yansımamıza çevirdi.

“Sana bu şekilde sahip olabilir miyim?”

O an ne istediğini anladım. Beckett’ın beni masaya bastırıldığını, elbisemin kalçalarımın etrafında toplandığını ve uzun bacaklarımın camda bakır gibi parladığını görebiliyordum. Artık benim için camın ötesi yoktu. Başımızın üstündeki yuvarlak lambalar ateşböceği gibi parlar hâldeyken sadece ikimiz vardık. Köşedeki lamba bir yanıyor, bir sönüyor, sonra tekrar yanıyor.

“İzlemeni istiyorum,” dedi.

Sonra da dizlerinin üstüne çöktü.

Camda onu izlemek garipti. Her şey biraz gerçekdışıydı. Dizimde nefesini hissetmemin ardından oraya bir öpücük kondurduğunu gördüm. Tenimde parmak uçlarının nasırlı yüzeyini hissetmemin ardından iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çektiğini, sonra onu elinde buruşturup cebine koyduğunu gördüm. Bacaklarımı daha da araladığını gördükten sonra bunu gerçekten de yaptığımı fark ettim. Başını bacaklarımın arasına gömdü ve camda sadece saçlarının tepesini görür oldum.

Damarlarımda dolaşan hararet karşısında şaşkın bir hâlde, “Bunu sevdim,” dedim nefes nefese. Bacağımın iç kısmına gürültülü bir öpücük kondurdu ve dövmeli parmakları etimi sıktı. Yukarı kaldırıp omzuna attığı bacağımı sıkıca kulağına bastırdım.

Yüzüme bakarak dudaklarını bana bastırdı, ilk yavaş öpücüğüyle birlikte gözleri arzuyla karışık bir rahatlamayla kapandı. Camdaki yansımamızda Beckett’ın dilini gezdirdiğini, ritmik hareketleri karşısında masanın yüzeyinde kendime tutunacak bir yer aradığımı gördüm. Uzun, detaylı bir dokunuş. Zevkin verdiği hafif bir mırıltı.

Sulama kabı yere düşüp gürültüyle yuvarlandı. Bahçe makası da aynı şekilde. Ellerim arkamdaki alçak rafa tutunabildiği ve Beckett'ın kavrayışı kalçalarımı sabitleyebildiği için lavanta düşmekten kurtulmuştu. Artık gerçeği izlemeyi tercih ederek yansımamızdan gözlerimi kaçırdım. Başını üzerime eğen Beckett, bir kolunu kasıklarına bastırılmış hâlde beni sabit tutuyordu. Diğer koluysa aşağıda bir yerde kaybolmuştu ve beton zemine çarpan kemerinin sesi ne yaptığını anlamama yetmişti.

Kolunu dayadığı kasıklarımı saran his beni gerdikçe geriyor, kalçalarım çaresizce Beckett'a doğru hareket ediyordu. Sadece Beckett'la yaşadığım bu eşsiz hissin peşinden gidiyordum. Elleri, dudakları ve kalçalarımı yukarı kaldırıp nefes nefese adını söyleyerek doyuma ulaştığımda çıkardığı o boğuk orgazm iniltisi.

Dudaklarını bacağımanın iç kısmında gezdirdi, tenime sürten sakalları bacaklarımı titretti. Alnını kısa bir süreliğine oraya yasladı. "Tekrar ister misin?" Eli karnımın altına kaydı ve başparmağı, ıslak ve hassas olduğum o noktaya ulaştı. Kalçalarım yine istemsizce yukarı kalktı, o ise parmağı bacaklarımın arasına gömülmüş hâlde gülümsedi. Oraya bir kez dokunmasıyla birlikte neredeyse masadan düşecektim. Beni bir sepete koyup eve geri taşıması gerekecekti.

Beckett'ın elleri ve ağzıyla bu masada bana bir orgazm daha yaşatması kulağa fazlasıyla cazip gelse de ben daha iyisini istiyordum. Başımı iki yana salladım ve hâlâ saçlarının arasında duran elimle onu yukarı doğru çektim. Bu noktada saçlarının hâlâ başında olması bile mucizeydi. Parmaklarımı başında gezdirdiğimde yine o boğuk mırıltıyı çıkardı. Güneşin altındaki bir kedi gibi.

Bacaklarımı kalçalarına dolayıp topuğumu beline dayayarak, "Sana bu şekilde sahip olabilir miyim?" diye sordum. Ona bakmak istiyordum, içime girdiğinde yüzünün nasıl yumuşadığını görmek istiyordum. Rahatlama, arzu ve başka bir şey daha... Kalbimde onunkiyle aynı ritimde atan bir şey. Bacaklarımı avuçladı, güçlkle yutkunarak bana baktı.

“Bana istediğin her şekilde sahip olabilirsin, tatlım.” Yüzümü tutup yanağımı okşadı. “Bunu biliyorsun.”

Altdudağımın üzerinden geçirdiği başparmağını ağzıma aldım. O an bir kez daha boğuk bir hırıltı çıkardı ve nefesini bıraktı.

Ellerimi tişörtünün altına sokup tırnaklarımı göğsünden yukarı sürttüm ve bedenini bana daha fazla bastırıldığını hissedince tekrar aşağı indirdim. Parmaklarım düğmesi ve fermuarı çoktan açılmış kot pantolonunu buldu ve indirdi. Onu ve iç çamaşırının bandını kalçalarından aşağı çektim. Bana dokunup tadıma bakarken kendini tatmin ettiğini düşünmek... vücudumu tepeden tırnağa alev alev yapıyordu. Tahrik olması gereken her yerimi tahrik ediyordu.

“Güzel,” dedim dişlerimi boğazının dibine bastırarak. Onu titretene dek dişlerimi tenine sürttüm ve kalçalarını öne itip sertleşen erkekliğini bana bastırdı. Masanın metali bacaklarımın arkasına batıyor, soğuk yüzeyini çıplak tenimde hissediyordum. “Çünkü bu sefer senin izlemeni istiyorum.”

Yanağında duran eli saçlarıma kaydı, başımı geriye yatırdı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpüşü sert ve sahipleniciydi. Ona tutundum ve beni masanın üzerine yatırdı. Sırtım mükemmel bir kavis çizmişti ve elleri beni yukarıda tutuyordu. Geri çekilip burnunu çeneme sürttükten sonra eğilip omzumu uzun uzun öptü.

Hiçbir şey söylemeden içime girdiğinde yoğun, sıcak bir doluluk hissettim ve bedenimi masaya bastırarak daha fazlasını almaya çalıştım. Her şeyini almaya çalıştım. Başını aşağıya eğmiş bizi izliyor, çıkardığı boğuk ses sanki adımı söylüyordu. Gözlerimi kapattım ve bütünleştığımız her yerde onu hissettim. Bir eli saçlarımdaydı. Diğeri bacaklarımı daha da aralıyordu. Kulağımın arkasındaki hassas noktaya derin ve kesik nefesi çarpıyordu. Kasıklarımız birbirine temas ettiğinde hareket etmek istiyor ama henüz edemiyormuş gibi huzursuzlandı. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi.

Geri çekilip tekrar içime girdi ve bu hızlı ama güçlü hareket nefesimi kesmeye yetti. Küfredip aynısını bir kez daha yaptı, geri çekilirken erkekliği tam da dokunması gereken yerlerime do-

kundu. Elim çenesine kaydı, parmaklarım sert sakallarını tuttu. Yüzünü sola, cam duvardaki yansımamıza çevirdim.

“İzle,” dedim ona.

Bir rüyadan fırlamış gibiydik. Milyonlarca kez gördüğüm ve her seferinde çarşaflara dolanmış hâlde uyandığım müstehcen bir rüya. Kalp atışlarım hızlanmış, tenimi ince bir ter tabakası sarmış, bacaklarımın arası arzuyla zonklar hâlde.

Bacaklarım kalçalarına dolanmış, sırtım masanın üstünde zarif bir kavisle geriye eğilmiş, saçlarımı tutan elleri beni olduğum yere sabitlemişti. Güçlü ve uzun bedeni üzerimde yükseliyordu. Kot pantolonu bacaklarından aşağı sıyrılmıştı. Yansımamızdan ona, içlerinde fırtınalar kopan yeşil gözlerine baktım. Bastırılmış bir arzu. Sözsüz bir vaat.

Yavaşça geri çekildi. Sonra kalçalarını öyle sertçe içime doğru itti ki masa yerinden sarsıldı. Bir saksı yere düşüp parçalandı ve ona sımsıkı sarıldım.

Ve doruğa ulaşırken ondan hiçbir şey saklamadım.

“Evie.”

Homurdandım ve sırtımda hissettiğim sıcak baskıyı, belimi saran kalın yorganın üzerindeki ağır eli savuşturmaya çalıştım. Beckett kısık bir kahkaha atıp elini bacağımın yan tarafında gezdirdi. Bacaklarımda dün gece masanın metalinden kalan izler vardı; Beckett beni döndürüp öne doğru eğdiğinde oluşan hafif morluklar. “İşte,” demişti kulağıma, eli bacaklarımın arasmda. *“Şimdi ikimiz de izleyebiliriz.”*

Bunu hatırladığımda tepeden tırnağa ürperdim ve başımda dikilen Beckett aklımdan geçeni anlamış gibi kıkırdadı.

Omzuma dek çektiğim battaniyeye iyice gömülüp, “Neden uyandırdın beni?” diye yakındım yüzüm yastıkta. Yatağı mükemmel derecede sıcaktı, vücudu bana özel bir ısıtıcı gibiydi.

Ama şu an tamamen giyinikti ve battaniyenin içinde değildi. Dağınık sarı saçlarına tersten bir beyzbol şapkası takmıştı. Şaşırp gözlerimi kırıştıtararak omzumun üzerinden ona baktım.

“Neden giyiniksin? Her şey yolunda mı?”

Yakışıklı yüzünde hafif bir gülümsemeyle başparmağını alt dudaklığımın üzerinde dolaştırdı. “Her şey yolunda. Yani öyle sayılır. Fidanlarımızı yanlış çiftliğe teslim etmişler. Barney’yle New York’un kuzeyine gidip onları almamız gerekiyor.”

“New York mu?”

Mırıldanarak onayladı.

Gözlerimi biraz daha kırıştırdım. “Bu saatte mi?”

Başını salladı. “Onların getirmesini beklersek haftaya kalır. Ağaçların kurummasını istemiyorum.”

“Bu hiç iyi olmaz,” diye mırıldandım hâlâ yarı uykulu hâldeyken. Dudaklarındaki gülümseme genişledi.

“Kesinlikle olmaz.”

“Ne kadar kalacaksın?”

“Çok uzun değil. Yarın gece döneriz.”

Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Rahatsız edilmekten hoşnutsuz olan Prancer, yatağın kenarındaki yerinden dertli dertli miyavladı. Ellerimi indirdim ve Beckett’a bakıp esnedim. “Ben de seninle geleyim.”

Beckett başını iki yana salladı ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yumuşak. Mükemmel. “Burada kal,” dedi. Bir an duraksadıktan sonra ellerini boynuma götürüp uykunun sıcaklığını taşıyan tenimi okşadı. “Ben yokken yatağında uyu, olur mu? Dönünce görüşürüz.”

Minnettar bir iç çekişle kendimi tekrar yastık ve battaniyenin üzerine bırakıp yüzümü battaniyeye gömdüm. “Emin misin?”

“Evet, eminim.” Uzanıp dudaklarını alnımda dolaştırdığında yatağın belimin altında biraz çöktüğünü hissettim. “Dinlen biraz.”

“Ağaçlarla iyi eğleneler,” diye mırıldandım.

Tekrar uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey onun boğuk kahkahası ve saçlarımda arasmda nazikçe dolaşan parmaklarıydı.

Uyandığımda yatağın Beckett'a ait olan tarafına kıvrılmış, onun yatak başlığına asılı olan pazen gömleğinin koluna sarılmıştım. Kendi kendime güldüm ve battaniyenin altında keyifli bir şekilde gerindim. Dün gece nerede uyuyacağımızla ilgili hiçbir şey konuşmamıştık. Seradan üstümüz başımız dağılmış hâlde gelmiştik ve ben Beckett'ın peşinden odasına girmiştım. Vücudumu onun üzerine bırakmış, dudaklarına uykulu bir öpücük kondurmuş ve kolu kalçamın üstündeyken uyuyakalmıştım.

Beckett battaniyeyi sürekli üstüme çekmemden yakınmıştı ama gece yarısı uyandığımda yüzünü saçlarıma gömmüş, battaniyenin çoğunu göğsüne dek çekmiş hâlde uyuyan oydu.

El yordamıyla komodindeki telefonumu buldum ve gözlerimi kısarak ekrana baktım. Beckett yokken ev fazla sessizdi. Mutfaktaki çekmecelerin açılma sesini, metal kaşıkların tıkırtısını, kahve kupasının şingirtisini özlemiştim.

10.37

Josie: İlk fırsatta beni ara. Haberlerim var.

Ekranda Josie'nin adına dokundum ve çalmaya başlayan telefonu göğsüme koydum. Ayaklarımı uzattım ve inleyerek gerindim.

Telefon açıldığında, esnerken çıkardığım sesin son kısmını yakalayan Josie, "Bu kadar böbürlenmene gerek yok," dedi. Kendimi tekrar yatağa bırakıp kollarımı başımın üstüne götürdüm. O an elim yumuşak, soğuk bir şeye çarptı ve onu tuttum.

Uzun, yeşil bir sap. Küçük mavi çiçeklerden oluşan bir demet. Sanırım bu bir çeşit adaçayıydı.

Dudaklarımda bir gülümsemeye buketi burnuma götürdüm. "Neymiş bana vereceğin haber?"

"I-ıh," dedi Josie azarlarcasına. "Görüntülü aramamı kısa kestir. Önce konuşmak istediğim başka şeyler var."

Geçen sabah mutfakta Josie'ye iki kelime bile etmeden bilgisayarımı kapatmıştım. Beckett'ın, çıplak göğsüyle ekranda beli-

rivermesi karşısında o kadar afallamıştı ki bir balık gibi ağzı açık hâlde ekrana bakmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Sanırım artık kendini toparlamıştı.

“Köprücük kemiğindeki dövmeden başlayıp aşağıya doğru devam etmek istiyorum.”

Güldüm. “Hayır.”

“Hızlıca bir ekran görüntüsü aldım ama hareket ettiği için biraz bulanık çıktı.”

“Sen... ne yaptım dedin?”

“Çerçeveletip duvara asacağım.”

“Hayır, asmayacaksın.”

“Bir kolunda çiçekler, diğerinde yıldızlar mı var gerçekten? Çünkü bu baş döndürücü bir görüntü.”

Öyleydi. Hem güzel hem duygusal hem de fazlasıyla seksi bir görüntüydü.

Dün gece ellerini masaya dayadığında parmaklarımı kolundaki takımyıldızın üzerinde dolaştırmıştım. Boynuzları eğik bir boğa. Başının etrafında gür yeşilliklerden yapılmış bir taç.

“Onu nesneleştirmeyeceğim.”

“Takdir etmek, nesneleştirmek değildir.”

Baş ve işaret parmaklarımın arasında çevirdiğim çiçeği komodinin üzerine bırakırken kitap yığınının üstünde bir not gördüm. Sinsi adam. Notu alıp Beckett’ın düzgün el yazısına baktım. *Fırının üstünde çörek var. Yakında dönerim.*

Altına bir şey karalanmıştı... Bu, uyuklayan bir kedi miydi? Çizim yeteneği gerçekten korkunçtu.

Yine de bu not, bana yazabileceği herhangi bir süslü cümleden çok daha fazla hoşuma gitmişti. Tam anlamıyla Beckett’ı ifade ediyordu. Sevgisini hareketlerle gösteren pratik ve tatlı bir adam. Tezgâhta kahvaltı, kahve makinesinde kahve hazırды.

Notu çiçeğin yanına bıraktım.

“Hadi ama. Bana vereceğin haber ne?”

“Bu konuya daha sonra tekrar döneceğiz.”

Kedilerden biri sessizce kıkırdadığını duyunca çarşaf yığını-

nın altından kafasını uzatıp bana baktı. Sonra tekrar yatağa uzandı ve onu rahatsız ettiğim için patisiyle beni dürttü. "Bundan hiç şüphem yok."

"Peki o zaman. İşte haber." Arka planda kâğıtların hışırtısı duyulunca gözümde Josie'nin evinin ön tarafındaki ofisi canlandı. Gür, yeşil ormana bakan cumba penceresi, camı buğulandıran ince bir sis tabakası. "Theo sana ulaşamayınca beni aradı."

Tabii ya. Şu küçük işletmeler birliği başkanı. Onunla, bana önerdiği pozisyon ve neleri kapsayacağı hakkında kısa bir yazışma yapmıştık. Özetle küçük işletmelere danışmanlık yapacaktım. Bayan Beatrice ve Stella gibi insanlara dijital dünyada ayaklarını yere sağlam basabilmeleri için yardım edecektim. Theo'ya gönderdiğim e-postada telefonumun geçici olarak kullanımı dışı olduğunu belirterek Josie'nin numarasını vermiştim. Telefonumun şu an bir gölün dibinde yattığından söz etmemeyi tercih etmiştim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, senden haber aldığına sevinmiş. Bugün sana bir e-posta gönderecekmiş ama telefonla da teyit etmek istedi. Seni mülakata çağırmak istiyor."

Kalp atışlarım hızlandı. Heyecanlanmıştım sanırım.

Umutlanmıştım da. Bir yandan da şaşırtıcı şekilde gergindim. "Gerçekten mi? Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Neredeyse senin adına işi bana teklif edecekti." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Seninle çalışmaya ne kadar hevesli olduğunu anlamışsındır."

Heyecandan elim ayağım birbirine dolandı, gülümsemekten yanaklarım acımişti.

"Sence... sence böyle bir pozisyon için yeterli miyim?"

"Elbette yeterlisin," dedi Josie hiç düşünmeden. Tereddütsüz. "Sıfırdan kendi takipçi kitleni yarattın. Yüz binlerce reklam geliri getiren içerik akışı kurdun. Sayısız işletmenin gelişmesine yardımcı oldun. İnsanların hayallerini gerçekleştiren bir hibe programı geliştirdin. Açıkçası bence fazla nitelikli bile sayılırsın." Bir an duraksadı ve klavyesinin tıkırtısını duydum. "Belki de bu

Theo denen adam senin için çalışmalı," diye ekledi sonra.

Yatakta doğruldum ve etrafıma sokulmuş kedilere, Beckett'ın düzgünce katlanıp köşedeki sandalyeye bırakılmış kazaklarına baktım. İş yarı zamanlı uzaktan ofis çalışması, yarı zamanlı da ülkenin dört bir yanındaki küçük işletmelere seyahat etmekten oluşuyordu. Şu an yaptığım işten çok da farklı değildi. Bu da demek oluyordu ki nerede kalacağım konusunda biraz esnekliğim olacaktı. Seçeneklerim olacaktı.

Inglewild'ı içeren seçenekler.

Beckett'ı içeren seçenekler.

"Jo Jo," diye fısıldadım. "Bunu düşünmem delilik mi?"

"İşi mi?"

"Evet, işi. Ama aynı zamanda..." Biraz cesaret topladım. "Burayı. Inglewild'ı. Sanırım burada kalmak istiyorum."

Son birkaç haftadır kalbimde sakladığım sır buydu. Hiçbir yere bu kadar mükemmel uyum sağlamamıştım. Sebep sadece Beckett da değildi. Sokakta yürürken ismimin dostça söylenişi. Her çarşamba Matty's'e verdiğim pizza siparişi. Sabah kalabalığından önce kafeye ulaşmak için ara sokaktan geçip parkta yürürken kaç adım atacağımı tam olarak bilmem.

Huzur.

Aşinalık.

Evde olduğum hissi.

Josie uzun uzun nefesini bıraktı. Sözlerimi hızlı hızlı birkaç şey söyleyip geçiştirmedeği, üzerine düşündüğü için minnettardım. Ama o zaten her zaman böyleydi.

"Uzun zamandır zorlanıyorsun. Yaptığın şey artık sana iyi gelmiyor ve bu gayet normal."

En son paylaştığım küçük videodan beri sosyal medya hesaplarıma hiç dokunmamış, tüm yorum, etiket ve gönderileri görmezden gelmiştim. Ve... bu durumdan fazlasıyla memnundum. "Yani bence bu yeni yol sana iyi hissettiriyorsa mutlaka iyidir. Kalmak istemende hiçbir sorun yok. En son ne zaman bir yerde kalmak istedin ki?"

Hafızamı yoklayıp en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamaya çalıştım.

Bu kadar yerleşik. Aklıma tek bir an bile gelmedi.

Komodinin üzerindeki çiçeği alıp parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. "Yarım kalan işleri toparlamak için yapmamız gereken çok şey olacak." Yapılacaklar listemin maddeleri, bir kovaya düşen yağmur damlaları gibi zihnime doluştu ve bir şeyi hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Artık birlikte çalışamayacağız."

"Sanki benden kurtulabilirmişsin gibi," dedi Josie alçak ama sevgi dolu bir sesle.

"Üstelik adamın köprücük kemiğinin hemen altında dövmesi olduğunu hatırlatmak isterim. Kalmak istemeseydin aklından zorun olduğunu düşünürdüm zaten."

BECKETT

"Sürekli gülümseyip durmayı bırak," diye çıkıştı Barney açık kasa kamyonetin yolcu koltuğundan. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve dizinin üstünde son benzinlikten aldığı atıştırmalıklarla dolu bir poşet vardı. Adam son kırk sekiz saatte tükettiği çöreklerle dünya rekoru kırmış olabilirdi. "Bir manyak gibi görünüyorsun."

"Gülümsemiyorum ki," dedim.

Barney koltuğuna biraz daha gömülüp başını cama yasladı. Elini, plastik ambalajın içindeki kalp krizine götürdü. "Gülümseyormuş gibi görünüyorsun."

Kamyonetin kasasında tam yüz seksen üç adet Douglas kök-narı fidanı vardı. Bunu biliyordum çünkü Barney, siparişimizi yanlışlıkla teslim alan insanların önünde yüksek sesle iki kez saymakta ısrar etmişti.

"Bence o Aşk Pırıltısı tayfası kesin bir şeyler çeviriyordu," diye homurdandı Barney ağzı işlenmiş şeker dolu hâlde. "Akça-ağaç şurubu çiftçilerine güvenmiyorum."

Direksiyonun üstünde parmaklarımı tıklattım. İki çiftliğin isminin bu kadar benzemesi tamamen tesadüftü ama yine de tedarikçimize birkaç sorum olacaktı. Adresimizi ona üç kez vermiştim ve zaten ödediğimiz faturada da açıkça yazıyordu. "Sadece akça-ağaç şurubu üretmiyorlar. Elma da yetiştiriyorlar."

"Fark etmez. Yeraltı şurup ticaretiyle ilgili bir belgesel izledim. Meğerse koca bir karaborsa varmış. Çete faaliyetleri falan."

Göz ucuyla ona baktım. "Sana ne oldu böyle?"

Bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi koltuğunda kıpırdanıp bana bir bakış attı. Onu cesaretlendirmek için kaşlarımı kaldırdım. Üç saat daha yolumuz vardı ve Barney'nin yol boyunca dikenli bir koltukta oturuyormuşçasına homurdanıp durma ihtimali hoşuma gitmiyordu. "Ben senin suratsız hâlini daha çok seviyordum," dedi sonunda çabucak.

Bunu duymayı beklemiyordum. "Ne?"

Dev bir lokma daha ısırıp, "Farkında mısın bilmiyorum ama altı saattir şarkı mırıldanıyorsun," diye hırladı.

Farkında değildim. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

"Bu aletin radyosu bozuk ve sen tam altı saattir mırıldanıyorsun." Koltuğuna tekrar gömüldü. "Aklımı kaçırmak üzereyim."

Çenemi ovuşturup sessizliğimi korudum. Evie'yi battaniyelerimin altına yerleştirip etrafında yavru kediler, saçlarında seradan kopardığım bir çiçekle bıraktığımdan beri kafamda eski bir Tom Petty şarkısı dönüp duruyordu. Şarkıyı mırıldandığımın farkında bile değildim.

"Baban da aynısını yapıyor," diye söylendi Barney, atıştırma torbasını karıştırarak. Biraz *pretzel* ve karpuzlu ekşi jelibonlardan çıkarıp bana da uzattı. Başımı iki yana salladım. O şeyler dilimi bir yün kazakmış gibi hissettiriyordu. "Ağzında hep bir melodi var."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Bir keresinde *Grease* müzikalinin bütün şarkılarını bir hafta boyunca durmadan mırıldanmıştı. Fikrimi söylediğim için beni cezalandırdığını söylüyordu."

"Fikrin neydi?"

"Şarkı söylememesi gerektiği."

Kendimi en fazla yirmi yedi saniye tutabildim. "Summer Lovin"'in girişini biraz tereddütlü söylesem de Barney şarkıyı hemen tanıdı. Kahkahayı patlatıp bacağıma sert bir yumruk indirdi. Direksiyonu daha sıkı kavradım.

“Ben araç kullanırken böyle şeyler yapma, ihtiyar.”

“İhtiyar, ha,” diye tekrarladı. “Yine de senin canına okurum.”

Bir kahkaha attım. Muhtemelen haklıydı. Nova’ya bildiği tüm savunma taktiklerini Barney öğretmişti. Bir keresinde onu okuldan erken alıp Baltimore’daki Wrestlemania’ya* götürmüştü. Nova beni üç ay boyunca ranzanın tepesinden *suplex*** hamlesiyle yere sermeye çalışmıştı.

Yeniden sessizliğe bürünüp camlara vuran rüzgârın uğultusunu, altımızda inleyen kamyonetin gıcirtısını dinledik. Barney bir ballı çörek daha çıkarırken plastiğin hışırtısı duyuldu.

Lanet olası telefonum burada olsaydı en azından radyoya bağlayacak bir şeyimiz olurdu. Ama onu, yanıma almam gereken kahve termosu ve bütün evraklarla birlikte mutfak masamda unutmuştum. Neyse ki Barney, koltuğun altına tıktırılmış, kahve lekeli bir klasörde evrakların fotokopilerini saklıyordu. Evie’nin, çıplak omzuna güneş vurur hâlde yıpranmış battaniyemin altında yatışı, evden çıkmadan önce bile aklımı başımdan almıştı.

“Onun müziğe ilgisinin en yoğun olduğu dönemi biliyor musun?”

Homurdanıp sağ şeride geçerken aklım hâlâ Evie’nin yarı uykulu bir hâlde gerinip bana sarıldığı o andaydı. Yüzündeki o gülümsemede. Beni bırakmaya katlanamıyormuş gibi bana uzanan ellerinde. “Aralık 1994. Üst üste yedi poker oyununu kaybedip babama hem on bin dolar hem de sahip olmadığın bir tekne borçlandığın zaman mı?”

“Babanın hâlâ o hikâyeyi anlattığına inanamıyorum,” dedi Barney gülerek. “Hayır, seni ukala. Annenle tanıştığı hafta. Tarlada çalışırken gözleri aşkla dolu, avaz avaz Springsteen şarkıları söylerdi.”

Koltuğumda kıpırdandım. Boğazımı iki kez temizledim. “Bir şey ima etmeye çalışıyor gibisin.”

* Her yıl mart ve nisan aylarında yapılan bir profesyonel güreş etkinliği. –en

** Bir güreş tekniği. –en

Barney, ballı çöreğinden bir ısırık daha aldı. "Hadi ya?"

Ağaçları indirip kamyoneti servis araçları için ayrılmış büyük garaja bıraktığımda, yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu. Varlığından bile haberdar olmadığım kaslarım ağrıyor, kamyonetin uğultusundan kulaklarım çınlıyordu. Kafam büyüklüğünde bir sandviç, buz gibi bir bira ve Evelyn'i istiyordum.

Evelyn'in omzu ile boynu arasındaki o yeri, kulağının altındaki onu inleyen o noktayı öpmek istiyordum. Gününün nasıl geçtiğini, biraz mutluluk bulup bulmadığını duymak istiyordum. Onunla yatağa girmek ve altı gün boyunca yedi kat battaniyenin altında uyumak istiyordum. Ten tene olmak, o boşuk kahkahasını duymak... Ve biraz daha sandviç yemek.

Botlarımla çakılları eze eze kulübeye doğru yürüdüm. Pencerelelerden ışık sızmadığını fark edince mideme bir yumru yerleşti. Genelde patikadan bakınca Evelyn'i mutfakta dolaşırken ya da kanepede kucağında kedilerle kitap okurken görebiliyordum. Eve girer girmez koridorda onun bıraktığı izleri görmek hoşuma gidiyordu. Duvara asılmış atkısı, benimkinin yanına devrilmiş botu.

Ama bu gece ev karanlıktı. Pencerelelerin ötesinde her şey gölgelerde kalmıştı. Verandanın alt basamağında durup burnumdan derin bir nefes aldım. Bahçedeki kuru otların arasındaki nergisler, karanlıkta gri gibi görünen parlak yeşil başlarını uzatmaya başlamışlardı. Yakında çiçek açacaklardı, tıpkı diğer çiçekler gibi. Rudbekya ve laleler gibi. Ön bahçedeki çiçek tarhlarından fışkıran pembe, altın sarısı ve neredeyse beyaz denilecek kadar soluk sarı renkteki çiçekler.

Mideme taş gibi inen endişeyi umursamayıp merdiveni çıkmaya devam ettim. Bu hissi daha önce de yaşamıştım. Boğazımı sıkan bu acı verici şeyi.

Belki arka verandadır.

Belki de Layla'yla fırındadır.

Son zamanlarda Stella'nın kayıtları dijitalleştirmesine yardım ediyordu. Belki hâlâ ofistedir.

Ama kapıyı açtığım anda biliyordum. Koridordaki karanlığa, çoğu zaman ceketini astığı, benimkine bitişik boş askıya baktım. Ev sessizdi. Hareketsizdi.

O burada değildi.

Nereye gittiğini bilmiyordum.

Dönmeyi düşünüp düşünmediğini de.

Bunun olacağını biliyordum. Ona, *bunun nereye gideceğini görmek istiyorum*, derken aslında, *lütfen burada kal*, demek istemiştim. *Verandada elimi tut. Ben de seninkini tutacağım*.

Mutfağında ayaklarının ucunda yükselip kollarını boynuma dolayarak beni, gerçekten arzuluyormuşçasına öptüğü andan beri kötü bir şey olacağını hissediyordum.

Kapıyı arkamdan kapattım. Yutkunup anahtarlarımı masaya bıraktım. Ceketimi çıkarıp askıya astım. Eve her dönüşümde yaptığım bu rutinleri yaparken göğsümü ince, titrek bir stres dalgasının sardığını hissediliyordum. Bir piyanonun akort edilen tellerinin baskıyla titremesi gibi. "Evelyn?"

Cevap gelmedi.

Kedilerden biri sırtında kirli bir çorapla kanepenin üstünde belirdi. Hayvanın minik alnını okşayıp çoraba uzandım; Evie'nin benden çaldığı soluk yeşil bir çorap.

"O burada yok, değil mi?"

Vixen bana miyavlayarak karşılık verip şöminenin kenarındaki yavruların yanına doğru seğirtti. Prancer'ın, bir kâğıt parçası ve mutfak havlusunun yanına patilerinin arasında tuttuğu eski bir kravatı da ekleyerek küçük yuvasını genişlettiğini gördüm.

İki elimle saçlarımı karıştırıp önce karanlık koridora, sonra masanın ortasında dokunulmamış hâlde duran kahve kupama ve ceptelefonuma baktım.

Koridorun sonundaki odasına gidip bavulu hâlâ orada mı diye bakabilirdim. Dizüstü bilgisayarı ve başucundaki kitabın altına sıkıştırdığı kâğıt destesi. İlk gidişinde yaptığım tam olarak buydu. O küçük odada dolaşıp ardında bir ipucu bırakıp bırakmadığına bakmıştım. Belki bir not. Belki üzerine numarasını karaladığı bir kâğıt

parçası. Bulduğum tek şey bir avuç bozuk para ve birlikte gittiğimiz küçük bardan alınmış bir fişti. Bir düğme ve bir kalem kapağı.

İkinci gidişinde fırındaydım. Köşedeki masada iki kahve ve yemeye niyetimin olmadığı bir tarçınlı çörekle oturuyordum. Kendime onu beklemediğimi söylüyor ama aslında bekliyordum. Kenarlarını tırtıklaya tırtıklaya en sonunda o lanet olası tarçınlı çöreği bitirmiştım.

Layla yoğun sabah saatleri boyunca pencere kenarındaki o koltukta iki kahveyle oturmamı tuhaf bulduysa bile bir şey dememişti. Sonra, Evelyn'in o sabah gittiği ortaya çıktı. Ve ben onun veda edilecekler listesinde bile değildim. Ne bir mesaj ne başka bir şey.

Bu sefer çözüm basitti.

Koridora gitmeyecektim. Bir iz, bir işaret ya da başka bir şey aramayacaktım. Kayan her yıldızın sihirli olmadığını anlamam gerekiyordu. Bazen o yıldızlar sadece bir avuç uzay tozunun atmosferde yanmasından ibaretti.

Bazen dilek tutma hakkın olmazdı.

Evie hep gidecek ve ben her zaman burada kalıp onun nereye gittiğini merak eden kişi olacaktım.

Üçüncü lanet seferde artık bunu öğrenmem gerekirdi, değil mi?

"Aptal herif," diye mırıldandım. Kaslarım bir şeyleri fırlatma, parçalama, kırma arzusuyla titriyordu. Masayı devirmek istiyordum. Bir buket kır çiçeğiyle dolu cam vazoyu duvara çarpmak istiyordum. Gözlerimin önünde benekler görene dek yüzümü ovuşturdum.

Sonra buzdolabına gidip kendime bir sandviç yaptım.

"Beckett?"

Tarlanın öbür ucundan gelen sesi duymazdan gelip kazmaya devam ettim.

İttir. Kaz. Boşalt.

Bir saattir tarladaydım ama güneş hâlâ ufkun üzerine çıkmamıştı. Şafak vakti öncesinin donuk gri ışığıyla kaplı gökyüzü,

günü nasıl karşılamak istediğine karar verir gibiydi sanki. Yoğun bulutlar yıldızları gizlemişti ve görünüşe bakılırsa bugün güneşi de gizleyeceklerdi.

Güzel.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı Luka tarlanın ortasından.

Ona, *Asıl sen ne halt ediyorsun*, diye karşılık vermek istedim. Sonuçta burası benim tarlamdı. Ama artık altıncı sınıfta değildim ve Luka bir şeyi kafasına koydu mu peşini bırakmazdı. Nitekim elinde iki kupayla zar zor yürüyerek yanıma geldi. Onu umursamayıp küreği yeniden toprağa sapladım.

İttir. Kaz. Boşalt.

“Kazıyorum.”

Kazıyordum çünkü sabah yatağımın kenarına oturup eşofmanımı giymeye davrandığım anda Evelyn’in parmak uçlarının kürekkemiklerime dokunduğunu, vücudunun eski pazen battaniyemin içinde büzüldüğünü, yüzünün yastığıma gömüldüğünü hatırlamıştım. Mutfığa gitmek için kalktığımda tezgâhta yankılanan kahkahalarını duymuştum. Kulağının arkasına sıkıştırdığı saçlarıyla domates doğrayışı gözümün önüne gelmişti.

Boş olan her yerde Evie’yi görüyordum, bu yüzden yapılacak en mantıklı şeyin bu fidanları dikmek olduğuna karar vermiştim. Göğsümün içinde bir kasırga vardı ve kaslarımın gerilip gevşemesi bu kasırgayı içeride tutan tek şeydi. Onu dişlerimi sıkarak bastırıyordum ve çenem öyle gergindi ki canım yanıyordu.

“O kadarını görüyorum,” diye mırıldandı Luka bakışlarını ayaklarımın dibindeki çukura dikerek. “Neden sabahın dördünde kazdığını soruyorum.”

Hiçbir şey demedim.

İttir. Kaz. Boşalt.

“Beck, neler oluyor?” dedi iç geçirerek.

Homurdandım. “Çukur kazıyorum...”

“Onu görüyorum.”

“...seni gömmek için.”

Bir kahkaha atıp kahve kupasını ağzına götürdü. “Ne güzel.”

Küreği taze bir toprak parçasına saplayıp dirseğimi üzerine yasladım, başparmağımla kaşımı sildim. "Benim burada olduğumu nasıl anladın?"

"Kameralar," dedi Luka. Stella, birileri çiftliği tahrip ettiği için kışın her yere kameralar yerleştirmişti. Anlaşılan kasabanın kütüphanecisi Will Hewett bir alpaka çiftliği kurmak istiyordu ve amacına ulaşmanın en iyi yolunun bizimkini yok etmek olduğuna karar vermişti.

Aptal herif.

"Stella, bir delinin fidanları kamyonete yükleyip tarlaya getirdiğine dair bir bildirim aldı," dedi Luka kahvesinden gürültülü bir yudum alarak. "Ki bu garip çünkü kazım günü birkaç gün sonra. Ayrıca sabahın dördüne planlanmadı."

Küreğin sapının üzerinden yaptığım çukura göz atarak, "Biraz erken başlamak istedim," dedim olabildiğince rahat bir sesle. Fidan dikmek için fazla derin bir çukur kazmıştım ama artık geri dönemezdim. Küreği kenara bırakıp el arabasından bir demet fidan aldım. Yolculuğa özel hazırlanmış kabmdan çıkarıp dikkatlice yeni yuvasına bıraktım.

Çukurun dibine düşen fidanın üst dalları bile görünmüyordu. İç geçirdim.

"Biraz derin olmuş," dedi Luka.

Yüzümü buruşturdum.

"Bu..." Başını yana eğip bir yudum daha kahve aldı. "Bu topraktan yukarı doğru büyür mü sence?" Eliyle bir roket fırlatır gibi karmaşık bir hareket yaptı. "Ananas bitkisi gibi. Onlardan gördün mü hiç?"

Görmüştüm. Ama bu bitkinin ananasa benzeyeceğini hiç sanmıyordum.

Eğilip fidanı çukurdan çıkardım, çukura elimle biraz toprak attım. Luka omzuma dokunup yüzümün önüne bir kahve tuttu.

"Biraz mola ver. Sana kahve getirdim."

"Kahve istemiyorum," dediğim anda kendimle çelişerek elindeki kupayı kaptım. Luka'nın annesi, bütün kız kardeşlerini top-

layıp Stella'nın kulübesine baskın düzenlediği zamanlar için evin dolaplarına kaliteli kahve stoklardı. Geçen sefer *biscotti* bile getirmişlerdi.

Kendimi toprağın üzerine bırakıp kupadan bir yudum aldım. Üzerinde minik bir tilki olan kupanın kulbu çatıyordu. Luka bir eli belinde bana baktı. İlk kez, Stella'nın eski *sweatshirt*lerinden birini giydiğini fark ettim. *Sweatshirt*ün kolları Luka'nın upuzun kollarını örtmekte yetersiz kalıyordu.

"Senin neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazının derinliklerinden bikkınlığını yansıtan bir ses çıktı. Başının sol tarafındaki saçlar, darmadağınık kıvrıkcıklar hâlinde havaya dikilmişti. Stella, beni kontrol etmesi için onu yataktan kovmuş olmalıydı. Bu düşünce garip bir şekilde biraz olsun moralimi yükseltti. "Ah pardon, benim hatam. Haklısın. Bu tamamen normal. Biz her gün güneş doğmadan önce derin sohbetler yaparız zaten," dedi gözlerini devirip botuyla benimkini dürterek. "Neden buraya gelmiş ağaç dikiyorsun? Evelyn nerede?"

Muhtemelen parlak ve ışıltılı bir şehirdeki butik bir otelde karşılaştığı herkesi büyülemekle meşguldü. Lanet olası güneş gibi parlamakla.

O burada değildi. Önemli olan tek şey buydu.

"Bilmiyorum."

Bilmemekten nefret ediyordum.

Şaşırarak Luka'nın kaşları düz bir çizgi hâlini aldı. "Senin yanında kalmıyor muydu?"

"Kalıyordu," dedim. "Artık kalmıyor."

Bakışlarımı bu sabah diktiğim ağaç sırasına çevirdim; biraz dağınık, küçük, yeşil demetlerden oluşan bir sıra. Altı yedi yıl içinde bu alan, hışırtılarla dolu dallar ve gür, koyu yeşil ağaçlarla kaplanacaktı.

Acaba o zaman da hâlâ burada olacak mıydım?

"Ne demek artık kalmıyor?"

"Yani, kiralık arabası girişte yok ve eşyaları da evimde değil."

Belki. Sanırım. İçimdeki bir parça varsayımlarıma gözlerini devirerek bakıyor ama daha büyük bir parça, hâlâ koruyabildiği şeyleri korumaya çalışıyordu. "O gitti."

Luka, ona bunları bir harita çizerek falan mı anlatmamı bekliyordu bilmiyordum ama bana göre her şey çok açıktı. Evie'yi anlayabiliyordum. Kafasını toparlayana dek benimle kalmak istemişti. Sonra da kafasını toparlamış ve gitmişti.

Hepsi buydu.

Luka tıslayıp düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Bense kazdığım çukurun içine yuvarlanıp o gidene kadar orada saklanmak istiyordum.

"Stella'yla nasıl tanıştığımı biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirip gökyüzüne baktım ve kollarımı dizlerime yasladım. Sanırım gitmeyecekti.

"Stella'yla nasıl tanıştığını biliyorum." Bu hikâyeyi son birkaç yılda yeterince dinlemiştim. Stella bir nalbur dükkânının merdivenlerinden düşüp Luka'ya toslamıştı. Ardından neredeyse on yıl boyunca birbirlerine delicesine âşık değilmiş gibi davranmışlardı. Bakışlarımı uzakta sallanan ağaçlara sabitleyip dişlerimi sıktım. "Hiç uğraşma."

"Nasıl yani?"

"Bana umut dolu laflar sarf etmeye çalışma." Luka, motivasyon konuşmaları yapmayı severdi. "Duymak istemiyorum."

Luka hafifçe gülüp sustu. Tarlanın üzerinden yeni bir rüzgârın geçmesiyle birlikte tüm dallar havalanıp dans etti. Evie'yi düşünmemek bu sefer daha zor olacaktı ama alışacaktım. Belki bir, belki iki ay sonra artık bu lanet yerin her köşesinde onun hayalini görmeyecektim. Sadece... sadece tek başıma yaşamayı hatırlamam gerekiyordu. Ben ve kediler.

Bir de asla evlat edinmeyeceğim dediğim o lanet ördek.

"Ona az kalsın söylüyordum," dedi Luka gözlerini toprağa dikerek. Uzun bir duraksamadan sonra pes edip karşıma oturdu. *Sweatshirt*ünün cebini karıştırıp bir paket kurabiye çıkardı. Dişleriyle paketi açıp onlardan birini bana uzattı.

"Çok önce," diye açıkladı. "En başında. Ona ne hissettiğimi neredeyse söylüyordum."

İsteksizce bir kurabiye aldım. Sonra bir tane daha çünkü çikolatalı ve fındıklı olması bir yana, belli ki Luka onca itirazıma rağmen az sonra bana hayat dersi vermeye başlayacaktı. "Kendine yedi yıl kazanırdın."

"Olabilir," diye onayladı Luka. "Şehirde bir taksiden iniyordu. Kaldırımında onu bekliyordum ve bir şekilde... kapıya sıkıştı. Çıkarken çantası mı ne emniyet kemerine dolanmış. Taksiden inmeye çalıştı ama çantası onu geri çekti. Kendi hâline kahkahalarla gülmüştü." O ânı gözleri dolarak hatırlayıp gülümsedi. "O kadar güzeldi ki gözlerimi ondan alamıyordum. Kalbim sanki buradaydı." Önce boğazını sonra kaşlarının arasını işaret etti. Ardından ağzına bir kurabiye attı.

"Neden ona bir şey söylemedin?" diye sordum bunu yaptığıma pişman olarak.

Omuz silkti. "Çünkü elimizde güzel bir şey vardı ve zor bir konuşmayla her şeyi berbat etmek istemedim." Kahverengi gözlerini kısarak bana baktıktan sonra bir kurabiyeyi ortasından ikiye ayıracak kadar sert bir şekilde ısırıldı. "Tanıdık geliyor mu?" dedi ağzı doluyken.

Geliyordu. Buna itiraz edecek değildim. Evelyn'le konuşmaktan özellikle kaçmışım. Orası kesindi. Elbette sebep biraz da korkuydu. Ama diğer bir sebep... asıl sebep...

"Onu buraya bağlamak istemedim," dedim derin derin iç geçirerek. "Kendini mecbur hissetmesini istemedim." Bana. Duygularıma.

"Sence öyle mi hissederdi?" Luka'nın kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

Belki.

İç geçirip alnımı ovuşturdum. "Zaten sonunda gidecekse dü-rüst olmanın ne anlamı var?" Asıl mesele buydu. Her şey, yaz sonunda, küçük bir pansiyonda beceriksizce onun sevgisinin kırıntılarını aradığım o anlara çıkıyordu. İçimi görüp de bu yetmez

diyecekse, kendimi ona neden açacaktım ki? Her sessizce gidişinde yüreğimde aynı sancıyı hissetmek için mi? Benliğimden parçalar kaybedip sonunda sadece yırtık köşelerden ibaret biri hâline gelmem için mi? Hayır, bunu istemiyordum. "Zaten gitti. Bugüne dek tam üç kere gitti hem de."

"Telefon diye bir şey var. Onu arayabilirsin."

Kahverenden büyük bir yudum daha aldım. Stella şu an kameralardan bizi izliyorsa, erkek arkadaşıyla başçiftçisinin neden delik deşik bir tarlada baş başa piknik yaptıklarını merak ediyor olmalıydı.

Sabahın 4.18'inde.

"Onu aramayı denedim," diye açıkladım. Avucumda solmuş, mavi bir çiçekle yatağımın kenarında otururken. Numarasını üç kez çevirmiş ve her seferinde sıradan bir telesekreter mesajı dinlemiştim. Ona yedi farklı mesaj yazmış sonra sadece basit bir, *nereye gittin*, mesajıyla yetinmiştim. Bir tane daha göndermek istemiştim. *Neden gittin?* "Cevap vermedi."

"Bu kadar mı yani? Pes mi edeceksin? İlişki bitti mi?" Parmaklarını şıklattı. "Öylece?"

"Başka ne yapmamı bekliyorsun?"

Ben gerçekçi bir adamdım. Nereye ait olduğumu, nereye olmadığımı bilirdim.

Beklentilerimi belirler ve ona göre davranırdım. Sahip olmayacağım şeylerle ilgili hayaller kurmak bana hiçbir zaman iyi gelmemişti.

Evie'yle olan bu şey de farklı değildi.

Boş evim bunun kanıtıydı.

"Bak, dostum," dedim. Kupamdan taşan kahve parmaklarıma damladı. Umursamadım. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve ben... yani, bana moral konuşması yapmamamı söylemiştim ama..." Başımı hafifçe iki yana salladım. "Fena da olmadı."

Luka bir kahkaha attı ve hem sırtımda hem de göğsümün tam ortasında bir sancıyla ayağa kalktım. Elimi göğsüme bastırdım ve boş kupayı Luka'ya uzattıktan sonra küreğin sapını kavrayıp tarlaya

gözlerimi kısarak baktım. Daha dikilecek yüzün üzerinde ağaç vardı ve yağmur yağacağa benziyordu. Hava ağırlaşmış, yıldızların üzerine kalın bulutlar serilmişti. Bir anda, Evie'nin her gidişinde yağmur yağdığını fark ettim; bu düşünce beni neredeyse güldürecekti.

Gökyüzü bile onun gidişine üzülüyordu. Ruh hâlimle uyumlu bir hava.

Luka homurdanarak ayağa kalktı ve iki kupayı tekerlekli arabaya bırakmasıyla birlikte bir metal sesi duyuldu. Kurabiye paketini de oraya attı. Getirdiğim yedek küreği aldı ve kaşlarını kaldırıp çenesinde kararlı bir gerginlikle bana baktı. "Sana tek bir şey daha söylemek istiyorum."

"Tamam." Kazdığım çukura hevesle bakıp içine sığıp sığamayacağımı merak ettim.

Luka omuzlarını dikleştirdi. "Pes etmemen gerektiğini düşünüyorum. Henüz değil. Onun şu an nerede olduğunu bilmiyorum ama sizi birlikte gördüm. Sana nasıl baktığını gördüm. Ve Beckett... Sen ne zaman bir şeyden vazgeçtin ki? Geçen kış fidanları yağmurdan korumak için üstlerine küçük çadırlar kurdun. Kasırganın ortasında toprak nem seviyelerini takip ettin. Stella bu çiftlik fikrini ilk söylediğinde yanındaydın." Sesi biraz titredi. "Burada ona destek olmak uğruna güvenli, iyi maaşlı işinden ayrıldın. Hiçbir garantin yoktu. Bir ördek sahiplendin..."

"Ben o ördeği sahiplenmedim--"

"Ahırda bulduğun bir ördeği sahiplendin. Dört tane de kediye. Layla'nın duyguları incinmesin diye başka yerden aldığın kurabiyeleri evine gizlice sokuyorsun. Ve yerel tedarikçiler ona sırt çevirdiğinde Layla'nın istediği o özel tereyağını bulmak için iki eyalet boyu direksiyon salladığını da biliyorum. Sen pes eden biri değilsin, hiçbir şeyi umursamayan biri de değilsin. O yüzden lütfen artık öyleymişsin gibi davranmayı bırak."

Luka'ya baktım. O da bana baktı. Boğazımı temizledim. "Ben, şey, tek bir şeyden fazlasını söyledin."

"Öyle yaptım," dedi nefes nefese ve heyecanla. Yanakları kı-

zarmış, dudaklarını kararlılıkla birbirine bastırmıştı. Olduğu yerde kıpırdanıp küreğin ucuyla tarladaki işaretlenmiş noktaları gösterdikten sonra küreği havaya kaldırdı. "Şimdi gidip birkaç çukur kazacağım."

"Tamam."

Sanırım ona karşı çıkmamı bekliyordu. Bana söylediklerinden sonra hâlâ biraz şaşkındım. Göğsümdeki piyano telleri baskı altında titreşiyordu ve bütün notalarım akortsuzdu.

"Evine geldiğimde bana ne demiştin, hatırlıyor musun? Stella'yla o kavgamızdan sonra?"

Luka, Stella'yla ilişkisi başlamadan önce bir sabah kapımda belirmişti. Üstünde ters giyilmiş bir *sweatshirt*, yüzünde birileri bütün kurabiyelerini ve pizzasının son dilimini çalmış gibi bir ifadeyle. Kanepemde üç battaniyeye sarınmış hâlde, beş saat boyunca boş gözlerle şömineme bakmıştı. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var, demişti. Sadece birkaç dakikaya.

"Bir aptal gibi davranmayı bırakmanı söylemiştim," dedim gönülsüzce. "Ona duygularını anlat."

Luka kaşlarını kaldırdı.

"Bir aptal gibi davranmayı bırak," dedi dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle. "Ona duygularını anlat."

Çok geçmeden Stella, dizlerine dek inen bir *sweatshirt* ve arkasında isteksizce sürüklediği bir kürekle ortaya çıktı. Yatağıyla yedi tur dövüşmüş de hepsini kaybetmiş gibi görünüyordu. Luka'nın yanağına bir öpücük kondurup bana sarıldıktan sonra ağır adımlarla tarlanın en uzak köşesine yürüdü ve insanlık tarihinin en baştan savma çukurlarını kazmaya başladı. Luka üç dakikanın sonunda dayanamayıp yardım etmek için yanına gitti.

Birkaç iri yağmur damlası gökyüzünden aşağı düşmeye karar verdiği anda ayağında lastik çizmeler, başında parlak mavi bir örgü bere olan Layla da geldi. Doğruca yanıma gelip başını çenemin altına sokarak bana sıkıca sarıldığında beresinin ponponu ağzıma girdi.

“Kabak ekmeği yapmaya zamanım olmadı,” dedi. Bana daha da sıkı sarıldığında acıyla inledim. “Üzgünüm.”

Gözlerimi kırpıştırarak başının tepesine baktım ve ben de ona hafifçe sarıldım. Aslında onu beni bırakmaya teşvik etmeye çalışıyordum. Sürekli turta hamuru açmak onu korkutucu şekilde güçlendirmişti. “Sorun değıl.”

“Bu öğleden sonra yaparım.”

Layla beraberinde getirdiğini fark etmediğim küreği omzuna attı ve beresini hoplata hoplata Luka’yla Stella’nın yanına gitti. Uzakta bir çift farın parladığını fark edip kaşlarımı çatıttım. “Neler oluyor?” diye bağırdım davetsiz gelen üç yardımcımın olduğu tarafa. Bir yağmur damlası burnumdan aşağı süzüldü. Stella, Luka’nın göğsüne yaslanmış, başını onun omzuna dayamıştı. Gözlerini açmakta zorlanıyordu ve bir an orada uyuyakaldığını sandım. “Telefon zinciri,” diye bağırdı boş tarlada yankılanan sesiyle. “Kazı gününü öne çektik.”

Uzakta bir çift far daha belirdi ve çiftliğe çıkan toprak yola iki ışık huzmesi düştü. Işıkları izledim ve yutkundum. Göğsümdeki o piyano tellerinin gerginliği biraz olsun azalmıştı.

“Neden?”

Aramızdaki mesafeye rağmen Stella’nın bana nasıl baktığını görebiliyordum. Hafifçe kalkmış bir kaş, düz bir çizgi hâlinde dudaklar. Layla homurdandı. Luka başını iki yana salladı. “Sen kazıyorsan, biz de kazarız,” diye bağırdı Stella.

Sözlerinin coşkusu, tam ortasında patlattığı kocaman bir esnemeyle biraz yumuşamıştı. Luka, titreyen Stella’nın ensesine bir öpücük kondurup kolunu boynuna doladı. “Ortaklar böyle yapar.”

»»» 20 «««

EVELYN

Buradan nefret ediyordum.

Buradan ve bu arabadan nefret ediyordum. “Daha manzaralı bir rota” diyerek beni bu aptal arka yola yönlendirdiği için navigasyonumdan nefret ediyordum. Daha manzaralı bir rotanın hoş olacağını düşünüp otoyolu seçmediğim için kendimden de nefret ediyordum. Şimdiye kadar çoktan dönmüş olabilirdim.

Ya da en azından, dönüş yolunda bir *milkshake* içiyor olabilirdim.

Otoyolda.

Kuru otlarla kaplı tarlaya bakıp patlak lastiğime tekme attım. Bu bakımsız yolda da otuz metre ötedeki terk edilmiş benzin istasyonunda da manzara denilebilecek hiçbir şey yoktu. İstasyonun tahta çakılı pencerelerinin üzerine tünemiş bir karga ailesi bana boş boş bakıyordu. Hafif bir Hitchcock esintisi aldım ve kaşlarımın arasına iki parmağımı bastırarak sessizce biraz pozitif enerji diledim. Durham’daki ABD Küçük İşletmeler Koalisyonu ofisinden ayrıldığımdan beri evrensel bir uğursuzluk zincirinin içindeymişim gibi hissediyordum. Bunun üzerine çok düşünmemeye çalıştım.

Dökülen bir kahve. Kaçırılan bir dönüş. Sonra bir dönüş daha. Çekmeyen sinyal.

Ve şimdi de bu. Patlak bir lastik.

En azından kiralık arabanın yedek lastiği vardı. Tek yapmam gereken... araba lastiğinin nasıl değiştirildiğini hatırlamaktı.

Ben lisedeyken annem bu tür şeylerde çok iyiydi. Lavabonun altındaki paslı boruları değiştirmek, arabanın yağını yenilemek gibi şeylerde. Bana kendi kendimin kahramanı olmayı öğrenmemin önemli olduğunu söylerdi.

Kollarına ve alnına yağ bulaşmış hâlde krikoyu indirirken, *bir erkekten yardım istemene gerek kalmayacak*, demişti yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Küçük garajımızda gururlu ve neşeli bir kahkaha atmış, gözlerinin etrafındaki koyu teni kırışmıştı. Minivanımız yerinde sallanırken sıcacık kolunu omzuma dolamıştı.

Ama şimdi, annem boş gözlerle tekerlek yuvasına yaslanmış yedek lastiğe baktığımı görseydi büyük ihtimalle kaşlarını çatardı.

Elimi gözlerime siper edip arabayı durdurduğum virajlı uzun yola baktım. Uzaklarda tek bir motor sesi bile duyamıyordum. Telefonumu tekrar kontrol ettim ve sağ üst köşede hâlâ hiç çizgi olmadığını gördüm.

“Peki, tamam.” Belki kas hafızam devreye girerdi. Şu an yapabileceğim başka bir şey yoktu zaten.

Ağır krikoyu arabanın bagajından çıkarıp patlak lastiğin yanına yerleştirdim ve işe koyuldum. En azından bu kadarını hatırlıyordum. Tüm öfkemi dönmemekte inat eden bijonlardan çıkardım. Avucumda sabit tuttuğum metali çevirirken her birinden homurdanır gibi sesler geldi.

Küçük İşletmeler Koalisyonu ofisinden ayrıldığım andan beri başıma gelen uğursuzluk zincirine rağmen görüşmem gayet iyi geçmişti. Gerçekten iyiydi. Sıcak, misafirperver, biraz da sakar Theo ben ofise girer girmez önüme kahve ve kek dolu bir tepsi koymuştu ve üstü kapalı tepsi, fazla kalabalık masanın kenarında tehlikeli bir şekilde dengede durmaya çalışıyordu.

“İçeriklerinin çoğu yiyecek üzerine,” demişti eliyle gözlüklerini yukarı iterek. “Seni şekerle etkileyebileceğimi düşündüm.”

Beni şekerle, kahveyle ya da başka bir şeyle etkilemesine gerek yoktu. Hemen konuya girmişti ve listelerindeki küçük işlet-

meleri anlatırken alçak sesi bir anda canlanmıştı. Ofisi dağınık ve havasızdı, masasının üstündeki küçük pencere dar bir ara sokağa ve tuğla bir duvara bakıyordu. İçeride ne doğal ışık vardı ne de fazla boş alan. Masasının karşısında tek bir sandalye duruyordu, kek tepsisinin yanında da kablosu dolanmış eski bir telefon.

Burayı görür görmez sevmiştim. Her şeyini. Kapının yanındaki kitaplıkta duran yarı dolu kahve kupasını, Theo gıcırdayan sandalyesinde hareket ettiği her defasında hışırdayan kâğıt yığını. Bu ofis azim ve tutkuyla doluydu; her köşesinden bir fikir taşıyordu sanki. Theo konuşurken kendimi duvar boyunca sıralanmış fotoğrafları incelerken buldum; insan ve mekânların parlak renklerdeki uyumsuz bir zaman çizelgesi. Bir parktaki küçük bir yiyecek standı. Vitrininde iri, yuvarlak harfli yazıları olan, kırmızı-mavi tenteli bir dükkân. Onun hemen altında, Theo ve yakışıklı bir adamın el ele tutuştuğu, dizlerine sarılmış bir kız çocuğuyla küçük bir fotoğraf.

“Çok daha havalı teklifler alacağından eminim,” demişti Theo bana. Elimde olmadan, meyvelerle süslenmiş suları, tamamen gereksiz, gösterişli ayrıntıları olan Sway’i düşünmüştüm. “Fakat seni bundan daha mutlu edecek bir iş bulacağını sanmıyorum.”

Mutlu. Seçebileceği onca kelimenin arasından bunu seçmişti. Daha fazlasını söylemesine gerek kalmamıştı.

Pozisyonla ilgili detaylar, yaşadığım tatminin tuzu biberi olmuştu; küçük işletmelerle çalışmak, onların dijital kanallarını oluşturmalarına yardımcı olmak. Bu yeni pozisyon tam olarak zaten yapmakta olduğum şeydi ama onun daha da iyi bir versiyonuydu. İlişki kurmak için daha fazla zaman. Girişimleri destekleyecek daha güçlü kaynaklar. İşlerini oturtmaya çalışan küçük işletme sahiplerinden oluşan, koskocaman bir ulusal bağlantı ağı.

Anlatılacak sayısız hikâye.

Ve benim için de destek. İstedğim zaman dinlenme hakkı.

Görüşmeden çıktığımda heyecandan kıpır kıpır olan içim, sonsuza dek kaybolduğunu sandığım bir hisle dolup taşıyordu.

Arabaya gidip Beckett'm numarasını çevirdim ve onu dizinde bir kedi, elinde bir bira, uzun bacaklarını öne uzatıp çoraplı ayaklarını birleştirmiş hâlde arka verandada otururken hayal ettim. Haberi ona verdiğimde kaşlarının nasıl yukarı kalkacağını, yüzünün nasıl görüneceğini düşündüm. Gözlerinin kenarındaki çizgilerdeki o sessiz gülümsemeyi, yanağındaki gamzeyi.

Ama telefonu açmadı.

Homurdanarak ingilizanahtarını çevirip son vidayı gevşettirirken omuzlarımın arasından bir ter damlasının süzüldüğünü hissettim. Anahtarı beton zemine bırakmamla birlikte benzin istasyonunun tepesindeki bir karga, tüylerini savura savura havalandı. Kaşlarımı çatarak önce diğer kargalara sonra arabamın patlak lastiğine baktım.

"Şimdilik fena sayılmaz," diye mırıldandım.

İşe koyulduğumda, yapılması gerekenler parça parça zihni-me doldu. Annemin, krikoyu nasıl çevireceğimi, kendimi arabadan nasıl uzak tutacağımı, lastiği nasıl çıkarıp yenisini nazikçe takacağımı tarif eden sesi kulağımda çınladı. Her adımı başarıyla tamamladıktan ve son vidaları sıkıp yeni lastiği sabitledikten sonra içimi bir memnuniyet dalgası sardı. Patlak lastiği bagaja atıp krikoyu indirdim ve araba adeta rahatlayarak iç geçirdi.

Belki daha önce de lastik değiştirmeliydim. Göğsümü yakan gurur ve bedenimi baştan aşağı kaplayan güçlü enerji patlaması nefesimi kesti. Gres yağı bulaşmış ellerim ve efor harcamaktan yanan kollarımla öylece duruyordum.

Kendimi harika hissediyordum.

Arkamda bir araba motorunun homurtusunu duyduğumda neredeyse gülecektim; parlak kırmızı bir kamyon arka yoldan hızla bana doğru geliyordu. Yavaşlayıp yanımda durdu ve bronzlaşmış kolunu kapıdan aşağı sarkıtan, soluk beyzbol şapkalı yaşlı bir adam, kafasını camdan dışarı uzattı. Önce yere saçılmış aletlere sonra şaşkınlıkla bana baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Yoktu. Uzun zamandır ilk kez hiç-

bir şeye ihtiyaç duymuyordum. Tam anlamıyla buradaydım, bu ânın içindeydim. Ne bir sonraki adımı planlıyor ne de hareketsiz kalmanın beni nelerden mahrum bıraktığını düşünüyordum. Her şey olması gerektiği yerdeydi.

Ona gülümsediğimde dudaklarında belli belirsiz bir kıpırdanmayla karşılık verdi. Yüzü gres yağı içinde bir kadın, terk edilmiş bir benzin istasyonunun önünde sebepsiz yere gülümsüyordu.

“Ben hallettim, teşekkürler.”

Elimde karton bardakta kahve, kolumun altında bayat bir çörek-
le Durham ile Inglewild’ın tam ortasındaki bir kiralama dükkânından Josie’yi aradım.

“İşi teklif etti mi?”

Tamirhanenin penceresinden, nihayet düzgün bir şekilde lastiği değiştirilen küçük mavi arabama baktım. Aşk Işığı’na birkaç saatlik mesafem kalmıştı ve bir an önce yola devam etmek istiyordum. Beckett hâlâ telefonunu açmamıştı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Evden çıkarken mutfak masasına bir not bırakmış, altına kendi çapında bir resim karalamaya çalışmışım. *Apar topar çıkmam gerekti,* diye yazmışım. *Bir iş görüşmesine gidiyorum.* Sonra da üç ünlem işareti koymuş ve *dönünce burgerle kutlarsınız,* diye eklemişim.

Elim kâğıdın üzerindeyken tereddüt etmişim. *Yakında görüşürüz,* eksik hissettirmişti. *Seni özledim,* ise saçma gelmişti. Lanet olası notu nasıl bitirmem gerektiğine bir türlü karar verememiş, altdudağımı ısırarak kâğıda uzun uzun bakmışım.

Sonunda kenarları yamuk bir kalp ve altında bir lale çemberiyle yetinmişim.

“Gayriresmî bir teklif yaptı,” dedim Josie’ye, kremalı çöreğimin kenarını kemirerek. Layla’nın o çıtır, tereyağlı hamurunun yanında bunun hiçbir özelliği yoktu. Göğsümde bir özlem duygusu hissettim. Şu an, botlarımı karşımdaki koltuğa uzatmış, yanıma sokulup gömleğimin kolunu çekiştiren Beckett’ın sakalı saçlarıma takılmış hâlde Layla’nın fırınında oturmak için neler

vermezdim. İç geçirdim. "Önümüzdeki birkaç gün içinde teklif mektubu göndereceğini söyledi."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Evet, iyi."

"Peki neden böyle garip konuşuyorsun?"

"Yapacak çok şey var," diye homurdandım tekrar dışarıdaki arabama bakıp. Üzerinde tulum olan adam neredeyse tamamen altına girmişti ve başka bir tamirci de o tarafa gidiyordu. Keşke sundukları yedek arabayı kabul etseydim. Bir arabayla bu kadar derin bir bağ kurmak saçmaydı. "Çözülmesi gereken çok detay var."

Josie mırıldandı. "Mesela Inglewild'da kalıp kalmayacağın gibi mi?"

"Umarım o çözülmesi gereken detaylardan biri olmaz." Beckett'la konuştuktan sonra.

O, şu lanet telefonunu açtığı anda.

Kalmak istiyordum. Onun evinde değil elbette. Başka bir yerde. Belki kasabanın içinde bir evde. Verandadan çıkıp ıslak çimenlere ayak basabileceğim bir evde. Bahçede çiçekler. Bol bol pencere.

"Kaliforniya'ya uçmam gerekecek," dedim Josie'ye. "Sway'le olan sözleşmeyi iptal etmeliyim. Birkaç projeyi daha halletmem lazım."

Neredeyse hiç kullanmadığım dairedaki kalan eşyalarımı toplamalıyım. Muhtemelen o *empanada* dükkânına da uğrayacaktım.

"Ben de seninle gelirim."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Senin Sway'den ayrılışını kaçırayım mı yani? Hiç sanmam."

Telefonun öbür ucunda kıkırdadığını duydum, ardından bir sineklik kapısının gıcırdayarak açıldığını.

"Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun değil mi?" Yumuşak bir sesle söylediği her hecede bir gülümseme vardı. "Son zamanlarda kendini benliğini yitirmiş gibi hissettiğini biliyorum ama... artık toparlıyorsun. Ve ben seninle gurur duyuyorum."

Ağlamamak için gözlerimi kırptırdım. Ben de kendimle gurur duyuyordum.

Geçmişteki bir konuşma bir fısıltı gibi aklıma düştü birden. Omuzlarımda yıpranmış bir battaniye, ellerimin altında pürüzlü bir veranda sandalyesi. Ayağымda ödünç çoraplar.

Yanımdaki sandalyede Beckett.

“Elimden geleni yapıyorum.”

Inglewild’a geri dönüp Aşk Işığı’na çıkan o toprak yola girdiğimde güneş çiftliğin üzerinde batmaya başlamış, yol kenarındaki büyük kırmızı ahır loş ışıktaki paslı bir renge bürünmüştü. Göğsümde bir rahatlama, direksiyonu tutan ellerime dek yayılan bir sıcaklık hissettim. Aradan sadece iki gün geçtiği hâlde burayı özlemiştim. Geniş açık alanı ve yanımda Beckett’in varlığını. Kedileri, ağaçları ve yol topraktan çakıla döndüğünde arabamdan çıkan homurtuyla birlikte içime dolan o hafifliği.

Eve dönmenin getirdiğı histi bu.

Arabayı garaj yoluna park ettiğimde ev karanlıktı ama Beckett’in kamyoneti her zamanki yerinde duruyor ve arka bahçedeki seradan gelen soluk bir parıltı onun nerede olduğunu gösteriyordu. Gülümseyerek arabadan indim ve eşyalarımı daha sonra almaya karar verdim. Beckett’ı görmek için sabırsızlanıyorum, kollarımı beline dolayıp ona sımsıkı sarılmak istiyordum.

Evi çevreleyen patikada taşların üstünden atlaya atlaya, bahçedeki ahşap tabelaları saya saya ilerledim. Bu tarafta çiçekten çok ot vardı. Fesleğen. Kekik. Nane ve biberiye. Acaba Beckett tekrar o tavuk çorbasını yapar mıydı? Yanına kıvrılıp dudaklarımı onunkilere bastırduğымda adaçayı gibi kokar mıydı?

Köşeyi döner dönmez onu gördüm; başını öne eğmiş, ön taraftaki bitki raflarından birinin üzerinde çalışıyordu. Dağınık saçlar. Güçlü kollar. Kollarını dirseklerine dek sıvamıştı. Şehir meydanlarının ortasında yalnız başına duran eski heykeller gibi görünüyordu; şu zamanla keskin kenarları aşırımı olanlar gibi. Gülümsemem dondu ve patikanın kenarından çıkan bir ağaç kö-

küne takılıp sendeledim. Çok üzgün görünenlerden biri gibiydi.

Sessizce cam kapının çerçevesine yaslanırken, avuçlarım o gergin omuzları gevşetme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. O, rahatlayarak derin bir nefes verene dek yüzümü omuzlarının arasına gömmek istiyordum. Canını sıkan şey her neyse onu defetmek istiyordum.

“Selam,” dedim başımı kapıya yaslayarak. Yeni filizlenmeye başlayan noelyıldızlarına doğru eğilmiş bedeni bir anda kasıldı. Belli ki beni beklemiyordu çünkü olduğu yerde donup kalmıştı. Hatta görünüşe bakılırsa gelişim onu pek de memnun etmemişti. İçten içe sinirlendiğimi hissederek bekledim. “Ne yapıyorsun?”

Seni görmek çok güzel, demek istiyordum ona oysa. Daha iki gün oldu ama seni deliler gibi özledim.

Doğrulup ağır ve tereddütlü hareketlerle elindeki sulama kabını bıraktı. Sanki nerede olduğunu, ne yapması gerektiğini unutmuştu. Dudaklarında şaşkınlığını yansıtan bir titremeye yavaşça bana baktı.

“Birkaç iş hallediyorum,” dedi sert bir sesle. Kot pantolonuna sildiği ellerini yumruk yapıp ceplerine soktu. “Senin burada ne işin var?”

“Burada yaşıyorum, değil mi?” dedim gülerek. O gülmedi. Gülmsemem dudaklarımdan kayıp gitti. Kalbim duracak gibi oldu, vücudum tepeden tırnağa gerildi. Sessiz kaldı. Aramızdaki mesafe koca bir uçurum gibiydi. “Ağaçlarla ilgili bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi başını sallayıp pencereden dışarı bakarak. Parlak turuncu renkli gökyüzü arkasında ışıldıyordu. Günün o son muhteşem renk patlaması. “Hayır, ağaçlarda sorun yok.”

“Ailen iyi mi?”

Başını salladı.

“Pekâlâ, sevindim.” Omzumun üzerinden arka verandaya, orada oturduğumuz son defasında olduğundan biraz daha ayrıymış gibi görünen iki sandalyeye baktım.

“Neden bu saatte dışarıdasın?”

Neden ev karanlık?

Neden bana bakmıyorsun?

Neden hâlâ beni öpmedin?

"Evelyn," diye iç geçirdi yorgunmuş gibi. Bakışlarını ağır ağır kaldırıp üzerime dikti. "Biz ne yapıyoruz?"

Evelyn. Bu, içimi acıtmıştı. Kalbime küçücük bir iğne batmış gibi. Haftalardır bana adımla hitap etmemişti.

"Şey," göğsümü ovuşturup kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Şu an, bana söylemek istediğin bir şey var gibi görünüyorsun."

"Demek istediğim bu değildi."

"Biliyorum," dedim iç geçirerek. Belki arabaya geri dönüp çiftliğin etrafında bir tur atmalıydım ve döndüğümde bu konuşmayı yeniden yapmalıydık. Onu göreceğim için fazlasıyla heyecanlanmış, buraya döneceğim için çok rahatlamıştım. Oysa o, benim geri dönüşüm olabilecek en kötü şeymiş gibi davranıyordu. "Neler oluyor? Neden gerginsin?"

"Gergin falan değilim."

"Beckett. Yüzüme bile bakamıyorsun." Çenesi kasıldı ve yaşadığım sabırsızlık yüzünden nefes alamaz oldum. "Eğer söylemek istediğin bir şey varsa sadece..."

"Burada ne işin var, Evie?" dedi sözümü keserek. Ben yarım adım öne giderken o iki adım geri çekildi ve düşmemek için bir yere tutunması gerekiyormuş gibi sırtını dayadığı metal rafın çerçevesine tutundu. Tüm bu telaşlı hareketlerle vücudunu benimkinden uzak tutmaya çalışıyordu. Tenlerimiz temas etmiyordu ve ben bu eksikliği, bana dayatılan bu mesafeyi göğsüme bastırılan bir el gibi hissediyordum. Hem çaresiz hem de biraz kırgın gözleri benimkilerle buluştu. "Planın ne? Geliyor musun, gidiyor musun?"

"Neden bahsediyorsun sen? Eve döndüğümü sanmıştım." Beckett'in yüzü buruşurken neler olduğuna dair en ufak bir fikir yoktu. "Gitmemi mi istiyorsun? Anlamıyorum."

Rafın önünden uzaklaşmaya davrandığında iki elimle birden tişörtünü kavrayıp onu kendime çektim. "Hayır. Hayır, şimdi hemen ne halt demeye çalıştığını açıklıyorsun, Beckett."

“Gittin.”

“Evet.” İki günlüğüne gitmiş, sonra hemen dönmüştüm. Ona aptal bir benzin istasyonu tişörtü ve bir bira kılıfı bile almıştım.

Bileklerimi tutup hafifçe sıkarak tişörtünü bırakmamı istedi. Bıraktım. Küçük alanın içinde üç adım atıp sırtını iki gece önce beni üzerine oturttuğu masaya dayadı. Boynuma öpücük kondurup saçlarıma çiçek iliştiren adamın silüetini bile zar zor seçebiliyordum artık.

“Bana haber verme zahmetine bile girmedin,” dedi. “Sonsuza dek gittiğini sandım.”

“Not bıraktım.”

Tam masanın ortasına. Bir termos dolusu kahve ve bir yığın postanın yanına.

“Not falan yoktu.”

“Ama ben bıraktım.” Sayfanın altına çizdiğim karalamaları, ne yazacağımı uzun uzun düşündüğüm o anları hatırladım. Demek boşuna uğraşmıştım. “Sana çiçek bile çizmiştim. Lale.”

Kılını bile kıpırdatmadı. “Ben eve geldiğimde masanın üstünde not yoktu. Hiçbir şey yoktu.”

Göğsüme kurşun gibi bir ağırlık çöktü.

“Tüm eşyalarım misafir odasındaydı.”

“Bakmadım.”

“Eh, belki de bakmalıydın,” diye çıktım. Kapıyı biraz aralasa dört bir yana dağılmış kirli çamaşırlarımı görebilirdi.

“Boş bir oda görmek istemedim.” Sözleri bir yumruk gibiydi, masaya indirilen bir darbe gibi. “Senin yaşadığın yeri sensiz görmek istemedim.”

“Öylece çekip gittiğimi mi sandın gerçekten?”

Omzunu silkti, daha konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

“Gitmek konusunda hiçbir zaman zorlanmadın,” dedi beni suçlarcasına. Sözleri bir bıçak kadar keskindi.

Bu daha önceydi, demek istedim ona. Seni mutfağında pankek yaparken izlemeden önceydi. Arka verandanda oturup yıldızları an-

latmanı dinlemeden önceydi. Sen bütün gülümsemelerini bana emanet etmeden önceydi.

Sana âşık olmamdan önceydi.

"Yine gideceksin," diye ekledi sonra omuzlarını düşürerek. Bitkin görünüyordu, tamamen tükenmiş gibiydi. Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve vücut hatları o gece o gürültülü bara gidişimizden beri hiç böyle gergin olmamıştı.

"Hep gideceksin, Evie." Yüzü özlemle burkuldu. "Neden ka-lasın ki?"

Ah, diye düşündüm sessizce. İşte o an geldi.

"O zaman benden kalmamı iste," dedim hiç düşünmeden. Sabırsız sözlerim aramızda asılı kaldı. Yalvaran sözlerim.

Beckett gözlerimin içine bakıp başını iki yana salladı.

"Yapamam."

"Neden?"

Güçlü çenesi kasıldı, zorlanarak yutkundu. Uzun süre bana baktı. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki soruma hiç cevap ver-meyecek sandım. "Seni hayal ettim," dedi boğuk bir sesle.

Böylesine güzel bir şeyi söylemekten utanıyor gibiydi.

"Maine'deki o iki geceden sonra, sürekli seni hayal ettim. O gece sokakta tekrar karşılaştığımızda, bir anlığına rüya gördüğümü sandım. O kadar güzeldin ki." Bir kez daha yutkundu ve bakışlarını aşağı çevirip kendini toparlamaya çalıştı. Sonra ısıltılı gözlerle tekrar bana baktı. "Burada olman böyle hissettiriyordu. Bir rüya gibi. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu rüya sona ermeli, değil mi? Senin, bu küçük kasabanın dışında kocaman bir hayatın var ve bu sorun değil. Hatta harika bir şey. Sen lanet olası güneş gibi ısıltılı parlıyorsun ve ışığını burada hapsetmemelisin. Boşa harcamamalısın. Bana verdiğin küçük parçalara razı olabileceğimi sanmıştım. Bunun yeterli olacağını sanmıştım. Ama sonra gittin ve fark ettim ki... öyle olmayacak. Her gidişinde benliğimden bir parça alacaksın ve sonunda benden geriye hiçbir şey kalmayacak. Burada durup sürekli gitmeni izleyemem."

Ama parçalarını geri getireceğim, demek istiyordum. Onları geri getireceğim ve ben de sana kendi parçalarımдан vereceğim.

Aramızda uğuldayan sessizlik kulaklarımı çınlattı.

“Bunu ne zamandır düşünüyorsun?”

Bitkin hâlde masaya yaslanmıştı. Yüzünü ovuşturdu. “Neyi?”

“Ne zamandır senden gitmemi bekliyorsun? İlk buluşmamızdan beri mi?” Güçlkle yutkundum ve damarlarımda uğuldayan kanı rahatlatmaya çalıştım. “Yoksa seks yaptığımızdan beri mi?” Pencereilerin yanında fazlasıyla hareketsiz duruyor, gölgeler ayak bileklerine dolanıp onu karanlığa gömüyordu. “Gerçekten, hiçbir şey söylemeden çekip gideceğimi mi sandın? Bunu yapabileceğimi mi düşündün?”

Omuz silkip bakışlarını aşağı indirdi. “Benden ne duymak istediğini bilmiyorum, Evie.” Enselerini ovuşturdu. “Ben... ben sadece elimde kalanlara tutunmaya çalışıyorum. Anlıyor musun?”

Gözlerimin dolduğunu hissederek başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

Kolları iki yanına düştü. “Sana bunu anlatmanın daha iyi bir yolunu bilmiyorum.”

Ona bir adım yaklaştım. “Eğer seni bekleseydim... eğer notumu görseydin... geri döneceğimi söylediğimde bana inanır mıydın?”

Tek kelime etmedi. İç geçirip gözlerini sıkıca kapattıktan sonra tekrar bana baktı.

Cevabı yüzündeki çizgilerde görüyordum. O hüzünlü, çok hüzünlü mavi-yeşil gözlerinde.

“Neden bana inanmıyorsun?” diye sordum çatallanan sesimle. “Ben burada olmak istiyorum.”

Seninle. Diğer herkesle. Nefes alabildiğim, dinlenebildiğim, düşünebildiğim bu yerde. Kim olmak istiyorsam o olabileceğim yerde.

Bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti. Bir şey söylemesini bekliyordum; herhangi bir şey. Ama söylemedi. Sustu ve bakışlarını arkamdaki bir noktaya sabitledi.

“Bu kadar mı yani?”

Masadaki boş saksıya, yanındaki tohum paketlerine baktı. Benim dışımda her yere. İç geçirip başının arkasını ovuşturdu. Belli belirsiz omuz silkti.

“Burada... burada istediğin kadar kalabilirsin. Kapım her zaman açık. Sadece... sadece sanırım işler eskisi gibi olmalı. Her şeyi karmaşık hâle getiren benim ve bunun için üzgünüm.”

Göğsümde kördüğüm olan duyguları çözebilmem o kadar kolaymış gibi. Arka verandadaki o sandalyede yanına oturabilir mişim gibi. Ve ona tüm kalbimle âşık değilmişim gibi.

“Üzgünsün demek.”

Soru sormaya bile gerek görmedim. Sadece düz bir cümle. Her şeyi karmaşıklaştırdığı için üzgündü. Göğsümde kocaman bir ke-sik açıldığını hissettim. Biraz duraksadıktan sonra, “Evet,” dedi.

Tüm direncim içimden çekilmişti sanki.

Kalmakla bir şeylerden vazgeçeceğimi sanıyordu.

Oysa ben burada, hayatım boyunca arzuladığım her şeyi kazanacaktım. Durham’dan dönerken içimde yanan umut kıvılcımı sönüverdi. Geride sadece ciğerlerimin arasında yer etmiş bir dairenin külleri kaldı. Her nefes alışımında cayır cayır yanıyordum.

“Beckett Porter,” dedim iç geçirerek ve gözlerimi hızlıca kır-pıştırdım. Ağlamak istemiyordum. Burada değil. Şu an değil. “Beni böyle kolayca harcıyor musun?”

Sesim titrediği için kendimden nefret ettim. Bunu Beckett da fark edip gözlerimin içine baktı. Parmakları gerildi ve kolunu çevirdiğinde bileğinin iç kısmındaki küçük meşe yaprağı âdeta dans etti.

Dudaklarından boğuk bir kahkaha koptu ama bu neşeli değil aksine hüznünlü bir sestti. Söyleyemediği binlerce şeyi sanki bu kahkahaya gizlemişti.

“Hayır, tatlım,” dedi sonra. Yüzümün hatlarını ezberlemeye çalışır gibi o ciddi gözleriyle bana baktı. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Ne tam bir gülümseme ne de tam bir kaş çatma. İkisinin arasında, teslim olmuş bir ifade. “Ben asıl kendimi harcıyorum.”

Ona aldığım iş teklifinden söz edebilirdim.

Theo'nun dağınık masasından ve duvardaki fotoğraflardan söz edebilirdim. Ofisten ayrılmadan önce Theo'nun bana verdiği programdan, önümüzdeki bir yıl boyunca planlanan tüm seyahatlerimden bahsedebilirdim. Josie ile yaptığım telefon görüşmesini ve iki gün sonrasına bir uçak biletim olduğunu fakat buraya dönüş biletimi de çoktan aldığımı anlatabilirdim. Ona burada kalmaya karar verdiğimi söyleyebilirdim.

Ama yorgundum ve kalbim burulmuştu.

Bu yüzden ayaklarımın ucunda yükselip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Ona yakında görüşeceğimizi söyledim ve elini sıktım. Sonra arkamı döndüm ve onu serada, çiçekler, otlar ve masanın üzerine dökülmüş toprakla baş başa bıraktım.

Vücudum, zihnimden bağımsız harekete geçti. Misafir odasına gidip eşyalarımı toplamaya başladım.

Arabanın kapısıyla cebelleşip valizimi bagaja fırlattım. Ardından verandanın basamaklarını bir hışımla tekrar tırmandım ve o aptal benzin istasyonu tişörtünü ve bira kılıfını kapısının önüne bıraktım.

Dağılan bütün parçalarımı topladım, titreyen yumruğumun içinde sıkıca tuttum ve iki derin nefes alıp direksiyonu kavradım. Eve bakıp ağır ağır nefesimi bıraktım.

Garaj yolundan geri geri çıkıp kasabaya giden küçük yolda ilerlemeye başladım.

Yarın.

Yarın bir plan yapacaktım.

·»» 21 ««·

BECKETT

Ördeğe baktım.

Ördek de bana baktı.

Yavru kedilerden biri, mutfığa kurduğum eğreti çitin arkasından miyavladı. Gerçekten kaçmak isteseler bu çitin onları durduramayacağını biliyordum. Prancer'ın her sabah traktör gezintileri için evden nasıl kaçtığını hâlâ çözebilmiş değildim. Evin her noktasını incelemiştim ama kapıyı kendi başına açmadıysa dışarı çıkmasının bir yolu yoktu.

İç geçirip mutfaktaki tavuk telinin arkasında sabırla bekleyen kedi ailesine baktım. Yeni misafirimizi kucaklayıp ön kapıdan içeri girdiğim anda hepsi birden koşarak gelmişti. Evelyn iki gece önce evden ayrıldığından beri varlığımı ilk kez kabul ediyorlardı. Onu kaçırdığım için beni hâlâ affetmiş değillerdi.

Henüz ben de kendimi affedememiştim.

Evelyn'in bana bıraktığı notu, Prancer'ın koltuğun dibindeki yatağında, bir saç tokası ve boş bir dudak kremi tüpünün yanında buruşturulmuş ve yarısı yırtılmış hâlde bulmuştum.

O küçük kâğıt parçasına uzun uzun bakmıştım; alt kenarına karalanmış çiçeklere, üç ünlem işaretine.

Bana bir not bırakmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Geri dönmeyi planlamış olması da öyle. Onun bütün ışığını yalnızca kendime saklamak, yine de bana dünyanın en bencilce şeyiymiş gibi geliyordu. Bunu yapmayacaktım.

En azından kendime böyle söylüyordum. O notu, yatağımın yanındaki komodinin çekmecesine koydum. O lanet olası kurumuş mavi çiçeğin ve buruşmuş bir fişin yanına.

İç geçirip ördek yavrusunu ellerimin arasına aldım. Son gördüğümünden bu yana bile büyümüştü. Dr. Colson o sabah arayıp yerel yaban hayatı merkezinde onun için yer olmadığını söylemişti. Zaten küçük dostumuzun yeniden doğaya dönmesi için artık çok geç olduğunu da belirtmişti.

Daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmamıştı.

Bu küçük ördeğin yalnız kalmasını istememiştim.

“Pekâlâ, millet,” dedim eğreti çitin arkasında sıraya dizilmiş kedilere sert bir bakış atarak. “Uslu duracağız, tamam mı? Isırmak yok, dişle ilgili hiçbir şey yok.” Prancer’ın bana surat asmasına, o minik tüylü yüzünde somurtkan bir ifade belirdiğine yemin edebilirdim.

Yere oturdum ve dikkatle, yavaşça ellerimi uzattım. Dr. Colson’ın tavsiyesi doğrultusunda, gerekirse onu koruyabilmek için bir elimi sarı tüy yumağının üstünde tutuyordum. Ama dört kedi de yeni ev arkadaşlarıyla tanışmak konusunda yeterince sakin ve ilgili görünüyordu.

Ördek yavrusu, parmaklarımın arasından başını uzattı ve küçük bir *civilti*yla selam verdi.

Prancer yoğun bir dikkatle ona baktıktan sonra miyavladı. Yerden kalkıp yavaşça elimi dürttü, pembe, kadifemsi burnunu önce başparmağıma sonra ördek yavrusuna hafifçe sürttü. Tekrar miyavladı ve üç yavru kedi de ona katıldı. Ördek yavrusu ilk vaklamasını yapmaya çalıştı.

Pekâlâ. Sanırım her şey... yolundaydı.

Ördek ve kediler birbirlerini incelemeye devam ederken ön kapımın açıldığını duydum.

Bir anlığına, göğsümde bir umut kıvılcımı parladı. Ama hemen ardından Stella ile Layla’nın tarçınlı çörekler hakkında atıştırmalarını işittim ve yaşadığım hayal kırıklığı kalp atışlarımı yavaşlattı.

Evelyn'ebakıpona, parçalarıyla yetinmeyeceğimi söylemiştim. Gerçekten de böyle hissediyordum ama keşke bunu daha farklı, daha yumuşak bir şekilde ifade edebilseydim. Sözler ağzımdan dökülürken yüzünde beliren ifade hâlâ gözümün önündeydi. Vücudunun tepeden tırnağa ürpermesi, ellerinin sıkıca birbirine kenetlenmesi. Gözlerini kırıştırmaması. Aldığı keskin nefes.

Pişmanlık tuhaf bir şeydi. Kendini koruma içgüdüsü de öyle. İkisi arasında savrulup duruyor, elimin kaç kere telefona gittiğini artık sayamıyordum bile. Ama hâlâ kendimi onu aramaya ikna edemiyordum ve başparmağım ekranın üzerinde asılı kalıyordu.

Stella ve Layla, mutfağımın kapısında aniden durdu. Başımı kaldırıp bakmaya bile zahmet etmedim.

"Tanrım," dedi Layla nefesini bırakıp. "Düşündüğümünden de kötüymüş."

Comet başıyla ördeği hafifçe dürttü ve iki hayvan birbirine mutlulukla mırıldandı.

Avucumdaki ördek küçük kanatlarını çırpı. Artık ona bir isim vermem gerekecekti. Burada kalacağı kesinleşmişti. "Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum," dedim.

"Anahtarım var," dedi Layla sakın bir sesle.

"Üç ay önce eve girip tüm *pop tart*larımı çaldığında anahtarı senden almıştım."

"Sanki ben hazır *pop tart* yemişim gibi," dedi Layla sözleri-me alınarak. "O hırsız ben değilim."

Stella elini kaldırıp, "Charlie yaptı," dedi. "Sana yeni bir kutu alacak." Bir an duraksadıktan sonra dizlerinin üstünde yanıma çöküp kedilere elini uzattı.

"Neden yerde oturuyorsun, Beckett?"

Az önce, evime izinsiz girip bütün abur cuburumu yiyen kişinin üvey kardeşi olduğunu itiraf eden bir kadın için ilginç bir soruydu. Cevap vermedim. Detaylarla uğraşacak hâlim yoktu.

"Onları birbirleriyle tanıştırıyorum."

"Tamam." Gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

“Yerde oturmayı mı kastediyorsun?”

“Evet.”

Layla, tezgâhta bir şeylerle oyalanmaya başladı. Folyonun hışırdadığını, çekmecelerimin açılıp kapandığını duydum; muhtemelen çatal bıçak arıyordu. Vixen, yeni aile üyesinden çok Layla’nın getirdiği şeyle ilgilenmiş ve neşeyle onun yanına gidip ayaklarına dolanmıştı.

Saate göz attım. “Sadece on dakikadır yerde oturuyorum. Neden?”

Stella rahatlamış göründü. “Tamam, iyi.”

“Neden?”

“Çünkü Sal, dün senin üç saat boyunca Noel ahırının ortasında sırtüstü yattığını söyledi,” diye araya girdi Layla. Elindeki tabakta, üstü nefis, tereyağlı kırıla kaplı tek bir yabanmersinli çörek duruyordu.

Kaşlarımı çattım. O kadar uzun süre orada kaldığımın farkında değildim. “Çatıda delik var mı diye kontrol ediyordum. Bazı çiftlik çalışanları sızıntı fark etmiş.”

Sonra Noel ahırının tam ortasında, sırtüstü yatar hâlde uyu-yakalmıştım. Uyandığımda hem yorgun hem de şaşkındım ve midemde anlamsız bir ağrı vardı.

Evelyn’i özlemek, merdivenin son basamağını ıskalamak gibiydi. Olmadığı yerde olmasını bekliyordum hep.

Sanırım en kötüsü de bu beklentiydi. Mutfağa her girişimde, onu tezgâhta oturmuş bulmacasını çözerken görmeyi bekliyordum. Evin arka kapısının önünden geçerken gözlerim onun arka verandada altına topladığı upuzun bacaklarını arıyordu. Paltosunun benimkinin yanındaki askıda, botlarının girişteki masanın altında olup olmadığını kontrol ediyordum. Buzdolabında, kahvesini koymayı sevdiği yeri ona ayırıyordum; soğuk çayın hemen yanını.

Onun bütün parçalarını özlüyordum.

Hepsini geri istiyordum.

Layla, kendi çörek tabağıyla yanıma oturdu ve bir tabak da Stella’ya uzattı.

Çitinin koruması altındaki ördeği göğsüme yaklaştırıp dikkatlice kucağıma yerleştirdim. Mutlu bir vak sesi çıkarıp olduğu yerde döndü ve sarı bir tüy yumağı hâlinde bacağıma yaslandı.

“Evelyn bize mesaj attı,” dedi Layla, bu tek cümlemin ciğeri-
rimdeki bütün havayı boşalttığından habersiz. Aptalca bir şey söylememek için çörekten bir ısırık aldım. *Ne zaman?* diye sormak istiyordum. *O da benim kadar üzgün müydü?* “Seni kontrol etmemizi istedi.”

Eh, bu da bir şeydi sanırım. Çöreğin üstündeki kurumuş yabancısını kopardım. Önceki gün, çaresizce ona dair bir iz ararken Evelyn’in sosyal medya profillerine bakmıştım. Haftalardır hiçbir şey paylaşmamıştı. Yabani çiçeklerle kaplı tarlada sırtüstü uzandığı, sadece başının üst kısmının görüldüğü bir fotoğraf hariç, yeni hiçbir şey yoktu. Güneşle aydınlanmış gülümseyen gözleri, başının etrafına bir hale gibi yayılmış uzun saçları, saçlarının arasına dolanmış çiçek yaprakları.

O fotoğrafa uzun uzun bakmıştım.

“Ben iyiyim,” dedim. Evelyn hakkında daha fazlasını sormak istiyor ama adını söylemekte bile zorlanıyordum.

Stella iç geçirdi. “Bütün gün burada oturamazsın.” Arka taraftaki el arabasını getirip beni içine atmak istiyormuş gibi görünüyordu. “Bize gel. Luka sana *gnocchi** yapar.”

Ve yemek boyunca iç geçirip kendi kendine söylenirdi. “Hayır, teşekkürler.”

İki kadın arasındaki sessiz bakışmaları umursamayıp çöremden bir ısırık daha aldım.

Gözlerinin küçük birer lazer gibi üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum.

“Birazdan bizimkilerin evine gideceğim. Verandayı tamir ediyorum.”

Yaptığım şey sorunlarımdan kaçmaktı. Hâlâ her köşesinde onun kahkahasının, gülümsemesinin ve o büyük, kahverengi gözlerinin hayaleti dolaşan bu evden çıkmaktı.

* İtalyan mutfağında bir makarna türü. -çn

"Tamam," dedi Layla. Mutfağının zeminine bacaklarını uzattı ve kaşlarını çatarak çoraplı ayaklarına baktı. Botlarını muhtemelen kapının önünde çıkarmıştı. Başını omzuma yasladı ve Stella da dirseğimin hemen üstünden kolumu tutup sevgiyle sıktı. "Biz de gitmen gerekene kadar burada seninle otururuz."

Titrek bir nefes verip kedilerin, belli ki geri dönüşüm kutusundan çıkardıkları eski bir karton kutuyla oynayışlarını izledim. Stella ayaklarını birbirinin üstüne attı, Layla esnedi. Üçümüz birbirimize sokulmuş hâlde yerde sessizce oturuyorduk. Biz, her konuda ortaklık.

"Ördeğin adı var mı?"

"Hı?"

"Ördek diyorum. Bir isme ihtiyacı var."

Evet, gerçekten de vardı. Hep birlikte düşünmeye başladık. "Turşu'ya ne dersiniz?" dedi Layla. Omzumun üzerinden dizime yaslanmış hâlde mışıl mışıl uyuyan ördeğe baktı. "Bence onda biraz Turşu tipi var."

"Hangi açıdan bir Turşu'ya benziyor?"

"Başındaki küçük leke turşuyu andırıyor sanki, sence de öyle değil mi?" Bana baktı ve yüzümdeki ifadeyi görünce gözleri büyüdü. "Tamam. Turşu olmasın."

"Eggbert?"

Boğuk bir ses çıkardım. Stella'nın daha önce Prancer'a "Rakun" ismini vermek istediğini hâlâ unutmamıştım.

"James Pond"?"

"Cikcik?"

İkisini de duymazdan geldim. "Bence Otis olsun."

Babam, sabahları biz okula hazırlanırken Otis Redding çalıyordu. Oturma odasındaki hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi

* Genellikle yumurtayla bağlantılı, hayali ya da maskotvari bir karakterin adı. En çok yumurtadan çıkan hayvanlar (civciv, kuş, kaplumbağa gibi) için uygun görülür. -yhn

** (İng.) Pond: Gölet. Ördeklerin yaşam alanı olan gölet ve James Bond adı arasında bir kelime şakası yapılmıştır. -yhn

yayıldı. Sesi öyle yüksek olurdu ki yatak odalarımızdan bile duyulurdu. Nessa'nın, şarkılarıyla dans ettiği ilk şarkıcı da oydu. Babam hâlâ her çarşamba gecesi hepimiz gittikten sonra annem için "These Arms of Mine" şarkısını çalardı. Annemi kucağına oturtup şarkıyı kulağına mırıldanır, verandanın ışıkları dışında hiçbir ışık olmayan garaj yolunda tekerlekli sandalyeyi yavaşça kendi etrafında döndürürdü.

"Bu ismi sevdim," dedi Stella.

Layla omzuma yaslanmış hâlde başını salladı. "Evet, ben de."

Parmaklarımı yavaşça küçük adamın başında gezdirdim. "Adı Otis o hâlde."

Bizimkilere giderken Otis'i de yanıma aldım ve onu küçük bir kutunun içinde ön verandaya bırakıp kamyonetin arkasından tahtaları indirmeye koyuldum. Ev ve arkasındaki bahçe durgun ve sessizdi. Ön kapının iki yanındaki dar pencereler, ikinci güneşini yansıtıyordu. Toz zerrecikleri, tek bir ışık huzmesi altında dalgalar hâlinde dans ediyordu.

Burada tek başıma olmak garip geliyordu. Sokak kapısının aralık olmasına, kız kardeşlerimin ön bahçeye taşmasına alışkıyım. Yüksek kahkahalara ve ocakta pişen yemeğin kokusuna. Babamın, Nova'ya tüm sırtını dövmeyle kaplaması için yalvarmasına.

Ama ben bu sessizliği özellikle istemiştim. Rampayı onaracak, korkuluğu sabitleyecek ve kimseyle konuşmak zorunda kalmadan işimi bitirip gidecektim. Mükemmel bir plan.

"Bana yeni bir veranda mı yapıyorsun?"

Yüzünde koca bir gülümsemeyle evin yan tarafından yaklaşan babamı görünce kucağımdaki tüm tahtaları yere düşürdüm. Yumruk yaptığım elimi yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime bastırdım, kaşlarımı çatıp ayağımın dibine saçılan malzemelere baktım. "Ödümü kopardın, baba."

Güldü. "Benim hep buralarda olduğumu ne zaman anlayacaksın, evlat?"

"Belli ki hiçbir zaman," diye homurdandım. Babam kamyonetin arkasına geldi ve sandalyesinde öne eğilip yerdeki bir tahta parçasını kucakladı. Onu dikkatlice alet kutumun yanına yerleştirdi ve keyifli gözlerle bana baktı.

Gözlerimi kısıtım. "Burada ne işin var?"

"Burada yaşıyorum," dedi kıkırdarak.

Gözlerimi devirdim. "Neden evdesin? İşe gittiğini sanıyordum."

Babam yaklaşık yedi yıl önce ürün çiftliğinde farklı bir işe geçmişti. Artık ön büroda çalışıyor, hem sevkiyatların hem de yerel pazarlarla ve market zincirleriyle yapılan anlaşmaların yönetimine yardımcı oluyordu. Ayrıca bazen Roger Parson anahartaları ortalıkta bıraktığında traktörü çalışıyordu.

"Bugün için izin aldım."

"Neden?"

"Şimdi de bakıcım mı oldun?" Göğsünden keyifli, kaba bir kahkaha daha koptu. "Asıl sen gün ortasında, kendi Unabomber* sığınağını inşa etmeye yetecek kadar malzemeyle benim evimde ne yapıyorsun?"

Gelişigüzel yığılmış tahtalara baktım. Çiftlikten ödünç aldığım el testeresine. "O kadar da fazla sayılmaz," dedim lafı dolandırmaya çalışarak.

"Bence yeterli," dedi o kendine has bakışıyla yüzümü inceleyerek. Gözler kısık, kaşlarından biri diğerinden biraz daha yukarıda, dudaklar ince bir çizgi hâlinde ama sadece kendisinin bildiği bir şakaya güler gibi köşelerden hafifçe yukarı kıvrık. Bana böyle baktığı her defasında kendimi yeniden yedi yaşındaymış gibi hissederdim; beyzbol sopasını çalılıkların arasına gizleyip arka taraftaki kulübenin penceresine ne olduğuna dair ona yalan söylediğim zamanlardaki gibi.

Elini koluma uzatıp iki saat önce Stella'nın sıkıldığı yeri sıkı. "İyi misin?"

* Amerikalı bir matematikçi ve eski bir akademisyen olan, bombalı saldırılar düzenleyen eylemci Theodore Kaczynski'nin lakabı. -çn

“İyiym,” dedim, ki bu pek de yalan sayılmazdı.

Çünkü iyiym. Gerçekten. Her şey... her şey yolundaydı. Keşke herkes bunu sormayı bıraksaydı. Evie’yi düşünmemek için birkaç saate ihtiyacım vardı. O son konuşmayı tekrar tekrar yaşamamaya ve onu, kollarını vücuduna sarmış, hızlı hızlı gözlerini kırptırırken görmemeye.

Gözlerimi her kapadığımda onu görmekten yorulmuştum. Kapıdan çıktığı andan beri onu özlemekten yorulmuştum.

Nefesimi bırakıp ellerimi dizlerime sildim. “Sadece rampanı tamir etmek istiyorum.”

Babam dikkatle yüzümü inceledi. “Yardım edeyim mi?” Dişlerimi sıkmamak için kendimle savaştım. Gerçekten yardım falan istemiyordum. Yüzüme nötr bir ifade yerleştirip ayaklarımın dibindeki aletleri düzenlemeye başladım. Birkaç odun parçasını yerden alırken vücudum meşguliyeti memnuniyetle karşıladı. “İstiyorsan et.”

“Sen ne istiyorsun?”

Kollarım tahtalarla dolu hâlde durdum. “Ne?”

“Sen ne istiyorsun?” Parmak uçlarını düşünceli bir şekilde altdudağına sürttü. “Şu an birisi kafana silah dayasa ve sana ne istediğini sorsa ne derdin?”

“Şey...” Ablalarımdan birinin, elinde telefonla bizi takip edip etmediğini anlamak için omzumun üstünden arkaya baktım. Bu, sundurma yardımı için fazla ciddi bir soruydu. “Sundurma korkuluğunun yanında kafama silah dayanmamış olmasını istediğimi söyledim.”

Sözlerim babamı eğlendirmişe benzemiyordu. “Beckett.”

“Ne? Bu...” Çok garip bir sohbetti. “Benden ne öğrenmeye çalışıyorsun?”

“Hep bizim isteklerimizle ilgileniyorsun,” dedi babam uzun bir duraksamadan sonra. “Sen ne zaman kendi istediğin bir şeyi yaptın?”

“Mesela?”

“Bilgi yarışması,” dedi hemen. Parmağını havaya kaldırdı.

“Hepimiz senin orada olmak istemediğini biliyorduk ama yine de geldin.”

“Çünkü Nova ve Nessa rica etti.” Ayrıca beni arada bir zorla dışarı çıkarmasalar tüm vaktimi evde geçirirdim. Bu yönümü biliyordum.

Bir parmağını daha havaya kaldırdı ve cebinden telefonunu çıkarıp bir şeylere dokunduktan sonra ekranda yazanları okudu: “16 Ocak. Hepimiz pizza söyledik ve sen mantar sevmemene rağmen mantarlı olanı yedin.”

Çünkü tek seçeneğim oydu ve çok acıkmıştım.

“Telefonunda liste mi tutuyorsun?”

Beni duymazdan gelip ekranı aşağı kaydırды. “28 Aralık. Nutella bulabilmesi için kız kardeşini üç ayrı markete götürdün.”

Yerdeki tahtlardan birini tekmeledim. “Çünkü canı çekmişti.”

Telefonunu dizine bırakıp bana baktı. “Aslında bunu istemediğin hâlde şu lanet rampayla ilgili sana yardım etmeme izin verecektin.”

“Büyütülecek bir şey yok,” diye karşı çıktım. Ne demek istediğini anlamıştım. Lafını sakınmamıştı. “Başkalarına yardım etmemde yanlış bir şey yok. Ayrıca mantarın tadı o kadar da kötü sayılmaz.”

Babamın yüzü bir anda kara bir buluta dönüştü. “İstediğin o değilse mantarın tadı berbatır.”

Omuz silktim. “Bence öyle değil.”

“Pekâlâ.” Kelime ağzından bir silah sesi gibi çıktı. “İki örnek daha vereceğim.”

İç geçirip omuzlarımı esnettim. “Dinliyorum.” Muhtemelen Harper’ın arka bahçesine yaptığım, içinde hâlâ tavuk olmayan kümesten ya da bir haftalığına Nessa’nın yedek dans partneri olmamdan söz edecekti. Nessa’ya iki gün dayanabilmişim.

“Sırf ona yardımcı olmak için kız kardeşinin senin kollarını dövmelemlerle kaplamasına izin verdin.” Yutkundu. “Bu aileyi geçindirebilmek için liseyi bıraktın. Gece gündüz durmadan çalıştın.”

Yine olsa yine yapardım. Hepsini. Gözümü bile kırpmadan.

Kollarımdaki dövmeleeri seviyordum. Her biri ailemin bir parçasıydı; benim bir parçamdı. En çok ihtiyaç duyduğumda onları birer zırh gibi görüyor, bazen de teselliği onlarda buluyordum. Bileğimdeki yaprağa bakıp titrek kenarlarını parmağımla takip etmeyi seviyor, bu dövmeleeri yapmasına izin verdiğimde Nova'nın yüzünün nasıl da parladığını hatırlıyordum.

Ve şu çiftçilik meselesi. Bu bir seçim bile değildi. Elbette ben devreye girecektim. Mutfakta yaptığım o seçim, bugüne dek verdiğim en kolay karardı. Parsonlar hastaneden eve dönen babamı ziyarete gelmiş ve fikir yaz fırtınasında çakan bir şimşek gibi bir anda aklımda belirivermişti. Bir şeyler yapmayı, bir şekilde yardım etmeyi istiyordum ve babamın yerini almak bunun en iyi yoluydu. *Tek* yoluydu.

"Çünkü seni seviyorum," dedim inatla. Saydığı şeylerde yanlış bir şey görmüyordum. "Çünkü hepinizi seviyorum."

"O zaman sanırım ben bir hata yaptım," dedi babam sessizce, yüzü pişmanlık doluydu. Bakışlarım benden ayırmadan gözlerini kırıştırıp boğazını temizledi. "Sana sevmeyi öğretirken."

Göğsümde bir şeyler paramparça oldu. Evelyn seramın kapısından çıktığında hissettiğimden bile daha kötü hissediyordum. "Ne?"

"Eğer sevgi senin için kendinden parçalar feda ederek başkasını mutlu etmek anlamına geliyorsa," diye açıkladı. "Eğer kendine ne istediğini sormaya korkuyorsan bir yerlerde bir hata yapmış olmalıyım."

"Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bakışlarımı yere indirip botlarıma baktım. Tarladayken sıçrayan çamurlarla kaplıydılar. Yumruklarımı sıktım. "Ben böyle yapmıyorum."

Hayır, *yapmıyordum*. Aileme yardım etmeyi seviyordum. İnsanlara yardım etmek –Tanrım– Nessa hep, insanlara yardım etmenin benim sevgi dilim olduğunu söylerdi. Onlara önemsemediğimi böyle gösteriyordum. Eylemler benim için her zaman kelimelerden daha kolay olmuştu.

“Evelyn’den kalmasını istedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bunun konumuzla bir ilgisi yok.”

“İstedin mi?”

Keşke verandadaki işime başlamış olsaydım. Elimde bir çekiç olsa ne iyi olurdu. Göğsümde kıvranan huzursuz enerjiyi, kaldırıp vurma ritmine dökmek isterdim.

“İstemedim,” dedim dişlerimi sıkarak. “Çünkü burada mutlu olmazdı. Çünkü yine giderdi.”

Onun bir şeylerden vazgeçmesinin sebebi ben olmamalıydım. O zaman benden nefret ederdi, ben de kendimden nefret ederdim.

“Bunlar, onun vermesi gereken kararlar değil mi?” Ağzımı açtığım anda babam sesini yükseltip konuşmama izin vermedi. “Ondan kalmasını istemezsen, senin onun burada kalmasını istediğini nereden bilecek?”

Ağzımı kapattım.

Gözlerimi kırptım.

Sonra bir kez daha.

“Sevgi bazen ağgözlüdür, evlat.” Babam dudaklarını kararlılıkla birbirine bastırdı. “Bazen de biraz bencildir. Annenin kendimize kurduğumuz bu hayattan çok daha iyisini hak ettiği hiç aklımdan geçmedi mi sanıyorsun? Geçti. Hem de milyonlarca kez. Belki daha fazla. Ama ben ona iki elimle birden sıkı sıkı tutundum. Yapacağı seçimler konusunda ona güvendim. Beni seçeceğini biliyordum.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle gözlerime baktı. Eğilip yerdeki bir tahtayı aldı. Onu omzuna atıp rampaya doğru ilerledi.

“Bencil ol, Beckett. Sadece bir kereliğine.”

·>>» 22 «<<·

EVELYN

“Ne dedi?”

Katlanmış tayt koleksiyonumdan –taşınma kutularımdan birinin yanında yükselen, endişe verici miktarda konforlu giysi yığınınan– başımı kaldırıp Josie’ye baktım. “Ne zaman?”

“Sen giderken.”

Hiçbir şey dememişti.

Ben onun evinde sessizce dolaşırken, kolunu seranın kapısına dayayıp sadece izlemişti. Sokak kapısından çıkmadan önce, kendime sadece tek bir kez arkama dönüp ona bakma izni vermiştim. O zamana dek bana çoktan sırtını dönmüş, ellerini saçlarına götürmüştü.

Burada durup sürekli gitmeni izleyemem.

Yığını kutunun içine devirdim. “Hiçbir şey demedi.”

“Peki o günden sonra bir şey söyledi mi?”

Telefonuma göz atıp başımı iki yana salladım. Tam anlamıyla sessizlik.

Zaten farklı bir şey beklememiştim.

Aradan iki gün geçmiş ve Beckett’la ilgili aldığım tek haber Stella’nın o basit mesajı olmuştu. Stella sadece, *o iyi*, demekle yetinmiş ve perdeli ayaklarının yanında kurabiye duran bir ördek yavrusunun fotoğrafını göndermişti. Kurabiyenin üzerine şeker hamuruyla *Otis* yazılmıştı.

Gerçi bu bile başlı başına bir güncellemeydi sanırım.

“İletişim kurmalısınız,” dedi Josie, odanın öbür ucundan. Elinde nereden geldiğini anlayamadığım bir *shot* bardağı vardı. Mikrodalgaın üzerindeki dolabı kurcaladı ve üzeri tozla kaplı eski bir viski şişesi buldu. Şişeyle kapağı bütünleşmiş gibi görünüyordu. “Aranızdaki iletişimsizlik...”

Susup kendi kendine homurdandı.

“Ne?”

“İlişkinize dışarıdan tanıklık eden biri olarak bunu son derece sinir bozucu buluyorum.”

Viski şişesini kolunun altına sıkıştırdı ve taşınma kutularıyla... daha fazla tayttan oluşan bir mayın tarlasının etrafından dolanarak yanıma geldi. Önüme oturup *shot* bardağını bana uzattı ve şişenin kapağını dişleriyle açmaya çalıştı. Kapağı açınca pencereye doğru tükürdü.

“Bu iletişimsizlik falan değil,” dedim. Sorun Beckett’ın, benim onun çiftliğinde mutlu olamayacağını düşünmesiydi. Onun, bir şeyleri yanlış değerlendirip ikimizin adına karar vermesiydi. “Sadece, böyle çekip gideceğimi düşündüğüne inanamıyorum,” dedim iç geçirerek.

Gözlerimi her kapattığımda o sahneyi görüyordum.

Beckett’ı ve ona yaklaştığımda nasıl da tüm vücudunun kasıldığını. En başından beri bunun olmasını bekliyormuşçasına yüzünde oluşan teslimiyet ifadesini.

Gerçekten gittiğimi sanmıştı.

Josie şişeyle oynuyordu. “Peki, ona hiç kalmak istediğini söyledin mi?”

“Ne?”

“Bilirsin işte. ‘Beckett. O kocaman kalbini ve ateşli vücudunu istiyorum. Kalıyorum.’”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Josie devam etti. “Bana planlarını açıkça belirtmiştin.” Şişedeki içkiyi koklayıp yüzünü buruşturdu. “Ona yeni işinden bahsettiğinde tepkisi ne oldu?”

“Henüz bunu bilmiyor,” diye mırıldandım.

Josie öfkeyle homurdandı. Neredeyse elindeki şişeyi karşı duvara fırlatacaktı.

“Yani bu bir iletişimsizlik meselesi.”

“Değil,” dedim parmak uçlarımla alnımı ovuşturarak.

Verandada geçirdiğimiz geç saatleri düşündüm, güneşin altında her şey hakkında konuştuğumuz o anları. Görünüşe bakılırsa gelecek planlarımız hariç her şeyle ilgili konuşmuştuk. Benim peşinden koştüğüm şeyler ve onun korkuları haricinde her şeyle ilgili.

Aramızdaki bu şeyin nereye varacağını görelim.

Tanrım, ikimiz de ne kadar *aptalmışız*.

Ama ona niyetimi belli etmiştim, değil mi? Ailesiyle birlikte katıldığım bilgi yarışması ve bir sonraki yarışma için kayıt formuna not düşülen adım. Kasabada birlikte geçirilen ikinci saatleri ve baş başa kaldığımız akşamlar. Bütün bu süre boyunca oraya kök salıyordum aslında, gerçek ve kalıcı adımlar atmaya özen gösteriyordum. Bunu görmemiş miydi? Fark etmemiş miydi?

Kaşlarını çatarak Josie'nin *shot* bardağına döktüğü kehribar rengi sıvıya baktım. “Bunu ne yapmamı istiyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı. “İçmeni.”

“Artık yirmi iki yaşında değilim.” Bu yaştan sonra *shot* atmak bana resmen fiziksel bir acı veriyordu.

“Hayatının bu yeni sayfasını kutlamamız ve ikinizin yarattığı devasa karmaşayı çözmemiz gerek.” Bardağı elimden alıp yarısını içtiğinde neredeyse ağzındakini yüzüme püskürtecekti. Güçlkle yutkunup parmak uçlarını dudaklarma götürdü. “Aman Tanrım.”

“Sana söylemiştim.”

“Bana söylemedin.”

“Reddedişim yeterince açıklayıcı olur sanmıştım.”

“Tamam, plan değişikliği.” Telefonunu alıp ekranını kaydırды ve bir şeylere tıkladı. Tıklamaya devam etti. “İki şişe şarap ve bir pizza söyledim.”

“Çok hızlısın.”

“Modern teknoloji, bebeğim. Seni bu büyük bilinmezliğe, kı-zarmış yağlı peynir ve karbonhidrat olmadan gönderemeyiz.” Telefonunu sallayıp kenara koydu. “Peki. Şimdi şu çiftçiyle olan planını konuşalım.”

Bu, en iyi ihtimalle üstünkörü bir plandı. Ona sadece onun için değil, diğer her şey için de döndüğümü göstermem gereki-yordu. Bu konuda ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu.

“Eh, oraya geri dönüyorum.”

Zaten hep geri dönmeyi planlamıştım.

Josie başını salladı.

“Ve o küçük evi kiraladım. Birdenbire boşalması garip oldu ama neyse.”

Aslında garip değildi. Evin, ben kasabaya gelmeden önce boşaldığını biliyordum. Gus, depozitoyu yatırmak için onu ara-dığımda söylemişti. Anlaşılan, bilgi yarışması sunuculuğu ve itfaiyeci danslarına ek olarak evleri yenileyip kiralama işine de el atmak istiyordu. Garip yetenekleri olan bir adam. Ne yazık ki Inglewild sınırlarında başka yenilenebilecek ev olmadığı için bu hayali ani bir şekilde son bulmuştu.

“Ve ben...” İşte planın bulanıklaştığı yer burasıydı. “...çiftliğe uğ-rayacağım. Ona, gitmiş olsam da hep geri dönmeyi planladığımı göstereceğim.” Yanıma kahverengi bir kesekâğında burger ve pa-tates kızartması alacaktım. Belki güneş batıp gökyüzünde yıldızlar parlayana dek beklerdim. “Beni görmek istemezse de sorun değil.”

Kalbim kırılacak ama yine de oradan ayrılmayacaktım. “Kendi evimde kalacak ve eğer isterse onu ziyarete gideceğim. Ona sev-diği kurabiyelerden götüreceğim. Yanına uğramaya devam edece-ğim. Onunla kalacağım.” Burnumdan titrek bir nefes aldım. “Ona onu sevdiğimi söyleyeceğim. Kasabayı da öyle.

“Oraya bir şey aramaya gittiğimi ama onun yerine başka şey-ler bulduğumu. En güzel şeyleri.”

Mutluluk, özgürlük, aidiyet, topluluk ve... gece yarısı yenilen kurabiyeler. Tuhaf bir bilgi yarışması. Layla’nın tereyağlı kreması.

“Bence bunları ona daha önce anlatsaydın kendini bir sürü zahmetten kurtarırdın. Yine de...” Elini uzatıp benimkini tuttu. “Bu iyi bir plan.”

“Gerçekten mi?”

“Yani, ona mesaj atıp döneceğini de söyleyebilirsin ama bütün bu drama hoşuma gitti.”

“Ona yakında görüşürüz demiştim zaten. Giderken.”

“Öyle mi?”

“Evet. Geri döneceğimi söylemiştim.”

Söylemiştim, değil mi? Söylediğimden emindim.

Başparmağımı kolundaki takımyıldızı dövmesine bastırılmış, çizgilerini avucuna dek takip etmiştim. O noktaya iki kez dokunup geri döneceğimi söylemiştim. “Bu bir iletişimsizlik değil,” diye açıkladım.

Sadece birbirimizi hep ıskalıyorduk. Her karşılaşmamızda bir şeyler eksik oluyordu. Birbirimize çarpıp uzaya geri savruluyorduk ve aramıza milyonlarca kilometre mesafe giriyordu.

O meteorlar gibi.

Belki bir hizasızlık söz konusuydu.

Ortada kaçırılmış bir fırsatın olduğu kesindi.

Umarım bunu düzeltebilirdim.

Josie bakışlarını benden ayırmadan, kapağı açık içki şişesinin üstünde parmaklarıyla ritim tutturdu. Önceki tecrübesini hiçe sayarak yine içmeyi düşünüyor gibiydi.

“Her ne olursa olsun,” dedi. “Ben yanıdayım.”

“Sözleşmesi devam eden işlerimi tamamlayacak ama sonrasında yeni fırsatlara yöneleceğim.”

Boş bakışlarla dolu toplantı odasına göz gezdirdim. Her nedense, bu toplantıya tüm çalışanları davet etmişlerdi. Köşede Kirstyn’i görüyordum; yüzünü desenli bir mendille kapatmış, belli ki ağlıyordu. Dirseğinin yanında minik bir espresso bardağı ve küçücük, salatalıklı bir sandviç duruyordu. Şükürler olsun ki bu sefer odanın ortasındaki hoparlörden bas sesi gelmiyordu.

Gerçi Josie'nin minik bir keman çıkarıp şov yapmak için can attığına emindim.

Kimse tepki vermeyince, "Ekibinizin benim için yaptıklarına gerçekten minnettarım," diye ekledim zayıf bir sesle. "Sizlerle çalışmak benim için, şey, gerçekten çok keyifliydi." Josie kıs kıs gülünce, masanın altından botumun topuğuyla Converse'ine bastım.

Acaba Beckett şu an ne yapıyordu? Tarlada mıydı yoksa fırında Layla'ya çaktırmadan tezgâhtaki atıştırmalıklardan mı çalışıyordu? Beckett bunu bilmiyordu ama Layla, sabah yapılacaklar listesini tamamladığında Beckett onları rahatça alabilsin diye yulafli çikolatalı kurabiyeleri tezgâhın sağ alt tarafında, limonlu barların arkasında tutuyordu.

Onu orada, tezgâha yaslanmış hâlde hayal ettim. Pazen gömleğinin kollarını dirseklerine dek sıvamış, şapkasını ters takmıştı. Kulaklarının arkasındaki saçlarının uçları hafifçe kıvrılmıştı.

Bu sefer ayağa basma sırası Josie'deydi.

Ona baktığımda kaşlarını sabırsızca yukarı kaldırmıştı.

Ah, evet. Şu an insanlarla dolu bir odadaydık.

Ellerini ahşap yüzeye bastırmış hâlde masanın başında oturan Leon'a mahcup bir bakış attım. Kayıp ve biraz çaresiz görünüyor, koyu kahverengi gözleri kemik çerçeveli gözlüklerinin ardında kadere razı gelmiş gibi bakıyordu.

"Pardon, ne dedin?"

"Kalmanı sağlamak için yapabileceğimiz bir şey var mı diye sormuştum."

"Sakal bırakırsan, yüz adet kadar kedi sahiplenirsen, kollarını boydan boya dövmeyle kaplatırsan ve karın kası yaparsan belki," diye mırıldandı Josie. Gülmemek için yanağımı ısırdım. "Sanmıyorum," dedikten sonra önümdeki küçük kâğıt destesini toparladım. Josie kâğıtların alt köşesine kendi minik el yazısıyla benim için notlar düşmüştü: "GÜÇLÜ OL" ve "ŞU LANET ŞEYİ YAP." İşin garibi, amacına ulaşip beni motive etmeyi başarmıştı. "Her şey için tekrar teşekkür ederim."

Şimdi tek istediğim *empanada* yemekti.

Ve Maryland'e bir uçak yolculuğu yapmak.

Hep birlikte ağır adımlarla toplantıdan çıktık. Önümüzde yürüyen iki kişi telefonlarına öyle bir gömülmüşlerdi ki nereye gittiklerini bile görmüyorlardı. Etrafım, göz teması kurmaktan kaçınan, omuzları çökük, yüzleri solgun insanlarla doluydu. Bir adam elinin tersiyle yanaklarını siliyordu. Bir diğeri mutfağa girip buzdolabının üzerindeki pembe neon ışığı kapattı. "Sway gibisi yok" yazısı titreyip söndü ve mutfak, o floresanın parıltısı olmayınca tuhaf bir şekilde soğuk bir yere dönüştü.

Her şey biraz fazla abartılıydı.

Asansöre doğru yürürken Josie bana doğru eğildi. "İyi iş çıkardın."

Omzumun üzerinden, odanın ortasındaki uzun masanın kenarında oturan Kirstyn'e baktım. Alnını masaya dayamıştı. Kaşlarını çatmıştı. "Pek de hoş bir his değildi."

Josie omuz silkip asansörün düğmesine bastı. Işık hemen yanmayınca düğmeyi zorladı. Onunla işi bittiğinde düğmeyi değiştirmek zorunda kalacakları kesindi. "Bazen senin için doğru olan, başkaları için hoş olmayabilir." Bana dönüp gülümsedi. "Dün gecedен pizza kalmış mıydı?"

Kalmıştı. Belki birkaç dilim. Ama ben karşı sokağa geçip *empanada* menüsünün tamamını silip süpürmeyi tercih ederdim. Asansör sonunda geldi ve hızla içeri dalan Josie, bir yandan çantasında telefonunu ararken bir yandan üstünde kroket olan bir pizza hakkında homurdanıyordu. Onun peşinden içeri girdim ve dönüp eğreltiotu desenli duvarkâğıdına göz gezdirdim. Beckett görse bu duvarkâğıdından nefret ederdi. "Çok yeşil," derdi. "Renk uyumu tamamen yanlış." Sesi neredeyse kulağımda yankılanıyor, bana damarlı bitkilerle damarsız olanlar arasındaki farkı anlatıyordu. Ne kadar güneşe ihtiyaç duyduklarını. Yetişmeleri için en elverişli toprak yapısını.

Küçük Beckett baloncuğumun içinde o kadar kaybolmuştum ki, neredeyse olanları fark etmeyecektim.

Aynı anda birkaç şey birden yaşandı.

Telefonum cebimde delirmiş gibi titremeye başladı. Josie, önce alçak bir sesle, "Aman Tanrım," dedi sonra aynı sözleri giderek artan bir tonda tekrarlamaya başladı.

Upuzun ortak çalışma masasındaki birkaç kişi ayağa fırladı ve hepsinden daha sarsıcı olarak, Beckett'ın yüzü, tavandan inen ekranda normalinden on kat büyük şekilde beliriverdi.

Asansörün kapısını açık tutmak için elimi hızla üstüne vurdum ve midemde bir boşluk hissettim. Sanki asansör birden zemin kata düşmüştü ve ben de içindeydim.

Josie uzanıp kolumu sıktı. "Evie."

Dışarıya doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Beckett'ın, sanayi tipi cam pencerenin ardından sessizce hareket eden dudaklarını izliyordum.

O... Tanrım... Çok iyi görünüyordu. Aradan sadece iki gün geçmişti ve bazı ayrıntıların şimdiden silikleştiğini hissediyordum. Daha önce haftalarca nasıl dayanmıştım? Aylarca nasıl dayanmıştım?

En başta onun yatağından nasıl olup da çıkmıştım?

"Bu da ne..."

Josie başını telefonundan kaldırmadan peşimden geldi. "Herkes seni konuşuyor."

Pencerenin ardından Beckett'ın göz kenarlarının hafifçe kıvrıldığı, yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir gülümsemenin olduğunu gördüm. Kameraya boğuk sesle bir şeyler söylediğini duyabiliyor ama ne dediğini anlayamıyordum.

"Konferans odasında neden Beckett'ın olduğu bir video oynatılıyor?"

Josie aniden başını kaldırıp gözlerini kıstı. "Sanırım bloglara çoktan düştü. Biz toplantıdayken yüklemiş olmalı."

Video bittikten sonra yeniden başladı. Bu... bu, tarayıcıda açılmış bir TikTok videosuna benziyordu. Ekranın önünde videoyu izleyen insanlar yüzünden ne olduğu tam anlaşılmıyordu. Gördüklerime bir anlam veremiyordum. Bildiğim kadarıyla

Beckett'in internet bankacılığı bile yoktu. Kahve makinesinin altında tek bir düğme vardı. Bir TikTok hesabı olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Josie koluma girdi ve beni asansörden çıkarıp tekrar konferans odasına götürdü. Kapının hemen dışında aniden durup ekrana baktı; içeri giriş zamanını Beckett'in videosuyla eşzamanlamaya çalışıyordu.

Video tekrar başladığında beni omzumdan sertçe öne itti. Kendimi masanın kenarında zor da olsa dengeledim ve izlemeye başladım.

Video garip bir açıyla çekilmişti. Kamera biraz kaymış, Beckett'in görüntüsü ekranın ortasında orantısız kalmıştı. Parmaklarından biri kamerayı kısmen kapatıyor, üst köşede bir parça bulanıklık oluşturunuyordu. Ama bu kusurlar videoyu daha da iyi yapıyordu.

"Selam," diye söze başladı kaşlarını sertçe çatarak.

Dayanamayıp daha o an bir kahkaha patlattım. Bu tek heceyi ancak Beckett böylesine isteksiz, böylesine gönülsüz söyleyebilirdi. Keskin köşeler. Hırıltılı bir ses. Sesi odanın köşelerindeki hoparlörlerden öyle derin yankılanıyordu ki onu neredeyse ensemble hissediyordum. Göğsünün derinliklerinden kopan sesi ve bana ulaştığında tenimde bıraktığı o ürperti. "Biliyorum bu... şey. Sanırım bunu böyle yapmak biraz korkakça. Sana söyleyeceklerimi bir ekran aracılığıyla söylemek. Ama böylesi bana daha doğru geldi. Biraz rahatsız olmak."

Kameranın üzerinden yukarıya bakıp yutkunmasını izledim. Arkasında ağaçları görebiliyor, onu tarlada, elleri toprağa bulanmış hâlde hayal edebiliyordum.

"Seninle bunu hiç yapmadım, değil mi? Yolumdan şaşmadım." Tekrar ekrana baktı. "Haftalardır evimin arka verandasında oturuyoruz, Evie. Sadece güneşin hareketini izliyoruz. Her şeyi hep benim istediğim şekilde yaptık."

Ben de böyle istedim, diyebilseydim keşke ona. Ben de seninle o verandada olmaktan başka hiçbir yerde olmak istemedim.

Kuvvetli bir şekilde nefesini bırakan Beckett'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Biraz pişman görünüyordu. "Bu yüzden düşündüm ki... bilmiyorum. Sanırım sana böyle bir şey hazırlamanın, her şeyden vazgeçme şeklim için özür dilemenin başlangıcı olabileceğini düşündüm. Birlikte olduğumuz son defasında artık senin benden gidişini izlemeye katlanamayacağımı söylemiştim. Sen de bana, o zaman kalmamı iste, dedin ama ben bunu yapamadım. Senin, kalmayı gerçekten isteyebileceğin ihtimalini kabullenmekte zorluk çekiyordum. Evie gibi biri neden burada, benimle kalmak istesin ki, diye düşünüyordum." Susup elini kalbine götürdü. Karşılığında benim kalbim de yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Senden çok şey sakındım."

İçim umutla doldu, kalp atışlarım iyice hızlandı. Odadaki herkesi görmezden gelip ekrana bir adım daha yaklaştım. Onun o mavi-yeşil gözlerine baktım; her nasılsa gökyüzüyle ve arkasındaki ağaçlarla aynı tonda olan gözlerine.

"İşte bu... bu sefer senden kalmanı istiyorum," dedi kısık sesle. "Bu kez doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. Eve gel, tatlım. Bir süre benimle kal. Sana sevdiğin o çöreklerden yapacağım ve çoraplarımı çaldığın için tek kelime etmeyeceğim. Beraber verandada oturacağız ve sana yıldızları anlatacağım. Sana her gün çiçek getireceğim."

Kulağının arkasını kaşıyıp telefonun ekranını düzeltti ve alttaki hoparlörden bir kumaş hışırtısı geldi.

"Bu sonraki kısmı daha önce söylemediğim için üzgünüm," dedi. Çenesini parmaklarına yaslayıp kameraya gülümsedi. "Senin benimle kalmanı istiyorum. Gitmen gerektiğinde gidebilirsin. Yeter ki işin bittiğinde geri gel."

Önümdeki sandalyenin arkasına tutundum ve ellerimi öyle bir sıktım ki parmak boğumlarım bembeyaz kesildi. Keşke onun karşısında duruyor olsaydım.

Keşke göz kenarındaki o çizgileri parmaklarımla izleyebilsem, bacaklarının arasına yerleşsem, elimi ensesine götürüp dudaklarını dudaklarıma yönlendirebilseydim.

Gözlerini kırptırıp başka bir yöne baktığında uzun bir duraksama daha yaşandı.

Sonra bakışlarını tekrar telefona çevirdi, yanakları hafifçe kızardı ve dudaklarında o içime işleyen yavaş, çekingen gülümseme belirdi. "Pekâlâ, sanırım bu kadar." Biraz kararsızca omuz silkti. "Buraya kendi mutluluğunu aramak için geldiğini biliyorum. Ama Evie, sen kendininkini ararken benim mutluluğumu bana verdin ve bu iyiliğinin karşılığını vermezsem sana haksızlık olur. Ben, şey..." Susup yutkundu. Doğru kelimeleri aradığını biliyordum. "Ben burada olacağım. Beni nerede bulacağını biliyorsun." Telefona değil doğrudan bana bakmayı dilermiş gibi ekrana uzun uzun baktı. "Görüşürüz."

Video, Beckett'ın bu tür şeylere alışık olmayan ellerinin beceriksizce bir hareketiyle sona erdi ve gördüğüm son şey onun çatık kaşları oldu. Ardından video tekrar başa sardı ve ekranda yine güneşin altındaki Beckett belirdi.

O küçük konferans odasında öylece durup videoyu yeniden izledim. Yeniden. Yeniden. Yeniden. Odadaki diğer insanların bakışlarını üzerimde hissediyor, benden bir tepki beklediklerini biliyordum. İçlerinden bazılarının telefonunun kamerasını açtığından bile emindim.

Umurumda değildi.

Ben sadece Beckett'ı, gözlerinin altındaki, uykusuzluk çektiğini belirten morlukları görüyordum. Saçlarına vuran güneş ışığının onları nasıl da daha açık renkli, başının üstündeki altın bir hale gibi gösterdiğini görüyordum.

Yüz hatlarını, göz kenarındaki çizgilerin, *eve gel, tatlım*, dediğinde nasıl da derinleştğini belleğime kazımuştım.

O kelimelerin içimde eridiğini hissettim.

Dudaklarımda bir gülümseme ortaya çıkarken çantamın sapını sımsıkı kavradım. Çiftliğin kenarındaki tarlada açan yabancı çiçekler gibi yüzümü güneşe döndürdüm.

Geliyorum.

"Söylemeden edemeyeceğim," dedi Josie, elinde telefonuyla

yanımda belirerek. Telefonun titremesini umursamayıp çenesini omzuma yasladı ve üç metrelik Beckett ekranda bir kez daha çenesinin altını kaşırken mutlulukla iç geçirdi. "Onun planını daha çok sevdim."

»»» 23 «««

BECKETT

Biraz pişmanlık yaşıyordum.

Sözlerim için değil de...

"Beni ağlattın, dostum..."

Homurdanıp Gus'ı görmezden gelerek sepetime bir kutu makarna attım. Her nedense bugün, o adı konmamış *sadece-gece-nin-bir-vaktinde-alışveriş-yap* kuralını bozmaya karar vermiştim. Herhalde Evie'nin beni her zaman teşvik ettiği gibi kendimi kasaba hayatına entegre etmeye çalışıyordum.

Evie... Videoyu paylaştığımdan bu yana neredeyse on iki saat geçmiş ve ondan hâlâ tek kelime haber almamıştım.

Ama Amerika kıtasının geri kalanından bolca haber gelmişti. Başka ülkelerden de öyle.

Tarlanın ortasında elimde telefonumla bir aptal gibi dikildiğimden beri aramalara yetişemiyordum.

Konfor alanımın dışına çıkmak istemiştım. Evelyn'in o videoyu izleyip onun için çabalayacağımı görmesini istemiştım. Aralarında durmak ve Evie'nin ayışığında nasıl görüldüğünü hatırlamak bana biraz daha iyi hissettirdiği için o dev meşe ağaçlarının olduğu yere gitmiştim. Saçlarının battaniyeye nasıl yayıldığını ve gözlerindeki yıldızları hatırlıyordum.

Videoyu düzgün çekebilmek için birkaç deneme yapmam gerekmişti. Nihayet üzerine kafa yormayı bırakmış ve gözlerimi kapatıp Evelyn'in karşımda durduğunu hayal etmiştim.

Rüzgârda dalgalanan saçları, yakut kırmızısı dudakları ve güneşin altında parlayan kahverengi teniyle. Böyle düşündüğümde her şey daha kolay olmuştu.

Videoyu paylaştıktan sonra geri dönüp izleme zahmetine bile girmemiştim ve hâlâ onu tekrar izleyebilecek cesareti bulabilmiş değildim. Videoda tuhaf bir şey yapıp yapmadığımı Stella'ya sormuştum ve gözleri yaşlarla dolan Stella sessizce başını iki yana sallamakla yetinmişti. Bu, pek de güven veren bir tepki sayılmazdı. Sadece tek bir video paylaştığım hesabımın binlerce yeni takipçi kazanmasına dair hiçbir açıklamam yoktu; video-nun altındaki, beni hem şaşırtacak hem de korkutacak kadar tutkulu ve coşkulu on binlerce yorumu dair de öyle.

Sepetime bir kutu makarna daha attım. Gus reyonda beni takip etti.

“Şairaneydi. Yani...” Elini sallayıp ne anlama geldiğini çözemediğim bir hareket yaptı.

İşaret ve başparmağını birleştirmiş... Hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası, bilmek de istemiyordum. “Onca homurtunun altında bu kadar etkileyici konuşabildiğini kimbilebilirdi ki?”

Homurdanarak tepki vermemek için kendimi zor tuttum ve alışveriş arabasını koridorun köşesinden döndürdüm. Gus şekerleme ve bira uğruna beni yalnız bıraktı ve reyonun sonundaki çilek reçelini alıp almamak konusunda bir karar vermeye çalıştım.

Evelyn bu reçeli seviyordu ve o gitmeden üç gün önce evdeki bitirmiştım. Kavanozu alıp portakal suyunun ve üç paket çikolatalı kurabiyenin yanına dikkatlice yerleştirdim. Bir zavallıya dönüşmüş hâlde sepetteki reçele baktım.

Nihayet, küçük bir umut ışığının kimseye zararı olmadığına karar verdim.

Yine de aramızdaki sessizlik uzadıkça, o umut giderek tükeniyordu.

Videoyu görmemiş olabilir miydi? Ama Evelyn'in mesleğini ve evrendeki diğer tüm canlıların o videoyu en az üç kez izlediğini düşünürsek bu teori kulağa pek inandırıcı gelmiyordu.

Belki de görmüştü ama telefonunu yine bir su birikintisine düşürmüştü. Ya da izlemiş ve gönderiye yorum yapmıştı. Henüz bunu nasıl kontrol edeceğimi çözememiştim ve Nova'dan yardım istemeye de utanıyordum.

Belki videomu izlemiş ve bulabildiği ilk uçağa atlamıştı. Ya da izleyip gülmüş ve telefonunu cebine atıp hayatına devam etmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı, önünde dalıp gittiğim kahve kremalarından ayırıp yanımda duran Şerif Jones'a çevirdim. Onu üniformasız görmek tuhaftı; eski bir Orioles* tişörtü ve koyu renk kot pantolon içinde neredeyse tanınmaz hâldeydi. "Ne?"

"Yedi dakikadır süt ürünleri reyonuna sana bir kötülükte bulunmuş gibi bakıyorsun," dedi ağzında bir kürdan çiğneyerek. "Resmî bir şikâyetle bulunmak ister misin?"

"Hayır. Ben..." Yorgundum. Umudumu kaybediyordum. Cincinnati'den bir kadının, sadece tek bir kadın için çektiğim videonun altında bana, *kedi babası himbo*** demesinden rahatsızdım. Bu sözlerle ne demek istediğini bilmiyordum ama kulağa iyi bir şey gibi gelmiyordu. "İyiyim."

Dane homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Daha iyi görüldüğün zamanlar da oldu."

Bir naneli *mocha* kreması şişesini elime alıp incelemeye koyuldum. Nisan ayında hâlâ raflarda olması biraz garipti. Şişeyi geri bırakıp onun yerine bir kutu yarım yağlı süt aldım. "Teşekkür mü etmeliyim?"

Neden gece yarısı alışveriş yapmayı tercih ettiğimi anlamak hiç de zor değildi.

Dane, bıraktığım naneli kremayı alıp kendi sepetine attı. Bunu yaptığı için ona uzun uzun baktığımda kaşlarını kaldırdı. "Mevsimlik krema ürünleriyle ilgili bir sorunun mu var?"

* Baltimore Orioles, ABD'nin Baltimore, Maryland şehrinde bulunan beyzbol takımıdır. -çn

** Çekici fakat boş erkeklere takılan bir lakap. -çn

Omuz silktim. "Yanlış mevsimdeyse... evet."

Dane şişeyi alıp altındaki son kullanma tarihine baktı.

Gördüğü şey içini rahatlatmış olmalı ki şişeyi tekrar sepetine attı. "Matty seviyor," dedi.

Harika. Ne de umurumdaydı ama.

Şerif Jones'un yanından geçip kasaya, yani o tatlı sessizliğe doğru ilerledim. Bir saniye daha ayakta dikilip sohbet etmek istemiyordum. İnsanların benimle konuşmasından bıkmıştım. "İyi misin?" diye sorulmasından bıkmıştım. İstenmeyen tavsiyelerden bıkmıştım. Artık bu noktada Layla'nın her sabah ön kapıma bıraktığı fırın sepetlerinden bile bıkmıştım. Mutfak masamın üzerine yığılmış acıma kekleri, bana kendimi biraz daha acınası hissettiriyordu.

Tereyağı reyonunda oyalanan Dane, "Gus evini kiraya vermiş diye duydum," dedi kafasını kaldırmadan. Arkasında, okul öncesi sınıfındaki çocuklardan biri –galiba adı Roma'ydı– balon standına tırmanmaya çalışıyordu. "Matty'nin evinin hemen arkasındaki sarı evi."

Derin bir nefes verdim. Evi biliyordum. "Gus'ın verandanın çatısından düştüğü ev mi?"

Dane güldü. "Evet, o."

O gün ortalık biraz karışmış, kasabanın tek sağlık görevlisi ön verandadaki kırık tahtaların arasında yatarken ambulansı kimin süreceği tartışma konusu olmuştu.

"Evraklar birkaç gün önce imzalanmış," diye ekledi Dane. "En azından benim duyduğum bu."

"Telefon zincirinden mi duydun?"

"Telefon zincirinden duydum."

Çıkışa doğru bir adım daha attım. "İyi olmuş."

"Yeni kiracının bugün taşındığını duydum hatta."

Umurumda değildi.

Bir şeyler mırıldanıp yalandan bir ilgi gösterdikten sonra yürümeye devam ettim.

"Belki uğrarsın," dedi Dane reyonun diğer ucundan. Arkamı dönüp ona baktığımda elindeki krem peyniri inceliyordu. İyice

çatılan kaşları, alnında dümdüz bir çizgi hâlini aldı. “Sence *buffalo soslu çırpılmış krem peynirin* tadı neye benziyordur?”

Ben daha çok, benim neden arka bahçesinde papatyalar olan küçük eve uğramamı istediğiyle ilgileniyordum. “Kasabaya yeni biri geliyor, ha?”

Ben, hoş geldin komitesinde yer alacak son kişiydim.

Göğsümde bir umut kıvılcımı yandı ama yanında sağlıklı bir dozda şüphe de vardı. Dane krem peyniri, mevsime uygun olmayan kremanın yanına attı.

“Aynen,” dedi son harfi uzatarak.

“Ve ben ona uğramalıyım, öyle mi?”

Dane dönüp bana şöyle bir baktı. “Kulakların duymuyor mu, Beckett?” Ama gözlerinin içi gülüyordu ve dudaklarının kenarındaki kıpırtı, Şerif Dane Jones’un gülümsemeye en çok yaklaştığı andı. “Evet, bence ona uğramalısın.”

Ama ne yazık ki evde kimse yoktu.

Ne garaj yolunda bir araba ne kaldırım kenarında bir taşınma kamyonu. Kapıyı çaldığımda da açan olmadı. Orada öylece durmak, arkamdaki ağaçlarda öten cırcır böceklerini dinlemek, yeni yapılmış –aslında gerçekten güzel– verandada botlarımı sürüyerek dolaşmak bana kendimi aptal gibi hissettirmişti. Gus’ın, ev yenileme uzmanı olma hevesi uğruna binanın bu kısmını mahvetmemiş olması sevindiriciydi.

Elimi enseme bastırdım, ta ki güneşli bir öğleden sonra, rasgele seçtiği bir evin ön verandasında dikilen bir aptala dönüşene dek. İç geçirip kamyonetime geri yürürken, lanet olası Dane’in markette ne demek istediğini merak ettim. Boğazımda bir düğüm, kucağımda açık duran bir pakette çikolatalı kurabiye, camlar sonuna dek aşağı indirilmiş, Evie’nin kahkahasının hayaleti koltukların arasında dolanır hâlde çiftliğe geri döndüm. Başını geriye attığı, rüzgârın saçlarında dolaştığı o gün o kadar güzeldi ki. Tenindeki her yeri öpmek istemiştim. Her yara izini, her kıvrımı, gülümseyince beliren her çizgiyi.

Son birkaç gündür hayatımı bir düzene oturtmuştum. Uyanıyordum. Yatakta asla birkaç dakikadan fazla oyalanmıyordum. Hiçbir şeyle uğraşmadan doğruca mutfığa gidip kahvemi kapıyor ve tarlalara çıkıp bedenimin zihnimi ele geçirmesine izin veriyordum. Onu özlemekle baş edebildiğim tek yer orasıydı, içimdeki her şeyi dışarı dökebileceğim kadar açık bir alan. Evdeyken sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Yanımdaki boş sandalyeye baktığımda duyduğum özlem nefesimi kesiyordu.

Geçtiğimiz hafta, Aşk Işığı Çiftliği'nde geçirdiğim tüm süre boyunca ektiğimden daha fazla şey ekmiştim. Önümüzdeki yedi yüz elli yıl boyunca dolmalık biber ekme ihtiyacımız olmayacaktı.

Alışveriş poşetlerini kapıp verandanın merdivenlerini huşumla çıkarken, en üst basamakta duran alüminyum tepsiyi görmezden geldim. Sanırım Layla, şekerimi yükseltmenin bu zor zamanları atlatmama faydası olacağına inanıyordu. Anahtarı kapıya sokmadan önce bir an duraksadım ve geriye eğilip tepsiyi de aldım. Diğer her şeyin üstünde dengede tutmaya çalıştığım, altı hâlâ sıcak olan tepside tarçın kokusu geliyordu.

Belki de Layla haksız sayılmazdı.

Kapıda beni dört kedi karşıladı ve mutfaktaki küçük çitli alandan da ördeğin sesi yükseldi. Otis ve yavrular birbirlerine alışmış, Prancer da minik ördeği kendi yavrusu gibi benimsemişti. Akşamlarımı dört kedinin bir ördeğe miyavlamayı öğretmeye çalışmasını, küçük, keçe farelerini ördeğin perdeli ayaklarına doğru ittikten sonra başlarını onun yumuşak tüylerine sürmesini izleyerek geçiriyordum. Belki bunu da şu saçma video uygulamasına koymalıydım.

Poşetlerdeki eşyaları neredeyse farkında olmadan yerleştirdim. Sessizlik birkaç dakika içinde huzurlu değil de bunaltıcı hâle geldi, önce omuzlarıma çöktü, sonra kulaklarımda bir çınlamaya dönüştü. O güne dek sessizlikle ilgili hiç problemim olmamıştı ama şimdi evdeki durgunluk çenemin kasılmasına neden oluyordu. Evie'nin burada benimle birlikte olmasına fazla alış-

muştım; Prancer'la fısıldayarak atkı için kavga etmesine, kupasını tezgâha bıraktığında çıkan sese.

Bu evin her köşesi onun anılarıyla doluydu ve ben bu yüzden nefes alamıyordum.

Hızla botlarımı giydim ve alışverişin yarısı hâlâ tezgâhta gelişigüzel dağılmış hâlde dururken ön kapıdan dışarı çıktım. Ayaklarım toprağa bastığı anda göğsüm rahatladı, sıkışıklık temiz hava ve güneş ışığıyla dağıldı. Uzun otların arasından yürüyüp ağaçların rüzgârda sallanışını izledim. Bahar, uzun bir gecikmenin ardından nihayet gerçekten gelmiş, çiçek ve tomurcukları da beraberinde getirmişti. Güneşe açılan sarı yapraklı rudbekyalar. Meşe ağaçlarının dibinde gür kümeler hâlinde duran mor kurtboğanlar. Kırmızı acemotları ve erken açan mavi menekşeler.

Topraktan fışkıran parlak turuncu, minik gelinciklerin arasında dikkate adım atarken onu neredeyse fark etmeyecektim. Arka plan gürültüsü olduğunu düşünmüştüm; her zaman birilerinin bir şeylerle meşgul olduğu çiftlik hayatının olağan bir gürültüsü.

Ama herkes çoktan eve dönmüş, tarladaki işlerimiz saatler önce bitmişti.

Başımı yukarı kaldırıp elimi yüzüme siper ettim. Tarlanın en ucunda bir siluet seçiyordum. Uzun biri. Upuzun bacaklar. Bileğinin tersini alnına bastırmış.

Göğsümde karmaşık bir şeyler oldu. Ani bir düşüş ya da serbest dalış. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum, sadece...

Evelyn. Elinde bir kürekle tarlaman ortasında duruyordu. Üzerinde rengi solmuş bol bir kot pantolon vardı ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bir an için halüsinasyon gördüğümü sandım. Şekerden kaynaklı bir hayal. Belki yine rüya görüyordum. Ama sonra doğruldu, küreği omzuna attı ve bana seslendi.

"Burada kaç saattir taş kazıyorum biliyor musun?"

Yürümem yarıda kesilmiş, bir ayağım diğerinin önünde, botlarım toprağa gömülü hâlde olduğum yerde kalakaldım. Göğsümdeki his öyle yoğun, öyle sarsıcıydı ki... Ayaklarımın di-

bindeki çiçeklerden ve arkamdaki güneşten bile daha parlak bir patlama yaşıyordum sanki. Gülümsememi bastırmak için dudaklığımın kenarını ısırdım.

Onu uzunca bir süre bekletmişim gibi doğrudan bana bakıyordu. Üstelik gecikmeme sinirlenmiş gibi kaşlarını da hafifçe yukarı kaldırmıştı.

“Neden taş kazıyorsun ki?” diye seslendim. Ayaklarımın hareket etmesine engel olamıyor, istemsizce ona doğru yürüyordum. Tam bir kol boyu mesafe kalınca durdum. Gözlerim nereye odaklanacağını bilemiyordu; dağınık saçlarına mı, alnındaki ter parıltısına mı?

Kolları dirseğine dek toprakla kaplıydı, beyaz tişörtünün üstüne de uzun bir çizgi hâlinde toprak bulaşmıştı. Teni... güneş bizzat gelip öpmüş gibi parlıyordu.

Onu *öyle çok* özlemiştim ki.

“Yeni başlayanlar önce taş toplar, değil mi?”

Boğazımı temizledim ve sözleriyle ima ettiği şeyi duymazdan geldim. “Jeremy’yle mi konuştun?”

“Jeremy benimle konuştu,” diye düzeltti o çok sevdiğim boğuk sesiyle. “Herkesin bir fikri var.”

“Neyle ilgili?”

“Sana seni sevdiğimi nasıl söyleyeceğimle ilgili,” dedi öylece. Sözleriyle o küreği göğsümün tam ortasına saplamıyor, kaburgalarımı kırıp güneş ışığını içime boşaltmıyormuş gibi. Gözlerinde başlayan gülümseme önce altdudağını titretti sonra tüm mutlu düşüncelerimin vücut bulmuş hâli gibi orada öylece durup bana sırttı. Bir adım daha ilerledi ve başını geriye atıp gözlerimin içine baktı. “Josie’nin önerisinde havai fişekler vardı.”

“Havai fişeğe falan gerek yok,” dedim kısık, gergin bir sesle. Ellerim ona dokunmak için yanıyordu âdeta. “Benim sadece sana ihtiyacım var.”

“Sana geri döneceğimi söylemiştim,” dedi. Aramızda mükemmel bir üç parmaklık mesafe vardı ve ben onu kendime çekmek, göğsüme yaslanışını hissetmek istiyordum. Başım eğip

dikkatle yüzüme baktı. "Ama bunu yeterince söylemedim ve senin sözden çok davranışlara önem verdiğini biliyorum. Sana kanıtlayacağım. Buradayım. Burada kalıyorum. Benden bunu istemene bile gerek yoktu."

"Ama yine de istedim." Sonunda dayanamayıp serçeparmakımı elinde dolaştırdım. Küreği tutan parmakları hafifçe kıpırdadı. "İstemem gerekiyordu. Çünkü kelimeler de önemli. Bunu senden esirgememeliyim. Üzerinde çalışıyorum."

Bana nazik, utangaç ve dayanılmaz derecede güzel bir gülümseme sundu. "Tamam."

Başımı salladım. "Tamam."

"Videonu sevdim," dedi sonra bir sır verir gibi fısıldayarak. Yüzündeki pembelik parmaklarını tek tek açmamla birlikte iyice koyulaştı. "İkimizden birinin TikTok yıldızı olacağını söyleseler, o kişinin sen olacağını kimbilebilirdi, çiftçi çocuk?"

Parmaklarımı onunkilere kenetleyip elini tuttum.

"Seni özledim," dedim. "Seni öyle çok özledim ki. Seni, tanıdığım günden beri özlüyorum sanki." Yutkundum. "Ve seni seviyorum."

"Artık beni özlemek zorunda değilsin," dedi yumuşak bir sesle. Esen rüzgâr, dudaklarından dökülen kelimeleri alıp uzaklara savurdu. Elim sıkıca tuttuğunda aramızdaki boşluğu kapatıp botlarımı onunkilere değdirdim. "Bu konuda çalışmamız gerekecek." Yüzümde beliren kararsız ifadeyi görünce açıkladı. "Sana geri döneceğimi söylediğimde... bana inanmadın."

"İnanmadım."

Açıkçası o sözü söylediğini bile hatırlamıyordum. O sırada odaklandığım tek şey, ona, bana vermeye hevesli olduğu parçalarla yetinemeyeceğimi söylediğim andaki yüz ifadesiydi.

"Eğer bu ilişki yürüyecekse... sana karşı hissettiklerime güvenmen gerekiyor, tamam mı? Sana asla yalan söylemem."

Kahverengi gözleri gözlerimde dolaşp bir şeyler aradı. Başımı salladım. "Bunun üzerinde de çalışıyorum. Söz veriyorum."

"Güzel," dedi başını hafif yana eğip beni süzerek. Güneş tenine vuruyordu ve saçları boynuna yapışmıştı. "Yeni bir iş buldum, biliyor musun? Durham'da."

Konu değişikliği beni hazırlıksız yakaladı. Şaşırarak gözlerimi kırptırdım. "Durham mı?"

Antarktika bile olsa umurumda değildi. Bir parka satın alır, penguen dilinde konuşmayı öğrenirdim.

Elimi tekrar sıkıp başparmağını avucumun tam ortasına bastırdı. Tıpkı benim, etrafımdaki her şey fazla gürültülü geldiğinde sakinleşmek için yaptığım gibi.

"O gün oraya gitmiştim. Şirketin genel merkezi Durham'da ama iş uzaktan yürütülüyor. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve bu... bu doğru geldi. Sonunda."

"Öyle mi?"

"Evet." Saçını kulağının arkasına götürdü. "Buraya ilk geldiğimde neden bu yeri seçtiğimi hiç bilmiyordum. Ama sanırım aklımda ya da kalbimde buranın olmam gereken yer olduğunu biliyordum. Daha yavaş bir şeylere ihtiyacım vardı, Beckett. Daha derin bir şeylere. Nefes alabileceğim ve kendime gelebileceğim bir yere." Elim sıkıca tuttu. "Burada olmam gerek. Burada olmak istiyorum."

"Güzel," dedim. Benim de onun burada olmasına ihtiyacım vardı. Hem de çok.

"Sana söylemek istediğim bir şey daha var."

"Dinliyorum, tatlım."

O âna dek söylediklerinden daha güzel bir şey söyleyebileceğini hayal dahi edemiyordum.

"Daha doğrusu senden bir ricam var," dedi. Gülümsemesi mahcuptu, yanakları iyice kızarmıştı ve bana biraz daha yaklaştı. Boşta kalan elini enseme götürüp parmaklarını saçlarımin arasına gömdü.

"Ne istersen."

Parmak uçlarında yükselip burnunu benimkine dokundurdu. Onun dışındaki her şey bulanıklaşmıştı sanki. Dudaklarımız

neredeyse birbirine dokunacak kadar yakındı. Öyle yoğun bir arzuyla onu öpmek istiyordum ki ellerim titriyordu. Dudaklarını benimkilere hafifçe sürttüğünde gülümsemesinin tadını aldım.

“Sor bana,” diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Sanki aylar önce o bara adım attığımdan beri yavaş yavaş tam da bu noktaya ilerliyorduk.

“Tatlım,” dedim yüzünü avuçlayıp başparmaklarımla yanaklarını okşayarak. Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum, dudacağının kenarındaki küçük çukura da. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. “Bugün mutluluğunu bulabildin mi?”

Beni öperken gülümsediğini hissediyordum.

“Evet,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Buldum.”

Epilog

EVELYN

1 Yıl Sonra

Nisan

"Evie." İsmimi çıplak omuzlarımin arasına fısıldadı, gülümsemesi tenime işledi. "Uyan."

İnleyip başımın altındaki yastığa biraz daha gömülerek tepemde dikilen yakışıklı aptalı görmezden geldim. El Paso'dan dönüş uçağım iki kez rötar yapmış, eve ancak gece yarısı ulaşabilmişim. Beckett şöminenin yanındaki koltukta uyuyakalmıştı. Göğsünde açık bir kitap, dirseğinin hemen yanında taptaze bir çiçek demeti duruyordu; seyahatten her dönüşümde onu bu hâlde bulmaya alışmışım. Eve girdiğimi görmeyi sevdiğini söylüyordu. Kollarım belime dolayıp burnunu kulağımın altına gömmenin, tenime "*seni özledim*" diye fısıldamanın en sevdiği şey olduğunu söylüyordu.

Söz ve eylem bir arada.

Bu sefer ondan hızlı davranıp üstüne çıkmış ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu susturmuşum. Gece boyu ara ara uyanmıştı ve gözleri hâlâ uykuluydu ama elleri kararlılıkla kollarımda dolaşıyordu.

Şimdi... şimdi de benim uyumama izin vermiyordu.

Burnunu kulağımın arkasına hafifçe dokundurarak, "Uyanma vakti," dedi bir kez daha.

Bu sefer daha yüksek bir sesle inledim ve battaniye yığının altında öne doğru kayıp bileğini dişledim.

Göğsünün derinliklerinden bir homurtu koptu, bedeni yumuşayıp gevşedi. Beni kucağından atıp, yorganın ve her akşam ısrarla altında uyuduğu iki battaniyenin üstünden yatağa bastırdı.

“Bu, muhtemelen hedeflediğinin tam tersi bir etki yarattı, tatlım,” dedi o boğuk, vaatte bulunan sesiyle. Boynuma kasten dişlerini sürttükten sonra bedeninin ağırlığını bir kez daha üzerime bıraktı.

Yüzüm yastıkta dayalıyken sırttım. “Asıl amacım seninle yastıkta kalmak olabilir.”

Zavallı Gus, o sevimli küçük evini sadece iki aylığına kiraya verebilmişti, iki ayın sonunda sözleşmemi feshedip bütün eşyalarımı Beckett’ın kulübesine taşımıştım. Onun arka verandasından başka bir yerde olmak istiyormuşum gibi davranmaktan bıkmıştım; elimde reçel kavanozu, ayaklarımı onun bacağına altına sokmaktan başka bir şey istemiyordum. Bugünlerde sandalyelerimiz birbirine çok daha yakın duruyordu.

Beckett omuzlarımdaki battaniyeyi geriye atıp boynuma uzun uzun, şehvetli öpücükler kondurdu. Avucu çıplak göğsümü bulup hafifçe sıktı. Yüzüm yastığımda soluk soluğa kalmıştım ve ona doğru döndüm.

Dağınık saçlar. Çıplak bir göğüs. Pencereden içeri süzülen ayışığından bile daha güzel, yumuşak bir gülümseme.

“Merhaba,” dedi eli hâlâ göğsümdeyken.

Parmakları meme ucumu çekiştirdiğinde sırtım istemsizce gerildi. Kollarımı başımın üzerine uzattım ve Beckett bu hareketimi ilgiyle izledi. Karyolanın çıtalarını tuttuğumda göğsünden boğuk, acı dolu bir ses çıktı. Gülümsedim. “Merhaba.”

“Üzerine bir şeyler giymelisin,” dedi. Kalçamı okşayıp sıkan diğer eli söyledikleriyle çelişiyordu.

“Öyle mi?”

Başını salladı ama ellerini çekmedi. Göğüslerimin arasındaki yumuşak teni okşadı ve hızlanan nefesimi dikkatle takip etti.

“Evet,” dedi.

“Emin misin?”

Başını yana eğip dilini dudaklarına götürdü ve yumuşak tenime tekrar dokunarak kendini şımarttı. Parmak uçlarımı dolgun altdudağında gezdirdim ve başparmağımı ağzına alıp ısırduğunda ikimiz birden inledik. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda eşofmanının ön kısmındaki kabarıklık açıkça belli oluyordu.

Ellerini üzerimden çekip kalçama vurdu. “Çok tehlikelisin.”

Ben de doğruldum ve sımsıcak omzuna küçük bir öpücük kondurdum. “Sen başlattın.”

Çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirdi.

Dudaklarımı ağır ağır, arzuyla öptü, ta ki ben ona sokulup çıplak tenimi bedenine bastırana dek.

“Bitirecek olan da benim,” dedi dudakları dudaklarımda. “Ama önce biraz gökyüzünü izleyelim.”

Doğru ya. Meteor yağmuru. O günün tarihi aylardır kırmızıyla daire içine alınmış şekilde buzdolabının üstünde asılı duruyordu.

Başımı boynuna yasladım ve o da parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Gözlerimi ovuşturduğumu görünce, “Eğer yorgunsan gitmek zorunda değiliz,” dedi sessizce. Alnıma bir öpücük kondurdu.

“Hayır, gitmek istiyorum.” Bunun için o kadar heyecanlıydı ki. Kendimi tutamayıp bir kez daha esnedim ve ürperip ona biraz daha sokuldum. “Ama senin *sweatshirt*ünü giyeceğim.”

“Sorun değil, tatlım,” diye mırıldandı.

Ne giydiğime fazla dikkat etmedim; iki teki birbirinden farklı çoraplar, eski bir eşofman altı ve Beckett’ın, üzerimde dev gibi duran *sweatshirt*lerinden biri. *Sweatshirt*ü kafamdan geçirip kapüşonunu geriye attığımda onun kapıya yaslanmış hâlde bana baktığını fark ettim.

“Ne var?” Saçımı yüzümden çektim. Bana arzuladığı tek şey benmişim gibi bakıyordu. Hep arzulayacağı tek şey gibi.

Bu hissi biliyordum.

“Bir şey yok.” Elini uzatıp başını kapıya doğru eğdi. “Gel buraya.”

“Nereye geleyim?” Güldüm ama çoktan elini tutmuştum.

Aynı yıldızların altında geçirdiğimiz başka bir gece geldi aklıma. Birlikte karanlık koridordan geçip ön kapıdan dışarı çıktık ve ıslak çimlerin üzerinde sessizce ilerledik. Gökyüzü açık, yıldızlar o kadar parlaktı ki sanki elimi uzatsam onlara dokunabilirdim; simsiyah bir denizin içinde bir avuç elmas. Yüzümü karanlık gökyüzüne çevirip bir ışık pırıltısı bekleyerek yürüdüm.

Beckett yanağını tutup yüzümü yıldızlar yerine kendisine doğru çevirdi. Başını iki yana salladı. “Henüz değil.”

Kaşlarımı çattım. “Hani meteor yağmurunu izlemeye gelmiştik?”

Başparmağıyla kulağımın arkasını okşadı ve beni öne doğru çekip yola devam etmemi istedi. Sessizce homurdandığımı duyunca gülümsememek için kendini zor tuttu. “Henüz değil.”

“Ben gökyüzünü buradan da gayet iyi görebiliyorum.”

“Çok az kaldı.”

İkinci tepeye vardığımız anda nereye gittiğimizi anlamıştım; bu tarlaya çıkan patikayı ezbere biliyordum. Kasabaya taşındığımdan beri neredeyse her hafta buraya gelmiştik. Eski bir bataniyenin üstünde yapılan öğle piknikleri ve içilen gece içkileri. Ayışığında çıplak tenler, Beckett’ın beni arzuyla öpen dudakları.

Yine ürperdim ve tek kaşını ilgiyle kaldıran Beckett omzunun üzerinden bana baktı.

“Yola bak,” dediğimi duyunca kıkırdayıp parmaklarını tekrar benimkilere kenetledi. Yürüdük, yürüdük ve yürüdük. Sonunda, dalları, gökyüzünü kucaklamak isteyen dev kollar gibi yukarı ve dışa doğru eğilmiş iki heybetli ağacın olduğu açıklığa vardık. Beckett beni çekip önüne aldı. Kollarını omuzlarımın üstüne attı ve avucunu göğsüme, kalbimin olduğu yere yerleştirdi.

“İzle,” dedi ve birlikte başlarımızı geriye atıp gözlerimizi yıldızlara kenetledik.

Gökyüzü hâlâ hareketsizdi ve gecenin sessizliğini bölen tek şey ağaçların hışırtısı ve yumuşak nefeslerimizdi. Hiçbir şeyi ka-

çırmak istemeyen gözlerimi kocaman açmıştım. Beckett bir eliyle bileğimi sıkıca kavradı, diğerini *sweatshirt*ünün yakasından içeri sokup tenime dokundu.

“İzle,” diye fısıldadı tekrar. Kulağıma dokunan dudaklarında bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordum ve tam o an, sihir başladı.

Gökyüzünde bir şeyin süzüldüğünü gördüm. O kadar hızlıydı ki neredeyse onu gözden kaçırıyordum. Bir ışık patlaması, ardından alev alan bir kıvılcım gibi altın rengi bir parıltı ve yeşil bir iz. Nefesim kesildi ve Beckett bana daha da sıkı sarıldı. Bir tane daha gördüm. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Gökyüzünde bir ışık şelalesi dans ediyordu âdeta.

“Sor bana,” diye fısıldadı Beckett birden kulağıma.

Başımı geri atıp yüzüne baktım. Arkasında milyarlarca yıldızdan oluşan bir hale parlıyordu. O an gökyüzünde bir başka meteor parladı ve tam da Beckett’ın kollarının arasında, ona sım-sıkı tutunmuş hâldeyken dileğimi tuttum.

Beni ilk kez öpüşüyormuş gibi öptüğü bu tarlada birbirimize baktık. Başımı iki yana salladım ve saçlarım gömleğine takılıp hafifçe çekildi. “Sormama gerek yok.”

Bana verandada bir kupa çay getirdiği ya da soğuk ayaklarıma kalın çoraplarını geçirdiği her defasında bunu hissediyordum. El yazısıyla yazılmış her notta, demlenmiş bir fincan kahvede, gecenin sessizliğinde çıplak tenime dokunan parmaklarında. Tüm camlar açık, saçlarım rüzgârda savrulur hâlde çiftliğin toprak yolunda yaptığımız araba yolculuklarında. Kasabaya inerken yanından geçtiğimiz tanıdık yüzlerde, adımları çağıran seslerde ve neşeyle sallanan ellerde. Beckett’ın, benim elimi tutan, sıcak ve huzur veren elinde.

Kolumun iç kısmında, ilk tanıştığımız gece tenimden tuz yaladığı yerdeki o minik limon dövmesinde. Doğum günü hediyesi olarak yaptırdığım, onu sandalyeden düşene dek güldüren o dövmede.

Ve onun kalbinin hemen üzerine beceriksizce çizilmiş birkaç lale dövmesinde.

Sormuyordum çünkü buna gerek yoktu.
O, mutluluğunu bende bulmuştu.
Ben de kendiminkini onda.
Bizde.
Bunda.

Teşekkür

İlk teşekkürüm her zamanki gibi sizlere. Hiç tanımadığım insanlardan gördüğüm bu nezaket ve cömertlik karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Duygularımı anlatmaya yetecek kelime yok. Kitabıma zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bağımsız bir yazar olarak bu, benim için çok şey ifade ediyor. Yapılan her yorumu, her etiketi, her açıklamayı ve her incelemeyi okuyorum. Duygu dolu kalbimin en derin köşesinden teşekkür ederim. Umarım bu kitap sizi ihtiyaç duyduğunuz şekilde kucaklamıştır.

İlk kitabıma, onun bir aşk romanı olduğunu fark etmeden gösterdikleri koşulsuz destek için tüm arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Özellikle iş arkadaşlarıma, kız kardeşimin çalıştığı okulda görev yapan öğretmenlere ve eşimin arkadaşlarına. Umarım on iki, on altı ve yirminci bölümlerden keyif almışsınızdır.

Sam. Sana gönderdiğim kelimelerle dolup taştan her e-postayı güzel bir şeye dönüştürdüğün için teşekkür ederim. Aralık ayında muhtemelen birkaç gün boyunca benden nefret etmiş olsan da kapak hayallerimi gerçeğe dönüştürdün.

Annie. Her kitap seninle başlayıp seninle bitiyor. Beni daha iyi bir insan yaptığın, panikle attığım on iki bin mesajın hepsine cevap verdiğin ve kitap yazarken bakmamam gereken şeylerle beni oyaladığın için teşekkür ederim. Bunu sonsuza dek yaptım. Seni “İvan kadar” çok seviyorum.

Sarah. Bunu seninle paylaşabilmek en güzel şeydi. Düzenlemelerinde bir yandan bana bağırıp bir yandan gramerimi düzelttiğin için teşekkür ederim. Karakterler, kitaplar ve hayran teorileri hakkında seninle konuşmak her zaman hoşuma gidecek. Seni çok seviyorum.

Eliza. Bir kızın sahip olabileceği en iyi destekçi sensin. Senin kardeşin olduğum için çok şanslıyım.

E. Bana her gün mutluluğumu veriyorsun. Bu kitabın son sayfası senin için. Seni seviyorum.

Ro. Bu sefer beni gerçekten zorladın, evlat. Kitabın ikinci yarısını yazarken tekrar öğle uykularına döndüğün için teşekkür ederim. Senin annen olmaktan gurur duyuyorum ama biraz daha fazla uyusan güzel olur.

Sizler olmadan bunların hiçbirini başaramazdım.